

Ljuset inom dig

Skriftsamling av Paul Lindbergs andliga reflexioner ur Rikare Liv

www.rikareliv.info

Ljuset inom dig – skriftsamling

© Paul Lindberg, Rikare Liv – Civilisation 2011

paullindberg@rikareliv.info

Ljuset inom dig – skriftsamling

Innehåll:	Sida:
Förord	5
Inledning	7
1 Manikeism. En utrotad världsreligion. (2000)	11
2 Kropp och själ. Livet börjar med cellen. (2001)	35
3 Joachim av Floris. Och korrespondersteorin. (2002)	49
4 Ordets betydelse. Intervju med Jesus. (2006)	57
5 Tomasevangeliet. Personliga tankar kring en gåtas klarhet. (2006)	77
6 Ordet och tillblivelsen. Om livet och kvantfysiken. (2007)	127
7 I själens öga. Träffpunkt Livsanden. (2007)	155
8 Avväpna världen! Hundratals miljoner är slavar idag. (2007)	163
9 Paulus suckar. Lydnad istället för kärlek och rättvisa. (2008)	175
10 Kvinnan och urkyrkan. Trovärdighet och sanning. (2008)	205
11 Om andlighetens kollektiva enhet. Andliga föreställningar. (2008)	217
12 Intolerans – bristen på kärlek (2008)	225
13 Från andlighet till evighet. Sökandets mening. (2008)	237
14 Nya förbundskyrkan. Jesus profetia för det goda samhället. (2008)	249
15 Illusionism blev världens ersättning för sanningen. (2008)	261
16 Ljuset i mörkret. Om etik och moral. (2008)	279
17 Liv eller död. Nära-döden-upplevelser. (2009)	285
18 Manikeismens ursprung. En annorlunda Jesusrörelse. (2009)	297
19 Rättfärdighetens Lärare. Tankar kring Jesusrörelsens rötter. (2009)	307
20 Den ofullbordade reformationen.(2009)	325
21 Savonarola och renässansen. Glamour och livegenskap.(2009)	337
22 Sanningens evangelium, tolkas av Paul Lindberg. (2010)	347
23 Häxhammaren, en handbok i häxjakt (2010)	371
24 Profeten Jesus enligt Jesus följeslagare (2010)	393
25 Alltets sensorium. De fyra krafternas förklaring.(2011)	421

Förord

Nättidningen Rikare Liv – Civilisation startades 2007, som en reaktion över tidens och världsordningens historia – sett ur andliga perspektiv och reflexioner.

Innehållet söker beskriva händelseutvecklingen och möjligheterna till förändringar. Det har hitintills blivit 25 skrifter, eller essäer, med totalt 438 sidor, som här ges ut i skriftsamlingen Ljuset inom dig.

Faktamaterialet grundar sig mest på redan kända eller okända vetenskapliga källor, men med egna tankar och slutledningar.

Skriftsamlingen får användas fritt i vällovliga syften, och användas i studiesammanhang, såväl i studiecirkel och för högskolor.

Paul Lindberg

Inledning

Tro och verkligheten

Förutsättningen för vetandets giltighet ligger i prövningen som malts i diskussionens sanningskvarn. Att veta att man tror, tillhör därför den kvalificerade personliga hållningen. Hur många gånger har inte den tvärsäkra sanningen tvingats till omprövning på grund av nya och trovärdigare sanningar, som istället äntrat sanningens definitioner.

När vetenskapsjournalisten frågar vetenskapen om vad som är sant och riktigt, så blir svaren inte så sällan subjektiva och obeständiga ståndpunkter. Det kan bero på vilket kunskapsunderlag som lagts ned i svaret. Innan sanningar fastställts handlar det mycket om tro och aningar, som med tiden kan leda till sanningar. Sanningens kontrollapparater är det som prövar, genom bland annat *verifikation* och *falsifierbarhet*. Inom naturvetenskapen finns även *predikatlogiken* som kontrollapparat. Dessa metoder har sin grund i människans empiriska erfarenheter, men som härletts ur fantasifullheten kring aningar och approximationer, hypoteser, syllogismer, men också inspirationer, och så vidare.

Sanningsmetoderna har sin ursprunglighet och betydelse ihop med *dialektiken – tes, antites och syntes*. Trots visdomens erfarenhetsmetoder, så brister bevisföringen alltför ofta, som istället kan bero på den mänskliga faktorn, eller kanske i bristande förmåga eller av en god vilja.

Exempelvis: För mindre än ett decennium sedan har en omfattande kunskapsutveckling skett inom både kvantfysiken i allmänhet och kunskapen om mörk materia. Nya ståndpunkter med en mängd forskare inblandade tävlar om svaren för den bästa beskrivningen av slutledningarna.

Den övergripande kunskapen av betydelsen för den mörka materien har stärkts, och den mörka materien anses vara förutsättningen för universums upprätthållande.

En mängd vetenskapliga indicier och en hel del vetenskapliga bevis har lagts på plats som bekräftar dessa saklägen. Mörk materia kan vi ännu inte se, eller helt och fullt kunna bedöma, men vars betydelse anses vara ett säkerställt faktum.

Liknande kunskapsutveckling kan föreligga kring begreppet *kvantmedvetandet*. Ståndpunkt står mot ståndpunkt, och svarens fastställande kommer först när konsensus råder. Mognadens fördröjda tröghet för fastställandet av sanningar, kan ibland bero på att olika intressen och sanningsinnehavare helst vill få den egna ståndpunktens acceptans som norm. Och när andras sanningar blåser i nacken, uppkommer irritation och rädsla för prestigetapp, vilket inte alls är ovanliga beteenden i dessa sammanhang. Men fördröjd tröghet kan också ha sina fördelar vad det gäller utvecklingen av nya vetenskapliga ståndpunkter. Att traggla ståndpunkterna från olika håll kan hindra falska sanningar att slå rot alltför lätt. Tiden får utvisa vad som är sant eller falskt.

Kvantmedvetandet är den alternativa beskrivningen av tanke och minnesapparaten (rema), med hjärnan som materialiserad processor för ett kvantmekaniskt medvetande och med samspelande minnesprocesser.

För närmare tio år sedan kritiserades forskare som lade fram ståndpunkter om kvantmedvetandet. Då ansågs de vara alltför fantasifulla och ifrågasattes av dem med traditionella ståndpunkter. De ansågs religiösa – vilket de flesta av dem faktiskt inte är.

SKRIFTSAMLINGEN LJUSET INOM DIG

I mina personliga reflexioner (skrifter och essäer) finns en grundläggande tanke, och det gäller meningen med livet – den eviga frågan. Det gäller inte i första hand meningen med mitt eget liv. Jag har ett rikt liv, och klarar mig. Nej, jag tänkte som så, om Gud inte finns, så har livet för många varit hopplöst orättvist. Trots Gud, så har ändå livet varit orättvist för hundratals miljoner människor. Men, då finns ändå ett hopp om en rekonstruktion och rehabilitering. Och det hoppet kan vara betydligt mer trovärdigt än vad den allmänna meningen är riktigt medvetna om idag. Det är i alla fall vad jag tror.

Möjligheten för ett kvalificerat och realistiskt *hopp* grundar sig på vad den vetenskapliga utvecklingen visar prov på. Det är poängen med mina artiklar. Och det handlar om ett rikare liv för alla dem som nekats detta i denna världsordning.

En stor del av mänskligheten lever på gränsen till existensminimum

och i stor fattigdom, och av dem lever alltför många under existensnivå. Många lever under slavliknande och totalitära förhållanden utan mänskliga rättigheter, utan rättigheter att organisera fackliga eller politiska organisationer.

På grund av ett missbruk av den fria viljan, har en hel del framgångsrika, eller människor med alltför stor självgodhet, valt bort Gud som en realitet. Andra har valt bort Gud av förnuftsskäl, enligt dem själva.

Konsekvenserna av detta kan vi se i historien och vår nuvarande verklighet. Egoism är en verklig politisk ideolog, ämnad för assimileringen av världens mutkolvar vilka ställer sig till Mammons förfogande. Och den ideologin splittrar människor, och hindrar utvecklingen för en allomfattande demokratisk gemenskap.

Men, invänder många, religionerna har inte alltid varit så värst fördömlig, eller hur!?

Så är det självklart. Trots det lägger miljarder människor förhoppningar på en god Gud, som kan komma till undsättning när livet är alltför svårt att leva – eftersom världsordningens representanter inte gör det.

Andra kan se detta som en förhatlig verklighetsflykt, och fördömer dessa beteenden. För den hoppfulle tycks verklighetsflykten däremot vara enda möjligheten för en ny och ljusare framtid. Och den förhoppningen står jag själv för.

När den rika världen förfasas över religiös verklighetsflykt, så borde de rannsaka sig själva, med den rika världens monstruösa verklighetsflykt, vilket förverkligas i all sin nakna cynism. Den rika världen vägrar inse att Mammons illusioner om den konsumistiska livsstilen är den största verklighetsflykten genom tiderna, på grund av sin omfattning. Och den omfattningen kommer att bli ett fördärv för hela mänskligheten. Denna verklighetsflykt är däremot något att förfasa sig över.

Förhoppningen och tilliten till Gud, kan för många människor istället ge impulsen till en inre förändring, som kan främja det allmännas bästa för den demokratiska gemenskapen.

Det övertygande steget handlar om personlig insikt, *ljuset inom dig*, något som kan sökas och läras, för ett växande medvetande och kritiskt tänkande. Det handlar om en personlig andlig utveckling, som realiserar drömmen om det goda samhället. Gemenskapen är det som gäller för livet, kärleken och rättvisan. Det handlar om verklighetssynen för världens alla människor – *communio*.

GUD I VERKLIGHETEN

Jag ser Gud i vetenskapen och i människors goda vilja för den ändamålsenliga utvecklingen. Jag ser i Jesus berättelser om bland annat "En ny jord, och nya himlar", med analogier som avslöjas i forskningen kring exempelvis de matematiska och astronomiska dimensionsförklaringarna.

Mörk materia, mörk energi och vakuumenergi är, exempelvis, begrepp som tycks vara mycket skarpa tecken på Guds andekraft. Kring dessa ståndpunkter känner jag mig hemma i den goda jordmullen, tillsammans med en hel del framstående forskare, som söker och finner den kunskapande tillblivelsens verklighet.

Denna vunna kunskap tillhör, ofrivilligt kanske, även den vetenskapliga spetsteologin. Med liknande sökande har forskarna krävt nödvändiga förändringar av den nuvarande livsstilen, men som nonchaleras av de maktägande politikerna och Mammons spekulationskapitalism – de som för närvarande äger hela världen.

Verklighetssynen behöver inte delas av alla, men om vi kan se den gemensamma nämnaren för strävandet av en hållbarare värld, så borde försoningen kunna vara vägledaren.

Gud kan knappast förklaras, mer än med provisoriska mänskliga begrepp, men med dessa begrepp kan människor verkligen söka bredda kunskapens möjligheter.

Att söka insikt om Guds närvaro i själva verkligheten, tillhör vägen, sanningen och livet. Det är inte fåfängt – det är meningsfullt. Men är det önskvärt att veta mer om Guds verklighet? Ja, det måste det få vara, för alla de människor som är i starka behov av Gud – framförallt när världsordningen sviker de behövande.

Att önska förklara *Guds förklaring* är provet på trons betydelse för Ordets görare. Att misstro försöken att förklara Gud, liknar missunn-samhet och förnekelse för mänskliga behov och rättigheter. Mammons görare, däremot, vill inte ha en verklighetens Gud inplanterat hos människorna.

Guds otillgängliga mystik, tycks ligga i tiden som ännu inte varit, i de oskapade energierna, i allt det som ännu inte uppenbarats, som med tiden blir till och ger sig till känna, och som svarar dem som söker. Sök kunskapen om Gud, och du skall finna den – men på olika speciella sätt. Tro är verkligheten för Ordets görare. Tro utan görare, är däremot falsk religion.

Tro och verkligheten har många gånger gått sida vid sida för det all-

männas bästa, men även utvecklats med sämsta tänkbara förtecken. Då har det alltid berott på att religionerna utnyttjats på grund av mak- tens ideologiska egoism.

Världen behöver förändras, för alla människors ändamålsenliga ge- menskap! Låt Gudstron fyllas med kraft och mångfald! Kanske vi också bör skärpa lyssnandet på Jesus och hans tal om Guds rike på ett nytt sätt! En kristen kyrka utan Jesus, blir en kyrka utan visdom. Att tro på Gud före kyrkan är teism. Att tro på kyrkan istället för Gud är ateism.

Manikeism

En utrotad världsreligion

I denna skrift finns två artiklar, först med en inledande bakgrund och därefter följer ett kapitel om Augustinus och förföljelserna av dåtidens manikéer. Underlaget till det senare kapitlets sakinhåll har till vissa delar hämtats ur docent Ylva Vrammings doktorsavhandling (Lunds universitet), det gäller kring begreppet "anathema".

EN UTROTAD VÄRLDSRELIGION

Inledning: Ämnet för denna bok tillhör världslitteraturens mest omskrivna: reflektionerna över sökandet efter meningen med livet. Helt söndertjatat för en del, men också nya möjligheter för andra. Ingen människa har undgått denna fråga. Tusentals böcker, skrifter och artiklar har skrivits i sökandet efter svaren. Politiken, filosofin, religionen och vetenskapen ger sina svar. Det säger något om frågans betydelsefullhet.

De existentiella funderingarna var verkligen upprinnelsen till religionerna, det civiliserade samhällslivet och till det som senare utvecklades till vår tids vetenskap. Svaren finner vi emellertid i frågornas inbyggda relationer, till de egna logiska sammanhangen. Det gäller att formulera frågorna rätt, för att sedan finna kunskapen. Även om människorna formar sin historia, tycks det ändå finnas gnistor av kunskapskonstanter, vilka länkas samman och möjliggör det offentliga samtalet.

Denna utveckling, av till synes motsägelsefulla samtal och diskussioner, finner många gånger vägen till svaren, vilka i denna bok kallas för dialektiska synteser. Och dessa svar säger oss även något om att historien har en teleologisk tidspil – en ändamålsenlig evolution. Det finns tydligen en mening med våra liv utöver dödens begränsningar.

Att tänka manikeiskt. Den huvudsakliga utgångspunkten för denna bok går i något originellare tankespår. Här görs nämligen experimentet att tankemedvetet söka sig in i en världs- och livsåskådning från en utrotad och bortglömd världsreligions egna perspektiv. Det gäller den

synkretistiska religionen med namnet "manikeism". Att tänka och se med manikeiska ögon, men med ett modernistiskt perspektiv, är det som gäller för detta tankeexperiment!

Varför tas dessa ämnen upp? Vad är manikeism, och vad är synkretism? Vem bryr sig om en utrotad världsreligion i dag eller vad som hände dessa miljoner anhängare? Svaren på dessa frågor skall visa på skillnaden av ett andligt och ärligt troende, jämfört med den världsliga maktens tilltvingade hegemoni över människors andlighet.

Perspektivet ligger delvis i vad som skulle ha hänt om exempelvis nazismen erövrade den totala makten och utrotade judendomen, socialdemokratien, liberalismen, romerna, homosexuella eller alla andra de ville utrota? Vad skulle då ha funnits kvar att veta om dem?

Och sådana intoleranta yttringar som att förfölja oliktankande har tyvärr hört till världens "normala" ordning. Intolerans har varit inbyggt i den "intelligenta onskans" och okunskapens mörker – med olika grader av onskfulla uttryckssätt eller grumliga förklädnader. Perspektiven ges i så fall av denna boks tankeexperiment.

Det är inte några blygsamma infallsvinklar som söker ta plats i denna bok. Och det var också så som den utrotade religionens upphovsman profeten Mani gav uttryck för på 200-talet. Det var de allomfattande perspektiven, i både det lilla som i det stora, som denne religionsstiftare ville ge vägledning för de sökande medmänniskorna. Hans eget namn gav religionen dess namn. Han eftersträvade att Jesusintentionens radikala budskap skulle följas precis så som Jesus själv en gång hade predikat. Men det fick aldrig bli teokratiskt – med erfarenheter av människas makt över människa, som bara leder till elände.

Mani uppmanade människorna att lära av Jesus, men även av vad profeterna Zarathustra och Gautama hade predikat, helt utan religionsbegränsningar. Mani mördades år 278 i Persien.

Profeten Mani ansågs vara Jesu Kristi Apostel i många århundraden av hans egna anhängare, tills de med tiden krossades av kejsarmakten i samarbete med den tidens kristenhet och senare av islam. Manikéerna envisades med att aldrig vara makten följsam, och gick heller aldrig maktens ärenden.

Förföljelserna mot manikéerna varade i århundraden, tills de till slut försvann ur det allmänna medvetandet.

Enligt Mani kunde människorna själva lära sig utläsa kunskapen ur det tidlösa universella medvetandet, det vill säga samma kunskapsförmedling som sker på våra moderna högskolor i dag. Denna kunskap

står alltid till förfogande för den som söker sanningen. Och i detta sökande är tiden den eld i vilken vi alla brinner. Och tidens logik är visdomens början inte dess mål. Det är livet självt som är bäraren av meningsfullheten.

Kunskap och tro. Att denna bok är ofullkomlig innebär inte att ämnet är ofullkomligt. Det är i så fall författaren som brister, men med vetenskapen om att det finns mycket mer att lära, att det finns stort utrymme för alla att kunna frigöra sina tankar genom berikande kunskap och sinnesändring. Viljan till sinnelagets förändring är den avgörande punkten för meningsfullheten med livet som passerar.

Denna bok vill ge moderna aspekter på varandets mystik, i det som är rimligt att kunna förklara i en andlig teologisk diskussion.

Manikéerna försökte sig aldrig på att "vetenskapligt" förklara Gud. Det låter sig inte göras. Desto mer sökte de förklara naturens förlopp i både vetenskapliga och andliga symboltermer från sin tid. De förklarade allt omkring Guds yttringar; om skapelsens orsaker och avsikter; emanationerna eller energierna (Guds utstrålningar); men också om konsekvenserna av människornas livsstil; om egoism, ojämnlighet, destruktivitet och kärlekslöshet, och mycket mera. De sökte även glädjefyllda kunskapsgåvor som länkas med sökandet av kunskapen om Gud och Alltet.

Mot denna kunskapsglädje uppväcktes ett mörkrets hat och ett fördomsfullt tvivel. Ett tvivel som aldrig utvecklades konstruktivt eller till något gott. Men tiden tycks ha visat att manikéerna egentligen var så mycket längre komna i sitt kunskapande; det var deras bildning som var en av stöttestenarna mot dem. Kritiken kom från dem som själva tog sig makten och gjorde sig till utövande kontrollörer. Denna mörkrets makt ville härska utan någon kunskap alls, de nöjde sig med den egennyttiga och självförhärligande härskarglädjen. Kring denna kejsarmakt formades och knöts den nya kristenheten, med egenmäktig och totalitär tolkningsrätt över den kunskapande andligheten och vetenskapen.

Denna bok är en personlig framställning, med utgångspunkt för diskussionen om och kring de manikeiska tankegångarna. Därför finns inte en helt uttömmande historisk eller vetenskaplig redogörelse över manikeism i denna utgåva. Istället är det en solidaritetsyttring med fokusering på vad denna världsreligion kan ge för tankemässiga kopplingar och bidrag till vår tid – i relation till vår tids levnadsvillkor, andlighet och naturvetenskap.

Och frågan måste därför ställas: hur kunde en världsreligion, lika stor som kristenheten under samma tid, utrotas till den grad att den helt glömdes bort? Var det Guds vilja? Var det trovärdigheten till manikeismens innehåll och kvalitet som trots allt inte höll? Knappast, snarare tvärtom kan det visa sig! Det finns alltså helt förklarliga orsaker till att denna förföljelse och utrotning kunde ske.

De brinnande bok- och likbålen varade i århundraden, till dess ingen längre kände till begreppet "Manikeism". Men ingenting kan gömmas undan, allt kommer till kännedom.

Manikeisk rekonstruktion. I dag sker en omfattande och framgångsrik religionshistorisk forskning, som lägger vetenskapliga resultat på plats – fragment efter fragment – i ett fantastiskt rekonstruktionsarbete. Det visar också att ingenting kan undgå sanningen eller döljas för mänskligheten. Det går heller inte att utrota, hata eller definiera bort varandras åsikter eller det som irriterar.

De tidlösa och radikala värderingar manikéerna visade prov på, tycks ligga väl till i vår tids andliga behov och sökande. Men deras värderingar ligger också i linje med exempelvis vår tids teoretiska naturvetenskap, eller de humanitära och socialetiska värderingarna. Deras förhoppningar hörde även till de sanna högre demokratiidealerna – det goda samhället – där i bästa fall den goda viljans ändamålsenliga syften var drivkraften.

Manikeism var arvtagare både till det hellenistiska kunskapsarvet (filosofi, humaniora, naturvetenskap och de sköna konsterna, såsom litteratur, musik, bildkonst och måleri), men också, och framförallt, till den ursprungliga Jesusintentionen. Samtidigt förlorade den uppåtgående kristenheten (romerska kyrkan) motsvarande kunskapskapital, då de i samarbete med den romerska och bysantinska kejsarmakten vann världen, och i stället hamnade i en andlig stagnation – som varade ända fram till i modern tid.

Manikéerna kunde redan under slutet av 200-talet, förklara en hel del av det som vi i dag uppfattar som kunskapsupptäckter under 1900-talet – på grund av det hellenistiska arvet. Kunskapandet var en integrerad del av denna religion. Det var utan tvekan en bildningens, solidaritetens och kärlekens religion, men med sina speciella uttryckssätt och sitt avancerade symboliska gestaltspråk. Dessa uttryckssätt, som är så poetiska, är för vår tid många gånger svåra att tyda.

I dagens världsordning, känner många människor stark oro inför den realitet som pekar på ökande utveckling av likgiltighet och egoism.

Inte minst en oro för minskad delaktighet i livets väsentliga delar för varandra. Folkflertalen är passiva åhörare till skeendet, eller åttlydare, i en satanisk illusionistisk nonsensvärld. I denna världsordning är det många gånger ondskan, som i växande grad domderar våra sinnen, men som också splittrar människornas solidaritet och medmänskliga kärlek för varandra.

Manikéerna uppmanade att alla fria människor bör säkra sin nästas frihet. Att låta andra leva för att de själva skulle få leva. Och detta villkorades med kärleken till det goda, inte till det onda; och med tolerans, men inte tolerans till intolerans. Det innebar en ömsesidig respekt och hänsyn till varandra, men aldrig till det onda. Det onda skulle alltid med lag bekämpas. Dessa Jesusvärderingar blev senare kärnan i den demokratiska idéutvecklingen. En utveckling som människorna själva har fått leta sig fram till, i den fria viljans väg för sanningens upptäckter. I denna process hittar man många gånger exemplen på meningen med livet – att bli till medan man passerar.

Manikéerna förföljdes och miste till och med livet för bland annat ovanstående värderingar. De levde som de lärde och kom på så sätt i konfrontation med den tidens kristenhet och kejsarmakt.

Men den risken har alltid funnits, för frihetsivrare, och är ännu i dag ett orosmoln i hela den nuvarande världsordningen. De kunde helt enkelt inte fås till att lyda eller kontrolleras av makten. Genom makt- och lagägarnas definitioner skapades en legalism, som råder än i dag i världen. Enligt legalismen är lagen vad makten bestämt, inte vad kärleken, rättvisan, solidariteten och toleransen innerst inne säger.

I dag kommer hotet inte alls från kristenheten naturligtvis, men tidigare hade kristenheten helt förlorat kontakten med Jesus innersta intentioner. Kristenheten har under sin historia alltid gått makthavarnas ärenden, och hittade därför inte vägen i mörkret. Den kristna kyrkan ägdes helt och fullt av kejsarmakten och senare av kungarna och aristokratin. Denna ökenvandring gällde ända fram till i vår tid. Men tack vare demokratiutvecklingen har många goda sanningssökare funnit ljust i sina inre, och sökt vägen efter sanningen.

Demokratutvecklingen fann vägen via reformationen och senare via de fria kyrkornas framkomst under mitten och slutet av 1800-talet. Det goda samhällets ideal interagerar än i dag mellan stagnation och utveckling, på grund av bristande insikt av reell kunskapstillblivelse.

Svenska kyrkan av i dag, och flera andra kristna rörelser har på olika vägar hittat fram till den rätta vägen, enbart på grund av demokratins

förtjänst och påtryckningar. Men traditionerna har inte alltid varit de allra bästa.

De värderingar manikéerna hade på sin tid, är helt i samklang med de fem evangelierna, men även med flera andra evangelier och religioner. Här måste även det ursprungliga från världsreligionerna medräknas, och det numera erkända ekumeniska tänkandet. Dessa toleranta värderingar för varandras tron kallas synkretism, och grundar sig helt på Jesus intentioner om Guds kärlek och tolerans, oavsett religionstillhörighet eller etnisk kulturtillhörighet. Alla som vill kan bli Guds barn, söner och döttrar.

Manikeism var en handlingens religion. Alla medlemmar aktiverades i allmänna, andliga och vetenskapliga studier, liknande moderna seminarier eller studiekurser av olika slag – i en kunskapande utveckling för medvetandet. De kunde alla läsa och skriva – män, kvinnor och barn, vilket var ovanligt. De organiserades även i aktioner för civilmotstånd mot krig, slaveri och våldsdåd – våld som utfördes av härskarmakterna runt om i de delar av världen som manikéerna agerade i. Men manikéerna agerade helt utan våld, de var pacifister.

Manikéerna beskylldes av bland andra Augustinus för att vara världsfrånvända, bland annat därför att de förnekade den kejsarliga maktordningen. I hela den månghundraåriga maktens propaganda beskylldes manikéerna för att vara världsfrånvända, vilket de alls inte var. Tvärtom! Visserligen menade de att livet i denna världsordning inte är det riktiga livet, det Gud hade avsett för människorna. Men de om några, var de mest aktiva för att främja det goda samhället, och det samhället kämpade de för redan under den tidens onda världsordning. De visste att denna världen håller på att försvinna, en uppfattning de fått av Jesus.

I manikéernas kamp för livet utvecklades en motståndets estetik. En intellektualism som satte spår i en mycket rik litteratur, vetenskap och en konstutveckling som i dag kan anas och till vissa delar beskådas. Vi känner även igen oss i manikeismens värderingar – som om det vore tidlösa tankar även för vår tid och för våra förhoppningar. Detta har upptäckts tack vare internationellt vetenskapligt arbete, och där denna märkliga religion pusslas ihop till en mer begriplig världsåskådning. Några internationella vetenskapliga konferenser har dessutom bekräftat den manikeiska religionens tidigare existens.

Manikéerna var samhällsengagerade, och helt i trots mot orättvisor, världslig makt och våld.

Det går däremot inte att dra några politiska växlar av ideologisk tillhörighet med vår tids politiska värderingar. I deras föreställningsvärld fanns värderingarna om alla människors lika värde; om jämlikhet, frihet och rättvisa, som i det stora hela liknar moderna frihetliga värderingar. De avvisade helt Paulus teser om lydnad under mänsklig övermakt, eller kvinnans underställelse under mannen, med underdånig slavmentalitet.

Samtidigt kom utövarna av denna religion, först och främst, från den bildade medelklassens alla yrken och skikt. Det utövades en andlig kamp med ordet som enda vapen – kärleken mot ondskan. Med en mycket god vilja älskade de även sina antagonister, men det hjälpte inte, manikéerna krossades till slut.

På 500-talet höll till och med en maniké på att bli bysantinsk kejsare, med stöd från de bredare folklagrens gröna parti i Konstantinopel. Med sina ideal utgjorde de ett hot mot världens ordning. De blev också rejält förtalade, skymfades och förföljda. Under manikéernas hela existens kom de alla att få bära lidandets symboliska kors, precis så som Jesus hade gjort. Och de var helt övertygade om att det var Jesus vi skulle efterfölja och bli jämlikar med – den jungfruliga människan utan synd.

Det är i ljuset av moderna humanistiska värderingar som denna religion strålar igenom vår tidsanda, i hopp om förståelse och upprättelse. Kan vår tids människor orka bry sig om andra människors öden för så länge sedan, med tanke på alla de problem som finns i dag? Eller måste de helt glömmas bort? Var det med Guds gillande som manikéerna krossades, eller var det enbart med människornas egen ondskan som förföljelserna kunde ske?

Vad kan vi lära av manikéerna? Finns det några länkar mellan deras tro och kunskapande, och med vår tids förhoppningar? Ja, sannerligen, det finns det. Vi kan alltid lära oss en hel del av allt det som runnit förbi i hela vår existens. Bara om detta lärande gagnar utvecklingen för förståelsen av kärlek och tolerans för varandra, och för all världens människor. Allt annat är livsodugligt och tillhör döden.

Slutsatserna blir därför: livet måste ha en mening för alla, för att livet skall kunna levas av alla; det är därför vi pratar så mycket om meningen med livet. Det finns bara en religion – kärleken, och det finns bara en ras – människan. Etnicitet är något vi ska glädjas över, för variationens skull. Den fulla meningen hittar vi bara i relationerna mellan mångfaldens alla egenskaper, ur denna processteologi skapas det nya sinnelaget för verklig meningsfullhet, för alla dem som själva vill.

MANIKEISM – EN STÖTESTEN

Förintelsen som nästan lyckades. För Augustinus, kristenhetens kanske mest betydelsefulla teolog, efter Paulus, var sökandet efter sanningen vägen till den yttersta verkligheten – Gud.

I ungdomen studerade han filosofi, retorik och religion, ett intresse han anses ha fått från modern Monnica. Fadern var en romersk lägre ämbetsman i den Nordafrikanska provinsstaden Tagaste.

Vid den tiden, omkring år 375, fanns det hos Augustinus ett brinnande intresse att föra samman antikens filosofi och naturvetande med kristen lära. Men för detta ivrande fick han ett bryskt motstånd av den kristna kyrkan, de motsatte sig både filosofi och vetenskap på det allra bestämdaste, detta hade de lärt av Paulus. I den situationen öppnades hans tankar istället för profeten Mani och den synkretistiska religionen manikeism. Denna kristna rörelse inneslöt ljuset från filosofisk visdom, hellenistisk naturvetenskap, social- och samhällsvetande, men också om konst och litteratur – allt integrerat i en mycket levande och uttrycksfull omfattning.

Manikeismen utvecklades språngartat, precis som kristendomen vid samma tid, och i samma omfattning som densamma.

Med den dualistiska uppfattningen om världens ondska kontra Livsandens ljusrike, vilket bland andra Jesus profeterade om, gavs ett hopp och en positiv möjlighet i och med Jesus predikningar. Människorna kunde själva med Livsandens hjälp studera heliga skrifter och lära sig förstå Livsandens avsikter, enligt de anvisningar och förhållningsätt Jesus själv beskrivit i sina predikningar.

Men det gällde inte bara Jesus intentioner, samma väg och sanningar predikades av profeterna Zarathustra, Gautama och Mani, men även av en hel del andra lärare. Under slutet av 200-talet och en tid framåt var det en ganska allmän uppfattning.

Enligt lärarnas andemening ansågs människan ha hamnat i ett svårt dilemma, nämligen i relationen mellan det goda och det onda. Det var frågan om det individuella valet en människa kunde göra i en ofullständig världsordning.

Det var bland annat sinnelaget och den fria viljan, med det möjliga valet till det onda och egoistiska, som medförde en hel del konsekvenser för var och en. Här ingick exempelvis valet för eller emot ett egoistiskt maktkontrollerande över andra medmänniskor, med berikande och utnyttjande på andras bekostnad, och så vidare.

Den onda sidan av dessa olika valmöjligheter var en ond andemakts

skapelse i mörkret av vårt inre och utanför oss själva, enligt världsreligionernas lärare.

Kraven som ställdes på manikeismens medlemmar, gjordes rimliga i förhållande till var och ens förmåga. Livsanden, menade man, såg var och ens strävande i den andliga utvecklingen i relation till förmågan, och uppmuntrade dem därefter.

Alla kunde rimligtvis inte avstå från utbudet från världens ordning, beträffande materiell rikedom eller sinnlig njutning av alla de slag.

Asketism, eller snarare en rimlig återhållsamhet, var ett kännetecken för ledande manikéer. Men detta var helt frivilligt och gällde först och främst de ledande skikten (electi) inom denna religion. Dessa skulle gå före och visa vägen som levande föredömen. De skulle leva som de lärde, och inte själva leva i välstånd, alltså precis som Jesus och de övriga lärarna hade visat. Men denna återhållsamhet var ingen tung börda – med tanke på den rika andliga kultur som ersatte den materiella världen, dessa manikéer levde verkligen ett rikt blomstrande liv.

Augustinus var medlem i tio år av denna rörelse, mellan åren då han var 19 till 28 år. Men han fick dock med tiden problem orsakad av sin egen inre böjelse, vilket kan vara förståeligt i den åldern. I det högre skiktet av den manikeiska rörelsen (electi), krävdes emellertid, bland annat sexuell avhållsamhet och vegetariskt leverne. Och dit kunde Augustinus inte nå. Han hade själv en stark sexuell läggning som han inte ville förändra.

Det manikéerna krävde av honom var inte att avstå från detta begär, om han nu inte kunde det, men däremot att han skulle avstå ifrån att ha en slavinna eller konkubin som älskarinna. Det hörde till det normala att romerska medborgare hade slavinnor som älskarinnor på den tiden. Man krävde att han givetvis skulle göra henne till sin egen hustru. Detta var en rejäl stötesten för manikéerna.

Med denna slavinna hade Augustinus en son, men som han efter tolv år övergav, då han samtidigt lämnade sin slavinna. Han trodde nu att han kunde avancera till de "utvalda" (electi) inom den manikeiska rörelsen, vilket han inte alls kunde.

Augustinus, som vid den tiden själv inte var speciellt bildad i enlighet med de manikeiska eller kristna idealen, hade svårt att förstå den manikeiska rörelsen. Han var ju fortfarande ganska ung.

Dessa ideal som manikéerna i så hög grad tagit till sig ur den universella kunskapens allra innersta, och även av det hellenistiska kunskapsarvet när det stod på högsta nivå. Han började senare hatfyllt

angripa manikéerna med beskyllningar på en mycket låg nivå: att de bara var en bluff och humbug, och så vidare. Detta skulle senare få katastrofala följder för manikéerna. I den allmänna kyrkohistorien finns allt detta med, och i det som följer förändrar kyrkohistorien i en ny riktning.

Augustinus hamnar i en svår kris efter det han förskjutit sin slavinna och son. Han blir av dessa skäl stoppad att avancera till electi. Genom förbindelser reser han istället till Rom, där han inte heller gör någon lycka, men lovas istället en lärartjänst i retorik i norra Italien.

Möjligheterna ser efter en tid ljusare ut för honom och en tjänst vid det romerska etablissemanget erbjuds i Milano. Men enligt romersk lag ansågs det inte lämpligt att han haft en son med en slavinna utan romersk börd, vilket enligt romersk lag gjorde det uteslutet att avancera i det romerska samhället. Romarriket var ett utpräglat hierarkiskt klassamhälle där börd var allt av betydelse.

Nu fanns det bara en karriärväg för Augustinus (det var karriären som gällde) och det var att söka sig tillbaka där han började, i sin mor Monnicas kristna rörelse. I Milano hittade han en sådan kristen församling, som passade honom, och just det som han från allra första början hoppats på. Det var en kristen församling, med filosofiska funderingar och med en öppenhet mot den hellenistiska kunskapen, fast i romersk tappning.

I Milano fann han för första gången det som kom att heta nyplatonism, en väg han kunde förena med både tro och filosofi. Vi ser hans olika vägar som varit kantad av förhoppningar om en bred och lättillgänglig väg för hans egocentriska intressen.

Han vurmar nu för den filosofiska kunskapen och börjar omedelbart kritisera Bibelns böcker, framförallt de hebreiska skrifterna. Om denna kritik hade han lärt av manikéerna.

Augustinus får nu höra predikningar av biskop Ambrosius. Men, av biskopen fick Augustinus återigen höra de värderingar som han tidigare hört av manikéerna och som han så ödesdigert kommit i konflikt med.

Enligt Ambrosius predikningar handlade det istället om sans och reason, kärlek och tolerans, och ett rimligt avståndstagande från världens ordning, men även här gällde återhållsamhet, och ett rimligt rannsokande av Bibelns olika böcker.

Ambrosius förklarar svåra passager i Bibeln som allegorier eller symbolik, men som av Augustinus uppfattade vara bokstavligt menat, och

därför förkastade han Bibeln på viktiga och avgörande ställen – vilket manikéerna aldrig hade gjort.

Även bland de övriga kristna och nyplatonikerna i Milano får Augustinus anfäktelser, han står inte ut med det som kan tyckas vara krav på honom själv. För även nyplatonikerna ställde sig på samma allmänna moraliska grund som den övriga kristenheten och manikeism.

Religionerna ansåg att sexuella utsvävelser (det var fråga om utsvävelser) var helt oförenligt med hängivelsen åt det rena andliga och intellektuella engagemanget.

Ambrosius hyllade helt öppet samma syn som manikernas på "jungfrulighet", vilket också hyllades av en bred kristenhet vid den tiden. Jungfruligheten ansågs vara en högre andlig livsform.

Bakgrunden till denna moralism var de faktiska samhällsförhållandena med sexualiteten som tilltvingades på slavar, barn och kvinnor, som inte hade några rättigheter. De vände sig också mot våldtäckterna som skedde vid de ständiga krigshandlingarna. Avhållsamheten handlade om socialetik och om rättvisa.

År 386 tar Augustinus trots allt över denna uppfattning och gör den till sin egen, i sin berömda omvändelse. Han beslutar sig för att leva bortom karriärism och sexualliv, och döptes 387 av biskop Ambrosius.

Augustinus vill nu leva ett helt kristet liv med ett filosofiskt sanningsökande och återvänder till sin hemstad Tagaste i Nordafrika.

Nu hade denne retorikens mästare växt i anseende och hade en trogen skara av beundrare med sig. De kallade sig "Guds tjänare" och fick omedelbart stor respons bland provinsens kristna församlingar.

Det utvecklades emellertid snart en stor skepsis från de kristna i denna provins, men de oroliga tiderna krävde sammanhållning och kraftfulla, dugliga ledare – något Augustinus skulle visa sig vara. Han blev vald till biskop av Hippo per omgående.

Men många av de kristna tvivlade på denne egocentriske maktmäniska, de litade inte alls på hans tidigare omvändelse. De ansåg att denne aggressiva kyrkokritiker inte på allvar hade omvänts, utan gjorde vad som istället kunde anses som brott mot den kristna kyrkan.

Han började nu även angripa manikéerna, vilka de kristna i denna provins inte alls hade något särskilt otalt med. Men detta visade sig vara helt i linje med hans maktambitioner, men också hans egna hämndbegär.

För att rentvå sig från olika misstankar skrev Augustinus boken "Bekännelser", där han retoriskt framställer sig själv som centrum för

den allmänna sanningen, och detta skrivsätt har han lärt sig av Paulus (framförallt Romarbrevet). Han sätter även in sin egen mor i händelsernas centrum, hon förhärligas och får representera den kristna fromheten och det blir hon som utpekade Augustinus väg till gudsledare – detta kan vi läsa i Ostia-dialogen.

Det var för övrigt hans mor Monnica som ivrade för att slavinnan, Augustinus älskarinna, och barnet skulle förskjutas till förmån för ett aristokratiskt äktenskap – något som skulle ge en säkrare, snabbare och bredare väg till karriären.

Efter Bekännelser kommer boken "Om treenigheten", vilket ger den kristna kyrkan dogmen om Gud, Sonen och den heliga Anden – som ett och samma väsen.

Det var en spetsfundighet utan förankring i skrifterna, en helt onödig förvrängning.

Jesus uttryckte det på ett annorlunda sätt: "Jag finns i Livsanden, och Livsanden finns i mig." Detta förtydligas i Tomasevangeliet: "Gud finner du i ljuset av ditt inre och utanför dig själv". Vilket betyder att alla kan följa Jesus och bli hans avbild genom att födas och bli till i Livsanden. Denna tes kommer senare även i Jonnesevangeliet.

Jesus själv, ger med största tydlighet klart att han anförtror sig till Livsanden, som är den som sänt honom, enligt evangelierna. Han gör också klart att Livsanden lagt orden i hans mun, och att det endast är med Livsandens kraft som människor genom tro kan helas. "Tacka inte mig, tacka Livsanden", säger Jesus! Det är inte med Jesus egna krafter som människor botas. Jesus är Guds son, i det han lever i Livsandens andemening, något alla människor borde göra, enligt Jesus. Han är inte Gud men den som uppenbarar Livsanden i ljuset inom sig och utanför sig själv.

Även om vi människor är delar av samma kosmos, och Jesus är avbilden av Livsanden, så räcker inte Augustinus treenighetsförklaring till att förklara fenomenet Jesus – Livsanden.

Förklaringarna om Jesus–Livsanden är betydligt redligare och bättre i evangelieböckerna. Riktigare förklaring, än den om treenigheten som Augustinus prövade på, finns helt och klart hos både kristenheten och den manikeiska förklaringen, som alltså ges i ljuset av människans innersta, det vill säga i själens öga – vacatio. Där finns en mötesplats med Livsanden, för den som svarar på lockelsen. Där finns också förmågan att i minnet hålla samman förfluten, nuvarande och tillkommande tid i tankeprocesser, som ger människan ett självmedvetande,

med en unik personlig egentid i samtidigheten. Detta går också bra ihop med Einsteins relativitetsteori.

Det manikeiska litterära arvet, med en uttrycksfull psykoanalytisk gestaltsymbolik, kom nu även till uttryck i det berömda historieverket "Om Gudsstaten", vilket Augustinus kom att äras över.

Manikéerna menade att alla som älskar Livsanden och vill förverkliga de goda intentionerna är medlemmar av Ljusriket. Detta var ett uttryck för en generös tolerans i Jesus efterföljd. Medan däremot människor med gudsfientlighet, maktlystnad och bristande vilja att följa rättvisans principer, något som mer eller mindre präglade alla former av jordiska riken, de tillhörde inte Ljusriket.

Manikéerna hade en i modern mening skarpsynt samhällskritik i och med deras konstruktiva sociala etiska föredömen. De verkade aktivt för social uppbyggnad, men också för civil olydnad mot orättvisor, förtryck och krigshets, där civilmotståndet ingick. Där visade varje maniké ett utomordentligt civilt kurage.

Alternativet, att inte söka bygga denna moraletiska medvetenhet inom kejsarstaten, skulle bara leda till förtryck och underdånigt slaveri. Dessa idéer ringade Augustinus in i perspektivbyten mot manikeismen, i en egen övergripande historietolkning, vilken var den version som blev känd för eftervärlden. Därefter började en förföljelse som varade i århundraden, och som till slut utrotade manikeismen till den grad att de nästan helt blivit bortglömda.

Men Augustinus levde inte efter det han lärde ut, det som handlade om denna Gudsstats toleranta budskap. Han blev själv den store utrotaren istället för den toleranta människan som var bokens budskap. Det är hos sig själv Augustinus finner vad han söker, men han tycks inte finna någonting från Gud, han står själv i vägen för Gud. Och det passar även hans egna syften att ge sitt eget ljus och eld med lite hjälp och omskrivningar från den rika manikeiska litteraturen.

Men, tänker läsaren, här antyds att det inte var Augustinus egna skapade ord som orsakade "Om Gudsstaten"? Svaret blir, både ja och nej! Grundtankarna och helheten tog han ur den rika ljuskällan som var det manikeiska kunskapsarvet, men omskrivningarna var hans egna värderingar. Det är heller ingenting nytt att ge och ta ur ett kollektivt kunskapande, så måste det naturligtvis få vara. De flesta anger dock källorna med vilka man i så fall diskuterat med, eller vilka man samordnat sina tankar med. Augustinus däremot lät förfölja dem han tog kunskapen ifrån, och förfälskade dess innehåll.

I Nordafrika blev biskop Augustinus efter hand även en stridbar militärbefälhavare. Tiderna var oroliga och kriget var inom landet. Men det var inte i första hand invasionshärar som Augustinus bekämpade, utan främst de manikeiska församlingarna.

I en by i Nordafrika utförde Augustinus sitt mest monstruösa brott då han tvingade in en manikeisk församling, män, kvinnor och barn, i deras egen kyrka, barrikerade denna, och sedan tände eld på kyrkan så att alla blev dödade. Detta kan jämföras med nazismens illdåd i den tjeckiska byn Lidice under andra världskriget.

Manikeismen var en världsreligion med en begynnande framgång, men som på grund av Augustinus blev fruktad av kristenheten. Den hade samma rötter, växte fram och spred sig i samma områden som kristenheten. Och dess grundare, profeten Mani, kallades av de sina för en Jesu Kristi Apostel, precis så som Paulus kallade sig själv och av kristenheten än i dag.

Både manikeismen och kristenheten var minoritetsrörelser efter det andra århundradena efter Jesus, men kristenheten vann till slut kejsar-makternas stöd och fick därmed ett starkt officiellt stöd. Det visar sig också att kejsare och officiellt kristen kyrka samverkar i striden mot andra religioner, och både civilrättsliga och kyrkliga myndigheter utformar bestämmelser och anvisningar som gäller mot dessa.

Den västliga grenen av manikeismen är den ursprungliga varianten, till skillnad från den "översatta" manikeismen, som mycket snart kom att etableras först på iransk mark och sedan allt längre österut med Kina och Indien som mest avlägsna länder. I Kina finns i dag det ända kvarvarande manikeiska tempel, och där upphörde manikeism ända fram till 1600-talet. Även i Kina förföljdes denna religion.

Manikeismens västliga gren, "Medelhavets manikeism", hade arameiska som sitt första språk, vilket berodde på att Mani, grundaren, hade växt upp i en elkesaitisk grupp i Syrien. Sedan skrev Mani hela sin kanon på arameiska (med ett undantag, nämligen den skrift som tillägnades persernas härskare, Shapur I). Vid sidan av denna kanon tillkom mycket snart en omfattande religiös litteratur på arameiska.

Denna finns i dag på koptiska och grekiska. De koptiska texterna är Kephalaia, Psalm-Book II och Homilierna, medan den grekiska texten är en Manibiografi, den så kallade Kölnerkodex. Dessa fyra manikeiska verk utgör primärmaterialet för vår kännedom om den västliga manikeismens utformning av lära och samfund, och har alltså varit kända för den kristna kyrkans ledare.

Det intressanta med manikeismen är det plastiska men ändå inte elastiska lärosystemet. Manikeismen var redan från början fast utformat och försett med en av grundaren fastlagd kanon. Plasticiteten hos manikeismen visar sig i dess förmåga att översätta idéer, begrepp och gestalter till olika språk och kulturkretsar. Detta skriver Ylva Vramming i sin doktorsavhandling.

Manikeismen spände över lång tid (cirka 240 e Kr till 1600-talets början) och över ett väldigt geografiskt rum, från Spanien i väst till Kina i öst. Allra längst tycks denna religion ha levt kvar i Kinas västliga stäppområden, medan den relativt snabbt tycks ha försvunnit ur i länderna kring Medelhavet, där det knappast har funnits några manikéer kvar vid början av 700-talet.

Det växte mycket snart fram en omfattande antimanikeisk litteratur på grekiska, latin och arameiska. Givetvis bidrar denna litteratur med uppgifter om manikéerna och deras lära och seder, men man måste läsa den med tanke på dess oftast polemiskt utformade innehåll. Bland olika författare, som på grekiska kommenterade manikeismen, finner vi Alexander från Lykopolis, Titus från Bostra, Serapion från Tmuis, Epiphanius, Socrates Scholasticus, Timotheus från Konstantinopel samt Pectrus Sicilus och Photios, berättar Ylva Vramming i sin doktorsavhandling.

Augustinus var den flitigaste – men inte den ende – som på latin kommenterade och angrep manikéerna. Eftersom han själv under flera års tid var maniké hade han en unik insikt i hur manikeismen fungerade, i vart fall för manikéer som tillhörde åhörarna (dvs. den inte helt initierade gruppen). Påven Leo I bedrev en intensiv kampanj och förföljelse mot manikéerna i Rom och Spanien.

Antimanikeiska texter och upplysningar i mer neutral ton förekom också från övriga språkområden, som penetrerats av denna flitigt missionerande religion. En arabisk text från 900-talet, an-Nadims Fihrist, har värdefulla sakupplysningar om manikeismens uppkomst, dess historia och litteratur.

Kristen och manikeisk samexistens varade under nästan 400 år. Och den manikeiska och kristna kyrkan kom att existera och interagera inom de romerska och bysantinska rikena. Resultatet av den samtida existensen var en lång serie konflikter mellan de båda grupperna.

Den kristna kyrkan och kejsarmakten fann dock mycket snart, att manikeismen var ett allvarligt hot mot det samhälle som de önskade forma. Och vi kan följa deras motaktioner i den långa följd av kyrkliga

beslut och civilrättsliga bestämmelser, som avsåg att stoppa och eliminera denna religion. Manikeismens vägar in i det romerska riket spreds av lärda och bildade lärare och missionärer. När Mani omkring 240 vår tidräkning nödgades lämna sin elkesaitiska uppväxtmiljö till följd av den kritik han utsatte gruppens ledare för, så begav han sig till en liten by vid Tigris. Här slog han sig ner, och det var antagligen här som han fullbordade sin kanon och började planera sin missionsverksamhet.

År 244 sände han ut Addai som missionär. Denne kom att färdas ner till Alexandria i Egypten, där han inledde sin verksamhet. Med sig hade han den kanon, som Mani hade utformat. Han hade också flera medhjälpare, och vi vet att Mani sände honom en skrivare.

Manikeismen rotade sig synbarligen väl i Egypten. Omkring år 300 påtalade filosofen Alexander från Lykopolis att manikéerna fanns i landet. Han uppgav att den förste maniké, som kom till Egypten, skulle ha varit Papos, och att näste som anlände skulle ha kallats Tomas.

Från Egypten spred sig sedan manikeismen över hela provinsen Afrika och därifrån till Spanien och in i Sydfrankrike. I sydfrankrike kan manikeism ha förändrats och senare utvecklats till varianten "katarer", som under tidig medeltid krossades genom det första korståget någonsin, och dessutom riktat mot den kristna världen.

Om manikeismens ena spridningsväg alltså följde Medelhavets södra kust, så följde den andra den nordliga kusten från Mindre Asien till Grekland och gick därifrån in över Balkanhalvön.

Epiphanius uppger att manikéerna påbörjade sitt missionsarbete i Palestinaområdet år 273 (dvs. under kejsar Aurelianus 4: e regeringsår). Han kallar dem "akounaiter" efter Akous, den person som kom från Mesopotamien med missionsuppdrag.

År 310 fann påven Miltiades, att manikéerna hade bildat församling i Rom. Detta innebar att de måste ha kommit till Rom före 310, annars skulle de knappast ha hunnit etablera sig så väl. Reaktionen från kejsarstaten och kyrkan blev tydlig, och mycket snart kom reaktionen, både från enskilda maktpersoner och från officiellt håll.

Ett mycket tidigt antimanikeiskt kristet verk är Hegemonius Acta Archelai, som återger mer eller mindre legendära historier om Mani och dennes föregångare och anhängare. Acta Archelai är en roman, vars grundberättelse utgörs av en fiktiv diskussion mellan Mani och biskopen av Karkhar. Verket ligger till grund för Epiphanius text om manikéerna.

Mellan år 300 och 500 hade den antimanikeiska litteraturen sin vik-

tigaste period. Forskaren Julien Ries har gjort en översikt över alstren. Den officiella kristna kyrkan klargjorde sin inställning visavi manikeismen bland annat i olika koncilieutlåtanden, och därtill utformade man inom kyrkan upptagningsritual avsedda för heretiker, så kallade anathema, som under tvång övergick till den kejsarligt sanktionerade kyrkan.

Det är bland annat genom docent Ylva Vrammings doktorsavhandling som här refereras om anathemaformlerna.

Det var den romerska staten, som genom kejsar Diocletianus allra först uttryckte den officiella synen på manikeismen. År 293 utbröt krig mellan det romerska imperiet och det persiska riket, och detta krig medförde att man från romersk sida betraktade manikéerna med skepsis, eftersom dessa var mer eller mindre pacifister och hade förankringar i Mesopotamien. Denna avogga inställning kom till uttryck i ett edikt utfärdat av kejsar Diocletianus år 295 och sänt till Julianus, prokonsul över provinsen Afrika.

Diocletianus var den förste som påbjöd dödsstraff för manikeiska ledare. Den stränga lagstiftningen upprepades fram till och med Justinianus I. Inte ens det romerska rikets uppdelning i en östlig och en västlig del medförde någon attitydförändring gentemot manikéerna.

Religionsforskaren Crontz undersökte hur kejsarna och concilierna förhöll sig gentemot heretiker av olika slag fram till 800-talet, och han drog slutsatsen, att den statliga inställningen visavi manikéerna var hårdare än gentemot andra heretiker.

Crontz menade också, att kejsar Justinianus I var skoningslös mot manikéerna av bland annat av politiska skäl – de sades ha utnyttjat det uppror som samaritanerna i Palestina iscensatte år 529 (i protest mot kejsarens avsikt att tvångsdöpa dem alla), och anklagades för att ha mördat kristna och bränt ner kyrkor. Detta var säkert en propagandistisk lögn. De utförde istället ohörsamhet och civilmotstånd mot statligt förtryck.

Fortsättningsvis blev det en förföljelse till ren utrotning. De kristna biskoparna tvingades att tillse uppspårningen. Dödsstraff infördes för deltagande i manikeisk gudstjänst, och för konverterad manikés återgång till manikeism, och för försummelse av plikten att ange manikéer.

Senare kejsare behöll Justinianus lagstiftning gentemot manikéerna, så också dödsstraffet. Avsikten var att manikeismen skulle utrotas och att förmå manikéerna att konvertera till den officiella, det vill säga den kejsarliga kristna kyrkan. Det finns många nedskrivna exempel på förföljelsernas urartning.

Priscillianus, biskop av Avila (381-385) anklagades för att vara maniké, dels därför att han, liksom manikéerna, var varm anhängare av ett asketiskt liv, dels därför att han läste de apokryfiska apostlaakterna, som var så högt uppskattade av manikéerna. År 385 avrättades han på kejsarens order, sedan han torterats. Tillsammans med honom avrättades några av hans anhängare.

I Konstantinopel, år 527, arresterades och brändes ett antal personer, anklagade för att vara manikéer. En av dem var hustru till Erythrios, som var en högt uppsatt praefectus praetorio (en slags militär befälhavare).

Upplysningarna om de enskilda manikéerna antyder att de inte sällan tillhörde vad vi i dag kallar en bildad medelklass och intellektuella grupper. Den maniké, som var närmast samhällets topp, tycks ha varit Sebastianus, som var kommandant i Alexandria på 350-talet och var mycket nära att utses till kejsare.

Samtidigt utgjorde dessa människor en farlig och radikal motkraft mot den militaristiskt kristna kejsardomen. De militära befälhavare som kom från de manikeiska leden var utnämningar, eller uppdrag vilka kan jämföras med moderna politiska förtroendeuppdrag.

Manikéerna var bildade och innehade yrken därefter. En hel del av dem tycks även ha försörjt sig som handelsmän. Och de kunde sålunda resa från plats till plats, precis som missionärerna, och undervisa om sin lära.

Genom edikten finner vi också att manikéer hade positioner som senatorer, de arbetade som advokater och lärare, och de fanns som familjemedlemmar till högt uppsatta ämbetsmän.

I dag känner vi till att manikéerna även var framgångsrika konstnärer, och skickliga bokskrivare. Alla böcker skrevs för hand och krävde stor skicklighet. Så stor talang att, bokfynd som hittats och med bestämdhet kan konstateras vara utförda av manikéer, anses vara av yttersta konstärliga värde. De var även, många gånger, ledande kyrkomålare – alltså även konstnärliga medarbetare i det kristna kyrkomåleriet, innan de stora motsättningarna eskalerade. Det var fråga om yrkesmässiga uppdrag som de utförde.

Manikéernas egna kyrkor var däremot ofta små och anspråkslösa gudstjänstlokaler, i enlighet med deras asketiska – eller funktionalistiska – ideal. Men de var många och mera lokalt spridda bland anhängarna, mitt i städernas och byarnas kvarter, men ändå konstnärligt utförda.

I det allra tidigaste bysantinska kyrkomåleriet hade ännu inte kejsarstaten lagt sig i dess politiska och konstnärliga innehåll. Och i denna konstnärliga frihet hann manikéerna utveckla i några århundraden. Dessutom utgjorde detta måleri genom övertagandet av de tekniska och konstnärliga traditionerna en naturlig fortsättning av antikens konst.

Under denna utveckling lyckades de ändå frigöra sina skapande krafter, fastställa sina egna lagar och genom att överskrida ärvda lagar och befria sig från övertagna synsätt komma fram till en egen vision.

Den manikeiska stilen kom senare att beskyllas för att vara alltför livligt realistiskt vågat. Deras tradition byggde på den romersk-hellenistiska traditionen, med god porträttkonst av hög kvalitet, som utvecklades till det nu kända bild- eller ikonmåleriet.

Kejsarstaten ville ha ett nytt aristokratiskt raffinemang som skilde ut det nya mot det gamla. Trots detta synsätt så var det manikeiska måleriet ett ständigt nyskapande och inte något mallmåleri från tidigare perioder.

De nya konstdirektiven skulle motsvara kejsarens och den triumferande kristenhetens andliga krav och måste klart markera avståndstagandet från den tidigare traditionen.

För att motsvara det dogmatiska innehållet och de teoretiska begreppen, som mer och mer kom att prägla den nya kristna kejsardomen, bredde det bysantinska måleriet ut stora rytmiska kompositioner på kyrkväggarnas vidsträckta ytor. Eller så framställdes isolerade figurer, vilka mer och mer tömdes på sitt materiella och andliga innehåll.

Men det tidigare måleriet hade fullgjort sin höga mission, som alltså inte endast bestod i att dekorera kyrklig eller profan arkitektur eller att förfärdiga kultbilder, utan framför allt i att skapa ett språk varmed det andligt radikala kunde uttryckas. Och denna stora framgång har skänkt detta måleri en sällsam utstrålning i hela den då andliga världen. Här fanns den ursprungliga Jesusintentionen, med de sociala värderingarna, utförda i en konstnärlig, fri och lärande stil – för folket. Men inte bara så, utan även med den manikeiska integrationstanken på att hela det kosmiska allt ingick i hela den andliga föreställningen. Ingenting i livet kunde reduceras, alltså ingick även det kosmologiska vetandet i den manikeiska konsten.

Allt om de rena kosmiska energierna fanns med, och alla andra aspekter av andlig kunskap. Arvet från denna kyrkokonst dog aldrig riktigt bort, utan vi kan se spår av den ännu i dag, till och med i våra

svenska kyrkor; numera uttryckta i förenklade och kitchiga lysande stjärnor, halvmånar och planeter eller strålande solar.

Denna kyrkokonst, vilket manikéerna var engagerade med, var egentligen ett hellenistiskt kulturarv men med ett förnyat andligt förhållningssätt både till innehåll och syfte, och som utvecklade en hög grad av fulländning. Detta gick emellertid förlorat i och med den nya kristna kejsardomen.

En ny statlig kyrkokonst dikterades fram. Konstnärerna degraderades och fick helt underställas statliga dignitärer, som helt bestämde konstens utformning. Det nu eftersträvansvärda blev likriktningen av konsten till en enande kejsarkonst, med ett integrerande i kristenheten som ett lämpligt alibi. Bland de nya uttryckssätten gavs istället direktiv om en aristokratisk, urban och upphöjd stil. Kejsaren själv får gloria och avbildas tillsammans med Jesus som en jämlike. Jesus blir en konung i kejsarens tjänst. Och här formas och designas den konformistiska nya kristenheten.

I Konstantinopel skall det på 500-talet ha funnits en stor manikeisk församling, som bland sina medlemmar sades ha både senatorer och hustrur till framstående män. Forskarna menar att manikéerna trots allt spelade en viss politisk roll i det bysantinska riket vid 500-talets inledning, då de influerade och tillhörde det "gröna partiet".

Forskarna påpekar också att praefectus praetorio ofta utsågs bland "de grönas" medlemmar och att det hände att denna ämbetsman beskyddade manikéerna trots att dessa egentligen skulle uppsåras och bestraffas.

Vad som skedde med manikéerna i början av 700-talet vet vi inte med säkerhet. De försvinner från ytan, men givetvis kan de ha funnits kvar i samhället, och gått under jorden.

Den berömde brittiske 1700-talshistorikern Edward Gibbon beskriver i sitt historieverk, Romarikets uppgång och fall, det bysantinska eländet. Han menade egentligen att det var kristenheten och den dekadenta och totalitära kejsarstaten som orsakade det romerska rikets fall. Han menade att det var den yttersta tragik när det hellenska kunskapsarvet förlorades i detta grekiskromerska rike. Det kunskapsfall det rörde sig om var så omfattande att det kunde mätas i ett närmare tusenårigt bortfall av mödosamt kunskapsinhämtande.

Makthavarnas hat mot manikéerna – denna folkbreda religion, som själva var så toleranta och intellektuellt sinnade – utmynnade i fördomsfulla förföljelser. Kanske hatet hade sin upprinnelse i just det

som ansågs dygdigt och förmer, eller som uppfattades som elitistiskt. Samtidigt ansåg och verkade manikéerna själva för att de ovillkorligen skulle hjälpa sina mindre lottade bröder och systrar, vilket de också gjorde.

De kejserliga och kyrkliga edikten mot manikéerna återkom tid efter annan. Kejsarstatens förföljelser ökade med åren, och under olika perioder förkom regelrätta utrotningar, enligt följande:

Diocletianus, år 295: de manikeiska ledarna skall brännas på bål, kejserliga ämbetsmän med flera som är manikéer döms till tvångsarbete i gruvorna, lägre samhällsklasser döms till halshuggning, de dömdas ägodelar konfiskeras och de manikeiska böckerna bränns.

Valentinianus, år 372: alla manikeiska möten förbjuds, "lärarna" bestraffas strängt, mötesdeltagarna förvisas.

Gratianus, år 378: alla utom manikéerna garanteras trosfrihet.

Theodosianus, regerar mellan åren 379–395, beskriver manikéerna som kristna heretiker. Manikéerna förbjöds att hålla möten; att nyttja sina bostäder till församlingslokaler; förbjöds att förkunna sin lära och att utöva sin religion. Brott mot detta skulle bestraffas med förvisning och manikén i fråga skulle vara fredlös. Att vara maniké sågs som "crimen". Manikéer fick ej ge gåvor, upprätta testamenten eller ärva.

Arkadius, mellan åren 395-408, fortsatte tidigare kejsares försök att utrota manikéerna. Dessa kallas nu "detestati criminosi".

Honorius och Valentinianus III: under dessa fastslogs ånyo: att varje maniké är "crimen publicum"; manikéer skulle uppspåras och förföljas, den som hjälpte en maniké skulle straffas.

Theodosius II: förföljde manikéerna värre än andra religioner; de utvisades ur städerna, och de förbjöds att samlas eller att hålla gudstjänst.

Påven Leo I: 457-474, rensade ut manikéerna ur den "kristna" staten.

Justinianus I: 527-565, införde en serie nya edikt. Manikéerna kunde enligt dessa påläggas följande: landsförvisning, förbud att verka inom all offentlig förvaltning, förbud att verka inom advokatycket och andra lärda yrken (detta gällde även ortodoxkristna men vars hustrur eller barn var manikéer).

Manikéerna skulle därmed tvingas överge sin religion, låta sig undervisas i den romerska läran och genom dopet bekänna sig till den ortodoxa läran. Vidare skulle manikéer, som döpts, uppge alla före detta manikeiska bekantas namn. Alla statligt anställda ålades att spåra upp manikéer i de egna leden.

I dag är det inte många som hört talas om en världsreligion grundat av en profet vid namnet Mani.

Det fordrades århundraden och diktatorisk makt för att utrota denna religion. Och det säger något om denna religions omfattning. I dag är många människor världen över trotsiga, nyfikna och undrande: vad innebär egentligen den fria viljan och rätten att tänka fritt?

Kropp och själ

Den naturvetenskapliga förklaringen av begreppet liv har ingen entydig beskrivning, och en enhetlig vetenskaplig definition finns heller inte. Vi vet ändå vad det biologiska livet är och att livet börjar med cellen, som utgör livets minsta beståndsdel. Cellen består exakt av just det som religionsskrifterna benämner som stoft från marken.

SÖKANDET EFTER KUNSKAPEN om själva orsaken till det hela, utmynnade i tidernas största tankeexperiment. Frågan gällde meningen med livet. En bra formulering kom till: livet har sin mening i sig självt! Första gången jag såg denna förklaring var i Owe Wikströms bok *Det bländande mörkret*. Jag blev positiv över enkelheten, den lågmälda klarheten, men blev också klar över att tesen tycks ha värderingar som hos filosofisk materialism. En dörr öppnades för en gränsöverskridande förståelse över förlamande ideologier.

Enligt mitt sätt att se finns det kanske inte några reella, eller sakliga motsättningar mellan idealism kontra filosofisk materialism. I dessa begrepp grundades 1900-talets svåra politiska och ideologiska motsättningar, som resulterade i tidens fruktansvärda kontroverser.

Även om civilisationsutvecklingen fram till idag varit både dyster och glädjeric, och minst sagt omtumlande, så har många ändå kommit fram till föräningen av det goda livet.

Kommande generationer måste nödvändigtvis få bli ägare av det levande livet! Det måste ske genom förändringar av vår generations totala ansvarslöshet på grund av de dödande livsstilsidealerna, och som inte längre ska få förstöra de framtida livsbetingelserna.

Kring ovanstående existentiella problemställningar grundar sig en del av min personliga Gudstro. Livet måste få vara meningsfullt för alla. Ingens lycka är viktigare än någon annans! Livet pendlar ytterst mellan död och liv! Och det levande vill inte dö!

STOFT FRÅN MARKEN, blev detsamma som lera i de heliga texterna. Av lera gjordes kärl, och människan är ett förvaringskärl – en kalk, el-

ler en kropp för en själ. På grund av denna symbolik utvecklades med tiden en kvasireligiös graalromantik, som inte riktigt hör ihop med saktligheten i de heliga texterna.

Det nödvändiga stoftet som utgör urcellen består av följande grundämnen och finns i marken: fosfor, järn, kalcium, kalium, kol, koppar, kväve, magnesium, mangan, svavel, syre, väte och zink. Av dessa helt döda ämnen bildas det biologiska livet. Inget av dessa stoftämnen från marken kan cellen vara utan. För andra varianter av celler, beroende på ändamål och funktion, fordras variationer av ytterligare grundämnen från marken såsom bor, jod, kisel, klor, kobolt, krom, molybden, natrium och selen. Människan består i sin helhet av tjugo av ovanstående grundämnen.

Enligt skrifterna kunde Livsanden alltså skapa liv från stoftet av den mångfunktionella skapelsen direkt av jordens grundämnen – exakt så som det står i skrifternas urkunder. Och människan är verkligen kommen av stoft, och stoft skall hon åter bli, vilket är en saklig realitet. Men här är det fråga om den biologiska kroppen skapad ur materi-stoft. Det finns många gånger mer än bara lera i människan.

”Och Livsanden grep sig an med att forma människan av stoft från marken och att blåsa in livets andedräkt i hennes näsborrar, och människan blev en levande själ.” 1 Mos 2:7

Människan blev en själ, det vill säga en levande människa. De heliga skrifternas kontext förhåller sig så att människor under alla tider skall kunna förstå dess innehåll. Dessa skrifter skulle också kunna begripas av alla, samtidigt som den vetenskapliga korrektheten skall kunna förstås av dem som bemödar sig och vill förstå. Och inom den naturvetenskapliga forskningen har upptäckterna av skapelsen lett till häpnadsväckande resultat. Att utesluta Livsanden i detta kunskapsupptäckande är inte speciellt förnuftigt.

NITTIOTVÅ GRUNDÄMNINGEN förekommer totalt i naturen, sexton av dessa utgör grundvalen för all levande materia, det vill säga den levande cellen, eller urcellen, som allt liv består av.

Ordet materia är latin och betyder ämne eller stoft. Grundämnet kol spelar en central roll, genom sin förmåga att bilda komplicerade kedjor och ringar till organiserad komplexitet, som kan byggas in i ett ofantligt antal kemiska föreningar.

Av den organiserade komplexitetens alla miljarders, miljarders möjligheter har endast tjugo aminosyror skapats till byggstenar för livets

proteiner. Dessa proteiner konstrueras ständigt, på rätt ställe och vid exakt rätt tidpunkt genom styrning av en kodad händelsesekvens från bara fyra molekyler, vilka utgör nukleotidbaserna. Denna hundra procentiga exakthet gäller för den allra minsta bakterie som för människan. Koden är en mycket enkel instruktion och som gäller för allt liv.

Livets hemligheter låter sig avslöjas i vällovligen syften. Allt tyder på att det därför finns en ändamålsenlig utveckling och en ändamålsenlig vetenskap. Självklart är det så!

Som vi vet håller sig inte heller vetenskapen med några absoluta sanningar, allt är under omprövning och utveckling genom forskningen. Men även om vetenskapen är ändamålsenlig behöver inte all forskning vara ändamålsenlig; den kan vara hur vidrig som helst, precis som vilka andra mänskliga företeelser som helst.

Partikelfysiken eller kvantmekaniken har också tvingats underkasta sig Heisenbergs osäkerhetsprincip. Detta är i dag en självklarhet inom vetenskapens värld.

Vetenskapen är ständigt på jakt efter sanningen, men naturligtvis med vissa avvikande undantag. Äregirighet och ekonomisk oärlighet kan istället vara drivkraften hellre än sanningen, men som inte driver sanningen framåt, och hör till undantagen, trots allt.

Alla framsteg upptäckta inom mikroskopin avslöjar ytterligare nya detaljer i strukturer som alltid troddes vara framme vid den slutligt odelbara sanningen. Men upptäckterna lägger tusentals nya detaljer till ett enormt register som redan verkar meningslöst för alla utom dem som strukturerar sina egna kunskapssektorer. Samtidigt med dessa framgångar narras vi hela tiden på totalkunskapen på grund av den svåra överskådligheten i upptäckterna av den holistiskt och växande organiserade komplexiteten.

Hjärnans gigantiska komplexitet låter sig inte helt avslöjas – som om svaren ideligen retsamt flyr framåt. Och framöver, ju mer kunskapen växer, ökar även komplexiteten, som ibland resulterar i att vi inte alltid ser kunskapen på grund av upptäckten av ytterligare högre organiserad komplexitet. Precis som organiseringen aldrig tar slut, men också att den i vissa hänseenden, på mikronivå, verkar vara ständigt förändringsbar, eller som en mycket komplicerad rundgång.

Under senaste decenniet har de kollektiva kunskapsupptäckterna frambringat lika mycket kunskap som mänskligheten gjort under hela den tidigare kunskapshistorien. Och denna kunskapsuppgredning sker decennium efter decennium.

Den ändamålsenliga utvecklingen är ingenting att oroas över – den tillhör människan; missbruket av kunskap är däremot något att oroas över. Den tyske professorn i elektrofysiologi Emil Du Bois-Reymond hävdade att tillvaron innehåller många gåtor som aldrig kommer att vara tillgängliga för naturvetenskapen. Denna ståndpunkt kallades ignorabimus och betyder "vi kommer att förbli okunniga".

SJÄLVUPPEHÅLLANDE KONTINUUM. De levande systemen består av organiserad komplexitet. Denna ordning skapas i en samtidighet genom ständigt växelverkande processer, troligtvis växelverkande mellan "mångvärldar" eller "dimensioner" (Paul Dirac m.fl.), som i vår värld tycks gå mot en termodynamisk upplösning, enligt den reversibla entropiska definitionen. Men egentligen betyder det att energin troligtvis har en konstant entropi mellan och inom de växelverkande mångvärldarna; energin förloras aldrig i universums expansion (energi och materia är ekvivalenta, Einstein). Energin övergår i nya sammanhang genom partiklarnas växelverkan, enligt principen: från död till liv.

Med Universums expansion gäller spridningen av en fördröjd ljuskrökningsprojektion, sedd av observatören människan, i form av en "historisk spökbild", av en för människan uppfattad tidigare verklighet, och som kan ses i rymdteleskopets "tidsögon".

Någon allmän, oordnad energispridning eller upplösning förekommer inte i vårt universum. Den konstanta energin är ekvivalent med materien. Även om universum expanderar, så är nämligen galaxerna konstanta och utan expansion inom respektive galax. Och nya galaxer föds ständigt, som serier av Big Bang. Det tycks vara galaxerna som föds i en Big Bang och inte hela Universum.

Universum i sin helhet tycks vara den enda företeelse som kan sägas vara en "äkta perpetuum mobile", och i detta mystiska tillstånd befinner sig vår lilla värld, bestående av hundratals miljarder solsystem, i en galax, bland hundratals miljarder galaxer. Och Alltet är holistiskt länkat med sig själv!

Ordningen som lyder under termodynamikens andra lag upprätthålls genom den växelverkande energiomsättningen i förändringsbara och ändamålsenliga kvantprocesserna, och som fortsätter upp i den organiserade komplexitetskedjan.

DEN HOLISTISKA PRINCIPEN upprätthålls genom ett kontinuerligt utbyte med bland annat allt levande, som människor, djur och växter.

Alla komplexa nät av organiserat liv växelverkar inbördes till ett själv-uppehållande kontinuum; ett system där varje del är relaterad till varje annan del. Tillsammans utgör alla delar helheten eller "övernaturen", vilket också utgör livets hemlighet.

En levande organism är helt beroende av information utifrån i form av relationer. Denna information påverkar i tre olika former: elektromagnetiska partikelvågor, som till exempel ljus eller andra transmissioner; mekaniskt tryck, som ljud eller mikro- och makrovibrationer, och för det tredje kemiska retningar.

DEN KOMPLICERADE MAKROMOLEKYLEN som utgör arvsmassan hos alla levande organismer, och som också utgör huvudkomponenten i kromosomerna, det vill säga DNA-molekylen, har också samma påverkan utifrån, och som är hela organismens planritning efter vilken proteinerna och cellerna byggs upp. DNA-molekylen kan kopiera sig själv för den biologiska tillväxten och för överföringen av genetisk information, från generation till generation genom fortplantningen. Men detta är inte frågan om några slumpvisa förändringar. I sådana här avancerade förlopp sker ingenting slumpmässigt.

DNA-molekylen består av tusentals enheter, nukleotider, som är kopplade till varandra i en lång kedja. Varje nukleotid består av en fosfatgrupp, en sockergrupp samt en av fyra möjliga heterocykliska kvävbaser. Ordningföljden eller sekvenserna mellan dessa baser i kedjan utgör grunden för en informationskod, som består av fyra bokstavs-symboler: A, T, G och C. Proteinet byggs upp genom uttryck, som förklaras i form av ord med tre bokstäver, som vart och ett svarar mot en aminosyra i proteinet – genetiska koden. Exempelvis utgör ordet TTT koden för aminosyran fenylalanin. Med bara fyra bokstäver kan sextiofyra olika kodord med tre bokstäver i vardera uttryckas.

Budskapen över planritningen överförs från DNA i cellkärnan med hjälp av ribonukleinsyra (RNA) till syntetiseringen i cytoplasman. RNA fungerar som budbäraren av koderna. mRNA (messenger RNA) avläses genom att det bildas en avgjutning av cellkärnans DNA (transkription). DNA är alltså ingenting levande utan kan istället beskrivas som hörande till organismens minsta "tekniska" komponenter, som genom holistiskt verkande orsaker ingår i planritningen för de levande cellerna. Dessa komponenter är helt döda, eller bara av stoft. Men det är genom död som liv uppstår. Livet är helt beroende av döden. Döden är ett faktum, men ingenting absolut. Döden är förändringsbar och levande!

FRÅN DÖD TILL LIV. Varje dag dör miljarder celler av en människa. Cellen är den första enheten som är liv. Under en människas livstid hinner samtliga celler bytas ut flera gånger om. Människan återskapas kontinuerligt, delar av oss dör på det att de nya delarna får leva vidare. Genom död uppstår nya celler.

Cellernas död beror uppenbarligen inte alls på slumpen eller på en slumpartad konkurrensprocess, som enbart skulle styras av principen om de lämpligastes överlevnad, inte på något sätt. Celldöden är helt enkelt holistiskt inprogrammerat i livet. De levande organismerna kan inte överleva om inte vissa av deras delar byts ut enligt den programmerade tidtabellen. Cellerna dör helt enkelt för att de blivit utslitna och behöver bytas ut – inte på grund av konkurrens om lämplighet.

En vuxen människa består av cirka sextio biljoner (60×10^{12}) celler. De celler som varje dygn dör och förloras utgörs av kristallina polygoner. Alla rörelser människan gör orsakar att miljontals celler dör av kroppens alla delar. Men kroppen bildar lika många nya celler.

Cellerna orkestreras genom enkla samordnande signaler för att de sedan skall kunna agera till en harmonisk enhet. Alla celler agerar alltid samtidigt och frågan om vad det är för slags mekanism som åstadkommer denna reaktion var länge ett mysterium.

CLIVE BACKSTER, amerikanska forskare, upptäckte att växter reagerar kollektivt på olika händelser. För denna upptäckt fick han utstå mycket spott och spe.

Det visade sig senare, exempelvis med bland annat tysk skogs- och miljöforskning, att hela skogar kunde reagera kollektivt på viss miljöpåverkan. I det här fallet var det fråga om högaktiv påverkan av mikro vågor från en kraftig källa av radio- och telekommunikation. Skogen reagerade som om den skulle till att dö, och gick i ett beredskapsläge.

Mobiltelefoni påverkar inte bara människan på nära håll, utan kan få växter att reagera kollektivt i dess närhet. Precis som en mobiltelefon kan påverka en dator på nära håll. En dator kan reagera med att ta stryk, medan levande växterna uppvisar ett slags ändamålsenligt kollektivt medvetande. I dag är detta fenomen helt bevisat.

Den minsta gemensamma nämnare för allt liv är att alltsammans består av celler, och det Backster kom fram till var att livet reagerar "förståndsmässigt" redan på cellnivå. Cellerna påverkas och reagerar redan på pollen eller spermanivå, vilket möjliggjorts genom holistiska samarbetande processer. Trots att växter saknar samordnande nerv-

system så reagerar de exakt samtidigt för olika ändamål, exempelvis för att fånga en fluga; eller att de kan vända sig mot solljuset för att kunna utnyttja den fotosyntesiska processen. Backster kallade dessa egenskaper för "primärmedvetande", något som påverkar allt levande på alla nivåer, organ och växter.

"Minnescellen" förmedlar ett primärmedvetande och tycks fungera enligt cogitarebegreppet, det vill säga programmerade minnesprocesser i en kvantmekanisk tidlöshet. Cellen i sig har egentligen inget eget minne, men finns i ett medvetande på kvantmekanisk nivå. Minnescellen skulle kunna interagera genom homeostasen (ett slags kvantmekaniskt dirigentprogram) mellan atom- och kvantnivå. I immunsystemet från minnescellen finns bland annat förmågan att reagera mot ett visst främmande ämne (antigen). Minnesceller är till sin typ lymfocyter och då främst av T-typ eller thymustyp. Minneslymfocyter hos människan kan antagligen leva i flera år efter kontakt med sitt eget antigen.

MEDVETANDETS MÖJLIGHETER. Det är alltså medvetandet som ligger bakom vår medvetenhet. Och för medvetande fordras kunskap, som vi kan lära in så att vi blir medvetna. Jämför detta med Läraren Jesus, som idogt ville lära oss att bli medvetna om sakernas förhållanden på alla nivåer och plan.

Medvetandet tycks vara det vi kallar själ, och länkat med koderna för en kroppsjäl på kvantmekanisk nivå. Det handlar inte så mycket om själavandring, utan mer som en naturvetenskaplig möjlighet. "Jag tänker därför finns jag till"; utan medvetande är det samma som hjärndöd.

En möjlighet som ser ut att gå ihop med vad Jesus predikade. Hos människan har det undermedvetna blivit något långt mer än bara den del av hjärnan som övervakar den enklare inre fysiologin. Större delen av all västerländsk psykiatri bygger på existensen av vad som kallas "det omedvetna" eller "det undermedvetna", men också det "kollektiva undermedvetna". Dessa medvetandeprocesser, som ansågs vara endast en kontrollmekanism avsedd att identifiera former, har numera blivit ett verkligt alternativ inom beskrivningen av medvetandets tankeprocesser.

Det finns goda vittnesbörd om att en stor del av den äkta och positiva skaparkraften bygger på, mer eller mindre, det undermedvetna. Många forskare, författare, konstnärer, kompositörer och yrkesmänningar av alla de slag vinner tillträde dit av en självframkallande mottag-

lighet. Det sker genom en tankeprestation som kan utmynna i inspirationer eller liknande. Detta är inte nödvändigtvis ett religiöst uttryck för kreativitet, utan snarare ett förhållningssätt genom konstruktivt tänkande med ett ärligt uppsåt.

Inom den fenomenologiska filosofin finns termen intentionalitet, som syftar på tankeaktens objekt eller materia, eller aktens konkreta element.

Drömmar om fantastiska semesterupplevelser, eller om fysisk självupplevelse av olika slag, tycks vara uttryck av det undermedvetna, och som upplevs fullt realistiskt. Om dagdrömmar är möjliga: att genom tankeprestation få uppleva starka känslor av olika slag, hur skulle inte dessa krafter kunna utnyttjas till det konstruktivas och godas tjänst! Hos många är detta ändå en realitet.

Problemet är att liknande krafter också kan läggas ned på det destruktiva och negativa, på grund av den fria viljans valfrihet. Men en medveten omvandling av dessa krafter, till mera högkvalitativa värden (sublimering) har varit ett strävande för många människor genom bland annat andligheten och inom kultur- och civilisationsutvecklingen.

ALBERT EINSTEIN OCH PAUL DIRAC, och många fler framstående människor, menade att de "upptäckte" sin kunskap genom intuition och approximation. Goethe förklarade att han skrivit många av sina finaste dikter i ett tillstånd som kan beskrivas vara inspiration. Mozart berättade att hans musikaliska inspiration steg inom honom som tanke- och drömmar (dagdrömmar). Newton löste sina svåraste matematiska problem genom meditativa inspirationer. Många berömda forskare berättar, på liknande sätt, att de efter ett engagemang av koncentrerad tankemöda löst sina problem efter det att de sovit på saken.

Intuition kan förklaras med förmågan att identifiera det telepatiska tillståndet och sedan kunna utnyttja denna kunskap. Men att inte kunna förklara varför, men ändå känna på sig, eller känna en vag, medveten kunskap om ett undermedvetet mottagande av information; något man känner på sig. Och detta är också vad som kallas telepati, det är olika varierande ord av samma slags undermedvetenhet.

Människor tar emot mycket mer information än vad vi är medvetna om, vilket i och för sig skulle kunna vara en delförklaring av intuition, och så vidare. Ofta kan intuition vara en produkt av tidigare erfarenheter, minnen, önskningar, förhoppningar eller tankegångar som lagrats i det undermedvetna, men det kan också innehålla en hel del nya infor-

mationer, som alltså kan ha fått genom telepati. Att vi utnyttjat intuitionen på ett medvetet sätt så litet beror kanske på att vårt medvetna liv är så komplicerat.

Vi uppfattar många gånger intuitionen som ett alternativ till intellektets logiska sätt att närma sig problemen. Och därför delar vi gärna upp människor i mer känslotänkande individer – de som utnyttjar intuitionen – och de förnuftstänkande personer som i första hand förlitar sig på intellektet vid sina funderingar. Emellertid, forskningen visar i dag att vi påverkas av yttre orsaker med ända målsenliga konsekvenser direkt till våra kroppar.

DEN MÄTBARA MÄNNISKAN. En av DNA-molekylens viktiga uppgifter är att överföra den genetiska informationen till efterkommande generationer. Det kan betraktas som ett negativt avtryck av originalet, som sedan kopieras ytterligare från det negativa avtrycket till att bli ett nytt positivt avtryck; den exakta principen som gällde för den tidigare grafisk bildreproduktion, och som kallas replikation.

Genom röntgenkristallografi har strukturella oregelbundenheter upptäckts i DNA. Sådana skillnader kan ha betydelse för bestämmandet av uppbyggnaden av olikheterna mellan cellernas utseenden, egenskaper och ändamål. Amerikansk DNA-forskning har enligt senare rön föreslagit att DNA-strukturernas oregelbundenheter anses vara något som kan vara mottagare, för exempelvis kvantmekaniska transmissioner. Eftersom replikationen av DNA bara ger exakta kopior, precis som med ett tidigare grafiskt bildförfarande, skulle människan bara bli en kopia av sig själv om inte ytterligare orsaker griper in redan i replikationsprocessen. Men det är mycket annat än bara replikationen som måste till.

Människornas barn är ju faktiskt inte några kopior av föräldrarna – hur mycket de än har gemensamt. Alla är unika. Arvsanlagen för det kroppsliga köttet utgörs av själva DNA-grunden. Men det finns mycket mera som skall fyllas på och utvecklas för att en enskild och unik individ skall bli verklig, och denna påverkan utifrån börjar direkt under zygot- och konceptionsprocessen. Sedan följer den ständiga sociala ut- och påverkan, givetvis. Målsättningen är alltså inte att en människokopia skall födas, utan en helt unik individ.

Vi vet i dag att magnetfälten runt alla levande varelser har en avgörande betydelse för var och en. Det är också de kvalitativa processerna kring dessa magnetfält hos bland annat människan som kartläggs.

Dessa aktiviteter från de djupare nivåerna är det en retikulärvävnad som samordnar, filtrerar eller exformerar informationen för hjärnan, vilket är av avgörande betydelse för kvantmekanisk påverkan direkt till människan. Denna påverkan sker i en interagerande växelverkan. All materia strålar i växelverkande kvantprocesser, genom atomspinnets, för att kunna upprätthållas.

DEN ELEKTROMAGNETISKA AURAN. Föreställningen om ett "energimoln", en aura, som omger människans kropp är mycket gammal. Glorian, eller nimbus som porträtterats på heliga människor visar den omgivne av ett lysande fenomen, långt innan kristenheten upptäckte glorian. Grekerna förstod glorian's innebörd. Även buddhister hade kunskap om auran som omger kropparna, som de beskrev redan för 400-500 år före vår tideräkning.

Första gången auran studerades med en vetenskaplig beskrivning presenterades av professor Walter Kilner 1911 vid St. Thomas Hospital i London. Han upptäckte, genom experiment med ett antal olika skärmar av olika färgade glas, ett femton centimeter brett ljusmoln kring människokroppen. Detta ljusmoln eller aura skiftade färg och form allt efter allmän- och hälsotillståndet hos de deltagande personerna. De hade en aura, och en personlig diagnostisk utläsning kunde göras.

Det finns analogier mellan aura och moderna vetenskapliga metoder. Det faktum att människokroppen sänder ut elektromagnetiska vågor, kan demonstreras i den termografiska metoden, som konverterar värmestrålning till färgbilder. Det är ju elektromagnetism som är klistret för hela materien och som gör att stoftets atomer håller samman.

Våra ögon är känsliga för den elektromagnetiska strålningens ljus i våglängdsområdet 380–760 milimikron – det som är vårt seende. Men med hjälp av högintensiva hjälpmedel kan vi i spektrums båda kanter utsträcka detta område in i de infraröda och ultravioletta ljusens områden.

Det är atomerna som alstrar infraröda strålar genom sina höga aktiviteter; ökad aktivitet ger högre värme och intensitet. Den termografiska metoden används i dag för att spåra tumörer, cirkulationsrubbingar, reumatism och cancer m.m. Dessa sjukdomar avslöjas som isolerade heta områden.

I dag kartläggs många skador med bland annat hjälp av PET-kamera (Positron-Emissions-Tomografi), en metod för att fotografera hjärnans ämnesomsättning. Kroppen strålar på en våglängd strax utanför våra

normala synområden, och denna strålning förändras allt efter kroppens allmänna hälsotillstånd.

VARSEBLIVNINGSFÖRMÅGAN VARIERAR över en ganska bred skala hos olika människor. Det finns folk som till exempel kan höra supersoniska ljud, och andra som ser på våglängder som normalt är osynliga för de flesta.

Det kan betyda att de som kan se en aura kring levande varelser är överkänsliga i spektrums infraröda del. Dessa våglängder ligger utanför området för de tappformade celler i näthinnan som reagerar på de synliga färgerna. Men de kan tänkas ligga inom reaktionsområdet för de stavformade celler som är känsligare för ljus av låg intensitet. Lämpligast för att gå förbi tapparna i näthinnans centrum och stimulera de avsevärt ljuskänsligare stavarna är ute vid kanterna. Auran finns verkligen, och kan i dag avläsas till vissa delar.

Det finns även människor med speciella kunskaper, som anses lärt sig se människors aura och delvis kan avläsa andra människors känsloläge. Forskningen kring auran visar i dag prov på en mängd olika erfarenheter, och med ett stort utbud av numera vetenskaplig litteratur.

Reiki är en väl prövad gammal japansk traditionell metod att påverka auran med healing. Vem som helst kan lära sig healing, enligt Reiki-metoden. Reiki betyder helt enkelt andekraft, och är en metod som medvetandegör personen om andekraftens helande möjligheter. Runt om i världen finns kurser som lär ut metoden, som också anses ge trovärdiga resultat. Andekraftens medium eller "verktyg" är de elektromagnetiska fälten, som samordnar energierna till nytta för alla dem som vill bli helade.

Det är alltså Livsanden genom andekraften som helar, inte människorna själva. Och detta sker genom tankemedveten och uppriktig tro. Det finns även människor med en total misstro mot allt vad andlighet heter, när de hör talas om elektromagnetiska fält, tror de att det är fråga om vidskepelse, humbug eller något tokreligiöst.

Många djur ser auran hos andra levande varelser. Vissa djur använder bara sitt auraseende i mörker för att kunna överleva, men på bekostnad av färgseendet. Därför kan dessa djur inte ta till sig dött kött, som inte har någon aura, oavsett om det är alldeles färskt och nyss avlivat, i mörkt tillstånd och under jakt.

Ugglor och katter har ett utomordentligt mörkerseende som anses bero på dessa egenskaper.

LIV ELLER DÖD – EN DEFINITIONSFRÅGA. Liv är helt förknippat med upptagning, informationspåverkan, förändring och avgivande av ämnen i en energiomsättning och med förmågan till återskapande. Liv skall också förnimma eller kunna registrera sin omgivning samt ha förmågan att kunna upprätthålla ett ömsesidigt sammanhang. Men vi vet att även döda celler ingår i levande organismer med nya funktioner efter celldöden. Exempel på sådana är fjädrar och hår, men även den kristallina polygonformen som cellen får vid sin död kan vara av stor vikt i betydelsen av transmissioner för påverkan utifrån.

Liv eller död är en definitionsfråga. Sädeskorn från egyptiska gravar, över 5000 tusen år gamla, har blivit groddbara och åter kunnat växa och givit skördar. Allt liv som har förmågan att ge upphov till aktivt liv anses vara en delförklaring för den vetenskapliga definitionen av liv. Vad som kan vara upphovet till upphovet är däremot inte bestämt av vetenskapen, men som många gånger förklaras av andliga förklaringar. Här kommer självklart tron in i bilden, men ändå inte bara tron, utan även ett nyvaket vetenskapande, som kallas processteologi.

Joachim av floris

Under 1100-talet var munken Joachim av Floris verksam med att förklara vikten av "korrespondersteorin". Han ville bidra med Jesus förkunnelse om en möjlig uppståndelse för var och en, och därmed för en hoppfull framtid i tidens mörker. Han varnade även tidens renässansfurstar, de som materiellt och andligen ägde hela den kristna kyrkan, om felaktigheterna med dessa ägarförhållanden. Joachim fick det hett om öronen – framförallt, och plötsligt, under 1950-talet.

UNDER 1950-TALETS KALLA KRIG, beskylldes Joachim av Floris på ett mycket märkligt sätt för att vara ondskans profet på Jorden. Om detta skrevs det i tidningen Time Magazine, på femtiotalet.

Denne munk och abbot, hade nämligen under sin samtid varnat de kyrkliga renässansfurstarna för att de missförstått korrespondersteorin och att de inte alls levde efter Jesus sanna ord. Av den anledningen beskylldes han, åttahundra år efteråt, för att med gnostisk propaganda sökt vilseleda världsordningen från den enda rätta hierarkiska ordningen, så som Gud bestämt. Och detta hände under kalla krigets dagar i USA.

Det luktade inkquisition, och så var det!

Tidningen Time Magazine publicerade artiklar gjorda på uppdrag av extremt konservativa maktinstanser, som med en märklig kritik mot denna munk, tog sig ytterst bisarra former av de större formaten. Det kom en plötslig och väl organiserad propagandakampanj, som slog ned som en bomb i det amerikanska samhället.

I kalla krigets kontroverser odlades en fanatism med extrema överdrifter, minst sagt.

Time Magazine varnade för gnostiska idéer redan på första sidan, och med en ovanligt överdriven ledare i samband med att en nytutgiven bok anmäldes – New Science of Politics.

Redan på ledarsidan skyldes hela världens ondska, vilket kunde härledas från Joachim av Floris. På grund av munkens skrifter kunde alla svåra olyckor i vår tid, och tidigare, inklusive den cromwellska

revolutionen, härledas från honom. Även den politiska liberalismens, välfärdsstatens, fascismens och kommunismens uppkomst var hans fel. Den ryska revolutionen och kommunismens triumf i Kina och mycket annat, allt detta orsakades av en visionär munks fördärvliga inflytande. Ja, detta har verkligen publicerats i tidningen Time Magazine. Det intellektuella Amerika förvånades yrvaket, och ingen kunde riktigt förstå vad det hela handlade om. Folk slog i uppslagsböcker och historieböcker för att kunna reda ut denna gigantiska mobilisering från det mycket konservativa och obildade etablissemanget.

JOACHIM AV FLORIS, Gioacchino di Fiore, (ca 1135–1202), var en helig munk och gnostiker från södra Italien, och med gnostiker menades att han var en kunskapande och lärd abbot och teolog.

Joachim utarbetade exegetiken om ett apokalyptiskt system för periodindelning av historien utifrån Gamla och Nya testamentet:

Gamla Testamentet är Faderns tid, Nya Testamentet fram till 1200-talet är Sonens tid, och därefter inträder Andens epok, som inleds när antikrist besegras av en kyrkans man (senare identifierad med Franciscus), varefter bergspredikans anda skall råda, med fred på Jorden.

Joachims teorier om historiens epoker påverkade Hegel och Schelling, men även andra tänkare av olika slag, bland andra föregångare för de nya fria kyrkorna som kom till under mitten av 1800-talet. Spridningen började bland kristna socialreformister under medeltiden, främst av anabaptisterna i Münster, Tyskland, på 1500-talet, vilka gav ekon in i framtiden.

Efterlöparna till dessa socialreformister blev grundare av frikyrkorörelsen, fackliga organisationer och bildningsförbund. Vår tids socialliberaler och liberalsocialister kan i stora drag ha sin härledning från dessa tidiga och betydelsefulla rörelser.

Omfattningen av Joachims betydelse påverkade framförallt hoppet för en ljusare framtid, det var det stora, och detta helt i enlighet med vad Jesus predikade. I detta hopp utvecklades moderna demokrati-tankar om fria rättigheter, yttrandefrihet, tolerans och jämlikhet, men även friheten till troendets suveränitet i form av organisationsrätten.

Det är från Joachim idén om "det tusenåriga riket" kommer (kili-asm). Förväntningen skulle uppfyllas med en tusenårsperiod, som sedan avslutar historien, för att därefter låta de rättfärdiga uppstå i en ny värld. Joachim utvecklade dessa teser från Johannes uppenbarelse och judisk apokalyptik.

Förväntningarna har varit stor bland troende människor kring tanken om ett Gudsrike och en uppståndelse, för ett livsdugligare samhälle. Och denna tro ledde ändå fram till förändringar och en utveckling av den reellt existerande världen, faktiskt. Det handlade om frön som växte och uppenbarades i faktiska handlingar, genom inspiration av Jesusymboliken och som alltså omsattes praktisk samhällsomvandling. Graalmyterna skapades under Joachims tidevarv, vilka blev propaganda för makthavarnas värderingar om släkternas, blodets och arvets bestämelse över en hierarkisk världsordning.

Enligt världsordningens myter görs Jesus till Herre bland Herrar, och renässansfurstar gör sig till arvtagare av Guds nåd och jämlikar till Jesus. Men man lät däremot inte folket bli jämlikar till Jesus, de blev arvtagare till trädning och förnedring.

K G HAMMAR, ärkebiskop emeritus, genomskådade de falska myterna och dyrkan av Jesus, vilka han på sitt sätt uttrycker som "Jesuskladd" i boken Jag har inte sanningen, jag söker den. Det är en bra beskrivning över maktens utnyttjande av Jesus, och som borde bli vår tids uppgift att söka ställa till rätta – så gott vi kan.

Joachims profetiska ambitioner, förutsade att efter den första tidsåldern, och därefter Sonens tidsålder (vår tid och Jesusordens spridning), skulle den tredje tidsåldern eller Livsandens tidsålder inträda – Ljusriket.

Under Livsandens tidsålder skulle världen vara likt ett väldigt kloster (vilket inte låter så lustigt, men menas som ett fullkomligare och rättvisare samhälle), där den onödiga kyrkliga hierarkin och furstemakten skulle utplåna sig själv. Sådana ord gjorde inte påven glad.

Fastän en påvlig bulla 1220 bekräftade att Joachim var rättrogen, använde de franciscanska efterföljarna Joachims idéer som en grundval för en attack, med stor uppslutning, mot påvedömet, med följd att hans skrifter senare fördömdes. Skrifterna var rena elden!

Joachims vision om en renad värld under Livsandens tidsålder, är enligt flera åsiktsriktningar en beskrivning av: att alla försök att skapa ett teokratiskt himmelrike på jorden tillhör den ärkekonservativa kyrklighetens väg, den babyloniska skökan. Deras enda möjliga väg till himmelriket var för dem, det självskapade paradiset, vilket de oftast själva var medvetna om. Maktens eliter var sällan själva troende.

Den liberala reaktionen kom i USA, på femtioalet, mot den konservativa mobiliseringen. Den kom från liberalt och intellektuellt håll, men

visade sig också vara blandad och besynnerlig. De hade heller inte förstått vad Joachim hade menat, och var heller inte intresserade av någon förståelse. Här skulle göras propaganda! De tog istället tillfället i akt för att kunna slå mot två mål samtidigt: både mot den politiska konservatismen och mot religiositeten överhuvudtaget.

Liberalerna beskyllde själva Joachim av Floris för att vara orsaken till de teokratiska förhoppningarna, om ett himmelrike på jorden, vilket han alltså inte stod för, enligt honom själv. Han trodde inte alls på en teokratisk världsordning. Han var helt på det klara med betydelsen av "ljuset i vårt inre och utanför oss själva", det vill säga det som leder till en personlig uppståndelse, och som Jesus berättat om, enligt Tomas-evangeliet. Denna evangelietext användes flitigt, men hemligt, ända fram till tiden av Joachim av Floris.

Vissa av de liberala kritikerna menade att det var Joachim av Floris själv som orsakat de konservativas åsikter, som gällt försvarandet av den bestående och hierarkiska ordningen i världen. De intellektuella kunde helt enkelt inte acceptera de troendes verklighetsflykt undan världens förtretligheter på detta religiösa sätt, under 1950-talets USA.

Det var de liberala själva som stod för de välmenande upplysningsidealen mot konservativa och efterblivna religioner. Här blev det en urskillningslös hopblandning av religioner som ett enda motståndsbjekt.

Beskyllningarna blev groteska, han beskylldes för att vara den andliga fadern till sådana olyckor som kalvinism, franska revolutionen, Roosevelts New Deal. Och även för välfärdsstaten, som farliga ideal för alla människor.

Välfärd var för konservativa och reaktionära människor, antingen socialistisk jämlikhet; och från fundamentalt håll ansågs det vara sekularism, vilket vilseledde folket till förmån av ett materialistiskt tänkande.

Enligt andra var det bättre att folk var fattiga – även om de som uttalade sådana domar inte själva skulle omfattas av egendomslöshet och fattigdom. De menade verkligen på fullt allvar, att det var bra för underklassens människor att vara fattiga och lydiga. Sådana värderingar finns även i dag med viss modifierad utbredning. Det gäller ofta angående billig arbetskraft och synen på lönsamma och olönsamma människor.

Men inte nog med det, Joachim av Floris beskylldes vara inspiratören till Hitlers Tredje Rike, likaväl som den marxistiska idén om samhällsut-

vecklingens tre skeden, från primitiv kommunism till klasskiktade samhällen till det klasslösa samhället.

Det var detta om tre skeden eller tidsåldrar, som var stötesten och som utnyttjades. Det fanns naturligtvis ingenting seriöst i dessa strider, det hörde ihop med tidsandan i kalla krigets illusionism och propaganda.

Vad kan vi utläsa av dessa groteska anklagelser, som påminner om totalitära anklagelser mot oliktankande?

MÄNNISKOR I DENNA VÄRLDSORDNING har alltid riskerat att hamna i ofullkomlighetens grepp, och som leder till hat och strävandet efter hegemoni över sanningen och i förlängningen till egoism och självtillräcklighet.

Den enda möjliga åtgärd var att hänga upp frustrationen på något – sak samma vad det var. Sakligheten var tunn och saknade ett ärligt uppsåt. Uppsåtet var den råa och ociviliserade ondskan, grundad på egoism!

Men det viktigaste kring denna berättelse är emellertid frågan: vilka är det som skall bestämma vad vi andra skall vara överens om, i synen på sanningen? Det tycks vara kampen över förklaringsrätten, som också legaliserar makten över människan, och som haft så stor skada i den här världen.

Joachim av Floris tycktes i grunden haft manikeiska värderingar, eller liknande dem. Sådana värderingar fanns fortfarande under medeltiden, men då mera urvattnat, så som tidens katarer, vilka fanns som rester i södra Frankrike.

Det var i klostren som sådana skrifter kunde gömmas undan, men som med tiden decimerades och till slut helt försvann.

Skrifternas värderingar letade sig trots allt fram och givit uttryck för högre demokratiideal, där kärlekens ordning först och främst skulle råda, det var inte alls furstemakten eller plutokratin som skulle råda. Kanske var det denna eld som fick de reaktionära och ärkekonserverna att explodera då deras förklaringsrätt hotades. Men det var de själva som dragit fram Joachim av Floris ur gömmorna. Vilket visades vara till nytta, och som återupptäcktes och åter fick tillhöra verkligheten.

Joachim av Floris fick bli syndabocken, han gick till historien som den som ensam hade rätt mot alla de andra. Ingen ställde sig upp för att försvara hans många gånger tidlösa ideal, i USA, på 1950-talet. Anhängarna av korrespondensteorin kom med tiden att utgöra flera

av västvärldens främsta tänkare, inom breda kunskapsområden, exempelvis Paracelsus, Leibniz, Swedenborg, von Goethe, Strindberg och många, många fler. Samma teori finns även hos de övriga världsreligionerna, men även bland många naturvetare.

Vissa trossamfund av i dag, med så kallad framgångsteologi, utgör däremot en snedvridning av korrespondensteorin och i trots mot Jesus kärleksbudskap. De har även missförstått Jesus uppmaning med att födas i anden. De har istället, på samma sätt som under renässansen, korat sig själva och lever i sina egna självskapade paradiser, i likhet med många av antikens israeliter, vilket alla de tjugofyra profeterna varnade om.

KORRESPONDENSTEORIN. Begreppet lag, och om en föreställning liknande korrespondensteorin har förekommit hos de flesta kulturer och religioner, inplanterade i människan av en universell ordningsprincip, vilket omfattar den kosmiska, samhälliga, sedliga, moraliska, etiska och andliga ordningen med ett allsidigt beroendeförhållande till varandra.

Enligt världsreligionernas traditioner ligger den urgamla föreställningen om en motsvarighet mellan makro- och mikrokosmos.

En allmän uppfattning bland flera religioner är att den ordning som råder i "himlen" är ett återsken eller spegling över det som råder på jorden genom tidsskiftning, "såsom i himlen, så även på jorden" – eller en samtidighet av vår egen framtid. Men ändå, någonting vi kan påverka. I denna tankemedvetna korrespondensteori utgör människan en partikelvärld, eller ett mikromakrokosmos, av ljuspartiklar som växelverkar med exempelvis "himlarna", eller med modern saklighet: dimensioner och mångvärldar, genom atomernas partikelspinn. (Jmf ERP-teorin, Einstein-Rosen-Podolsky)

Skapelsens urprototyper kan likna en förklaring som komma ur ett programmerat frö som växer till ett universum. Men även i analogier med exempelvis Platons förklaringar om länkande idétankar, idéformer eller idéprototyper. Det är egentligen inte speciellt kontroversiellt, och kan ses i analogi med konstruktörer som genom teoretiska idéer, steg för steg, tillverkar, exempelvis en röntgenmaskin, eller en rulltrappa. Principen kan gälla för skapelsen i stort.

Korrespondensteorin materialiserades under den italienska renässansen, redan under tidig medeltid, i form av praktfulla kyrkor och kyrkopalats, självförhärligande bländverk, vilka skulle korrespondera

med Guds makt i himlarna, och människors förberedelse inför paradiset.

Här hade man inte alls förstått Jesu radikala intentioner. Istället gav det kyrkans makthavare alibi att själva bygga och få leva i paradiset redan här på jorden, som kyrkofurstar llerade med världens maktfullkomliga härlighet.

Kyrkofurstarna kom ensidigt av börden från kunga- och adelssläktorna. Detta vittnade mera om kyrkans egentliga otrohet (den babyloniska skökan), och av ett misstroende för möjligheten av en uppståndelse, i enlighet med Jesus evangelium. Och det var ju sant, de hade inte mycket att hämta från Jesus, mer än att de stal och utnyttjade Jesus ord för egna egoistiska intressen.

Den kvantmekaniska förklaringsgrunden kan kanske ge korrespondensteorin en ny realitet och giltighet. Det skulle kunna få en realitet i analogi med naturvetenskapens begrepp om mångvärldsteorin – en teori som på senare tid utvecklats med en stor trovärdighet.

En vanlig andlig uppfattning, har varit att mänskligt konstruktivt skapande, med goda avsikter, är en skatt man lägger hos Livsanden – den ändamålsenliga utvecklingen. Hit kan även god konst, vacker musik och konstruktivt kunskapande räknas, bara för en möjlig och en annorlunda framtid. I och med denna möjlighet är den viktigaste aspekten ändå vad vi gjort för de minsta medmänniskorna. Vi skulle alltså kunna känna igen oss, och visa på att det var mödan värt att hålla ut.

Andra menar att hela den historiska utvecklingen är en dialektisk-teologisk uppbyggnad av det kommande riket. Människan får på så sätt själv delta i Livsandens skapelseverk – helt enkelt för meningsfullhetens skull.

Ordets betydelse

Inspirationen har varit framme och öppnat mina sinnen. Jag undrade vilka betydelsefulla ord Jesus skulle ha för vår tid – i fall han gav en intervju. Och svaren lät inte vänta på sig!

Människors erfarenheter av inspirationer har varit i en stor mångfald. Alla kan nämligen få inspirationer eller ingivelser. Vilken konstnär eller forskare har inte fått en inspiration? Det beror också på vilka värden man laddar ned i detta begrepp. Men handlar det om Guds ingivelser, eller bara om ingivelser? Definitionerna är säkert många, beroende på vilkas intressen som ska gälla och gynnas. Något egentligt regelverk för inspirationer finns inte – mer än den ärliga redovisningen förstås!

Denna intervju bygger alltså på en tankemedveten inspiration om vad Jesus ord betyder för vår tid.

Inspirationens allmängiltighet är en annan sida att begrunda. I så fall, läs själva vad Jesus har att säga, så som jag blivit medveten om! Ordets betydelse upphör aldrig, och tiden står inte stilla!

INLEDNING: Denna intervju för tanken till ett speciellt medvetande som uppenbarades för tusentals år före vår tideräkning. Det användes av bland andra Den andre Zarathrusta, senare som allmänt medvetande runt århundradena kring 500-talet före vår tideräkning (hebreiska profeter, indiska profeter, Siddharta Gautama, kinesiska filosofer och grekiska filosofer).

Senare, vid Jesus tidevarv, hade detta tankemedvetande en allomfattande utbredning, och som Jesus själv använde och lärde ut, vilket tagits till vara för denna intervju.

Med tiden genomsyrades förnuftsutvecklingen genom detta tanke-medvetande – både inom humaniora och inom naturvetenskap. Detta oundgängliga tänkande formade kunskapssökandet som hade ett vällov-

ligt och sanningsenligt syfte för en ändamålsenlig utveckling – i detta tycktes själva poängen ligga.

Efter hand var det många som ansåg detta medvetande som ett kollektivt medvetande (Hegel, Ljung m.fl.). Från bland annat hellenismen beskrevs tankemetoden komma som entiteter ur Pleroma – vilket används än i dag som andligt begrepp.

Flera av de moderna kunskapsmetoderna formades med upprinnelsen ur detta tankemedvetande, vilket lett till en tankens evolution. Några få exempel kan här anges, såsom disciplinen dialektik, psykiatri, eller begrepp som kreativitet, och i modern tid den naturvetenskapliga bevisningsmetoden predikatlogik.

Tankemetoden i sig har aldrig stått på någon vetenskaplig grund och har därför aldrig varit någon förklaringsgrund, därför att den grundar sig på den gnista som kallas inspiration. Detta blev också stötestenen för vissa i det moderna experimentet (filosofisk materialism). Andra menade att inspiration enbart kommit människan till godo, och är någonting utöver det mänskliga förnuftet – innan den okända kunskapen kommit till kännedom. Ordet slump har därför många gånger stått som förklaringsgrund, eller begrepp, och fått ersätta okänd kunskap eller begreppet inspiration. Slump säger ingenting och kan aldrig vara en förklaring över huvudtaget!

Egentligen borde den materialistiska ståndpunkten kunna gå bra ihop med ovanstående tankemedvetande! Det finns ingen reell motsättning mellan filosofisk materialism och tanken på inspiration. Det är alltså en motsättning grundad på otillräcklighet och om en ännu inte funnen förklaringsgrund. Ett tidigt argument mot en ensidig materialistisk ståndpunkt kom redan under antiken: trots att du inte ser luften du andas, så är det luften (syret) som gör dig levande! Därefter har hur många argument som helst kommit till kännedom. Men filosofisk materialism har ändå fyllt sin stora betydelse och varit nödvändig för den dialektiska kunskapsutvecklingen, som bland annat antites mot okunskapen eller religionernas inskränkthet.

Jesus tankemedvetande grundar sig alltså på ovanstående teser om inspiration, enligt honom själv. Här ingår även de tre begreppen cogitare - rema - vacatio. Dessa tre begrepp förklarar andeinriktningen som kommer ur inspiration. De tre begreppen formulerades under 200-talet (v.t.) och övertogs av kristenheten, men som tyvärr i viss mån förvanskades av Augustinus.

Alla ovan angivna begrepp, tillsammans med Jesus utsagor, (här in-

går även filosofisk materialism), har varit förutsättningarna för denna intervju.

Anmärkingar till följande intervju: frågorna, och parentesernas innehåll, är mina egna. Tankestrecken, citattecknen, och vissa kursiveringar avseende på begrepp, är uppkomna genom tolkningar av det Jesus berättar.

Både paulus och augustinus skriver att du är Gud!

Jesus säger: – Det finns bara en Livsande och det är vad människorna kallar Gud, eller Allah, eller Jehova – allt i enlighet med era respektive traditioner! Varför inte Allahjahvédeus? Saul gjorde mig till Gud för hans syftens skull! Treenigheten är en missuppfattning, uppkommen av Augustinus då han förklarade relationen sonen - andekraften - Gud. Augustinus menade att det var tre aspekter av samma sak.

Det finns en korrektare uppfattning, som beskriver att jag Är i Livsanden i mina tankar (cogitare - rema - vacatio), det innebär att jag förstår Livsandens avsikter helt och fullt och finns därför i Livsandens medvetande – Livsanden Är i mig och jag Är i Livsanden. Detta är den korrekta uppfattningen (Predikatets logik). Precis på samma sätt som senare Tomas blir min tvilling, eller jämlike, därför att även han blir medveten om Livsandens avsikter.

Numera vill jag att liknelsen tvilling övergår till jämlikar, vilket är pluralis, eftersom det var detta jag menade. Alla kan bli mina jämlikar! När eleverna rätt förstått läraren visar sig Livsanden, och de gör gemensam sak med Livsandens avsikter!

Jag har också berättat, ganska tydligt, att jag är en son kommen av människor – människosonen, vilket inte borde kunna ha missförstått. Det finns ingen mystik i detta – mystiken kan ni alltså avvara. Att jag kallades människoson var menat som solidaritet och identifikation med de människor jag verkade för.

Flera profeter av mitt folk kallades människoson. Det har samma betydelse i vardagsspråket som när man säger: "jag är bara en vanlig människa", alltså den nakna människan utan övernaturliga krafter, med brister och tillkortakommanden. Jag är alltså inte Gud! Jag blev kallad av Livsanden, och fick själv klart för mig om vägen, sanningen och livet. Det framgår i evangelietexterna, om än med vissa oklarheter. Evangelierna får ändå duga!

Jag kallades även faderns son. Det var en travestering av mitt folks

Adonai, den patriarkaliska gudsuppfattningen. Jag blev alltså den förstfödde bland min tids människor, med den nya insikten som kom ur evangelium. Jag föddes i uppståndelsen. Det vill säga, barn lär sig av kärleksfulla och förnuftiga föräldrar, eller föredömliga auktoriteter – så som Adonai. Därför gjordes jag till faderns Son – vilket alltså är symboliskt ur en patriarkalisk synvinkel. Jag skulle likaväl kunna ha gjorts till Son av Livets Moder – självklart!

Mitt biologiska arv, som det berättats om i evangelietexterna, är betydelselöst. Jag ska aldrig bli någon världslig furste, det var fariséernas förhoppningar om en speciell messias. De har ännu inte funnit sin messias! Nej, i stället önskar jag av hela mitt hjärta att ni blir mina verkliga jämlikar! Detta erbjudande är väl mycket större än om jag vore en härskare över er! Ni borde ha fått nog av härskare. Alla kan bli jämlikar med sin lärare, även om ni inte blir bättre än läraren.

Efter tvåtusen år har världen inte förändrats mycket – är du besviken?

Jesus säger: Världen har faktiskt förändrats mycket. Och nya förutsättningar möjliggör stora förändringar av världen. Med denna ofantliga förändring som skett borde den materiella nöden i världen kunna dödas. Orättvisor och girig egoism är det som regerar världen, i en katastrofal omfattning. Detta beror delvis på att ni inte kunnat koppla kunskap och vetande med Livsanden. Ni uteslöt Livsanden med ersättning av er egen självgodhet. Och ni nationaliserade era gudar för att användas mot varandra! Blev världen bättre utan Livsanden?

Jag uppmanade människorna att följa mig – ja, mig personligen. Jag vill naturligtvis fort farande att alla följer min väg. Det är minst lika viktigt i dag som tidigare. Följ då kärlekens intentioner, det är ett rättesnöre och ett minimikrav.

Och detta hävdar jag åter igen: älska era medmänniskor, var toleranta mot varandra, samarbeta hellre med varandra och gläds åt era olikheter, religioner och kulturer! Tävla i att vara hur goda som helst, det säger jag! Var därför inte kärleksfulla till onskan, eller toleranta till intoleransen! Om ni absolut inte vill detta, sök då heller inte Livsanden – det är meningslöst!

Kulturella, politiska eller etniska skillnader ska inte kunna vara någonting som sönder era liv. Skillnader är till för nyttans, mångfaldens och glädjens skull. Vem vill exempelvis äta likadan mat dag efter dag, eller läsa samma bok om och om igen? Nej, variationerna i era liv är

för harmonins skull. Men dessa variationer får inte bygga på ojämlikhet, egennyttan eller egoistisk ondska.

Det finns alltså all anledning att vara besviken så länge ondskan har sitt fäste i människornas medvetanden. Ondskan finns alltså och måste alltid bekämpas. Att förneka att ondskan finns är som att förneka att förintelsen inte har existerat. Denna förnekelse görs i dag av ondskans försvarare, vilket i förlängningen blir till försvar av den ondskefulla egennyttans livsstil. Egennyttan är egoismens motpart till kärlekens *communio*.

Hur ser religionerna ut i dag, och vilken betydelse har de för människorna?

Jesus säger: – Människan har en fundamental gnista för andeinriktning inplanterade i medvetandet och egentiden. Med god urskiljning måste ni därför lära er skilja mellan inbillade infall och inspiration, eller mellan spekulation och inspiration.

De flesta människor är i dag ganska medvetna om religionernas ofullkomlighet. Ha klart för er att religioner är människors verk, för människorna här i världen. Det är inte Livsanden som skapat människornas religioner. Människorna har däremot gemensamt sökt Livsanden genom sina respektive religioner. Men sök inte "Gudsstaten" i den här världen det leder bara till eländig teokrati – någonting som aldrig kommer från Livsanden. Sök heller inte Livsanden där Livsanden inte finns.

De heliga skrifterna är skrivna av människor och förgudade av människor, men ofta med skarpa inspirationer genom Livsanden, och dessa skrifter har därför en stor giltighet. Samtidigt finns det mycket ogräs som behöver rensas. Vilken religion som står Livsanden närmast beror inte på religionen utan helt på den enskildes personliga beteenden, attityder eller egenskaper och relationerna med Livsanden.

Religionsanhängarna tvingades många gånger i historien att gå makens ärenden. Människans makt över människa blev därför till hennes fördärv. Men detta är inte alltid de troendes fel, de hindrades från rätt andeinriktning och rätt handlande genom manipulation. Precis som fariséerna hindrade människorna att dricka från Livsandens rena källa. Andeinriktning, eller vilka ståndpunkter som helst, kan naturligtvis aldrig tvingas fram, då blir det fel, har det alltid visat sig.

Fariséernas handlande är ju min personliga erfarenhet och lärdom från min judiska ungdom, men den erfarenheten har visat sig vara allmängiltig för all maktutövning i hela världen. Politiskt utnyttjande av

troende människor sker i all religionsutövning än i dag, vilket är ett faktum. De rätta herdarna värnar däremot om lammen.

Människas makt över människa är rådande förhållandena i världen och tillhör världsordningen.

Mamon är i dag guldkalven eller den sekulariserade världens gud, med sina köp-och-var-glad-tempel. Livet blir på många sätt och vis en andefattig verklighetsflykt – hur positiva människorna än tycks vara i sina förhållanden till denna gud. Alla världens politiska system står i beroende under Mamon. Mamon har heller inte lyckats lösa ojämlikheten i världen, på grund av den kärlekslösa oförmågan och oviljan. Det innebär att över 200 miljoner människor är förslavade i er tid, mest kvinnor och barn. Över miljarden människor utnyttjas som billig arbetskraft utan fria demokratiska rättigheter. Mamon i er tid, står många gånger ansvarig för söndrande krig mellan olika folk. Mamons vapen låter folk mot folk förblödas. Kriget i världen skördar miljoner liv, och låter miljoner barn hungra och lida. Ovanstående fakta är realiteter i er tid och allmänt kända.

Trots allt finns det hur många föredömliga samhällsledare, och organisations- och företagsledare som helst, vilka alltid sätter humaniteten i centrum, och som alltså inte alls går Mamons ärenden. Se gärna dem som goda förebilder för det goda samhället! Det föredömliga ledarskapet måste alltså bli eftersträvansvärt och bli föremål för en granskande urskiljning ur andliga och politiska perspektiv.

Det finns dock en alternativ väg och en lösning över världens ondska, och det är din egen flykt till verkligheten. Och det sker genom din personliga kontakt med Livsanden. Det är möjligt med din egen goda vilja, för en aktivare förändring av dig själv. Förhoppningsvis leder förändringen till ditt eget nya handlande för kärlek och rättvisa.

Materiell, andlig och social välfärd är alltid Livsandens målsättning – för alla folk i världen. Mamon däremot ger bara illusioner av välstånd – ett bländande välstånd för en liten del av världens folk, och ingenting att stå efter. Rätt välstånd handlar i stället om proportioner och jämn fördelning. Det gäller att avslöja den avskyvärda Mamondyrkan, där den materiella ytligheten blir slutfasen för livets mening. Samtidigt finns en stor materiell fattigdom i världen, som bara kan förändras genom kraftfullhet i kärlek och rättvisa. Det finns alltså stor fattigdom i människors hjärtan, trots världens materiella rikedomar.

Det hjälper heller inte människor i armod om ni bara är er själva nog, i er egen tro. Nej, först och främst gäller det goda gärningar, av

detta kommer rätt andeinriktning. Detta ansvar går inte att definiera bort.

Med goda gärningar menas inte enbart gåvor – hur bra och viktigt detta än är. Det handlar även om var och ens deltagande i en aktiv andeinriktning. En sådan förändring bland så många som möjligt, leder till förändringen för alla människors rättmätiga del av världens samlade rikedomar, efter var och ens behov!

Det finns i dag en ändamålsenlig globalisering av världen – en utveckling på gott och på ont. Världens folk förenas i ömsesidiga beroendeförhållanden och i gränsöverskridande samarbeten. Denna vällovlige utveckling omkullkastas många gånger av Mamons politiska makthavare, i hegemonisträvande iver över världens människor, till att göra dem till fogliga och själlösa produktions- och konsumentkroppar. Detta vet ni redan, men jag vill alltså öppna era ögon ännu mera för denna verklighet!

Världens religioner, och historiens profeter är i grunden helt samstämda om att denna värld måste tillhöra alla människorna. Ingen ska kunna säga: detta land, denna jord eller delar av världens rikedomar är min äganderätt. Ni kan däremot vara goda förvaltare, men inga ägare! Mitt uppdrag från Livsanden är att döma denna världsordning. Därför säger jag: världens rättsinnehavare är Livsanden, enbart för alla människornas skull! Jag kom inte till er för att ena världen, nej, jag har kommit för att splittra denna världsordning.

Vad händer med rörelser som skadar och sårar människor?

Jesus säger: – Jag menar att världen förändrats mycket. Den goda förändringen sker i en ändamålsenlig utveckling. En klar och synbar förändring som trots allt sker till det bättre. Det är denna positiva förändring som kommer alla jämligar till godo inför uppståndelsen.

Genom rätt andeinriktning, det vill säga då kärleken ges ett fullkomligt företräde, då sker en kvalitativ förändring. Detta sker ofta i det tysta och kan ta tid i anspråk. Här gäller det tålamod och uthållighet. Att gå hetsigt fram kan i stället stjälpa den kärleksfulla framkomligheten, har det visat sig. Men i sammanhanget får det heller inte finnas brist på handlande. Och det är därför ett svårt avvägande, som kräver stor urskilningsförmåga. Tillsammans klarar ni det, har det också visat sig. Var därför inte rädda att gå till handling, eller för att göra fel – bara man lär sig något av detta!

Men ändå, se själva hur exempelvis den eländiga gamla kristna kyr-

kan steg för steg, sakta men säkert, reser sig upp, och klär sig i en helt ny skrud. Det sker i flera delar av världen. Fördomar och intolerans bryts och ersätts av kärleksfullhet, vilket kan urskiljas på många sätt och vis. Nu gäller det att lyssna på en enda röst, en röst som inte tillhör världen, det är alltså Livsandens röst ni ska lyssna till!

I vissa delar av världen finns det numera samfund med kvinnliga präster och biskopar, och det är i föredömlig linje med Livsandens välvilja. Liknande rättvisa ska utvecklas i hela världen, genom bland annat människornas goda vilja, och genom alla era religioner, bara för att falsk religion ska dödas i era medvetanden. Detta är vad ni är kapabla att utföra inom era respektive religioner. Falsk religion respektive sann religion finns inom samtliga religioner eller samfund, och i stor blandning.

Förändringar inom den nuvarande kristenheten möjliggörs på grund av återgången till Livsandens ursprungliga intentioner och i enlighet med bland annat evangelium. Hitintills har detta skett i ett medvetet handlande av dem som åstadkommit dessa förändringar. Förändringarna har skett med den goda viljan av både troende och icketroende – och hand i hand. Det som stort ska bli sker många gånger i tysthet. Vill ni att berg som är i vägen ska flytta på sig, så ser ni till att de flyttar sig. Lönen för dessa framgångar kan därför förklaras under parollen kärlek och rättvisa.

Människorna måste själva handla och segra – det är en del av vägen. Riket som jag berättar om måste bli var och ens eget verk. Och under vägens gång sker förändringarna i ljuset av ditt inre. Men du går aldrig ensam. Med dig har du Livsanden och alla dina jämlingar. Och tillsammans hittar ni stor meningsfullhet.

Vi ska ha tålamod, säger du! Men ska det ta tvåtusen år till förändring?

Jesus säger: – Människan lever i genomsnitt till 75 år, i de delarna av världen med de bästa livsbetingelserna. Det är alltså inte tvåtusen år som människorna får vänta. Här gäller det var och ens egetid. Dessutom har det skett mycket under tvåtusen år – både på gott och på ont. Det allra viktigaste som skett är de nya förutsättningarna för det goda samhället, som ni nu ska verka för. I detta nya perspektiv kan ni inte längre utesluta Livsanden i era medvetanden. Världen blev nämligen inte bättre utan Livsanden. Och detta ska ske genom frivillighet och utan makt.

Utgångspunkten för människan i tillvaron är alltså var och ens relation till Livsanden. En ganska kort tid då mycket ska bli till. Du ska alltså bli till medan du passerar! Det är detta enskilda liv som ska mätas. Vilka skatter har var och en samlat på sig? Vad får du ta med dig?

Det blir visserligen ingen lön i uppståndelsen, men det lönar sig riktigt ändå. Många sekulariserade människor, och förresten även många troende, vill inte tro på någon fortsatt mening för den enskilde människan. Men det var just detta som var den huvudsakliga meningen med Livsandens avsikter och som ni kallar Evangelium.

Om uppståndelsens realiteter känner treenigheten Zarathrusta, Siddharta och jag själv till. Vi har nämligen samma livserfarenhet och komna ur Livsandens avsikter! Leta alltså inte efter det särskiljande hos oss tre, hitta det som enar oss, och som kan forma er! Se detta som ett prov på tolerans för varandras religioner, och lär er av varandra! Ena det som är värt att ena, och splittra det som bör splittras! Ni ska även ha klart för er att jag också finns i alla Abrahams religioner: islam, kristendom och judendom. Låt därför tolerans och vetande utveckla er! Det finns ändå ingen fullkomlig religion som är människors verk. Det finns dock en fullkomlig religion och det är kärleken.

När politiska motsättningar, eller religions- och etniska motsättningar, blir som svårast, är försoning det allra bästa!

Alltså: vilken religion du kommer ifrån spelar ingen roll, det är din personliga vandring på vägen som är betydelsefullt i Livsandens ögon!

Jag uppmanar till tålmod och uthållighet, men inte till återhållsamhet i handling! Jag uppmanar även till lärandet av en god urskiljningsförmåga, bara för att ni ska kunna genomskåda världens falskhet, oväsentligheter och bländande nonsens. Och med denna insikt och i samarbete med likasinnade går ni till handling! Ni är mycket fästa vid era traditioner! Men, det är inte i första hand era traditioner ni ska vara trogna! Nej, först och främst ska ni vara trogna kärleken, försoningen och Livsanden!

Meningen med detta korta liv är nämligen att ni blir till medan ni passerar. Att ni löser så många knutar eller problem som möjligt. På detta sätt blir det korta livet i sig utgångspunkten för era fortsatta liv. Här sker också din personliga uppståndelse i medvetandet.

Det svåraste tycks vara en klar andeinriktning för möjligheten till en personlig uppståndelse. Samtidigt som detta är det viktigaste budskapet från Livsanden till människorna. I detta budskap ligger också kärnan i min förkunnelse, nämligen om hur människorna ska förhålla sig

inför denna möjlighet.

Ni har säkert märkt att jag talar om uppståndelse med två aspekter: uppståndelse i ditt eget medvetande som du själv kommer fram till, vilket leder till en personlig uppståndelse från död till liv. Detta menar jag tillhör din nya verklighet!

Varför är detta budskap så svårt att ta till sig?

Jesus säger: – Det tycks för många ligga i sakernas natur, de menar att tro är tro och vetande är vetande. Men ni ska veta detta, att vetandets upptäckter många gånger haft sin upprinnelse ur andlighet – inte nödvändigtvis i religiös bemärkelse. Alltså: allt vetande har upptäckts genom medvetandet i våra interagerande relationer av impulser utifrån, eller från omvärlden.

Och detta med tro och vetande är inte på något sätt särskiljande i egentlig mening, det alstras av samma impulser utifrån. Tro och vetande sker bara i era medvetanden och prövas i era tankar genom teser och antiteser vilket leder till synteser – i bästa fall. På så vis sker alla människans tankeprocesser – med många mer eller mindre lyckade resultat. Men det är ändå genom dessa funderingar, oavsett om de prövas genom laboratorieexperiment, som ni kan komma fram till riktiga slutsatser över huvudtaget.

Tänk på, att under min ungdom, eller långt tidigare, fanns det knappast några vetenskapliga laboratorier över huvudtaget, ändå kunde exakta kunskaper uppenbaras. Detta kunde ske på grund av lyhörd sinnesnärvaro i medvetandet och en väl avvägd urskiljningsförmåga, ofta komna genom inspirationer. Vi lärde detta av bland andra grekerna, men också genom våra egna erfarenheter!

En hel del berömda forskare har under tidens gång åberopat att de fått inspirationer eller förnimmelser, som de spunnit vidare på, för att sedan komma fram till trovärdiga slutsatser.

Men även i fråga om budskapet om en möjlig uppståndelse finns det naturligtvis en bakomliggande vetenskaplig grund, som Livsanden känner till. Även jag vet hur det går till, och även ni kommer att få en fullkomlig vetskap om detta. Ingenting kommer att förbli fördolt. Om dessa kunskaper kommer de vetenskapliga forskningsresultaten att redovisas framöver. Allting kommer upp till förståelse och synbarhet.

Att ni inte redan från början kunnat veta allt, utan att ni i stället fått anstränga er själva, har betydelse för er egen värdighet. Det handlar om er egen delaktighet i den ändamålsenliga utvecklingen. Någon an-

nan möjlighet har inte funnits. Det är heller inte svårt att förstå – om ni inte varit engagerade i sökandet efter kunskapen hade ni heller inte fått veta någonting. Det beror på mänskligt handlande med möjligheter genom inspirationer. Ni är i Livsanden och Livsanden är i er! Kunskapen på gott och på ont avgör ni genom er urskiljningsförmåga som ni lär er, och ni låter er inspireras av kärlek och rättvisa.

Men hur ska människor kunna tro på budskapet?

Jesus säger: – Jag själv visade en gång hur människor kan botas genom Livsandens helandekraft. Mitt exempel då visade var ni är på väg i dag. Det var alltså en föraning om vad som komma skall.

Evangeliebudskapet lär dig en andeinriktning som handlar om förnuft och urskiljning, vilket fordrar en hel del kunskap kring moral och etik.

Exempel på analogi: Salamandern får ny svans om den tappas, så som den är skapad. Och nya biologiska reservdelar för människor kan redan odlas som ersättning av sjuka organ. Det var två aspekter av ungefär samma sak – helande. I båda fallen finns relationen stamceller och människans upptäckter inom biomedicinen. Men, ansvarsfulla människor har satt upp etiska gränser för människors skapande. Den etiska relation handlar om avsikter kontra misstroende.

Avsikterna gäller, enligt producenterna, bra medicinska produkter för vinstens skull, och därmed för människorna. Mot detta står ett misstroende för avsikterna, med bedömningen för konsekvenser och fara. Men också förebråelser kring de biomedicinska avsikterna i gränsområdena för hållbar etik. Detta handlar om teser och antiteser, som i bästa fall kan resultera i hållbara synteser.

Den medicinska ingenjörskonsten forskar i dag med så kallad nanoteknik, och dataforskningen arbetar med röststyrning, och med tankestyrda dataprocesser, vilket också så småningom kan resultera i slutfasen helande.

Ni som har öron och ögon förstår! I sammanhanget måste ni också förstå skillnaden mellan forskningsindustrins avsikter kontra de ändamålsenliga resultaten. Alla resultat är däremot inte av godo. Genom förbättrad urskiljningsförmåga hos er kan de falska avsikterna avslöjas, så att endast de ändamålsenliga resultaten kommer människorna till godo. Detta är en del av vägen som leder till sanningen och livet. Urskiljningens förutsättningar är det öppna demokratiska samhället, och människor med rätt andeinriktning – oavsett religion. Förutsättningarna finns inte automatiskt, de måste skapas av likasinnade, och

som inte har ett okritiskt bifall till makthavarna. Detta är alltså en del av vägen.

Kunskaper resulterar många gånger till människans skapelser av sin egen avbild, eller till hjärnans förlängda organ eller hjälpmedel ut i världen. Detta ska inte behöva uppfattas som skrämmande eller teknokratiskt – om det inte missbrukas förstås. Se därför till att det inte missbrukas, men var inte emot den kunskapande utvecklingen! Gläd er åt den vunna kunskapen, den tillhör människan!

Vissa grundläggande delförklaringar om existensen är redan framförda genom en rad av världens främsta forskare. Det har skett genom Albert Einsteins relativitetsteorier, eller Paul Diracs teser, och med många flera forskare. Exempelvis: det gäller bland annat teserna om materiens ekvivalens med energierna. Och det är på den kvantmekaniska nivån som livets växelverkande processer läggs till grund för att åter komma till liv på cellnivån. Allt sker i holistiska relationsprocesser beroende på orsak och verkan. Det ena leder till det andra, punkt för punkt. Döden är ett kvantfenomen och förutsättningen för livets processer! Från död till liv. Men dessa förändringar sker enbart på kvantmekanisk nivå genom det kvantmekaniska medvetandet. Livets kunskap vill Livsanden inte hålla hemligt för er – inte på något sätt!

Det är på kvantmekanisk nivå som alla tankar och minnesrelationer sker – som bland annat möjliggör den här intervjun. I analogi med ovanstående kan ni se den biologiska hjärnan som en biologisk processor. Hjärnan i sig har ingen egen förmåga att tänka eller minnas. (Tänka och minnas är två aspekter av samma sak). Hjärnan finns enbart till för medvetandets skull, för att möjliggöra människans materialiserade existens. Tanke och minne sker bara i din personliga egentid och med ditt unika kvantmekaniska medvetande – i oförgänglighet! Exempel på effekter av detta är bland annat den oerhörda snabbhet som utlöser tanken, och som möjliggör din förmåga att formulera tankekedjor för exempelvis vanliga samtal. Samtalet tycks gå lika fort som dina tankar. Detta sker närmast i rum-tid-löshet, eller i ett logiskt allt-i-ett-predikat.

Människans bästa egenskaper sitter alltså inte i de biologiska arvsanlagen, utan i tankemedvetandet. Och det är där ni finner skatten som ni samlat på er under den korta livstiden.

Det genetiska eller biologiska arvet däremot är resultaten genom sexualiteten, för livet och den biologiska kroppens och glädjens skull.

Det är de växelverkande energierna på kvantmekanisk nivå som vi-

sar Livsanden i fysikalisk och biologisk närvaro, som liksom "tickar" eller "andas" upprätthållande av liv. Och detta livets predikat tillhör logikens bevisföring över sanningarna som ständigt uppenbaras och förklaras av vetenskapen.

Mer om dessa fenomen får ni själva del av genom den vetenskapliga kunskapsutvecklingen som sker i världen, och som handlar om att söka och finna den meningsfulla kunskapen. Det blir därför den vetenskapliga forskningen, som helt ofrivilligt oftast, får visa den växande kunskapen som berättar om den ändamålsenliga utvecklingen, (teleologisk evolution) vilket alltså inte är av någon slump.

Slump i vetenskaplig bemärkelse existerar inte – eftersom det bara är ett nödord för okänd kunskap – slump är en singularitet eller pseudobegrepp. Eller som Einstein uttryckte det: "Gud kastar inte tärning om existensen!"

Andlighet och vetande är trots allt förenligt! Så vill också Livsanden framöver bli respekterad då ni söker sanningen! Alltså: förena tro och vetande i era medvetanden! Gör det, så kommer mycket mera att uppenbaras, och samtidigt ge större förståelse för Livsandens avsikter!

Var kommer människan in i denna teknologiska världsbild?

Jesus säger: – Genom medvetenheten visar sig människans värdighet och meningsfullhet kopplad till fysik och biologi. Och den biologiska sexualiteten, exempelvis, möjliggjordes för kärlekens skull. Det finns överhuvudtaget inget liv utan sexualitet – även om denna lust och glädje i människors tappning har missbrukats hur mycket som helst. Men så är det tyvärr med hela den mänskliga existensen. Därmed kom behovet av det korta livet, med var och ens prövningar för möjligheten till kvalitativa förändringar. Därför är också etiska regler, skrivna eller oskrivna, av största vikt. Om detta måste ni alltså lära!

Om jag nu tar sexualiteten som ett enda exempel, så måste denna kopplas med kärlek och vänskap. En vänskap som inte alltid är en längtan efter barn, utan för den glädjefulla kärleken i sig. En kärlek som för vissa verkar anstötligt, men som ni fått genom Livsanden. Denna glädjefullhet har alla rättigheten till. Däremot, allt slags utnyttjande, prissättning, dominans och ofrihet tillhör ondskans missriktning, och skall därför försvinna. Förändringen kan segra under parollen kärlek och rättvisa! Hur familjebilden kan ta sig ut tillhör den fria viljans variationer och som i kärlekens och rättvisans namn ovillkorligen måste tolereras.

Den teknologiska världsbilden är alltså ett faktum, för existensens skull – men ändå inte ett fullkomligt faktum. Människans roll blir därför vad ni själva åstadkommer. Någon annan möjlighet finns inte. Det är själva huset som ni bor i. Er värdighet däremot gestaltar ni genom den vägledning ni får av Livsanden – bara för att ni lättare ska kunna lyckas. Världen är full av misslyckanden, men också med stora mänskliga framgångar. Om ni inte vill ta till er detta erbjudande, ja, då kan den teknologiska världsbilden bli lika monstruös som era egna science fiction-filmer.

Ni måste alltså själva rycka in i handlingen. Ert handlande för kärlek och rättvisa måste få ta plats och utrymme i världen. Ja, ni ska dominera världen med kärlek och rättvisa i hela dess omfattning och på alla plan! Ni behövs verkligen för världen!

I många människors tvivel tycks inga svar från Gud komma!

Jesus säger: – Tvivlets mening ligger i ordets betydelse, och är en del av vägen och förutsättningen för var och ens tillblivelse. Tvivlet är dialektikens antites mot ohållbara religiösa eller andra ohållbara teser, och är alltså till för att ni ska komma till klarhet. Det handlar om urskiljning, och denna förklaring från min sida är till för förståelsens skull! Med urskiljning skiljer ni agnarna från vetet! Och denna urskiljning gör även jag, i en ständig dom över människors olika beteenden!

Det finns många storartade tvivel hos människorna och som får betydelse och mening! Det ser vi exempelvis hos författaren Albert Camus i sina existentiella tankar. Han genomskådar världens illusionism, och ohållbarheten med det korta livet. Detta uppenbaras i ett bländande mörker fullt av ångest, just under de svåraste tiderna under andra världskriget. Hans stora besvikelse över Guds obefintlighet formuleras i inspirativa böcker, som berättar något mycket mera än om Guds obefintlighet. Hans böcker blir nämligen som megafoner för andeiriktningens betydelse, mörkret bländar och får människor att mogna i tillblivelse.

Författarinnan Karen Armstrong har med sina böcker gjort klart att hennes tvivel grundar sig på att hon aldrig tycktes få något svar från Gud, hur mycket hon än bad till Gud. I själva verket kom svaren i hennes egna böcker. Det blev högljudda svar, med hyggliga bokupplagor, där hon själv fått redogöra över bland annat sina tvivel. Dessa tvivel fick läsarna att komma till insikt över tvivlets betydelse. Så här kan alltså den undermedvetna tillblivelsen ta sig ut.

Själv tvivlade jag åtskilliga gånger i stor ångestfullhet. Jag bad Livsanden många gånger att få slippa dessa prövningar, som kändes så motbjudande. Då kände jag mig inte speciellt tapper eller modig. Men ur dessa tvivel blev jag till. (Se människan – ecce homo!)

Alla som känner mig, alla mina jämlingar, vet att jag aldrig låter mig formas av världen. Det vill jag att även ni ska låta bli att göra. Nej, jag formar själv den nya världen tillsammans med mina jämlingar, precis så som Livsanden vill. Och denna vilja kommer från Livsandens ändamålsenliga utveckling!

Finns det någon motsättning mellan dina ord och Paulus?

Jesus säger: – Predikningarna lades i min mun av Livsanden, till det att jag själv kom till medvetande om vägen, sanningen och livet. Jag frågade mina lärjungar: vem tror ni, och våra anhängare, att jag är? Ingen av dem svarade att jag var Gud. De visste alla vem jag är, och tyckte därför frågan vara tjatig och underlig. Detta var också meningen med min dumma fråga till dem, den var ställd för att ni skulle få svaret. Ni har visserligen varit tröga att förstå detta. Jag är alltså inte Gud utan fick själv lära mig allt det som hela den övriga världens människor frivilligt kommer att få lära sig – sakta men säkert. Då blir ni jämlingar med mig, och med alla de miljoner människor som redan är jämlingar. Detta är budskapet från Livsanden till mänskligheten, och som jag berättar för er.

Jag prövades av världens ondska och frestelser, precis så som ni prövas genom den verklighet ni upplever i det korta livet. Livsanden utsätter er aldrig för prövningar. Inte på något sätt, det vore en alltför grym cynism. Det är er egen verklighet och era beteenden mot varandra, med er egen fria vilja, som utsätter er för prövningar. Livsanden hoppas därför att ni kan lära av era egna prövningar.

En annan viktig fråga ni bör ställa till er själva: klarar ni av att bära den totala friheten? Självklart vill ni ha så stor frihet som möjligt! Men i så fall måste ni klargöra för varandra vad ni menar med frihet, så att din frihet inte blir någon annans ofrihet. Alltså: frihet måste läras och grundas på kärlek och rättvisa, annars blir det som det ser ut i världen.

Ondskefull död och förintelse kan ni aldrig belasta Livsanden för, det är många gånger människornas eget verk. Naturkatastrofer är inte helt oundvikliga, någonting som ni i stor utsträckning skulle kunna förbereda er inför, genom ständig beredskap och vetenskaplig urskiljning.

Naturen är inte fullkomlig, och därför måste ni gemensamt lära er att förvalta detta värdefulla kapital för ert eget bästa. Ni måste alltså lyckas med detta, annars har ni inget hus att bo i!

Ni kom nakna till en ofullkomlig värld, och ofullkomliga är även ni. Ni kan emellertid själva göra er mera fullkomliga innan ni går härifrån!

Prövningarna möjliggör emellertid er tillblivelse, och låter ondska eller sorg tvättas bort från era liv, om ni själva vill! Livsanden låter inga liv gå till spillo, inte på något sätt! Den materiella människan är ekvivalent med de rena energierna. Ingenting är vad det har varit, allt förändras och blir till nytt. Tidspilen går oåterkalleligen i en enda riktning. Det är alltså om detta jag predikar – om meningsfullheten med denna korta livstid som ni passerar!

Jag utgår bara från min verklighetsuppfattning och av det som Livsanden lagt i min mun. Detta återberättas i evangelietexterna. Saul däremot, utgick från de värderingar han var slav under, och han agerade genom den verklighetsuppfattning han kom fram till.

Sauls berättelser tvingade in evangeliebudskapets intentioner till hans spektakulära syften. Han gjorde mina ord bärande för hans avsikter, till att göra hans sak till min sak! Detta borde alla nyktra människor för länge sedan ha förstått! Men den stora druckenheten gjorde i stället världen till vad den blev. En hel del av er har under tidens gång förstått detta.

Sauls ord fick följder för stora delar av världen, så stort blev nämligen hans inflytande. Hans ord, som andas totalitära lydskrav, hot och underkastelse, kom som på beställning av världens makthavare och gladde många makthavare. Sauls ord blev mycket användbara för den härskande överheten. Nu kunde greppet säkras över människorna. Människans makt över människa blev lag och ordning. Det var inte Sauls avsikter, men som blev resultatet, och detta på grund av hans handlande med att göra hans sak till min sak. Saul ryckte in just i det ögonblick då människorna skulle komma till tro på Livsandens ursprungliga evangeliebudskap, så som jag predikade.

Min konflikt med fariséerna gällde att de inte själva var trogna profeternas ord. Detta parti var hierarkiskt och patriarkaliskt uppbyggt. Men bland dessa fariséer fanns många av mina bästa vänner, vilka lärde mig en hel del, för att jag själv skulle kunna förstå Livsandens avsikter. Det var den bästa lärdom jag någonsin fått! Men partier och samfund av alla de slag, har ofta varit hierarkiska maktorganisationer. Dessa organisationer har försvarats av dem som haft makt över andra männis-

kor. Makt över människa är därför det onda i tillvaron. Maktmänniskor finns därför aldrig hos Livsanden. Saul själv tillhörde denna maktgrupp inom fariséerna, han var den mest drivande av alla i sin iver att krossa mina anhängare.

Och Saul lyckades! Hans ånger, som han bländade med, handlade bara om att kunna segra över mina anhängare! Ingenting annat! Det märkliga är hur ni kunnat bländas av detta! Av denna profets frukter kom det mycket elände för väldigt många människor. Många har försökt rycka till sig "himmelriket" med våld, men detta kommer aldrig att lyckas.

Jag fick frågan, inledningsvis, om det blev som jag tänkt. Jag ställer frågan till världens utsatta människor i dag: blev livet som ni tänkt? Den frågan är mitt svar!

Det finns alltså två sidor av världens utveckling: den ändamålsenliga utvecklingen, och den ondskefulla utvecklingen, som bara leder till elände.

Närmare tvåtusen år tog det till detta mitt uttalande, vilket är en lång tid. Vid den tiden togs evangeliebudskapet och mina ord över av grumliga intressen. Evangeliebudskapet utgjorde ett hot mot alla maktfullkomliga, men ett löfte för alla förtryckta och utnyttjade människor.

Jag varnade för att alla mina anhängare och de som förstått mig rätt skulle få utstå förföljelse och död. Jag varnade även för att mina ord skulle förrådas och förfalskas kort efter min tid. Jag har också gjort klart att jag inte är någon kyrkoskapare. Jag visade tydligt att jag ville riva templen, vilket jag också menade, men de bara växte i antal och storlek. Visserligen är templen mycket vackra, men det är en annan sak. Nu ska ni inte gå ut och riva gamla vackra tempel, för då har ni inte förstått mig.

Mina predikningar handlar om uppståndelsen och hur man ska förhålla sig och handla inför denna möjlighet, ingenting annat! Petrus utsåg jag till den symboliska klippan över det gränsöverskridande andliga templet. Vilket också lyckligen har skett. Det är templet och klippan som föds inom dig, ljuset i dig personligen!

Saul lade grunden för världens mäktigaste religion någonsin, han var målmedveten och segrade inför alla dem som höll av hans storslagna handlande. Skillnaden ligger alltså mellan Sauls storslagenhet i världen, och ljuset du finner inom dig! Den skillnaden är stor, som mellan

liv och död!

Dina ord är häpnadsväckande. Vad händer nu och hur ska vi förhålla oss till Paulus?

Jesus säger: – Jag varken pratade med Saul eller träffade honom, eftersom han lade grunden till förföljelserna av mina anhängare, och tog mina ord och förvandlade dem till hans sak. Därför känner jag honom inte. Däremot vet jag allt om honom och om hans bevekelsegrunder. Ja, jag vet verkligen allt om honom.

I mina predikningar varnade jag alla människor för att bli en del av världen. Förstå mig rätt, jag menar helt enkelt att ni inte ska ta del av världens ondskefulla falskhet och rävspel, och inte ställa er under världens makthavare. Lögnen kan aldrig vara vägen som leder till sanningen och livet. Sanningen dödar till slut lögnen!

Mina avsikter är att förmå er att ta efter evangelietexterna, eller denna intervju! Intervjun är ett förtydligande med betydelsefulla ord i tiden! Var därför inte heller lamslagna för det som är nygammalt, läs gärna vad Tomas skrev om mig. Han var i verkligheten med mig hela tiden, och hans berättelse ligger ändå till grund för de övriga evangelietexterna. Tomas text är den allra första skrivna berättelsen om de ord som lades i min mun av Livsanden. Tomas texter kan tyckas vara enkla, men mycket är dubbelbottnat och ganska svårt att förstå, det krävs en viss urskiljningsförmåga. Det mesta ska läsas mellan raderna, men detta kan ni alltså lära er. Ni kan alltså aldrig definiera bort Tomas texter, de tillhör verkligheten!

Vad är då sanna ord från mig, undrar ni. De sanna orden kommer från Livsanden och är det som gäller! De orden handlar enbart om kärlek och rättvisa. Orden kan aldrig skada någon människa. Inga skrifter är fullkomliga, inte ens evangelietexterna – även om de ligger nära sanningen. Nu kan ni emellertid själva avgöra om vad som är sant eller falskt i ert troende. Alltså: ord som får andra att falla, eller som skadar människor är inte från Livsanden! Enkelt – eller hur! Och den nya normen för er blir att ni själva lägger makten i era egna händer, men aldrig över andra! Och det är ett stort ansvar. Detta sker frivilligt och med glädje genom era anknytningspunkter, eller där ni verkar och finns med likasinnade. Bara för att ni ska utveckla en ömsesidig gemenskap i kärlek och rättvisa!

Jag vill helt enkelt att ni öppnar era ögon och sinnen för att förstå mig rätt. För detta handlar om Livsandens välvilja, och denna kärleks-

fulla vilja är enbart till för människornas bästa.

Ert förhållande till Saul har ni själva bestämt över. Det är så det förhåller sig med den fria viljan. Men för er tros skull kan ni emellertid urskilja Sauls goda sidor med de dåliga. Behåll det som kom ur evangeliet och rensa det som inte var bra hos Saul. Om ni säger att Sauls texter är heliga skrifter, då säger jag att det endast är Ordets betydelse som har mening, och som kommer från Livsandens. Någon större sanning än Livsandens finns inte, och det är vad jag predikar för er!

Rannsaka emellertid era hjärtan, lär er urskiljning, och eftersträva sanningen! Kom till mig som barn och lär er bli vuxna! Bli självtänkande och ansvarsfulla människor! Ni kan inte okritiskt förlita er på mänskliga ledare som bestämmer åt er. Nej, ni ska själva bli till medan ni passerar, och gör er därför vuxna i sanningen! När ni behöver ledning, se då till att det är goda herdar ni söker. Ni kan själva ändra på mycket i era liv och för andra, på så sätt som jag berättar för er i denna intervju. Tänk på att du inte ska ta på dig dessa uppgifter om det känns alltför kravfullt för dig. Se detta hellre som en frimodig och glädjande utveckling av dig själv, och se vad ni kan göra tillsammans!

Om ni anser tvåtusen år är en lång tid, så blir tiden inte kortare av att ni avstår från att följa kärlekens evangelium. Denna värld fungerar fasligt dåligt för flertalet av världens människor, och ni lever i en mycket utsatt tid med stort mörker hängande över er. Detta beror på bristen av mänsklig medverkan för Livsandens avsikter.

Om du efter denna intervju inte vill rikta din tro mot Livsandens avsikter, eller att du ytterligare vill ha "vetenskapliga" bevis från Livsandens, ja, då har du bara dig själv att hålla fast vid, nämligen din egen förträfflighet! Den vägen leder inte till sanningen och livet. Låt mina ord förändra dig, för att världens ska kunna förändras! Detta är alltså mina ords betydelse, som inte alls är svåra att förstå!

Tomasevangeliet

Tomasevangeliet förbjöds, efter att i över 700 år varit en del av fem jämställda evangelier. Tillsammans utgör dessa fem evangelier Jesus ord. Men, det totalitära försöket att släcka elden, som Jesus låtit brinna, avslöjades till slut. Det är bra bränsle i Tomasevangeliet, och låter dem som vill förstå dessa ord också brinna för orden. Det handlar om Ordets betydelse, genom Jesus ögon och perspektiv. Sakligheten och äktheten har segrat; allt detta bottnar i en trovärdig internationell forskning som har redovisats.

KLARHETEN GER TOMASEVANGELIET en viss förstahandsroll för Jesusintentionens fortsättning, just för vår tid. Perspektivet tycks ligga förborgat i detta evangelium, enligt Jesus själv. Jesus uppenbaras som kärleken och rättvisan – Jesusintentionens förkroppsligande.

I reparationsbygget öppnas Jesus förborgade evangelium; Jesus gåtfulla ord övergår till ändamålsenlig betydelse. Detta är vad Jesus tydligt berättar i alla fem evangelierna.

I vår tid ska vi inte fastna i otidsenliga vanor, som spikar fast människorna vid världen. Låt i stället förändringens vindar suga tag i alla Jesustrogna, för att världen ska kunna förändras i grunden! Den möjligheten finns om vi bänder och baxar den bärande hörnstenen på plats!

Språkbruket har i denna framställning radikalt genusförändrats, i enlighet med Jesus uppmaningar att efterfölja honom.

Tillägg (augusti 2007)

Vissa korregeringar har utförts, både till innehåll och språk.

Att kommentera heliga skrifter har hört till vanligheten inom kultu-
rerna. Under vissa epoker straffades emellertid sådana aktiviteter. Men
även intolerans för nytänkande finns ännu kvar bland otrygga männis-
kor, och av vänner för konformistisk rättning i leden. Men förändring,
diskussion och nytolkning tillhör sanningens dialektik. Människans plikt
är att pröva vingarna.

Exegetiker, historiker och teologer, men även snickare, har många gånger tagit sig friheten och utmanat sanningarna, för nya sanningars skull. Bara i förändringen provas sanningens hållbarhet!

Självutnämnda apostlar eller Guds ställföreträdare på Jorden, med anspråk på tolkningsföreträde, måste av alla Jesusanhängare avvisas. Den fria viljan är människans utgångspunkt i det livslånga sökandet.

Inledning:

Tomasevangeliet är Jesus levande ord. Tomas, som fanns med Jesus i händelseförloppen (Q-källan), kom att inspirera de fyra övriga evangelisterna.

Det troliga är att Tomas lade grunden för de fyra övriga evangelisternas bidrag till Evangelium, så som vi ser dem i dag. Endast med deras gemensamma ögon, restes Ordets betydelse till begriplighet och världshistoria! Den historien är inte färdigskriven, eftersom Jesus ännu inte sagt sista ordet.

Att Tomasevangeliet inte är skrivet på samma sätt som de övriga fyra har sin betydelse, vilket vi kommer att få se, det primära är innehållet ur fem aspekter. Tomasevangeliet fanns med nästan ända fram till 800-talet, då dessa Jesusord totalförbjöds av den härskande övermakten.

Jesus har förnekats många gånger, även av dem som inte riktigt förstår att de förnekar honom. Tidigare ägdes hela kristenheten av kejsare och kungar av Guds nåd, vilka lät märka sina ägodelar. Förstår man dessa evangelieord, så förstår man en hel del om detta som hänt, och det som händer i dag. Jesus och Livsanden komprometterades av tidigare maktägare och deras handlande, så som vår tids människor många gånger uppfattar och uttyder denna diffusa historia. Religion är inte trovärdigt i många människors ögon. Jesus däremot, är det få som har något emot. Jesus är troligtvis den populäraste människan någonsin. Låt därför Jesus själv vara utgångspunkten, inför det som måste slutföras!

Hittills har 114 logier hittats, men det kan finnas fler, enligt vissa bedömare. Förutom de fem evangelierna, finns ytterligare några hundratal evangeliesskrifter, men som inte anses vara Jesus egna ord – även om de inspirerats av Jesus. Och vem vet, en del av dem kanske också har sin fulla legitimitet.

Det mest framträdande i Tomasevangeliet handlar om medvetandet: självkännande, omvärldskännande och Gudskännande, men som

hos Jesus aldrig blir introvert eller världsfrånvänt. Tvärtom, det är världsordningen Jesus klart vänder sig mot – vilket knappast är världsfrånvänt!

Jesus anklagar aldrig, eller kräver inte att människorna ska vara fullkomliga och dömer heller inte ofullkomliga människor. Jesus dömer däremot människors beteenden, och orätta handlingar, sådant som skadar, eller som hindrar en ändamålsenlig utveckling. Strävandet mot ett närmande av fullkomligheten, är Jesus uppmaning!

På grund av mänsklig ofullkomlighet uppmanar därför Jesus till gemenskap med Livsanden, som en möjlig väg. Det är ju bristerna och ofullkomligheten Jesus vill komma till rätta med.

Jesus sagda värdeord fångas, och omvandlas till allmängiltiga och moderna uppmaningar, för ett handlande till förändringar. Jesus talar just till oss, i vår tid.

Allt detta kan man utläsa ur de fem evangelierna.

”Fullgör allt som är rättfärdigt!”, ”Se till att saltet har kraft till förändring!”

TOMASEVAGELIET MED KOMMENTARER

Logion 1 – 114

(Parenteser och kursiveringar av Paul Lindberg)

Logion 1

Och han sade: ”Var och en som söker förklaringen av dessa ordspråk kommer inte att smaka döden.”

Kommentar: De flesta tycks ha haft ett uppriktigt uppsåt med sökandet efter förståelsen av detta Tomasevangelium. Uppsåt och förståelse går hand i hand.

Logion 2

Jesus sade: ”De som söker kunskapen skall inte sluta söka förän de funnit den. När de funnit kunskapen, blir de häpna. När de är förundrade, blir de överväldigade, och önskar kunskapen om allt. Och när de blivit medvetna känner de sig tillfreds.”

Kommentar: Livsanden har alltid talat till människorna genom inspiration, det vill säga till människornas uppriktiga lyhörddhet. Man förstår det inte alltid, men förståelsen finns där ändå och visar sig med tiden, i växande tillblivelse och medvetande.

Logion 3

Jesus sade: "Om någon säger till er, se, riket är i himlen, då kommer ju himlens fåglar före er. Om de säger till er, riket är i havet, då kommer ju fiskarna före er. Men nu är riket i ert inre och utanför er. När ni lärt känna er själva, skall ni bli kända, och ni skall förstå att ni blivit födda av Livsanden. Men om ni inte lär känna er själva, ja, då lever ni i fattigdom, och ni är verkligen fattiga."

Kommentar: Alla tankar bearbetas genom medvetandet. Medvetandet sker på en kvantmekanisk nivå (utanför er), och var och en är alltid förändringsbar. Vi gör oss medvetna genom kunskap i vällovliga syften – för oss själva och för varandra tillsammans med Livsanden. Detta är själva poängen med våra relationer med Livsanden.

Logion 4

Jesus sade: "En gammal person tvekade inte att fråga ett litet barn, sju år gammalt, om var riket finns, och den gamle ville verkligen finna platsen för livet. Men många av de första kommer att bli de sista, och bli ensamma kvar."

Kommentar: Jesus ord är oftast flerbottnade, men har ändå klara entydigheter – aldrig tvetydigheter! Jesus ord ska kunna förstås av alla under lång tid. Det är aldrig försent att komma till insikt. Utsorteringen som Jesus gör grundar sig aldrig på de värderingar som utgår från världen, utan grundas på Livsandens värderingar! Den minste bland människor kan alltså gå först, inte den framgångsrikaste!

Logion 5

Jesus sade: "Lär känna det som är inför dig, och det som är fördolt skall bli uppenbarat. Ty det finns ingenting som är dolt, som inte skall bli uppenbarat."

Kommentar: Kunskapsmedvetandet kan se ut på olika sätt, och man ska lära sig att se med urskiljning, i det vardagliga, om sig själv – men också om det mera vetenskapliga. Men med ett rätt uppsåt uppenbaras allt till förståelse. All kunskap är inte av godo, men den kunskapen leder inte till framgång. Den ändamålsenliga kunskapen tycks i längden ändå komma till seger.

Logion 6

Jesus lärjungar frågade och sade: "Vill du få oss att fasta? Hur

skall vi be? Skall vi ge till välgörenhet? Och vilken mat skall vi betrakta som riktig?"

Jesus sade: "Ljug inte, och gör inte det ni hatar, ty allt blir avslöjat inför himlen. Det finns ingenting som är fördolt, som inte skall uppenbaras, och det finns ingenting gömt, som inte skall hittas."

Kommentar: Rätt handlande måste vara uppriktigt, inte bara för syns skull. Rätt handlande lär man sig av inre övertygelse. Det får heller inte finnas baktankar i olika ställningstaganden. Exempelvis, vid ställningstagande mot etnofientlighet får detta inte omformuleras till en förevändning för att kunna utnyttja de samma, som exempelvis "billig arbetskraft", för då är ju inte mycket vunnet. Allt blir avslöjat och uppenbart.

Logion 7

Jesus sade: "Lyckligt är det lejon en människa vill äta upp, så det lejonet blir människa. Och dålig är den människa som vill äta ett lejon, och det lejonet blir likväl en människa."

Kommentar: Ät mitt kött och drick mitt blod, är exempel på liknelser. "Äta", eller stoppa i sig, är uttryck för att lära och ta till sig kunskap. Kunskapen ska ge oss en kvalitativ förändring av oss själva; vi skall bli något mycket större och kraftfullare (lejon) än det vi var tidigare. Om kunskapen inte förändrar oss, så gav det inte något av värde. En bildad (medveten) människa bör alltså kunna använda kunskapen till förmån för både sig själv, och sina mindre lyckligt lottade medmänniskor.

Logion 8

Jesus sade: "Den människan liknar en klok fiskare, som kastade sitt nät i havet och drog upp det fullt med fiskar. Bland dem hittade han en stor fisk, och småfisken lät han kasta tillbaka i havet, han valde bara ut den stora fisken. Var och en med två bra öron hör bättre!"

Kommentar: Stor fisk, eller stor för anden. Fisken blev efter denna logion en kristen förkunnelsesymbol – människofisket.

Logion 9

Jesus sade: "Se, såningsmannen gick ut, han tog en handfull

säd, och kastade ut på måfå. En del föll på vägen, och fåglarna kom och åt upp dem. Andra föll på berget, men slog därför inte rot och kunde inte gro till ax. Andra föll bland törnen, de kvävde fröna och maskarna åt dem. Men andra föll i god jord, och de gav god skörd: de producerade sextio gånger, och upp till hundratjugo gånger utsädet.”

Kommentar: Miljoner människor tror på evangeliebudskapen. Dessa Jesusord har mest anhängare av alla trosriktningar i världen; mer anhängare än någon politisk ideologi. Men detta troende är av varierande slag – kvantitet uppvägs inte alltid av kvalitet!

Mognaden hos många har ändå stor betydelse för världsordningens förändringsbarhet, i de stora svepen. Mognaden finns inte bland dem som inte handlar i enlighet med Livsandens avsikter. De som handlar rätt har mognat i kärlek och rättvisa, och finns blandat i världens alla mänskliga förehavanden – troende som icketroende!

Logion 10

Jesus sade: ”Jag har släppt löst en brand i världen, och se, jag vaktar den, och ser till att den brinner.”

Kommentar: Jesus skrev själv aldrig ned sina predikningar. Han kastade ut brandfacklor, som tankeställare och vägledare. Vi ska brinna för Jesusintentionen och i gemenskapen kunna förändra den nuvarande världsordningen. Miljoner människor har förändrats i detta ljus, vilket var den huvudsakliga avsikten. De Jesustrogna får betydelse i vår tid, för att världsordningens himlar ska kunna vändas upp och ned.

Logion 11

Jesus sade: ”Denna himmel skall försvinna, och himlen ovan den skall försvinna. Döden är inte levande, och det levande vill inte dö. Under de dagar ni åt det som var dött gjorde ni döden levande. När ni kommer in i ljuset, vad skall ni då göra? På den dagen, när du var en, blir du två. Men när du blivit två, vad önskar du då göra?”

Kommentar: Himlar, eller dimensioner (Se Albert Einstein, Paul Dirac, Edward Witten, jfr, Standardmodellen till M-teorin – A-O inom den matematiska dimensionsteorin.).

”Äta det döda”, eller död kunskap, som inte är något uppbyggligt och till nytta för medmänniskorna. ”Blir du två” (en människas alter

ego), som sinnesförändrats och blivit tvilling (jämlike) med Jesus – helt enkelt att man lärt sig Jesusintentionen och ser de faktiska möjligheterna.

Logion 12

Lärjungarna sade till Jesus: "Vi vet att du kommer att lämna oss. Vem skall då bli vår ledare?"

Jesus sade till dem: gå till den hedervärde Jakob, för vilken himmel och jord blivit till."

Kommentar: Jakob och hans anhängare visste alltså, och de bar arvet av Jesus ord ut i världen! Jesus lovade att efter honom själv skulle något kraftfullare komma. Det "kraftfulla", har angetts som Parakleten (grekiska, räddaren), och som i vår tid först uppenbaras på ett lågmält sett – för att göras känt. Människornas egen fria vilja blir utgångspunkten. Berg kan alltså flyttas, om människorna tar till vara den kunskap de redan fått, och inte krampaktigt håller sig fastlåsta vid sina traditioner, som ibland kan vara död kunskap. Det måste finnas utrymme för ett förnyelsetänkande i grunden, så som Jesus undervisat om genom Evangelium.

På en "bestämd tid", kan var och ens medvetande uppenbaras, och detta kan ske i vår tid genom människors handlande. Människorna måste själva agera för denna utveckling!

Logion 13

Jesus sade till sina lärjungar: "Likna mig vid något, och säg mig vad jag liknar.

Simon Petrus sade till honom: Du liknar en rättfärdig budbärare.

Matteus sade till honom: Du liknar en vis filosof.

Tomas sade till honom: Lärare, med min mun är det helt och hållet vanmäktigt att säga vad du liknar.

Jesus sade: Jag är inte din lärare. Eftersom du druckit, har du själv blivit berusad ur den sprudlande källan, som jag värnat om. Jesus tog honom avsides, och sade till honom tre ord. När Tomas kom tillbaka till sina vänner frågade de honom: Vad sade Jesus till dig?

Tomas sade till dem: Om jag sade ett av de ord som han sade till mig, plockar ni upp stenar och kastar på mig, och eld skall komma ur stenarna som bränner er."

Kommentar: Ingen lärjunge ansåg att Jesus var Gud, även om han liknade Gud, i sina handlingar och i sitt förstånd. Tomas blir alldeles sprudlande av lycka då han kom till insikt om Jesus avsikter. Jesus är vägen, sanningen och livet! Tomas gjordes till jämlike med Jesus genom insikten i hans eget medvetande, men helt genom Livsanden. Ingen kan frälsa (rädda) sig själv, men ingen kyrka, eller religion, kan heller bestämma om en människas frälsning. Den enskilde människan däremot, kan frälsas genom Livsanden.

Logion 14

Jesus sade till dem: "Om ni avstår från mat (för syns skull), syndar ni mot er själva. Om ni ber (för syns skull), blir ni dömda. Och om ni ger allmosor för syns skull, skadar ni er själva. När ni går ut bland folk och vandrar mellan orterna, och när de tar emot er, ät då av det som bjuds, och bota de sjuka ibland dem. Eftersom det som går in i er mun, inte vanhelgar er, kan det istället vara det som kommer ut ur munnen, det som vanhelgar er."

Kommentar: Om troendet finns för syns skull är det hyckleri; om goda handlingar görs för behovande, i ett ärligt uppsåt, då är det rätt tro i praktisk handling. Det vi gör för våra medmänniskor gör vi också för Livsanden!

Logion 15

Jesus sade: "När ni ser någon som inte är född av en kvinna, fall då ner på knä och be. Ty den är gudomlig."

Kommentar: Jesus ärar dem som kommit till insikt. Detta gäller alla människor som föds i anden, alltså alla dem som kommit till i medvetandet. Men, med insikt följer kärleksfull efterlevnad av Jesus ord!

Logion 16

Jesus sade: "Kanhända många människor tro att jag kommit för att skapa fred på jorden. Men de vet inte att jag kommit för att släppa lös all världens konflikter: eld, svärd och krig. För där skall vara fem i ett hus: tre skall vara mot två, och två mot tre, fader mot sonen, och sonen mot fadern, och de kommer att vara ensamma i sina lidanden."

Kommentar: "Eld" är Livsandens verkande makt, "svärd" är ordets makt eller Jesusintentionen, och "krig" är uppgörelsen med ondskans

sinnelag. Jesus menar att han nu skiljer det goda från det onda, men också det onda från det onda. Detta är den ständiga domen i våra korta liv!

Eld, svärd och krig är också världsordningens realiteter, men med Jesus negation, och efterföljelsen av Jesus, ska en positiv förändring komma till stånd.

Logion 17

Jesus sade: "Jag skall ge er det som inget öga skådat, vad inget öra hört, och som ingen hand har berört, och som ännu inte kommit in i människohjärtat."

Kommentar: Alla Jesustrogna som läser denna logion får känningar av vad det handlar om! Svaren finns mellan raderna, mellan orden och i orden, i alla de fem evangelierna! Det handlar om tröst för vad som komma skall, och vad som kommer därefter!

Underförstått, hela mänskligheten och världsordningen står inför ett prekärt dilemma: precis så som Hitler drog med sig människorna i en avgrund, så drar också Mamon med sig mänskligheten i en avgrund, fast i en större omfattning. Trots all vetskap om en analkande global miljökatastrof, som är ett fullbordat faktum, enligt en ganska samstämd expertis, tycks Mamons globala makthavare sakna både viljan och förmågan att stoppa denna katastrof, i en utveckling som nu fortgår per automatik. Här är inte panikåtgärder den rätta lösningen, men kraftfulla åtgärder är nödvändiga.

Idag har många ögon skådat, och många öron hört, med händer som berört, och som kommit in i människohjärtan. Hjälparen i nöden är människor med en god vilja i samarbete med Livsanden

Logion 18

Lärjungarna sade till Jesus: "Säg oss, hur slutet skall bli för oss? Jesus sade: Har ni funnit början, då skall ni väl också söka slutet? Ni skall förstå, att slutet skall vara där början är. Väl-signad vare den som står för tron redan från början: den skall känna slutet och skall inte smaka döden."

Kommentar: Slutet är födelsen i medvetandet, från död till liv – A till O. Allt sker i våra medvetanden, och därför växer vi i medvetandet under det korta livet, för att vi själva ska komma till insikt om var det bär hän. Frågan i ovanstående logion handlar inte om hur det ska gå för världen, utan hur det ska gå för den enskilde människan i

den nuvarande världssituationen.

Logion 19

Jesus sade: "Välsignad vare den som blivit till innan den blev till. Om ni är mina lärjungar och tar till er mina ord, då skall dessa stenar tjäna er. Där finns fem träd i paradiset, som inte förändras, varken sommar eller vinter, och deras löv faller inte av. De som lär känna dessa träd, skall inte smaka döden."

Kommentar: Bli till i det korta livet för att födas för livet! "Stenar" var ett symboliskt talesätt på Jesu tid, härlett från stenar som betalningsmedel, alltså något värdefullt, jämför ögonsten eller stenrik. Det heliga femtalet finns i flera sammanhang, symboliserande bland annat de fem evangelierna. Evangelietexterna är inte helt fullkomliga – Jesus har ännu inte sagt sista ordet – men säger tillräckligt mycket om Livsandens avsikter, så som Jesus berättar.

Logion 20

Lärjungarna sade till Jesus: "Säg oss vad himmelriket liknar?"

Jesus sade till dem: "Det liknar ett senapskorn, det minsta av alla frön. Men när det faller i god mull, växer det till ett stort träd, och blir en fristad för himlens fåglar."

Kommentar: Jesus utgår alltid från det minsta, och låter detta växa till det största. Det gäller människor, och gemenskapen, såväl som hela samhällen. Jfr analogin med Einstein, som menade att Big Bang var en skalenlig expansion – ett frö som blev ett universum, med programmeringar för den ändamålsenliga utvecklingen.

Logion 21

Maria sade till Jesus: "Vad liknar dina lärjungar?"

Jesus sade: "De liknar små barn, boende på en plats som inte är deras egen. När platsens ägare kommer, säger de: Låt oss själva få ta över denna plats. Men, de blir skamsset avklädda inför ägaren, med befallning att ge tillbaka platsen, och de återlämnar den". Därför säger jag: "Om en husägare vet att en tjuv skall komma, vaktar man huset innan tjuven kommer, för att inte låta tjuven bryta sig in och stjäla ägodelarna. Var därför på vakt över vad som sker i världen. Och var noga med att skydda er själva i ert hus, så att inte rövorna finner en orsak att hitta er. Låt det därför bli någon bland er som kan förstå detta. När skörden mognat, kommer han fort med skäran och skördar. Alla

med två bra öron hör bättre.”

Kommentar: "Avklädda" av okunnigheten. Utan Jesus intentioner är människorna bara barn utan redligt ledarskap, och mognar därför aldrig till vuxenhet. Vi kan därför aldrig utesluta Livsanden i våra liv. Solen lyser över alla, vare sig vi vill det eller inte. Livsanden är rättshavaren av världen, för alla människors skull. Det blir bäst så!

Många tjuvar, eller falska profeter, har försökt stjäla det allra värdefullaste. Ibland tycks de ha lyckats. Ett sätt att kontrollera om allt står rätt till i världen är att väga evangelietexterna mot andra profeters texter, eller med andra makthavares teser. Om det väger ojämnt, ja, då vet ni att tjuven varit framme. Om ni inte vill eller kan göra denna urskiljning, så kvarstår världsordningen, med alla världsordningens anhängare. Allt måste komma på plats för tillblivelsens skull. Sköt därför om ditt hus, och låt därefter skördechefen göra sitt!

Logion 22

Jesus såg några barn som diade, och han sade till sina lärjungar: "Dessa diande barn, liknar dem som inträder i riket."

Lärjungarna sade till honom: "Då skall vi inträda i riket som barn?"

Jesus sade till dem: "När ni gör två till ett, och gör det inre till det yttre och det yttre till det inre, och det övre till det undre; och när ni gör mannen och kvinnan till ett enda, så att mannen och kvinnan varken skall vara man och kvinna; när ni gör ögon i stället för ett öga, en hand i stället för en hand, en fot i stället för en fot, en bild i stället för en bild, då kan ni inträda i riket."

Kommentar: Gå in i riket var och en, som ett unikt barn och med uppriktiga avsikter. Här visar Jesus på den fullkomliga jämlikheten, som blir gällande. Vi har alla lika värde på alla sätt och vis. Allt annat är livsodugligt. Ingen människas lycka, är viktigare än någon annans.

När vi förverkligar det inre till det yttre, så förändrar vi oss själva för att kunna komma andra till del. Man och kvinna är helt jämställda; och det är verklig demokrati vi har för våra ögon. Med gemensamma ögon (communio) samarbetar vi istället för att var och en står splittrad och är sig själva nog. Gemensamma, hjälpsamma och öppna händer i stället för en avvisande tom stängd hand. Med gemensamma fötter går vi vägen i Jesu fotspår, i stället för i ensamhet.

En gemensam världsbild – en Guds avbild – i stället för en antagonistisk, eller hegemonistisk världsbild. Människorna har således mycket kvar att lära. Ändå tycks det finnas tillräckligt många som kan förändra världen för kärlek och rättvisa.

Logion 23

Jesus sade: "Jag utväljer er, en av tusen och två av tiotusen, och de skall stå som en enda."

Kommentar: Där kraften för kärlek och rättvisa verkar, där strålar Livsanden över dem alla.

Rättsaktivister, miljöaktivister, och försvarare av fria demokratiska rättigheter; kampen för kvinnors lika värde, och bekämpare av det moderna slaveriet; kyrkliga hjälporganisationer, antirasister och fredaktivister mot vapenhandel, och befrielse-teologer – alla behövs i ett medvetet deltagande, för en saklig förändring av världsordningen.

Tillsammans blir dessa krafter, och många andra, de som förändrar världen, i enlighet med Livsandens avsikter. Detta sker oavsett religioner, men av både troende och icketroende, hand i hand!

Logion 24

Lärjungarna sade: "Visa oss den plats där du är, vi måste söka den."

Jesus sade till dem: "Var och en som har två öron lyssnar bättre! Det finns ett ljus i en ljusmänniska, och det strålar över hela världen. Om det inte lyser, är det mörker."

Kommentar: Platsen människan söker är tillblivelsen i medvetandet. Evangelieorden förstås av de Jesustroende som verklighetsgörande poesi av den mest övertygande kvalitet. Förändringar skall ske i ljuset av ditt inre, som i harmoni förändrar var och en, och sedan världen. Så är det!

Logion 25

Jesus sade: "Älska dina meningsfränder som din egen själ. Värna om dem som dina lärjungar och ögonstenar."

Kommentar: Se din nästa som en Jesu jämlike, eller själsfrände, och låt försoningen vara ledstjärnan! Här handlar det om urskiljning, hitta dina vänner och se vilka som går vidare!

Logion 26

Jesus sade: "Du ser flagan i din väns öga, men du ser inte bjäl-

ken i ditt eget öga. När du tagit bort bjälken i ditt eget öga, då ser du flagan i din väns öga.”

Kommentar: Ett av vishetens mest citera Jesusord, men som få har lyckats leva upp till. Kritiken mot varandras fason och värderingar står som spön i backen. Jesus ville med dessa ord lära oss saklig försoning, bara för att det skulle vara lättare för oss att leva med varandra. Många har lärt sig en hel del. Låt i stället Livsanden bli din personliga vän!

Logion 27

Jesus sade: ”Om ni inte kan avstå världen, finner ni inte Ljusriket. Om ni inte helgar vilodagen som en helig dag, skall ni heller inte se Ljusriket.

Kommentar: Okritiskt bifall till världsordningen är ett val bort från Jesus avsikter! Jesus är socialreformerare av format. Aldrig tidigare hade det funnits någon vilodag för den arbetande och trälände människan, men vilodagen tvingades fram genom Jesus omtanke. Vilodagen skulle också ge vederkvickelse i Jesus Evangelium, bara för insikten om världsordningen och dess nödvändiga behov av förändring. Vilodagen är åminnelsen av Livsanden själv.

Logion 28

Jesus sade: ”Jag reste mig upp mitt i världen, och uppenbarades i kött för dem. Jag fann dem alla druckna, och ingen av dem var törstig. Min själ värkte av sorg över människobarnen, de var blinda i sina hjärtan och kunde inte förstå att de kommit till världen tomma, och de försökte också gå ut i världen tomma. Men nu är de druckna. När de vaknat från vinruset, då skall de välja en ny väg.”

Kommentar: Druckna av okunskap, eller törstig efter rätt andlighet och rättstanke. Blinda i hjärtan, eller saknad medmänsklig kärlek. Toma i själen – tomheten är som ett virus men kan släckas med Livsandens kärlek.

Jesus reste sig upp mitt i världen, som en efterföljansvärd människa. Så som Jesus reste sig upp i världen, så gör också hans efterföljare! Han ville förändra världen för kärlekens och rättvisans skull!

Logion 29

Jesus sade: ”Om köttet blev till för andens skull, vore det för-

underligt. Men om anden blev till för kroppens skull, vore det ännu förunderligare. Emellertid är det förunderligt hur denna stora rikedom tog sin boning i denna fattigdom.”

Kommentar: Det finns egentligen ingenting nedsättande om köttet (människokroppen), vilket vissa har ansett. Kroppen är aldrig syndig, om man inte gör den syndig. Men en kropp med en tom själ är en stor fattigdom. Vi skall fylla påsen (kroppsjälen) med något! Med anden menas här kroppsjäl.

Logion 30

Jesus sade: ”Där det finns tre gudar är det säkert fantastiskt, men där finns inte jag. Där det finns två, där finns jag.”

Kommentar: Några andra gudar utom Livsanden finns alltså inte. Men du kan bli gudabenådad som tvilling, eller jämlike, till Jesus, och då blir du själv ”som en” Gud – eller i Livsanden.

Detta är en omtänksam och kärleksfull beskrivning av Jesus syn på människans möjligheter om bara viljan vill infinna sig.

Språkbruken som finns i evangelietexterna beskriver ibland Jesus som liknande Livsanden, eller gudabenådad, ord som skapat förbistring bland många. De har menat att Jesus själv är Gud, vilket han alltså inte är. Jesus är en profet! Han säger det själv!

Jesus har också gjort klart att denna världens Gud är Mamon, och det är denna Gud Jesus vill bekämpa. Gud i detta sammanhang blir symbolik!

Logion 31

Jesus sade: ”Ingen profet tas emot väl i sin egen familj, och blir heller inte trodd av dem som känner profeten.”

Kommentar: Inom de flesta kulturer finns uttrycket ”Du skall inte tro att du är något”! Men alla är unika, på många sätt och vis, och kan därför blomma upp efter sina förutsättningar genom insikt! Utöver detta, har Jesus uttryckt sig gåtfullare i Tomasevangeliet än i de övriga fyra evangelierna – vilka står för sig själva. Jesus avsikter tycks vara att Tomasevangeliet, som är de första uttalade Jesusorden, ska förstås just i vår tid och kunna mobilisera på den dagen!

Jesus har förnekats, på grund av att fienden till honom definierat bort honom. ”Definitionism” tillhör maktmänniskors sätt att positionera sina revir, eller maktdomäner. Så sker inom människornas alla förehavanden då makten positioneras; det sker inom politiken, inom

marknadskonkurrensen, inom religioner, inom familjen, med mera.

Logion 32

Jesus sade: "En stad byggd på ett högt berg och skyddat kan inte falla eller hemlighållas."

Kommentar: Total öppenhet i stället för slutenhet är det eftersträvarsvärda. Det gäller den demokratiska insynen i alla avseenden. Alltså: Ingenting skall förbli fördolt, bara för att samhället inte ska kunna falla i odemokratiskt elände!

Logion 33

Jesus sade: "Det du hör i ditt öra, skall istället förkunnas från hustaken till andras öron. För inte tänder någon en lampa och sätter den under en korg, och inte heller på en undanskymd plats. Utan man sätter lampan i ett lampställ för att alla som kommer och går i ljuset skall kunna se bättre."

Kommentar: De som har något bra att säga ska kunna höras och synas tydligt. Men var observanta på att kunskapen kan komma från ett oväntat håll än det du förväntat dig. Tomasevangeliet, exempelvis, handlar en hel del om människors förhållningssätt gentemot varandra och om demokrati; om öppenhet i ljuset utan några undantag. Var även observant på, att det du vill höra är kanske inte det som Jesus predikar. Det ljus du har inom dig ska inte gömmas, utan lysa för att komma till nytta.

Logion 34

Jesus sade: "Om en blind leder en blind, faller de båda i en grop."

Kommentar: Blind lydnad till falsk religion, falska politiker eller falska profeter; blind lydnad leder alltid till fall. Samma sak med okritiskt bifall utan tankereflektioner. Jesus vill att vi ska bli självtänkande i så hög utsträckning som möjligt. Därför predikas det mycket om kunskap och medvetande.

Logion 35

Jesus sade: "Det är inte möjligt för någon att bryta sig in till en starkare persons hus, utan att binda husägarens händer. Då först kan någon plundra huset."

Kommentar: Världsmakterna har ofta bakbundit Livsandens avsikter

för egna avsikers skull, och för detta användes våld och list. Och händer har ofta bakbundits, exempelvis detta Tomasevangelium.

Logion 36

Jesus sade: "Oroa er inte från morgon till kväll angående er mat, om vad ni skall äta, om era kläder, eller om vad ni skall klä på er och allt sådant. Ni är mycket förmer än liljorna, som varken kardar eller spinner. Men om du nu inte har någon klädnad, vad vill du då hellre kläda dig med? Vem har förmågan att ge dig en ny klädnad? Ja, det är Livsanden som skall ge dig din nya klädnad!"

Kommentar: Gör dig inte till, förställ dig inte, var naturlig, det är ändå ljuset i dig själv som blir avgörande! Bekymra dig inte för att vara världen till lags; sök hellre rättfärdigheten och visheten hos Livsanden!

Logion 37

Jesus lärjungar sade: "När skall du åter vara hos oss, och när skall vi få se dig?"

Jesus sade: "När ni avklätt er skammen och tagit era kläder och lagt dem under era fötter, som små barn, och sedan trampat på dem, då skall ni åter se mig, och ni skall inte bli rädda."

Kommentar: Våra attityder, beteenden och vårt handlande ska formas i harmoni med Livsandens avsikter. Jesus vet vi en hel del om, och detta kan vi ta efter; på många sätt och vis!

Logion 38

Jesus sade: "Ofta har ni önskat höra dessa ord, som jag talat till er, och ni har ingen annan att höra dem av. Dagar kommer då ni vill söka mig, men inte kunna finna mig."

Kommentar: Många ber till Livsanden eller till Jesus, men många anser sig aldrig få några svar. Detta tycks emellertid vara meningen för var och ens tillblivelse på den "smala" vägen. Svaren kan emellertid finnas, utan att man märker detta. Man tycks gå vägen ensam, och gör sina val utan hjälp från Livsanden.

Men, man går aldrig ensam, Livsanden går alltid med, och Jesus ord och hans anhängare finns alltid till hands. Svaren kan alltså finnas!

Logion 39

Jesus sade: "Fariséer och skriftlärda har tagit nycklarna till

kunskapen och gömt dem. De tog inte själva till sig kunskapen på rätt sätt, och förnekade andras rätt att gå in i den rätta kunskapen. Men ni skall vara kloka som ormar och oskyldiga som duvor.”

Kommentar: Denna kritik överensstämmer alltför väl med verkligheten av i dag. Meningen med Jesus ord är att de skall kunna förstås av var och en, men för att förstå orden rätt, rättar man sig efter dem, annars blir de betydelselösa.

Hur kloka ormar är och hur oskyldiga duvor är kan väl vara en definitionsfråga. Dessa uttryck blev populära och används än i dag av många. Överhuvudtaget så är Jesus ord i dag de mest citerade över hela världen! Och Jesus har en stor portion humor oftast klätt i lätt ironi.

Logion 40

Jesus sade: ”En vinstock planterades skilt från Livsandens, det växte sig inte starkt, och det skall dras upp med rötterna och förloras.”

Kommentar: Världsordningen växte sig mäktigt över människorna, men aldrig stark nog för alla människors skull!

Logion 41

Jesus sade: ”Den som har någonting i sin hand, skall givas mer. Och den som ingenting har, skall det lilla de har tas ifrån dem.”

Kommentar: Med ”någonting” menas, att de som fått kunskapen i sin hand, och kommit till insikt om Livsandens avsikter, de får ett så mycket rikare liv än de som inte tagit till sig denna kunskap. ”Den som ingenting har”, exempelvis medmänsklighet, kärlek eller rättstänkande, den missar möjligheten till uppståndelse. Detta kan begripas genom läsning av verserna som finns före denna logions motsvarighet i Bibelns övriga evangelietexter.

Logion 42

Jesus sade: ”Bli till, medan du passerar.”

Kommentar: Här förklarar Jesus kärnfullt, med korta kraftfulla ord, det nuvarande korta livets hela innebörd. Detta är alltså svaret på livets mening!

Logion 43

Jesus lärjungar sade till honom: ”Vem är du, som säger dessa

ord till oss?"

Jesus sade: "Förstår ni då inte från vem jag kommit, och vad jag säger till er. Ni är ganska lika fariséerna, för de älskar trädet men hatar dess frukt, eller så älskar de frukten och hatar trädet."

Kommentar: Innebörden av denna logion, exempelgör något över vissa av världens religioner eller samfund: de är många gånger som trätande politiska partier, eller hegemonisträvande organisationer, och därmed förvärldsligade. Jesus blir i praktiken bara en ikon eller staffagefigur för deras egna organisationer. Samtidigt tycks det vara andra frukter som växer på deras träd. Exempelvis: Jesus säger att du skall älska din nästa som dig själv, och att du inte skall döma andra, för att du inte själv skall bli dömd.

När organisationer inte kan leva upp till detta, ja, då är det falsk eller rutten frukt som torgförs!

Logion 44

Jesus sade: "Den som hädar Gud skall bli förlåten, och den som hädar Sonen skall bli förlåten, men den som hädar Livsanden, den skall inte förlåtas, vare sig på jorden eller i himlen."

Kommentar: Gud, Allah, Jahve, Jehova eller Herren, är människornas gestaltande av Livsanden, beroende på varierande kulturtraditioner. Det vill säga människornas respektive gudsuppfattningar. Livsanden är densamme som många kallar Heliga Anden eller Andekraften.

Jesus tycks mena att han tål att kritiseras. Hädelse (håna eller kritisera), eller respektlöshet, är en definitionsfråga, men kritik – helst saklighet – måste kunna tålas. Här krävs det balans i form av tolerans, urskiljningsförmåga och hänsynsfullt omdöme. Åsikter om religioner tillhör den demokratiska yttrandefriheten, vilket numera är tradition i stora delar av världen. Respektlöshet kan bero på förbistring, eller ömsesidig okunskap från sekulariserade, politiska och religiösa. Jesus beskriver här hur långt Livsanden kan sträcka sig i sin tolerans. Reella motsättningar finns, men syntesen måste leda till försoning!

Att häda Livsanden däremot, är som att angripa själva livet som vi befinner oss i. Här går gränsen!

Logion 45

Jesus sade: "Druvor skördas inte från törnbuskar, och fikon

plockas heller inte från tistlar, för dessa ger ingen frukt alls. Goda människor frambringar gott ur sina förråd. Dåliga människor frambringar ont från deras elaka hjärtan, och talar även ont. Ur hjärtat strömmar ett överflöd av deras ondska."

Kommentar: Goda, respektive onda människor, är så som Jesus här beskriver, frukten av jordmånen, och ett resultat av den sociala uppväxten, eller påverkan utifrån. Jesus erbjuder emellertid en möjlighet till "sinnesändring", vilket även kan omvandlas till exempelvis modern socialpolitik.

Logion 46

Jesus sade: "Från Adam till Johannes Döparen, bland dem av kvinnor födda, var ingen större än Johannes Döparen, på det att hans insikt inte skall bliva avvand. Men jag säger: Var och en som åter blir som ett barn, skall känna igen Ljusriket, och skall vara lika betydelsefull som Johannes."

Kommentar: Alla föds av kvinnor, självklart. Men när man föds i medvetandet, då är det av Livsanden. Tyvärr har vissa ondskefulla chauvinister tagit detta som intäkt för nedsättande värderingar mot kvinnorna. Allra tydligast har detta varit hos Paulus, som skymfade hälften av världens befolkning! Johannes höll måttet hela vägen!

Logion 47

Jesus sade: "En människa kan inte ta sig upp på två hästar samtidigt eller spänna två bågar. Och en tjänare kan inte tjäna två herrar, utan fogar sig för den ena och förargar den andre. Man dricker inte gammalt fint årsvin, för att sedan be om ungt olagrat vin. Inte slår man ungt vin i gamla vinsäckar, för att de inte må brista, och inte slår man gammalt vin i nya vinsäckar, för att de inte skall förstöras. På ett nytt klädesplagg sätter man inte på en gammal tyglapp, eftersom det då blir trasigt."

Kommentar: Vi måste göra våra val med urskiljning, annars får det konsekvenser. Goda herdar som förkunnar kärlek och rättvisa kan vägleda i rätt andeinriktning.

Man kan inte tjäna Livsanden och Mamon samtidigt! Kom till insikt om detta!

Logion 48

Jesus sade: "Om två lyckas skapa fred med varandra, vad skul-

le de då inte kunna lyckas med? De skulle kunna säga till ett berg: Berg, flytta på dig, och det skulle flytta sig.”

Kommentar: Jesus menar att ingenting är omöjligt om vi bara vill genomföra Livsandens avsikter. Våldigt mycket är redan gjort av framgångsrika människor, men mycket återstår! Se bara på världsordningen av idag!

Logion 49

Jesus sade: ”Välsignade är de ensamma och sedda, för ni skall finna Ljusriket. Det är därifrån ni kommit, och som ni återvänder till.”

Kommentar: Ensamma i insikten, och de ensamma bland människor. De ensamma tillhör de saligas skara (de som oegennyttigt söker, ser och hör Livsanden) och är redan sedda av Livsanden. Livsandens ursprungliga avsikter och visioner var det goda livet, som vi ska söka återvända till.

Logion 50

Jesus sade: ”Om de frågar er, varifrån ni har kommit? Svara dem att ni kommit från ljuset, från den platsen där ljuset blivit till genom det som är vardandet, födda och synliggjorda genom er nya strålgans. Om de frågar er, är detta verkligen ni? Säg då till dem, att ni är Livsandens barn. Om de frågar er, vad det är som infunnit sig i er från Livsanden, svara dem: Det är rörelse och vila.”

Kommentar: ”Rörelse och vila”, är för den nya ljusmänniskan ”egen-tiden” i perspektivet obestämd tid, det vill säga födda för evigheten. ”Rörelse och vila” beskrevs tidigt genom Zenons paradoxer, och som matematiskt gjordes begripliga först under modern tid. I dag kallar vi det för ”kvantfysik”, i relation med klassisk fysik: ”punkt för punkt skapar utsträckningen och därmed tiden”. Det är också principen för både materiebildningen, men också för tankebildningen, och båda relaterar genom medvetandet.

Logion 51

Hans lärjungar sade till honom: ”När skall de dödas vila infinna sig, och när skall det nya riket komma?

Jesus sade till dem: Det ni hela tiden söker efter har redan infunnit sig, men ni märker det inte.”

Kommentar: Någon minnesgrav finns alltså inte. Det handlar om en ständig uppståndelse, vilket sker i var och ens medvetande i egentiden, i relationer med den ändamålsenliga utvecklingen. Framförallt är vi många gånger blinda i att förstå betydelsen av Jesus ord som vi finner i evangelietexterna. Det är heller inte så lätt, därför att Jesus medvetande utesluter ingenting ur verkligheten, vilket inte vi heller borde göra, för då förstår vi inte fullt ut. Exempelvis, vetenskapen tillhör människan och kan inte uteslutas i andliga perspektiv, inte heller den livgivande sexualiteten, eller rättstänkandet, eller ondskan, eller solidariteten med världens förtryckta, och mycket mera. Ingenting kan uteslutas av verkligheten.

Logion 52

Jesus lärjungar sade till honom: "Tjugofyra profeter har talat till Israel, och alla förkunnade om dig.

Jesus sade till dem: Israel brydde sig inte alls om den Levande, som är närvarande mitt ibland er, och som talade om döden".

Kommentar: Enligt profeterna är Livsanden närvarande mitt ibland oss, så som Jesus förkunnade om. Men Livsanden ingriper inte synligt i själva världsordningen under denna tidsålder. Livsanden låter istället den som vill omfattas av Livsanden bli levandegjord. Under vår tid är det död och uppståndelse som gäller! I ovanstående logion ligger de huvudsakliga spänningarna som ledde till konfrontationen mellan Jesus och vissa fariséer. Jesus har aldrig avsvurit sig sin judiska tillhörighet, men i stället klargjort att alla människor som själva vill, kan ta plats hos Livsanden – oavsett religion.

Logion 53

Hans lärjungar sade till honom: "Är omskärelse något värdefullt?

Han sade till dem: Om det vore värdefullt skulle Livsanden låta barnen bli omskurna redan vid födseln. Däremot har uppriktig omskärelse i anden vunnit sin fulla seger."

Kommentar: Alla kroppsliga uttryck för att visa andlighet är förkastligt. Samma sak gäller för nationalsymboler ihop med Livsanden, eller nationalistiska slagord som "Gud med oss" och så vidare! Jesus gör helt klart att han vänder sig till hela världen, utan några som helst begränsningar! Utsmyckning eller märken för religions- och organisationstillhörighet är naturligtvis helt godkänt. I övrigt är

det enbart i medveten och frivillig handling som människor bli godkända av Livsanden!

Logion 54

Jesus sade: "Välsignelse åt de fattiga, för himmelriket tillhör er."

Kommentar: Denna logion tillhör Jesus humana budskap, vilket Karl Marx hade en speciell hatkärlek till. Karl Marx tog till sig Jesu evangelieord "åt var och en efter behov", och gjorde dessa ord till sina egna. Men han uteslöt Livsanden, vilket fick ödesdigra konsekvenser.

All historisk erfarenhet visar, att världsordningen inte kunnat lösa folkflertalens grundläggande behov. Politiken har historiskt misslyckats i det stora hela, om vi ser det i globala perspektiv.

Teokrati är inte något svar på Jesus uppmaningar, eftersom den historiska erfarenheten vet att detta bara lett till makt över människor, och bara till elände! Däremot är urskiljning med Jesus ögon, så som vi kan läsa i evangelietexterna en utgångspunkt (Alfa-omega), vilket kan leda till kärlek och rättvisa, genom att vi handlar efter Jesus uppmaningar!

Logion 55

Jesus sade: "Var och en som inte kan förakta sin far och mor, eller bröder och systrar, som inte bär sina kors som jag gör, kan inte vara min lärjunge, och heller inte bli respekterad av mig."

Kommentar: Detta kan verka vara hårt. Det Jesus säger är att kärlek och rättvisa går före allt. Någons föräldrar eller syskons hatfyllda beteenden kan alltså aldrig godkännas av någon som vill vandra i Jesu fotspår. Ovanstående logion kan begripas om man läser motsvarande texter i de övriga evangelietexterna. Många tar också klart avstånd om någon nära anhörig betar sig rasistisk exempelvis.

Logion 56

Jesus sade: "Den som lärde känna världen påträffade ett lik, och den som lärde känna liket fann att världen inte var värdig."

Kommentar: Denna världsordning skall förändras, säger Jesus. Det är inte kärlekens levande ordning som råder, det är ett lik. Och detta lik är alltså ingenting som skall upprätthållas, eftersom det är oåterkalleligen dött. Med världen menas inte planeten som vi bor på, utan den ordning som råder i världen. Det är den orättvisa världsordning-

en som ska bytas ut.

Logion 57

Jesus sade: "Guds ljusrike liknar en människa med en god inre kärna. Den människans ovänner kom under natten och sådde ogräs bland den goda säden, men lät inte rycka upp ogräset, och hon sade till sina vänner: Nej, det är dumt att rycka upp ogräset, då följer även den goda säden med. För på skördedagen skall ju ogräset bli uppenbart, och ryckas upp och brännas."

Kommentar: Det som sägs i denna flerställiga relation är att ogräset inte ska få förstöra den goda säden genom rensning av ogräset. På skördedagen blir det ändå uppenbart. Därför får vi inte förhastat och rensa om det kan skada det goda (jmf utilism).

Logion 58

Jesus sade: "Välsignad är den som kämpat sig fram och funnit livet."

Kommentar: Ja, och här hittar vi det väl citerade uttrycket: Guds (Livsandens) vägar är outgrundliga. Tillblivelsen för många har varit den smala vägen, och många gånger obegripliga, ända tills en dag då allt blir till klarhet. Här handlar det inte om att kämpa sig fram i en karriärslust. Även om karriärslust inte nödvändigtvis behöver stå i motsättning till Jesus avsikter, men det bör i så fall inte stanna bara vid karriären.

Logion 59

Jesus sade: "Betrakta Livsanden medan ni lever, för att ni inte skall behöva dö. Efter döden är det inte längre möjligt att söka Livsanden, och då kan ni omöjligt bli medveten om någonting alls."

Kommentar: Alla ord av Jesus säger att vi måste leva upp till vissa minimikrav. Det gäller de två buden: Älska Livsanden av hela ditt hjärta! Älska din nästa som dig själv! Detta tycks vara grundbulten och förutsättningen för att döden inte skall gälla. Prioriteringen av dessa bud – de två viktigaste buden – handlar helt enkelt om att vi ska grundas och medvetandegöras. För det första, för att vi ska kunna ta till oss inspirationer direkt från Livsanden (genom bön, dialog, eller konstruktivt tänkande). Och för det andra, för att vi ska kunna

älska medmänniskorna så att vi tjänar dem, och på så sätt stå i Parakletens tjänst.

Logion 60

Jesus såg en samarit på väg till Judéen, bärande ett lamm, och han sade till lärjungarna: "Vad tänker han göra med lammet?"

Lärjungarna svarade: Han må slakta det och äta upp det.

Jesus sade: Han äter det inte medan det lever, men därefter, när det slaktats och blivit lik.

Lärjungarna sade: Annars skulle han inte kunna äta det.

Jesus sade: Samma sak med er, sök er själva en plats för vila, för att ni inte må bli lik och uppättna."

Kommentar: Jesus symboliserar om sig själv – lammet som slaktas. Jesus levande ord skulle "ätas". Tomas som var med Jesus vid hans predikningar, berättar egentligen ögonblicksbilder. Ögonblick ger oss en bild av sammanhang, och ett vishetstecken. Ögonblicket skapar inspirationen från Livsanden. Platsen för vila är i Livsandens medvetande, som ger livet – från död till liv. Lik enligt Jesus är något oåterkalleligt, precis så som den klassiska fysiken förklarar (irreversibelt). Uppståndelse sker genom medvetandet, i en dimensionell tidspil framåt – aldrig bakåt i tiden!

Logion 61

Jesus sade: "Två skall vila på en bänk, en skall dö, och en skall leva."

Salome sade: Vem är du? Du som stigit upp till min bänk och ätit från mitt bord?

Jesus sade: Jag är den som kommit ur vad som är fullkomligt. Jag är tillkommen ur det som möjliggjorts av Livsanden.

Salome sade: Jag är din lärjunge!

Jesus sade: Av den anledningen säger jag, om en människa är fullkomlig, blir hon fylld med ljus, men om hon är splittrad, blir hon fylld av mörker."

Kommentar: Jesus riktar sig direkt till kvinnan Salome under detta samtal, vilket har betydelse, eftersom kvinnor på den tiden, inte tilltalades så som Jesus här gör. Jesus gör klart att han fötts i uppståndelsen. Han varnar också för att vi kan tro oss vara fyllda med ljus och stå inför uppståndelsen i medvetandet, men att risken ändå

finns att vi splittrar detta ljus på grund av allt för stor ofullkomlighet eller okunnighet. Om vi vill vara lärjungar till Jesus, vilket vi kan, måste vi vara klara till sinnet, så att vi inte förstör för andra eller oss själva; att vi tar ansvaret för Jesus sanna ord, så som i Evangelium.

Logion 62

Jesus sade: "Jag avslöjar mina hemligheter till dem som är värdiga mina hemligheter."

Kommentar: Att kunna förstå Jesus liknelser kommer inte an, i första hand, på intellektuell bildning. Utslagsgivande är istället kärleken och förståelsen av Jesus intentioner. Vem som helst kan förstå Jesus, om bara den rätta viljan infinner sig! Men, Jesus säger här något mera i de stora perspektiven. Hemligheterna, som grundats av tidigare visdom, vilket ledde mot den framväxande vetenskapen, leder nu mot en ändamålsenlig utveckling, mitt i själva världslarmets kakofoni. Hemligheterna är det redan många människor som använder i sin praktiska efterföljelse av Jesus. Hemligheter är det så länge människor inte tar till sig Jesus ord och praktiserar dem i Parakletens tjänst!

Logion 63

Jesus sade: "Det var en man, som hade mycket pengar. Mannen sade: Jag skall investera mina pengar så att jag kan så, plantera och skörda, och fylla mina förrådshus med avkastningen, så att det aldrig kommer att fattas mig något. Detta var vad han tänkte i sinnet. Men samma natt dog han. De som har två öron lyssnar bättre."

Kommentar: Här handlar det om en rik man, som vill bli bekymmerslös. Men, livet är kort och skall istället tas till vara för tillblivelsen. Jesus vill ju att de som har skall dela med sig till dem som inte har – Jesus grundläggande jämlikhetsprincip. Och detta, översatt till modern tid handlar om kärlek och rättvisa. Med andra ord: det hade varit klokare för alla om mannen investerat sina tillgångar till sina mindre lyckligt lottade medmänniskor.

Logion 64

Jesus sade: "En man hade inbjudit några gäster. När måltiden var färdiglagad, skickade han sin tjänare för att bjuda gästerna till bords. Tjänaren gick till den förste och sade till den: Min husbonde bjuder dig välkommen, men denne svarade att några

affärsmän kommer på besök, och de var skyldig honom pengar, och kunde tyvärr inte komma på bjudningen. Tjänaren gick till en annan inbjuden och sade till denne: Min husbonde bjuder dig välkommen, denne sade till tjänaren, Jag köpte ett hus och blir förhindrad för en dag. Tjänaren gick vidare till en annan inbjuden gäst, denne sade till tjänaren, Min vän skall gifta sig och det är jag som skall arrangera det hela. Jag kan tyvärr inte komma till måltiden. Tjänaren gick till en annan, men denne hade köpt en bondgård och måste dit för att dra in sin vinst, och var lessen som inte kunde komma till måltiden.

Tjänaren återvände till sin husbonde och sade: De som du inbjudit har tackat nej till inbjudan. Husbonden sade till tjänaren: Gå ut på gatorna, och vem du än finner, bjud hit dem till måltiden. Dessa köpmän och handelsmän skall inte komma in i himmelriket.”

Kommentar: Se Tomasevangeliet i samband med denna logion. Evangeliet är faktiskt en inbjudan till Jesus "matbord", som många tackat nej till under århundraden. Tomasevangeliet fanns med nästan fram till 800-talet, innan det förbjöds av den kejsrerliga kristenheten. Tomasevangeliet berättar en hel del om Jesus avsikter med att splittra det som behöver splittras, och ena det som är dugligt för att enas. Jesus skiljer agnarna från vetet.

Logion 65

Jesus sade: "En vingårdsägare anlidade några lantarbetare, för att de skulle kunna arbeta åt honom med att samla frukterna från gården. Han sände en tjänare för att hämta frukterna. De tog fast och slog honom ordentligt, nästan så han dog. Tjänaren återvände till sin husbonde och berättade vad som hänt. Husbonden sade: Kanhända jag inte kände dem ordentligt. Han skickade en annan tjänare, men han misshandlades även han. Då skickade husbonden sin egen son, honom skall de väl visa respekt. Men lantarbetarna visste att det var han som var arvtagaren till vingården, och om de dödade honom kunde de själva komma åt gården. De grep sonen och dödade honom. De som har två öron hör bättre.”

Kommentar: Många falska profeter har försökt att "stjäla himmelriket", och även stjäla Jesus ord för egna ändamål, till att göra sin sak till Jesus sak. Frukten från Jesus ruttnade därför i vissa "profeters"

händer.

Logion 66

Jesus sade: "Visa mig den stenen som byggmästaren ratade. Den är hörnstenen."

Kommentar: Hörnstenen i Jesus bygge ratades, genom att Jesus ord avvisades, eller förfalskades, och ersattes med totalitär lydnad i stället för kärleksfull rättvisa.

Logion 67

Jesus sade: "De som vet och känner allt, men som inte känner sig själva, de saknar det väsentligaste."

Kommentar: Relationen med Livsanden kommer inte an på traditionell bildning, det är istället självkännedom i ljuset av ens inre, som är betydelsefullt i ett andligt perspektiv. Lär känna dig själv, i dig själv!

Logion 68

Jesus sade: "Välsignelse till dig som hatas och förföljs, där finns en plats utan förföljelse."

Kommentar: Många har förföljts av olika anledningar. Förföljarna har gjort det antingen medvetet för maktens och ondskans skull, eller också omedvetet på grund av okunskap. Vissa religiösa har gjort det på grund av falsk religiositet, på grund av människas makt över människa som lett till människors fördärv.

Logion 69

Jesus sade: "Välsignelse till dem som förföljs i sina hjärtan, det är de som verkligen lärt känna Livsanden. Välsignelse till dem som hungrar, för de skall fyllas med mättnad."

Kommentar: I sina hjärtan, eller för sina åsikters skull. Men det gäller inte vilka åsikter som helst. Det gäller aldrig åsikter som kärlek till hat, eller tolerans för intolerans. Nej, det eftersträvansvärda är hungern efter kärlek och rättvisa.

Logion 70

Jesus sade: "Den kunskap som ni bildar inom er, är den kunskap som skall rädda er. Om ni inte har den inom er, så finns inte er räddning."

Kommentar: Jesus entydiga klarspråk! Herdar har ett stort ansvar i alla dess församlingar. Att lära ut rätt och oantastlig kunskap, som handlar om kärlek och rättvisa, är ur Jesus perspektiv A och O. Den kunskapen skall aldrig kunna skada någon medmänniska.

Logion 71

Jesus sade: "Jag skall förstöra detta hus, och ingen skall åter kunna bygga upp det igen."

Kommentar: "Detta hus" är den världsordning som nu råder, med Mamon som Gud, och med det egoistiska utnyttjandet av människorna som råder i världen. Världsordningens rikedomar grundas många gånger på flera hundratal miljoner människors slaveri och som billig arbetskraft.

Logion 72

En man sade till Jesus: "Säg till mina bröder att dela min fars kvarlåtenskap med mig."

Jesus sade till mannen: Vem gör mig till bodelare? Jesus vände sig mot sina lärjungar och frågade: Inte är jag väl en bodelare?"

Kommentar: Det finns ingen kvarlåtenskap som människor själva kan avgöra något om, inte heller kan några ägandeanspråk på Livsandens skapelse göras. Ingen kan alltså hävda någon äganderätt här på jorden, eller på någon annan plats. Alla dör i nakenhet, och arvet till någon självutnämnd organisation, kyrka eller religion, eller Mamon, är betydelselöst och orealistiskt i detta sammanhang!

Logion 73

Jesus sade: "Skörden är stor, men skördearbetarna är få. Be därför den Högste sända flera skördearbetare till fälten."

Kommentar: Människorna har inte förändrats enligt Livsandens avsikter, beroende på att alltför få ställt upp för en kvalitativ förändring. Detta kan bero på olika orsaker. En orsak kan vara att Jesus och Livsanden komprometterats i människornas ögon, vilket berott på falsk religiositet, på grund av den tidigare kejsardomen och kungar av Guds nåd. Och i dag, med religioner som inte riktigt har gjort upp med sina arv, vilket gjort förändringens vindar för långsamma. Trots detta problem tycks den "ändamålsenliga utvecklingen" fortgå, så som Jesus predikat. Och denna utveckling interagerar med världsutvecklingen i övrigt – på alla plan och nivåer.

Många har fastnat i en försteltnad troendeform och gjort Jesus till en helig relik, som tillbeds istället för att efterlevas, Jesus ord i verklig handling är det som ska efterlevas. Jesus är inte död, räkna därför inte bort honom!

Logion 74

Jesus sade: "Min Gud, det finns många omkring brunnen men ingen vid själva källan."

Kommentar: Det har funnits många "heliga" skrifter som försökt bestämma vad Jesus menat. Dessa skrifter har oftast haft andra syften än det Jesus själv uttalat sig om. Evangelietexterna är själva källan! Profeternas ofullkomliga texter, exempelvis, är inte källan, men som leder till källan. Källan är ännu inte fullkomlig, för Jesus har ännu inte sagt sista ordet!

Logion 75

Jesus sade: "Det är många som står i dörren, men det är de ensamma som skall inträda i brudsviten."

Kommentar: Endast du själv (ensam, men med hjälp av andra och Livsanden) kan komma till insikt, och var och en kommer till förening med Jesus. Ovanstående liknelse travesterar med hebreiska anor och har flerbottnade kvaliteter, som ska kunna förstås för alla tider.

Trots symboliken om en äktenskaplig förening gällande både män och kvinnor, och med Jesus, har ingen vågat rensa bort det ur evangelietexterna.

Det Jesus sagt har han också alltid menat! Symboliken har även ansetts mena att Jesus står brud med kyrkan, vilket Jesus aldrig sagt. Det Jesus egentligen klart sagt gäller var och en i relation med Livsanden. Detta säger också något om symbolikens värdeladdning för vår tid. Det handlar alltså inte om förening med några organisationer.

Någon kyrka grundad av Jesus själv finns ännu inte. Du ensam förnas med Jesus i en jämlikerelation – så som ett föredömligt äktenskap borde kunna vara!

Religioner är människors provisoriska verk, och borde vara till för mångfaldens gemenskap, till den dagen nya himlar och en ny jord står till människornas förfogande.

Logion 76

Jesus sade: "Riket kan liknas med en köpman som äger ett förråd av handelsvaror, men som fann en värdefull pärla. Köpmanen var en förtänksam man, och sålde handelsvarorna för att kunna köpa den värdefulla pärlan. Detta bör även gälla er, sök dyrgripen som består i värde, som mal och maskar inte kan förstöra."

Kommentar: Spara inte på rikedom i världen, utan spara din föredömliga personliga skatt i ditt medvetande – hos Livsanden!

Logion 77

Jesus sade: "Jag är det ljus som är i oss alla. Jag är allt, som alla kommer till, och ur mig har allt uppstått. Klyv ett träd och jag är där, lyft en sten, och ni skall finna mig där."

Kommentar: Dessa Jesusord, som beskriver Livsanden, liknar Panenteism (förväxla inte med panteism). Orden lägger grunden till Ljusläran, vilket handlar om Jesus som den förstfödde av Livsandens evangeliebudskap.

Panenteism blev också grunden för modern "processteologi" bland naturvetare, och som spridit sig bland många av världens främsta forskare. Det är inte frågan om någon religion eller någon organisation, utan ett personligt förhållningssätt till världens förklaringsgrund – om holism som vi alla enhetligt ingår i. Jesus säger i denna logion att han Är i Livsanden, och Livsanden Är i honom – det är det primära!

Denna beskrivning är också en analogi för tankemedvetandet på en kvantmekanisk nivå. Ljuset som är i Jesus är i oss alla, och därmed omsluts vi i ljuset av Livsanden – holism!

Logion 78

Jesus sade: "Varför har ni tagit er ut på landet? För att se ett vasstrå darra för vinden? Eller för att se en människa med mjuka kläder, med den klädsmak som era herremän tagit på sig? Men, de är klädda i fina kläder, och kan aldrig begripa sanningen."

Kommentar: Kläder eller åskådning och beteende. Någonting man själv väljer att kläda sig med. I denna logion ges exempel på opportunism eller populism – att vara till behag, att klä sig i mjuka kläder; det är den breda vägen, inför världen, men inte inför Livsanden.

Logion 79

En kvinna ur folkmängden sade till Jesus: "Lyckligt är det mo-

derliv som bar dig, och de bröst som närde dig.

Jesus sade till kvinnan: "Lyckliga är de som hör Livsandens ord och tar till sig dem sanningsenligt. För det kommer dagar då ni säger: Lyckligt är det moderliv som inte blivit havande, och de bröst som inte gav mjölk."

Kommentar: Jesus varnar för att de Jesustrogna kommer att förföljas, fångslas och dödas. Därför ger Jesus en vink om en kommande katastrof. Ledaren för dessa förföljelser blev en polischef med namnet Saul.

Logion 80

Jesus sade: "Var och en som lärde känna världen, fann kroppen, och alla som fann kroppen, är världen inte värdig."

Kommentar: Känna världens kropp och dess maktförhållanden, leder till avståndstagande över världens kärlekslösa orättvisor. I dag finns slaveri, och utnyttjandet av billig arbetskraft med människor utan fria demokratiska rättigheter. Precis som på Jesus tid utnyttjas människorna som handelsvaror, och som produktions- och konsumentkroppar. Jesus utgör själv den symboliska alternativa kroppen till denna värld. Där människorna och det goda samhället blir Ljusrikets kropp.

Logion 81

Jesus sade: "Låt den framgångsrike bli rik, och låt den andligt starke avstå från rikedom."

Kommentar: Att eftersträva rikedom genom spekulation, på andras bekostnad, går inte ihop med Jesu lära. Enligt Jesus bör ägande snarare anses som förvaltande av gemensam egendom, med Livsanden som rättsinnehavaren.

I det korta livet tillåter Jesus rikedom (det handlar om oförtjänt profiterande), men som ändå inte är något att stå efter, detta skall ses som en övergångstid. Ingen kan ju ta med sig några skatter genom nålsögat, det vill säga genom medvetandet. Ovanstående logion kan begripas i jämförelse med övriga evangelietexter.

Logion 82

Jesus sade: Var och en som är i närheten av mig är nära elden, och de som är långt ifrån mig är långt från Ljusriket."

Kommentar: De som tidigt stod nära Jesus fick smaka på förföljelse

och förintelse. Det går hett till i Jesus närhet, men de som medvetet avstår från elden, eller symbolikens andliga vindar som sveper fram, blir detsamma som att avstå från Livsandens ändamålsenliga utveckling. Det handlar om Jesus klarspråk!

Logion 83

Jesus sade: "Människors visioner om Ljusriket är uppenbara, men ljusen inom var och en är förborgade i Livsandens ljus. Livsandens testamente skall uppenbaras, men är ännu förborgat i Livsandens ljus."

Kommentar: Religionerna i världen är människornas provisorium. Om Livsandens Ljusrike vet vi ännu inte så mycket. Därför är det viktigt för religionerna att vara toleranta, att inte alltför ihärdigt hävda den egna allenarådande sanningen; hela sanningen är det alltså bara innehavaren av Ljusriket som känner till.

Ovanstående logion berättar något om självkänedom, nämligen vad andra tycker och tänker om mig, och de åsikter och handlingar jag för fram till mina medmänniskor. Eftersom deras tankar om mig är förborgat i deras tankar, och som Livsanden förborgat i sina tankar, så är det bara jag själv som inte riktigt vet vad andra tycker och tänker om mig och mina göranden – om ingen berättar öppet om dessa tankar förstås. Det är först och främst andra som betraktar och bedömer dig, och så måste det få vara. Men, man bör berätta och uppmuntra varandra för uppbyggelsens skull.

Logion 84

Jesus sade: "Den dag ni får se ert rätta jag, gläds ni. Men då ni får se er själva, före er nya skapelse, och innan ni förändrade ert sinnelag, det som skulle lett till döden; hur skall ni orka se er själva så som ni var tidigare?"

Kommentar: Jesus menar att du måste lära känna dig själv för att kunna känna för andra; att förstå det egna beteendet för att förstå andras beteenden. Det berättas om begreppet "tvilling", eller om en människas "alter ego", vilket kan förklaras som modern gestaltpsykologi. Inom var och en finns alltså möjligheten till förändring, från det mörka till en ljusets människa. Tänk positivt är ett av många moderna uttryck för ungefär samma sak.

Logion 85

Jesus sade: "Adam skapades ur en stor kraftkälla och stor rikedom, men han blev er inte värdig. Om han varit värdig hade han inte smakat döden."

Kommentar: "Adam" är hebreiska och betyder människor (här pluralis). På grund av genusförbistring finns det flera varianter om beskrivningen av människan, som hon eller han. I dag pratar vi allmänt om människan som "hon". Jesus ger ofta exemplet att två ska bli ett, och menar helt enkelt: jämlikhet – oavsett kön, eller klassgränser. Människan blir värdigt evigt liv om hon vill ändra sinnelaget. Men, det finns ingen mening med evigt liv om människorna ändå inte kan göra livet meningsfullt. Meningsfullheten förklaras i de fem evangelietexterna.

Torftigheten säger att evigt liv är ingenting att stå efter, medan meningsfullheten förändrar till något att stå efter, till eviga ovärderliga värden.

Logion 86

Jesus sade: "Rävarna har sina hålor och fåglarna sina bon. Men mänskligheten har inte hittat platsen för vederkvickelse."

Kommentar: I ljuset hos var och en uppstår medvetenhet om vad som kan leda till vederkvickelse. Detta lär man sig i gemenskap genom påverkan av Evangelium från Livsanden. Förkunnelsen handlar alltså om att påvisa meningsfullheten med livet och förändringen av världsordningen, vilket också förkunnarna oftast gör.

Logion 87

Jesus sade: "Bedrövlig är den kropp som är beroende av kroppen. Och bedrövlig är den själ som är beroende av dessa två tillsammans."

Kommentar: Kropp, intellekt och själ måste bli i harmoni och i en överensstämmande enhet! Du är samme människa även om du förändras till en ljusmänniska och uppstår från död till liv! En "kropp-själ" är inte beroende av en "kropp som är beroende av en kropp"! Kroppen består enbart av stoft och är helt betydelselöst vid en uppståndelse. Själen (medvetandet) är en kroppsjäl oavsett kroppen.

Logion 88

Jesus sade: "Sändebuden och profeterna skall komma och ge vad som tillkommer er. Ni, i er tur, skall ge dem vad ni kan, och

fråga er själva: Vilken dag kommer de och hämtar vad som tillkommer dem?"

Kommentar: Frågan är alltså ställd av många, som också försöker att förbereda sig inför den dagen. Tidsbegreppen blir rörliga beroende på vårt nuvarande kunskapsmedvetande. Dagen som gäller, är egentiden (Jfr Einstein, m.fl.), och relationerna med Livsanden sker kontinuerligt. Denna logion tycks ändå vara förborgad i Livsandens avsikter, men som ännu inte är kända. Ett annat betraktelsesätt är att se sändebuden och profeterna som redan komna genom, bl.a de hebreiska skrifterna, som förberedde oss om Jesus. Och vi, i vår tur, ska ta till oss kunskaperna till förändring. Dagen de kommer är då ni kan ge dem en ny ljusmänniska, nämligen dig själv.

Logion 89

Jesus sade: "Varför tvättar ni bara koppens utsida? Förstår ni inte, att den som tvättar insidan även är den som tvättar utsidan."

Kommentar: Koppen, eller kärlet, som består av jordens stoft (människan består av tjugo grundämnen), kan alltid putsas och se prydlig ut. Om religionernas tempelbyggnader är koppen, blir Jesus symbolik klar. Prydligheten är estetik för världen. Nu står vi där i en utveckling som inte riktigt stått i överensstämmelse med Evangelium. Möjligheten finns ändå för en hoppfull förändring.

Låt templen vara så vackra och njutbara som de verkligen är, och låt dem vara till för gemenskap, så som det fungerar i dag. Kom själv till insikt om att templet inom dig tvättas av ett ljus som är av ett annat virke än tempelbyggnaderna. Och denna insikt har trots allt kommit till seger, även om medvetandet om denna seger, däremot, än så länge är ganska vagt hos många.

Om ert ljus, vill Parakleten i dag göra er medvetna om. Bara för att ni ska kunna förändras och komma världens hårt utsatta människor till större nytta. I Parakletens tjänst tvättas ni genom Livsanden.

Logion 90

Jesus sade: "Kom till mig, mitt ok är inte besvärligt och mitt herravälde är mildt, och det skall ni själva förlita er på."

Kommentar: Att smaka på Jesus ok är i dag inte betungande. Men det kan kännas annorlunda och ovant under andens vindar, då förändringar sker; då världen förändras i de stora svepen. Vissa

människor kommer till insikt, och har resurserna att bära denna förändring. Världsordningen och människorna måste nämligen förändras. Det är endast för denna förändring som Jesus agerar, vilket han alltid har gjort. Därför har Parakleten kommit på plats.

Logion 91

De sade till honom: "Säg oss vem du är, för att vi skall tro dig! Jesus sade till dem: Ni prövar himlens och jordens ansikte, men ni känner inte den ni prövar, och ni vet heller inte hur det skall prövas i den nuvarande tiden."

Kommentar: Jesus formar sig inte efter världen, han säger att han själv formar världen med sina anhängare och allierade. Och detta görs med kärlek och utan makt. Att pröva Jesus låter sig inte göras, han är redan prövad av Livsandens. Jesus lovar oss Parakleten, som nu i vår tid också infinner sig och står till den nya världens förfogande.

Världsordningen och människorna tycks nämligen ha allvarliga problem för överlevnaden. Det grundar sig på Mamons oansvariga behandling av Jordens miljö. Det gäller den globala uppvärmningen. Ett vetenskapligt faktum! För några år sedan trodde forskningen att världen hade omkring hundra år på sig innan katastrofen skulle slå till. I dag anser en samlad vetenskaplig kår, att om vi inte omedelbart gör kraftfulla åtgärder – inom högst två till tre år – så kan det vara omöjligt att upprätthålla den värld som vi i dag lever i. Om tjuugo-trettio år kan det vara försent, om inte all kraft sätts in just nu!

Nu handlar det inte om att upprätthålla världsordningen, det är världen och livet som i stället ska räddas och upprätthållas.

Detta är inte ett religiöst domedagstänkande, detta är domedagen skapad av Mamon av i dag! Människorna måste agera i solidaritet, som en enda enhet, för världens behov. Detta är själva poängen med Parakleten, som Jesus hjälper oss med. Jesus vill inte upprätthålla världsordningen – det är i stället människorna han vill rädda.

Att medvetet agera är det absolut rätta i denna situation!

Logion 92

Jesus sade: "Sök och ni skall finna. Om det ni frågade om tidigare, hade jag då ingenting att berätta. Nu vill jag emellertid berätta om det ni frågade om, men nu är det ingen som söker

svaren.”

Kommentar: I dag är det ingen som frågat Jesus hur han egentligen ser på vår tid, om Ordets betydelse, och frågat om det blev som Jesus själv tänkt. Jesus skulle säkert vilja svara på detta. Om det nu finns några som är intresserade, och vågar låta resa upp sig i vinden.

Logion 93

Jesus sade: ”Ge inte det heliga till hundarna, för de kastar det i smutsen. Och kasta inte pärlor för svinen, för de trampar ned dem i jorden.”

Kommentar: Insikten i medvetandet avgör hur vi ställer oss i relationen Livsanden kontra världsordningen. Denna insikt måste vara något värd, så att det inte blir kastat i smutsen. De värdefulla pärlorna bör mobiliseras för att världen skall kunna förändras. Det finns inga andra än de med insikt för att kunna gå till verket. De medvetna har alltså ett stort ansvar, som inte på något sätt går att avsvära sig. Detta ansvar är kopplat med själva livet; bara för alla människors skull.

Logion 94

Jesus sade: ”För den som söker skall finna, och för den som knackar på skall det vara öppet.”

Kommentar: Detta gäller för alla som vågar ta steget, bara man har ett öppet medvetande. Enligt Jesus står vi och trampar vid dörren, vilket vi gjort under tvåtusen år, men vi har egentligen inte knackat på ordentligt. Knacka på och gå till handling! Det är Jesus handlingsprogram som gäller!

Logion 95

Jesus sade: ”Om ni har pengar, låna inte ut det mot ränta. Ge det hellre till någon som behöver dem.”

Kommentar: Tänk efter själv: vad skall du ha mycket pengar till – om du nu har det?

Logion 96

Jesus sade: ”Ljusriket liknar en kvinna. Hon tog lite surdeg och blandade med degen, och bakade stora brödstycken. De med två öron hör bättre.”

Kommentar: Som en kopieringsmaskin, eller Internet. Förkunnelsen

sprider sig på alla sätt och vis, i kyrkor och församlingar. Ljusriket blir till i gemenskap, av var och en, i en mångfaldens gemenskap. Jesus uttalade sina liknelser till ett jordbrukande folk och vanliga arbetsmänniskor. Men dessa uttalanden fick även tidlösa betydelser över generationsgränserna. Alla kan förstå Jesus!

Logion 97

Jesus sade: "Ljusriket liknar en kvinna, som bär en kruka fylld med mjöl. Medan hon går längs en väg, lossnar krukans öra, och mjölet rinner ut bakom henne på vägen. Hon upptäckte inte att krukan gått sönder. När hon kom hem, satte hon ner krukan och fann den tom."

Kommentar: Det goda exemplet på flygbladsutdelning eller media! Jesus visste att människor kan vara pratsamma, eller sociala, ett beteende som han kärleksfullt utnyttjade för spridningen av evangelium. "Du får inte berätta detta för någon", sade Jesus, då han i själva verket visste att människorna gjorde tvärtom. På grund av människornas pratsamhet om alla förunderliga saker som hände kring Jesus, så kunde en hel del kunskap spridas av enkla människor. Jesus lära spreds explosionsartat på sin tid, och skulle utgöra ett hot mot förtryckarna.

Trots kristenhetens ofullkomlighet, segrade det goda arvet från Jesus ursprungliga evangeliebudskap och gör människorna mogna i vår tid. Bara vår tids Jesustrogna nu kan bli medvetna om att de verkligen är tillräckligt mogna och har rent mjöl i påsen.

Logion 98

Jesus sade: "Ljusriket liknar en människa som önskar döda någon mäktig person. I hemmet stöttes svärdet i väggen, som för att finna huruvida handen var att lita på. Sedan dödas den mäktige."

Kommentar: "Mäktig person" är världsordningen. "Svärdet" är Jesus kraftfulla ord, som prövas av förkunnelsens förmåga att handskas med detta slagkraftiga vapen. Om vapnet används rätt kan berg flyttas. Detta var propaganda från Jesus, och doldes i liknelser, som förklarades av hans lärjungar och förkunnare.

En av orsakerna till att Jesus "talade i gåtor" berodde på faran för både Jesus och lyssnarskaran; de förföljdes omedelbart om Sauls vaktare kom på dem. Gåtorna har betydelse även av andra orsaker:

som pedagogisk minnesbildning och ihågkommanden, och för prövningen och tillblivelsen i det korta livet. Det ligger i var och ens ansvar att ändra sig i medvetandet. De som inte har haft förmågan till detta är saliggjorda; de som borde kunnat förändra sig, men i stället valt den breda och egoistiska vägen, har själva gjort sina val.

Logion 99

Lärjungarna sade till Jesus: "Dina bröder och din mor står utanför.

Jesus sade till dem: De som gör Livsandens vilja är mina bröder och min mor. Det är sådana människor som skall inträda i Ljusriket."

Kommentar: Det genetiska arvet är alltså aldrig avgörande, utan det är det andliga arvet, det som man själv tagit till sig medan man passerade jordelivet, som är utslagsgivande. Jesus gör klart vad som krävs inför Livsanden!

Logion 100

De visade Jesus ett guldmynt och sade till honom: "Romarna kräver skatter av oss, är det rätt?

Jesus sade till dem: Ge till kejsaren vad som tillhör honom, ge Livsanden vad som tillhör Livsanden, och ge mig vad som är mitt."

Kommentar: Jesus definierar hur vi ska handskas med världen, genom att bl.a. aldrig ta till våld; att ge Livsanden chansen att låta oss påverkas; att låta oss bli till medan vi passerar, genom Jesus! Men ovanstående ord, utnyttjades av de kristna kungarna, kejsarna och maktmänniskorna i långa tider. De tog makten över de Jesustrogna, och utnyttjade Jesus ord precis på det sättet att de själva skulle tjäna på det – ekonomiskt och maktpolitiskt!

I det korta livet skulle de Jesustroende alltså ignorera makthavarna, och av taktiska skäl anpassa sig till situationen, för att istället förkunna om det kommande Ljusriket. Men, Jesus varnade också för att människas makt över människa bara leder till fördärv. Människor skulle aldrig behöva förlita sig på världsordningens maktapparater, utan i stället aktivt avslöja orättvisorna med denna världsordning.

Logion 101

Jesus sade: "Var och en som inte kan förakta sin far och mor på

det sätt jag gör, kan inte bli mina lärjungar. Och den som inte älskar sin far och mor på det sätt jag gör, är heller inte mina efterföljare. För min mor..., men min riktiga mor gav mig liv.”

Kommentar: Det saknas omkring tjugofem bokstäver i denna text, som ännu inte hittats. Med stor sannolikhet har Jesus menat, att det är viktigt för en mor och far att ge barnet föredömlig kärlek, att de själva heller inte får vara hatfyllda mot andra människor. Jesus menar alltid att det är felaktiga beteenden han hatar och föraktar. Därför skall människorna förändras.

Logion 102

Jesus sade: ”Fördöm dessa fariséer! De liknar hundar som sover i en krubba. Hundarna äter inte av kornas foder och låter heller inte korna komma åt att äta.

Kommentar: Det är med fariséerna som konfrontationen uppstår och blir världshistoria. Jesus hade många vänner bland fariséerna, och det var bland dem han skolades. Vad han inte kunde med hos de ledande fariséerna var att de inte levde som de lärde ut. Detta beteende är symptomatiskt med alla makthavare: att inte själva leva så som andra tvingas till.

Logion 103

Jesus sade: ”Välsignade är de, som vet när rövarena går till attack. De kan därför samla ihop sina värdefulla resurser, och vara förberedda innan rövarena anlant.”

Kommentar: Jesus förmedlade ett psykologiskt beredskapstänkande för den fortsatta andliga kampen. Trots detta förråddes Jesus och hans anhängare, som resulterar i förföljelser och död.

Logion 104

De sade till Jesus: ”Kom nu, låt oss be och fasta.

Jesus sade: Vilken synd har då jag varit upphov till, och vad har jag låtit vara ogjort? Vänta hellre tills brudgummen lämnar brudsviten, då kan ni fasta och be.”

Kommentar: Jesus lämnar också människorna efter sin uppståndelse. Människorna har hittat sina herdar, som inte alltid varit i klass med Jesus, men många har alltså blivit tvillingar eller jämlingar till Jesus, precis som Tomas. Men Jesus verkliga ord, som vi bara kan se i de fem evangelierna, förkunnas allt mer i vår tid, och möjliggör

därför att Evangelium sakta men säkert får en ny vändning, med nya vindar, som sprider den nya Jesusintentionen.

Logion 105

Jesus sade: "Var och en som känner fadern och modern, skall komma att kallas prostituerade."

Kommentar: Livsanden, har många gånger kallats Herren (Adonai), vilket alltså kommit från den hebreiska patriarkaliska kulturtraditionen.

Ovanstående logion kan mycket väl vara ord för framtiden, för vår tid, då vi kommit till insikt om Livsanden, som vare sig Herre eller Livets Moder, utan i stället – Livsanden.

De kvinnliga inslagen i Jesus ord förvandlades många gånger till ondskefullt förtal av dem som inte kunde tåla Jesus inflytande över Gudsbeskrivningen. Maria Magdalena, Jesus nära vän, gjordes till sköka av vissa hatfyllda fiender till Jesus. Detta har levt med kristenheten ända fram till vår tid. Jesus kanske, med sin fulla rätt, haft ett förhållande med Maria Magdalena – och varför skulle han inte kunna ha haft det? Historiciteten är en sak, men se det i så fall som fördömlig romantik, för kärlekens skull.

Logion 106

Jesus sade: "När ni gör två till en, skall ni vara Adams barn. Men när ni säger, berg flytta dig, skall det flytta sig."

Kommentar: Adams (människors) barn är alltså det som ansågs som arvsynnen, vilket gör vissa delar av skrifterna ogiltiga, enligt Jesus. Och när vi kommer till insikt att ord som skadar medmänniskor inte tillhör Jesus och Livsanden, då tar vi bort dessa berg som tyngde ned människorna. Jesus uppmanar till fler skördearbetare, som ska rensa bort ogräset. Detta är ett konkret exempel på vad Jesus verkligen menade; och som befriar heliga texter från oheliga.

"Göra två till en", är demokratisk jämlikhet eller gemenskap för människorna – en demokrati byggt med en hörnsten av ett annat slag än vad vi sett i historien.

Med "Adams" barn, enligt denna logion, är dock menat som de ursprungliga "människobarnen", födda i ljuset.

Logion 107

Jesus sade: "Ljusriket liknar en fåraherde, som har hundra får.

Ett av fåren gick vilse, och det var det största fåret. Herden lämnade de nittionio andra fåren för att finna det vilsekomna fåret. Efter det han letat och funnit fåret sade han: Jag älskar dig mer än de andra nittionio.”

Kommentar: Denna historia visar något principiellt. Det gäller frågan om vi kan offra eller utnyttja någon enstaka bara för det stora flertalets skull (utilism). Jesus visar här att vi inte kan det. De vilsegångna älskas speciellt mycket, samma sak med de minsta i världen, de blir störst hos Livsanden!

I historien har många offrats för "sakens skull", eller "för flertalets bästa". Det sägs att Jesus dog för våra synders skull. Det gjorde han säkert, men inte för att frigöra människorna från ansvar för sina handlingar mot medmänniskorna. Att Jesus tog på sig människans synder, som en syndabock, skulle få det mesta i Jesus berättelser att rämna. Denna värdering tillhör den hebreiska sagotraditionen, men som har sin varnande aktualitet än i dag! Jesus mördades på grund av människas makt över människa, som bara lett till elände! Människorna är alltså ansvariga för sina handlingar!

Logion 108

Jesus sade: "Var och en som dricker ur min mun kommer att bli som mig; jag själv skall bli den människan, och det fördolda skall uppdagas för er."

Kommentar: Jesus är källan! Visst kan vi ta efter Jesus och bli som han – jämlikar! Tillsammans blir vi till i Livsanden och Livsanden blir i oss. Och i Livsanden kommer vi till insikt om sakernas natur.

Logion 109

Jesus sade: "Ljusriket liknar en människa, som har en skatt gömd i sin åker utan att veta om det. Och när han dog, ärvde sonen honom. Men sonen visste inte att han ärvt en skatt. Och sonen tog och sålde sin åker. Den nye ägaren började plöja, och upptäckte då skatten; därefter började han investera den värdefulla gåvan till alla som var intresserade."

Kommentar: Skatten som vi kan hitta, måste naturligtvis visas upp för alla dem som är intresserade. Alla skall ju få bli medvetna om denna värdefulla skatt. Förkunnelsen är därför inne i en ny fas, för vår tid och vår tids människor, men i ett ursprungligare skick, så som Jesus predikade! Förkunnarna måste därför kunna förändras

efter vår tids vindar, för att möjliggöra att Jesus intentioner förverkligas och levandegörs!

Förändringar behöver inte bli så svårt; traditioner och liturgi är ju till för kunskapspåminnelse, Gudskänning och för gemenskap och bör så kunna förbli. Förändringen kan ske genom kunskapsutveckling om att världsordningen har kommit ända hit, och med behovet av en förändring av världen, bara för alla människornas skull. Ingens lycka är viktigare än någon annans. Av den anledningen är alla berörda, och bör kunna förändras i respektive medvetande!

Logion 110

Jesus sade: "Låt den som vunnit världen och blivit rik, lära sig att avsvära sig den världen."

Kommentar: Denna logion har varit en stöttesten för människor som haft makt i världen och över andra människor. Kejsardomen i både Konstantinopel och Rom, eller i den övriga kristnade världen, kunde aldrig tillåta sådana Jesusord. Hans ord var heller inte menat för dessa maktmänniskor. Med urskiljning kan vi se nyanserna med "rik" på bekostnad av andra människor, och "välstånd" av eget förvärv.

Logion 111

Jesus sade: "Himlarna och jorden skall vändas inför er, och alla som är levandegjorda av Livsanden behöver inte smaka döden. De som funnit sig själva, för dem är inte denna världen värdig."

Kommentar: Det korta livet, är till för tillblivelsens skull, och möjliggör en uppståndelse från död till liv. Himlarna och jorden ska ses i samband med nobelpristagaren Paul Diracs teser om mångvärldar, som tycks vara en realitet i detta sammanhang. Den åsikten delas av många vetenskapspersoner världen över – vilka inte alls är bakåtsträvande "kreationister", utan i stället anhängare av den framåtsträvande "processteologin".

Lär er skilja på kreationism och processteologi! Kreationister är fundamentalister och finns främst bland den kristna ultrahögern i USA. De vill politiskt utnyttja den vetenskapliga kunskapsutvecklingen och göra sin sak till vetenskapens sak, och detta är falskhet. För inte alls lång tid tillbaka var de bakåtsträvande bibelvrängare, och alltid varit lierade med Mamon!

Processteologerna däremot finns främst bland naturvetare, och flera av dessa tillhör de allra främsta bland forskare. De menar att livet

*inte uppkommit genom en slump, utan av en medveten ändamåls-
enlig utveckling. Processteologins anhängare finns sällan med bland
religioner eller kyrkoorganisationer. Här borde mångfaldens gemen-
skap kunna bygga broar med en bärande hörnsten.*

Logion 112

**Jesus sade: "Förbannat är det kött som berott på själen. För-
bannad är den själ som berott på köttet."**

*Kommentar: Kropp och själ är ett. "Kött" är en gammal benämning
på människa eller människokroppen. Själen (medvetandet), är plat-
sen för både en fördärvad människa, respektive en ljusets människa.
Beror det fördärvade på köttet, så har själen varit tom och inne-
hållslös. Beror det fördärvade på själen, så har det varit frågan om
ett felaktigt sinnelag (medvetande).*

Logion 113

Hans lärjungar sade till Jesus: "När skall ljusriket komma?"

**Jesus sade: Det kommer när man minst anar och är inget som
kommer genom att man väntar på det! Man kan inte säga att
det är vare sig här eller där. Ljusriket sprider sig emellertid
över hela jorden, men människorna kan inte riktigt förstå det.**

*Kommentar: Ljusriket föds man i genom medvetandet under det
korta livet. Man kommer till insikt genom att Livsanden Är i mig och
jag Är i Livsanden! Det inte människor riktigt kan se är att den ända-
målsenliga utvecklingen sker kontinuerligt, vare sig man är troende
eller inte, vilket skymmer sikten en aning.*

Logion 114

**Simon Petrus sade: "Låt Maria lämna oss, för kvinnor förtjänar
inte denna form av liv. Jesus sade: I så fall skall jag visa henne
hur hon blir man, så att hon också blir en levande ande liknan-
de er. Därför att varje kvinna också kan göra sig till en "sådan
man", och hon skall inträda i Guds himmelrike."**

*Kommentar: Jesus klargör i evangelietexterna att när kvinna och
man blir ett, så är de jämlika. På Jesus tid fanns knappast någon
medvetenhet om demokrati eller några större tankar på jämlikhet.
Denna logion är omdiskuterad. Vissa har trott att Jesus bokstavligen
menade att kvinnan måste göras till man för att få inträda i Ljusri-
ket. Och därmed skulle även Jesus vara fördomsfull, eller att denna*

text skulle vara felaktig. Men, Jesus driver ju helt uppenbart med Petrus och hans oerhörda fördomar.

Jesus ironi finns ju med i samtliga fem evangelietexter, och kan aldrig läsas bokstavligen, för då kan man aldrig förstå någonting överhuvudtaget. Jesus skall alltid läsas mellan raderna. Emellertid: Efter Jesus upptuktelse av Petrus, blir Petrus den allra största förkunnaren av just Tomasevangeliet. Han blev tvilling med Jesus, och därmed en försvarare av jämlikheten över alla gränser. (Jfr Paulus kvinno- och människosyn!)

Hur kan jag påstå att denna kommentar är sant och inte bara ett önsketänkande? Tack vare att vi numera har alla fem evangelietexter, som kan jämföras. Det mesta faller på plats, genom Jesus liknelser och utsägelser.

Vissa har trott att ovanstående logion kommit till i ett senare skede, men det är knappast troligt! Det går heller inte att definiera bort Jesus ord, bara för att det inte passar vissa människors åsikter.

Efterskrift till Tomasevangeliet:

MILJÖKATASTROF – ELLER TID TILL FÖRÄNDRING: Är Jesus ord, med bifogade kommentarer, pessimistiska eller positiva framtidsutsikter? Det beror på hur vi handskas med orden, och med vilka ögon vi ser på verkligheten. De hebreiska profeterna gjorde klart att människorna måste ändra sig så inte profetiorna slår in. Där gavs alltså en möjlighet.

Tidigare vice presidenten i USA, Al Gore, har gjort klart att hela mänskligheten är på rak kurs in i en omfattande världskatastrof, på grund av den globala uppvärmningen. Argumenten har han fått av en numera samlad vetenskaplig expertis. Den ena forskningsorganisationen efter den andra, kommer nästan dagligen med varningar. Att missstro dem är inte speciellt omdömesfullt, med tanke på att verkligheten redan är i fatt oss – så som prognoserna för närvarande tolkas.

Vi går mot förändrade väderleksförhållanden; först global uppvärmning, med utökad torka i vissa delar av världen och ökad nederbörd i andra delar, och med starkare turbulens i väderleken. Paradoxalt nog, kan dessa förändringar leda till en ny istid – på grund av förändringar av salthalten i Atlanten. Denna förändring kan leda till att Golfströmmen ändrar riktning. De nya klimatförhållandena, kommer knappast att kunna upprätthålla den nuvarande världsordningen. Denna apokalyps är människornas eget verk, under ledning av Mamon! Aldrig Guds straff! Allt ovanstående vet nu världens människor.

Kommer Mamon att lyckas lösa detta scenario? Knappast! Ingenting tyder på att Mamon kan stoppa och ändra sig självt. Lösningen för dem blir att sopa undan problemen under mattan, eller under jord. De skulle ersätta olja med mera kärnkraft.

Det som krävs är en ny livsstil och en ny livsanda – en skapelse av demokratiska och fria människor, och med en helt annorlunda syn på medmänniskorna!

PRESIDENTEN I USA, GEORGE W. BUSH har tvärtemot kontrahenten Al Gore, gjort klart att ingenting får hindra USA: s ekonomiska stabilitet (dominans) – inte ens rådande klimatförhållanden. Kaliforniens republikanske guvernör, Arnold Schwarzenegger, trotsade sin president och tog ett stort ansvar, då han införde världens tuffaste lagstiftning mot miljöfarliga utsläpp. Han menade att det går att ändra på situationen, oavsett om ekonomin blir lidande eller inte. Detta har skett

med den goda viljan – och ekonomin i Kalifornien tycks inte ha blivit nämnvärt lidande.

Makthavarna i USA har länge hyst ovilja till samarbete med övriga världen för en minskning av utsläppen. Mot detta har Kina reagerat, de minskar inte heller, eftersom de först vill komma fatt den rika världens ekonomier, därefter är de beredda att ändra sin miljöpolitik. Men, bara under förutsättning att USA gör samma förändringar.

Ovanstående är skolexemplet på Mamons sandlådepolitik, och det som helt kan fördärva världen. Mamons utövande av makt är alltså de realiteter vi står inför.

Klimatförändringarna är nu synligjorda och mätbara, och accelererar år efter år. Expertisen anser att dessa förändringar går betydligt snabbare än enligt tidigare beräkningar.

När inlandsisen kom till på Grönland, för hundratusentals år sedan, inleddes denna med permafrost, som fick isen att börja växa på bara 10 år, enligt forskarna. Det är bland annat den isen som nu smälter och gör salthalten lägre, vilket alltså kan förändra förutsättningarna för Golfströmmen. Denna realitet tas inte på allvar på grund av en slags osannolikhetsförklaring – detta kan väl bara inte vara sant, va?

Ansvar för denna dystra utveckling, kan bara läggas på dem som har makten över människorna. Jesus benämnde sådana maktmäniskor för "Mamon", vilka han beskrev som ansvarslösa, giriga och med dåliga medmänskliga egenskaper.

Mamon av i dag, är mera sofistikerade och anpassade till den moderna representativa demokratin, en demokrati som de dessutom själva äger, och som utnyttjas på smartaste och behändigaste sätt.

Trots all den kunskap som forskare och miljörörelser rapporterat om, så har inte denna verklighet tagits på fullaste allvar – som om vi hade massor av tid till godo. I dag tar världens makthavare detta på avvakande allvar, men först tar de världsekonomin på ett större allvar, och detta är symptomatiskt med Mamon, så som Jesus beskrivit Mamon.

MAMON – ELLER ÄNDAMÅLSENLIG UTVECKLING? Jesus ord är överlag mänsklighetens mest citerade. "Mamon" (arameiska, Matt. 6: 24, Luk. 16:13) i betydelsen av: försvarare av äganderätten över rikedom och tillgångar utöver de egna behoven, vilka tillskansats genom girighet och på en omoralisk grund. Jesus menar att ett otillbörligt utnyttjande av medmänniskor, för profitens skull, är fördärligt och olagligt, så som det förekommer i världen. Jesus kallar världsmaktens

Gud för Mammon". Och Jesus säger: "Ni kan inte tjäna både Gud och Mammon!" Jesus varnade också för "den ohederlige Mammon".

"Mammon" med två m, är senlatin, via grekiskans "mamonas", med härledning från arameiskan. Mammon är i modern bemärkelse gestaltpsykologi; symbolik för de krafter som driver ägandemakten över medmänniskorna, och som därför bestämmer över världens maktutveckling.

"Mammon" används än i dag som begrepp, precis så som Jesus använder begreppet. Mammons välde har visat sig i en total världsomfattning, såväl i kommunistdiktaturer, i högerdiktaturer, som i västvärldens marknadsekonomier, och i stor blandning. Det handlar mycket om utnyttjandet av människor som konsument- och produktionskroppar. Meningsfullheten leder oftast till en illusionistisk konsumtionsdyrkan. Alternativ meningsfullhet till världsordningen finns emellertid i varierande omfattning, om nu inte människorna bakbinds av Mammon.

BILLIG ARBETSKRAFT – ELLER MENINGSFULLT LIV FÖR ALLA?

I den globaliserade världsekonomin, tycks "billig arbetskraft" vara det mest eftersträvarnsvärda för Mammons anhängare, vilka frestar den rika världens medelklassmänniskor med massproducerade varor till lågpri- ser.

"Produktionskropparna" arbetar oftast utan fria demokratiska rättigheter, med diktatorisk lönepolitik, och med förbudet att organisera fackföreningar.

Tankar kring Tomasevangeliet, med länkningen till vår tid, borde i stället kunna säga oss något om de stora perspektiven. Det borde beröra var och ens tillvaro i en annorlunda global gemenskap. Det finns ingen demokrati utan jämlikhet!

Allt är provat av människors alla triumferande viljor, och provningarnas tid tycks ha kommit till en koordinatpunkt. Den punkten säger oss att bortom denna Mammons illusionsvärld står det oprövade och väntar!

Många människors undran över vad det blev av detta korta liv – för vem livet egentligen skulle ha blivit meningsfullt? Vad skulle kärlek och rättvisa egentligen kunnat ha inneburit? Dessa frågor har inte fått sina svar av Mammons makthavare, men detta har Jesus gett oss svar på! Ingen människas lycka är viktigare än någon annans!

Den konstruktiva och ändamålseniga utvecklingen för det goda samhället, har däremot redan kommit på plats, utan att vi riktigt har sett det. Det har skett genom människors goda vilja, i alla dess anknyt-

ningspunkter av forskning, kunskapsutveckling, företagande och i arbetet för varandra. I denna utveckling har människan gjort sina största framgångar. Det har skett parallellt och interagerande med Mamons världsherravälde, i det korta livet.

Det mest kännetecknande för Mamon har varit destruktiv finansspekulation, strävan efter hegemoni över marknader, och makt över splittrade människor. Och Mamons välde har därför visats vara odugligt och otillräckligt, för att tillgodose människornas frihetslängtan och reella behov.

Ändamålsenlig utveckling är grunden för människans historiska utveckling, av socialisationen, och av de positiva, konstruktiva och materiella värdena. Det har skett, och sker framförallt i dag, i en gemenskap som yttrar sig i den ändamålsenliga "processutvecklingen". I dessa processer har aldrig, konservatismen, liberalismen, kommunism, socialismen eller teokrati, varit avgörande för framkomligheten. Det är hos var och en, med en god vilja, som fått den kvalitativa utvecklingen att snurra, till allt det ändamålsenliga som människorna skapat. I denna process har Mamon enbart varit en black om foten!

MAMONS ROLL ÖVER VÄRLDSUTVECKLINGEN, har i ovanstående sammanhang, alltid varit att tilltvinga sig hegemoni över ovanstående utveckling! Det har historiskt skett genom människas makt över människa, vilket bara lett till människornas fördärv! Krig och nöd har varit ett av kännetecknen; ekonomisk spekulation och kontraproduktiv vanskötsel över den ändamålsenliga utvecklingen, har varit ett annat kännetecken; ansvarslöshet för människors välfärd, och vanskötsel för miljöutvecklingen, är ytterligare ett kännetecken. Många kännetecken tillsammans gör Mamon till något livsodugligt, och kommer därför att ersättas, genom att hörnstenen åter sätts på plats,

Mamon kontra ändamålsenlig utveckling har fram till vår tid varit, den "dialektiska tankemotorn" som genom urskiljning utvecklat världen. Den utvecklingen har varit på gott och på ont, vilket vi tydligt kan se! Var och en borde nu själv kunna begripa vad vi står inför, och vilka val som krävs av var och en. Behövs Mamon? Svaret enligt Jesus är att Mamon inte behövs! Allt har kommit på plats, genom den urskiljning som skett, på alla nivåer av mänskliga processer! Så är det!

Det Jesus sagt, har han också alltid menat! Frågan som jag ställer till er är, vad vill ni göra med det som nu ligger framför er?

Ordet och tillblivelsen

Tankar kring energierna

Inom alla religioner och tänkandets långa historia, har aspekter på relationen energi och materia formulerats. Det är frågorna kring alltings existens och i analogism som många gånger svaren kan anas. Ytterst var det Ordet som gav liv, och utan Ordet finns inte Ljus. Med Ljus menas hela existensen i alla dess aspekter, och skapelsens och medvetandets yttersta mening – de rena energierna, eller kvantfysiken. Dessa ord är för mig den yttersta realiteten!

TANKARNA HOS MIG växlar mellan modern naturvetenskap och med försöken att koppla analogier mellan andlighet och med vår tids vetenskap. Många andra gör det, och jag är en av många.

Jag frågar mig själv: varför denna artikel? Och svaret ligger i tiden vi passerar. Jag har alltid sökt mig till förnuftet, och fann andligheten. Och varningarna kring tidsandan och den globala uppvärmningen och dess konsekvenser gjorde mig klarvaken. Av den anledningen undrade jag om människan kommer att klara av att reda upp detta enorma scenario, som nu börjar utspela sig mitt framför oss. Hur det blir med den saken vet vi ingenting om.

För min del ser jag den fantastiska erfarenheten av andlighetens visdom (Ljuset) talande till oss i vår tid. Om nu tiden går ifrån oss, om viljan och kunskapen vägde alltför lätt hos människan, så finns det ett hopp för människor med en god vilja inför framtiden, och tiden därefter. Detta har i alla fall jag kunnat utläsa av vetenskap och andlighet som kommit ur Ordets Ljus!

Det jag vill säga är att det finns ett hopp, oavsett hur framtiden tar sig ut i denna världsordning. Hoppet för var och en gäller hur vi agerar inför det som nu utspelar sig framför oss. Vi bör ingripa i handlingen! I

alla fall de som kan. Att inte agera när man har möjlighet, är som att säga adjö till själva livet!

Fakta till denna skrift har hämtats från litteratur, artiklar och uppslagsböcker. Med reservation för eventuella ofullkomligheter.

ORDET OCH TILLBLIVELSEN. I dag kan vi se en förbluffande överensstämmelse med religionernas innersta förklaringar och vår tids naturvetenskapliga förklaringar, i en analogism som bland annat kan förklaras i termer av dialektiska paradoxer eller teleologisk evolution.

Hur den grundläggande materialiseringsprocessen går till rent fysikaliskt utgår från fysikern Paul Diracs andrakvantiserade, relativistiska teori för växelverkan mellan elektroner och elektromagnetiska fält där elektroner och positroner beskrivs som kvanta av diracfältet medan det elektromagnetiska fältets kvanta är fotonerna.

Paul Dirac tillhör fysikens giganter och anses helt jämbördig med Newton, Maxwell och Einstein. Han fick nobelpriset 1933 tillsammans med Erwin Schrödinger. Dirac var teoretisk fysiker från Storbritannien och tillhör den moderna kvantfysikens banbrytare. Som nybliven forskare i Bristol fick han tillgång till Werner Heisenbergs kvantmekaniska utgångspunkter. Dirac blev berömd på sin transformationsteori, vilket ledde till bevis att både Heisenbergs och Schrödingers olika förklaringsversioner av kvantmekaniken var helt likvärdiga.

Det var också genom Diracekvationen som existerandet av negativa energitillstånd bevisades, vilket förklarades som antipartiklar, alltså partiklar med samma spinn och massa men med motsatt elektrisk laddning. Dirac lade grunden för de senare kvantmekaniska upptäckterna.

Utgångspunkten för Diracs teoretiska och abstrakta forskning var approximativa uppskattningar men i huvudsak intuition. Hans tanke-metod var utomsinnlig varseblivning (ESP), ett förhållningssätt som de flesta framgångsrika vetenskapsmän intuitivt använt sig av, vilket kan beskrivas som en hypermedveten prestationsinriktning med avsikten att kunna uppleva och analysera tankeobjektet; helt enkelt en inspiration framplockat i cogitareprocessen, vilket möjliggjorts genom en ändamålsenlig sinnesinriktning. (Cogitareprocessen behandlas längre fram).

För en relativistisk teori, det vill säga en teori som uppfyller den speciella relativitetsteoris krav, gäller att energi och massa är ekvivalenta

(likvärdiga) begrepp, och växelverkande ($E=mc^2$) så att energi kan materialiseras. I processen får elektronerna en struktur, vilket tidigare beskrevs innehålla en punktförmig kärna; och senare beskrevs som en endimensionell sträng, omgiven av ett moln av fotoner och elektron-positronpar. Fenomenet kallades vakuumpolarisation och bevisades senare av fysikern Richard Feynman, som fick nobelpris 1965.

Strängteorin har olika förklarande beskrivningar på samma materialiseringsprocesser. På senare tid har dessa förklaringar preciserats genom förslaget att supersträngarna växelverkar (vibreras) fram genom supermembran – endimensionella ytor som växelverkar i elva dimensioner i relation med bland andra higgspartiklar. Det är en ändamålsenlig process från kvantmekanisk rumstidlöshet till atomär rumstid.

Enligt vissa forskare skulle supermembran vara den allra första grunden för materialiseringen, en slags linjär förklaringsmodell. Medan andra förklarar fenomenet med att supermembran bara är en del av en växelverkande och holistisk förändringsbarhet, utan början eller slut.

Universum anses växelverka i 11 dimensioner för att kunna upprätthållas. Alla processer i naturen (i materien) orsakas genom kvantmekaniska växelverkningar av de fyra fundamentala krafterna: gravitationen, elektromagnetisk växelverkan (inklusive coulombkraften), samt den starka och den svaga växelverkan.

Det morfogenesiska (den materialiserade formen) samspelet mellan den starka och den elektrosvaga växelverkan formar materiens struktur. Och dessa processer sker helt på kvantmekanisk nivå i atomkärnan. All materia är alltså materia endast på grund av elementarprocesserna.

På 1930-talet presenterade fysikerna Albert Einstein, Boris Podolsky och Nathan Rosen ett fantastiskt experiment grundat på kvantmekanik. De visade på hur två elektroner, som först bildar ett gemensamt system men som sedan skiljs åt, under vissa omständigheter tycks kunna påverka varandra omedelbart även när de är mycket långt från varandra. Eller hur långt bort som helst, och detta helt utan tid, störningar eller att något verkar hindrande mellan dem. Einstein menade att EPR-paradoxen verkligen var "en spöklik avståndsverkan" mellan dessa elektroner.

EPR-paradoxen, (Einstein-Podolsky-Rosen-paradoxen) är ett begrepp för grundläggande atomfysik.

Fysikern John Bell vidareutvecklade denna EPR-teori 1964, och laboratorieexperiment utfördes 1980, som utfördes av fysikern Alain

Aspect. Experimentet bekräftar såväl kvantmekaniken som EPR-paradoxen. Detta innebär att tolkningen av kvantmekaniska skeenden därmed radikalt avvek från den klassiska fysikens begreppsvärld och regelverk.

Kvantmekaniken har alltså sina egna okända lagar, till skillnad från den klassiska fysikens i dag kända naturlagar och naturkonstanter.

CPT-teoremet, som är i paritet med EPR-paradoxen, påvisade att det finns en fundamental och allmän symmetri i materien, detta resulterade i teorin om så kallad supersymmetri och supersträngar. Det innebär att alla partiklar i energiprocesserna, som materialiseras, alltid har motsvarande antipartiklar, vilket i praktiken betyder att det bör finnas en antivärld, eller åtskilliga parallellvärldar.

Genom kvantmekaniska växelverkningsprocesser kan dessa världar ständigt vara i kontakt med varandra – i en holistisk och ändamålsenlig relationsprocess. Medium för dessa växelverkande "mångvärldar" skulle kunna vara mörk materia och mörk energi, som ur vår horisont sett, utgör omkring 95 procent av vårt speciella universum, enligt astrofysikaliska beräkningar. Mörk materia har beräknats utgöra 30 procent, och mörk energi utgör 65 procent av hela universum. Det betyder att hela universums synliga materia utgör högst fem procent.

För en tid sedan upptäckte NASA en hel galax, bestående av mörk materia. Den mörka materien är inte alls långt borta från oss, den går rakt igenom oss precis som om vi själva och vår värld inte fanns. Detta har säkert samband med teorin om "mångvärldar".

"ETERN" OCH VAKUUMENERGI. Den mörka energin kan mycket väl ha varit "etern", vilket antikens greker förklarade vara den bakomliggande materiaorsaken för universums skapelse. Numera inte helt tokgiga tankegångar, även om det inte var en exakt vetenskap.

Platon och många med honom anade någonting i linje med den teorin. Experiment gjordes under tidiga 1900-talet, men man kunde då inte finna någon "eter". I dag har man istället beräknat att det måste finnas mörk materia och mörk energi och vakuumenergi – vilka kan vara förutsättningarna för mångvärldsteorin. Många forskare är ense och menar att med den så kallade mångvärldsteorin kan det finnas ett obestämt många världar, (i analogi med "himlar"), som eventuellt kan verka i varandra i en enda samtidighet. Genom flera experiment har också CPT-teoremet bevisats och accepterats.

De skapande energiernas materialiseringsprocesser övergår från par-

tiklar till vår tredimensionella värld, med inkluderade naturlagar, först vid atombildningen. Det vill säga att de länkas med naturlagar först på atomär nivå, däremot inte i samma utsträckning på partikelnivå (med undantag för vissa partikeltillstånd i relation till mörk materia, mörk energi, vakuumenergi och gravitationen).

Alltså: materiens grundläggande partiklar verkar delvis utan tid, naturlagar och naturkonstanter till skillnad från det materialiserade, som samtidigt är uppbyggda av de växelverkande partiklarna. Detta subillstånd har också samband med relativitetsteoris begrepp om samtidighet.

Förutsättningen för ovanstående resonemang är att relativitetsprincipen och den universella högsta hastigheten (ljushastigheten) är sann, vilket är bevisat. Beviset gäller för ljuset i vakuum på atomär nivå.

Det synliga ljuset är exempel på en liten del av det elektromagnetiska bandets strålning, vilket alltså är ett strålningsfenomen i vilket energi överförs som en vågrörelse av elektromagnetiska fält. Strålningens växelverkan med materia sker genom utbyte av kvanta, fotoner.

De tre förutsättningarna för elektromagnetisk strålning är storheter: energi, utbredningsriktning och polarisation.

Före och efter, under och över tid och rum, har bara betydelse i förhållande till fasta utgångspunkter, i vilket igångsättande kan ske. Det fordras säkert mer än en utgångspunkt och i det sammanhanget kan vi utesluta tesen om en början ur ingenting – singulariteten.

UTGÅNGSPUNKTEN. Den elementära och ursprungliga utgångspunkten tycks vara Livsandens (andekraften) metafysiska programemanationer (programmerade koder), som varierar massa och energi i relation med hastigheten. Genom denna "utgångspunkt" kan universum ha fått sin utsträckning. Universums utsträckning går tillbaka till sitt ursprungliga innehåll – Livsandens emanationer (andekraften). Utgångspunkten emanerade i den skapade och ändamålsenliga Stora Expansionen (Big Bang), med vissa analoga egenskaper som hos, exempelvis, ett genprogrammerat senapsfrö, och som sedan fortsätter i en teleologisk evolution.

Einstein utgick från en kosmisk skalfaktor som inte kan vara statisk, enligt honom själv. Eftersom universum expanderar, med hela sitt programinnehåll, enligt Einstein, måste den ha haft en utgångspunkt, men den utgångspunkten behöver inte alls ha börjat med en omöjlig singularitet. Singularitetsteorin var en hypotes om "slumpen" som ska-

pelsens orsak, innan teorierna om mångvärldar eller om mörk materia och mörk energi eller teorin om vakuumentergi hade lagts fram. (Med mörk menas att fenomenet är osynligt i den mörka världsrymden).

Teorierna med beskrivningarna om universums utveckling tycks överensstämma mycket väl med forskningen – utom kring åsikten om en så kallad singularitet. Det behöver alltså inte vara frågan om någon endaste nollpunkt. Utgångspunkten kan istället gälla mångfunktionella relationer med mörk materia och mörk energi eller vakuumentergi, och med mångvärldar. Där händelser istället emanerades ur mångfunktionella och sammanfallande "utgångspunkter" – ur andekraften (Livsansdens metafysikaliska anordningar för upprätthållandet av allt).

Ljusets hastighet är sambandet med fotonernas atomspinn och möjliggör utsträckningen av rummet – en händelse – som sker i en viss punkt i relation med en annan punkt, vilket utgör en viss tidpunkt och därmed rummet. Händelser utgör punkter, och i relationen mellan punkterna uppkommer egenskapen tiden. Detta är också den elementära och allmänna förklaringspunkten för fysiken, men också beskrivningen för tankeprocessen, paradoxalt nog. Händelser kan bara ske i relationer, det vill säga med flera punkter inblandade, aldrig ur en enda punkt, det är däremot en omöjlighet – en singularitet.

Med exakt samma beskrivning som för fysiken förklaras alltså den neurologiska tanke- och minnesprocessen. Det är samma identiska och relevanta processer för varat nämligen händelsepunkter. Och allt detta sker på samma sätt med helheten i stort, det vill säga så som sker med materialiseringen och medvetandet.

Egentiden och relativiteten. Det oföränderliga (naturlagar, naturkonstanter, periodiska systemet osv.) förklaras med den klassiska fysiken. Och föränderligheten grundar sig helt på den kvantmekaniska fysiken.

Förutsättningen för ovanstående tankar gäller på både fysisk och kvantmekanisk nivå, och det måste i sammanhanget finnas relationer och observatörer, men på kvantmekanisk nivå är förklaringarna annorlunda. Vad som är rum och tid beror på observatörens rörelse; rumstiden är inte passiv eller opåverkbar, utan påverkas växelverkande av materien och tankeprocessen.

Exempelvis går tiden långsammare ju närmare solen man kommer, men detta har inte så mycket med solen att göra. Det har med de kosmologiska förutsättningarna i universum att göra. Det är ljushastigheten tillsammans med naturlagarna som projicerar tidens händelsesekvenser, punkt för punkt, och som möjliggör att vi mäter tiden, allt är

beroende av allt i ett enda sammanhang, ingenting kan uteslutas eller reduceras. Det är vad vi kallar för holism. Det som gäller är att händelser har en absolut mening, oavsett observatören. Ändamålsenligt och unikt för var och en – egentiden. Vilket exempelvis betyder: om två händelser sker samtidigt enligt en observatör, kan i realiteten samma händelser ske vid olika eller andra tidpunkter enligt en annan observatör, med absolut sanning för båda. Det visar att tiden är relativ och inte har någon allmängiltighet i detta avseende. Einstein förklarade att samtidighet är ett begrepp som förklarar de relativa tidrelationerna, i enlighet med $E=mc^2$.

Men förutsättningen gällde bara den invarians (oföränderlighet i de matematiska uttrycken för naturlagarna) som gällde för att ge exempel på samtidigheten på atomär nivå med observatören, inte på kvantmekanisk nivå. För på kvantmekanisk nivå kan istället varians gälla, och i så fall i samband med Andekraftens emanationer och kodifieringsprogram.

Eftersom rumstiden har en kvantmekanisk nivå utgör tidsaxeln världslinjen för observatören, och observatörens rörelser sträcker sig i enlighet med principerna för tidsdilatationen och längdkontraktionen. Vad är det egentligen observatören upplever på kvantmekanisk nivå? Allt! Det är på denna nivå hela tankeprocessen sker, och hjärnan är bara en "processor" för den växelverkande konverteringen mellan kvantnivån och förståelsen av den atomära nivån.

Och därmed blir konsekvenserna desto större vid växelverkande kvantprocesser mellan observatörens kvantmekaniska relationer med exempelvis en annan värld eller "himlar", enligt mångvärldsteorin. De kvantmekaniska relationerna är helt bundna vid sina växelverkande tillstånd genom andekraftens upprätthållande av mångvärldarnas kodifierade egenskaper. Detta är exempel på den kosmiska ordningen till skillnad från kaos eller slump.

Materiens atomer är inte byggda av ständigt samma grundläggande partiklar, men däremot råder ständigt förändringsbara matematiska morfogenesiska koder genom exempelvis supermembran, som tycks vara styrfunktioner av partikeltillståndets definition och teleologi, eller partiklarnas funktionsändamål och utformning. Alla kvantprocesser ingår i ändamålsenliga tanke- och materialiseringsprocesser. Själva materialiseringsprocessen i sig är inte linjär, den uppkommer i holistiska kontinuum av ständig förändringsbarhet genom partikelspinn eller vibrationer.

Det som uppstår ur materialiseringsprocessen, det materialiserade, har däremot en linjär tidspil, och som förklaras med bland annat entropins lagar eller termodynamikens andra huvudsats. Naturvetenskapens alla fenomenen bevisas i enlighet med de teleologiska avsikterna. Sedan beror det på förmågan hos den som söker bevisa fenomenen om det blir meningsfulla förklaringar. Men detta tillhör alltså vetenskapens områden. Denna skrifts avsikter är att sprida tankar om samma sak, men i en visionär, andlig och processteologisk form – förhoppningsfullt livgivande tankar.

All materia är lika mycket tom rymd mellan atomerna, som i en jämförande relation mellan galaxerna i universum. Människan och all annan materia är ihåliga projektioner, och våra insubstantiella kroppar hålls samman av elektromagnetisk strålning, som skapar en ljusprojektion (livet är av "ljuset" eller elektromagnetisk strålning, i analogi med de andliga traditionerna). Eller en "projektion" uppbyggd av det stoft som vi kallar materia, som samtidigt är högst verkligt och levande.

"Projektion" låter kanske otrevligt och känslolokalt, men i det avseendet finns det mycket litet som skiljer det levande från det livlösa; bådadera består av samma glest placerade elementarpartiklar, som påverkar varandra på samma elementära sätt. Människan utan tomrum mellan atomerna skulle bli betydligt mindre än ett knappålshuvud. Det biologiska livet är resultatet av samma projektioner, och underställda samma kvantmekaniska lagar. Livets livgivande innehåll länkas som en kroppsjäl via Andekraften och Livsanden.

Om kroppen är av människans genetiska reproduktionsapparat, så är själen, eller medvetandet, av andekraften, men båda är av Livsanden, enligt andlig processteologisk uppfattning.

Det är alltså genom fenomenet elektromagnetisk strålning som materien projiceras eller elektrovibreras fram, av elektronernas ständigt växelverkande partikel- och atomspinn; och det är gravitationen som håller de geometriska egenskaperna på plats – i en så kallad krökt rumstid. Alla naturkrafter och naturkonstanter existerar bara i holistiska sammanhang, och är därför inte reducerbara. De är naturligtvis lokalt reducerbara i våra forskande teori- och laboratorieexperiment.

Det holistiska samspelet gäller i princip för hela vårt speciella universum. Ur processerna framgår begreppen "samtidighet" och "egen-tid" i samband med rumstidskoordinaten. Och ett bevis av många, är exempelvis det berömda accelerationsexperiment "Einsteins hiss",

vilket visar hur "ljus" faller i ett gravitationsfält. I frånvaro av gravitation lämnar den så kallade egentiden oförändrad, oberoende av i vilka koordinatsystem det uppmäts i. På kvantmekanisk nivå fungerar alltså inte gravitation på samma sätt som på atomär nivå.

Det är med Einsteins allmänna relativitetsteori som krökta rumstiden beskrivs, och som även gäller i andra dimensioner vilka är mera än fyra, men som inte alltid gäller på kvantmekanisk nivå. Den kvantmekaniska nivån kan alltså vara utan dimensioner eller utsträckningar, enligt de matematiska dimensionslagarna.

Hypotetiskt kan det vara i gravitationsfenomenen som universums "Ljusport" till mångvärldarnas övergångar kan sökas, i själva ljusbildningen. Ljusporten kan vara detsamma som antikens filosofer kallade länknings mellan Pleroma och mångvärldarna. (Med ljus menas i detta sammanhang inte bara solens glöd utan de rena kvantenergierna, även om solens glöd också är ett kvantmekaniskt fenomen).

I detta gravitationsfenomen kan det vara förvillande med tanken på en "slump" – en omöjlig singularitet som en utgångspunkt för Big Bang. Denna omöjliga singularitet, kan istället jämföras med förklaringen av sambandet om ljusövergångar i ljusbildandet, genom att de magnetiska fälten saknar början och slut, det vill säga att de bildar slutna kurvor. Förklaringen skulle alltså kunna ligga i, att de slutna kurvorna i vår världs ljus- och energibildning har en växelverkan mellan andra slutna kurvor, i andra magnetiska fält, och i så fall med andra världar eller "himlar", enligt mångvärldsteorin.

I analogi med detta kan man också se den andliga korrespondens-teorin som en realitet. Andekraftens emanationer kan alltså ske med elektromagnetisk växelverkan i relationer mellan mångfunktionella processer, och med mångvärldar. Det vill säga i ljuset som är livgivaren – utan ljus finns inget liv. Dessa för vår värld ändliga eller oändliga strålningskällor kan vara astronomiska objekt, elementarpartiklar, atomer i het materia, eller atomer växelverkande med oändliga relationsprocesser med mörk materia och mörk energi eller vakuumenergi.

Elektromagnetisk växelverkan är den mest fundamentala kraften i naturen – själva ljuset i tillvaron.

Läran om sambandet mellan elektricitet och magnetism formulerades av personer som Ørsted, Ampère, Faraday och Maxwell. Det är ur denna lära Einstein utgick då han formulerade den speciella relativitetsteorin.

Då Heinrich Hertz experimenterade kring Maxwells teorier och fann

det stora genombrottet för kunskapen om ljuset, skrev han: "Man kan inte undgå en känsla av att dessa matematiska formler har en egen oberoende existens, att vi får ut mer från dem än vad som ursprungligen lagts in i dem." Dessa ord kan endast ge en vag och ofullständig bild av det som Maxwells ekvationer förmedlar. Ändå kan vi se en klar analogi med Johannesevangeliets inledning om Ordets betydelse. Och denna betydelse formuleras också i Tomasevangeliet: Livsandens rike finner vi i ljuset av vårt inre och utanför oss själva.

Det som kan utläsas av Maxwells ekvationer är att dessa svarar mot Coulombs och Gauss lagar och visar att de elektriska fälten och elektromagnetisk strålning passar bra ihop med mångvärldsteorin.

MEDVETENHET OM RELATIONER. Att Newton ansåg universum vara en maskin, skapad av Livsanden, är inte alls konstigt, det gör många fysiker även i dag. Men definitionen maskin kan ju modifieras och humaniseras en hel del. Genom Livsanden får "maskinen" trots allt ett kvalitativt innehåll, vilket är mycket väsentligt för frågan om alltings betydelse, och för livets mening och värdighet. Men maskiner och även den skapade eller konstruerade "maskinen" människan, hör lika mycket ihop med oss som vår hjärna och våra armar.

Människans konstruerade maskiner i sin tur är bara hennes förlängda organ, skapade av människan efter sin egen avbild. Hjärnan liknar en datamaskins "processor", skapad av konstruktören för informationsbehandling och registrering av livsmiljön för livsuppehållet. Hjärnan registrerar genom sinnesorganens relationssystem de materiella strukturerna i tingen. Dessa registrerade strukturer i hjärnan motsvarar "den yttre världen" i vårt tankemedvetande.

Tankemedvetandet (rema) sker kvantmekaniskt och existerar helt utanför den materialiserade världen. Relationssystemen har ansetts vara den enda, reduktionistiska "verklighet" som vi kunde komma i kontakt med. Vi kan emellertid genom utomsinnlig varseblivning komma i kontakt med, i stort sätt, vad som helst, beroende på vilken metod man använder sig av.

Tingen i sig existerar utanför oss, skilda från oss, och endast med ständigt bildande relationskedjor, som människor är länkade med. Medvetenhet är att vara medveten om relationer. Valfriheten gäller mellan olika relationssystem. Vi bör alltså inte vara några oengagerade åskådare, utan istället vara deltagande i var och ens anknytningspunkt, vilket kan ge oanade möjligheter. Engagemanget mellan "me-

kanisk relation" och "målmedvetet beteende" utgör skillnaden i den lilla anknytningspunkten som hör ihop med den övriga kvantmekaniska "apparaten", eller kosmos.

LAMBDATEORINS BETYDELSE. Materien tickar framåt i en ständig vibrerande växelverkan, som leder till en säker entropisk upplösning i en expanderande rumstidsförskjutning eller tidspil. Denna förskjutning kan ingå i seriella avlösningar i en teleologisk evolution. Det vill säga att döende världar övergår i nya världar och avlöser varandra – från död till liv.

Eftersom energi och materia är ekvivalenta, finns alltid energierna kvar men övergår i nya händelser och förhållanden. Måste det bli en upplösning av vår värld? Inte nödvändigtvis vår värld, med tanke på mångvärldsteorin! Men däremot planeten Jorden och hela vårt solsystem och vår galax – allt tyder på det!

Evigheten kan vara säkrad genom växelverkande mångvärldsprocesser i ändamålsenliga utvecklingsförlopp. Ingenting kan nämligen uppstå ur intet utan en verkande orsak, inte heller genom någon "slumpvis singularitet", som ju inte är någonting alls.

Singularitet är en matematisk benämning på något som är helt omöjligt, och detta ord har på ett träffande sätt fått ge namn till den materialistisk-filosofiska teorin om slumpen som orsaken till skapelse och utveckling. Men, all matematik, även den mest elementära, går ut på att relationer bildar en verklighet, som är annorlunda, mer allmängiltig än de element som ingår i relationen. Denna matematik lägger grunden för den holistiska världsbilden som alltså handlar om den växande och organiserade komplexitetens beroendeförhållanden, som är själva verkligheten.

Lambdakraften, en mycket svag och ännu omätbar naturkraft, som vid universums begynnelse var den kraftigaste. Einstein menade att det på grund av tomrummet utanför universum uppstår ett inre tryck som får universum att expandera, men inte på grund av inre explosion vid någon slumpvis begynnelsepunkt, eller singularitet. Med den mindre kända lambdakraften, en antigravitationskraft, råder ett visst balansförhållande som möjliggör universums expansion med växande och organiserande komplexiteter.

Man kan säga att lambdakraften symboliserar den berömda hävstång som på den exakta punkten av universum möjliggör för Någon att balansera eller styra universum – på vilket sätt som helst. Och

denna hävstång och koordinatpunkt är säkert holistiskt inbyggd i hela skapelsen, i naturlagar, naturkonstanter och i kvantmekanikens lagar. Lambdakraften tycks förhålla sig så att om kontakten drogs ur skulle universum slockna. Den precision och exakthet som världen är uppbyggd efter är hårfin – milt uttryckt – och kräver ett balanserande förhållande.

Den kosmologiska konstanten, som ofta förväxllats med lambdakraften, var egentligen Einsteins efterkonstruktion vid bevisföringen av den allmänna relativitetsteoriens fältekvationer, för åstadkommandet av en modell för ett statiskt, istället för ett levande och expanderande universum. Vid denna tidpunkt var det helt i linje med den klassiska fysikens allena rådande värderingar och med Newtons "urverksmekaniska" universum. Då hade inte den nya fysiken kommit till medvetande.

Den kosmologiska konstanten representerar vid positiva värden en repulsiv kraft av okänt ursprung, en motriktad tyngdkraft. Denna kraft skiljer sig från lambdakraften genom att den tycks reglera galaxernas stabilitet, så att de inte expanderar. Lambdakraften däremot tycks alltså reglera hela universums balansförhållande och hör bättre ihop med den moderna förklaringen som vissa forskare kallar vakuumenergi, och som kabbalisterna kallade Aleph. Einsteins ursprungliga inspiration om lambdakraften har emellertid med dagens moderna kosmologiska forskning visat sig vara trovärdig. Eller rättare sagt: i dag är Einsteins teorier i det stora hela bevisade som sanningar.

År 1905 fick Albert Einstein tidernas inspirationer. 26 år gammal och under loppet av bara 3,5 månader upptäckte han mirakulöst (faktiskt) den vetenskap han senare blev världsberömd på. Han tvivlade ibland på sina egna inspirationer och förnekade många gånger flera av dem, bland annat teorierna om kvantmekaniken eller om den märkliga hypotesen om lambdakraften. Denna kraft torde väl vara en av Einsteins mindre kända teorier. Teorin bygger alltså på att universums gravitation bara kan fungera om en balanserande motkraft finns, i relation till mörk materia och mörk energi – en antigravitationskraft. Teorin har tidigare oftast förnekats, men ändå med en viss osäkerhet bland forskarna.

Men Einstein avsåg på den tiden, ett statiskt universum, inte ett expanderande. Och detta gjorde att han felaktigt gjorde avbön för lambdateorin. Denna teori går nämligen bra ihop med ett expanderande universum. Einsteins avbön kan ha berott på att han vid den tidpunkten var en pressad människa, som under andra världskriget utsattes

för intensiva och aggressiva ifrågasättanden. Han gjorde visserligen avbön för flera av sina övriga teorier, men som senare bevisades vara riktiga.

Senare bevisades alltså sanningarna i alla hans teorier. De ursprungliga, plötsligt uppkomna inspirationerna var riktiga, men däremot inte hans egna eftertänksamma tvivel. Inte minst i samarbetet med forskarvännerna de Sitter och Bohr framkom riktigheten i hans upptäckter. Däremot har man ifrågasatt en del av de Sitters och Bohrs egna teorier, och många andra forskares resultat, vilka omprövas ideligen.

Lambdateorin bearbetades en hel del av forskare som Eddington, Friedman, Lemaître och Hubble, som menade att den mycket väl passade in i teorin om ett expanderande universum, som en kontraherande motkraft.

Men många frågade sig vad denna lambdateori skulle vara bra för, behövdes den verkligen? Einstein blev alltså pressad, i en tid då han behövde sinnesro, och för att rentvå sig förkastade han frenetiskt sin teori om lambdakraften och menade att den var helt onödig och inte alls behövdes. Men han fann i just denna forskning en enhetlig fältteori för elektromagnetism och gravitationskraften. En storslagen början till den så kallade Standardmodellen, vilken handlar om en endaste förklaringsprincip för hela fysikens gåta. Teorin om Standardmodellen har nu även uppgraderats genom M-teorin av Einsteins arvtogare Edward Witten.

Intresset för teorin om lambdakraften har mognat, och passar kanske bättre in med dagens holistiska världsbild, och med kvantmekanikens särskilda lagar.

Vid partikelfysikens begynnelse trodde man på en endaste grundläggande partikel – den som då kallades "elementarpartikel". Man har upptäckt några hundra partiklar, och ytterligare antas kunna komma att upptäckas. Forskningen visar sedan länge även exempel på ännu mindre byggstenar, som exempelvis bygger upp kvarkarna.

Senare forskningsrön gör emellertid gällande att det trots allt bara kanske finns en endaste elementär partikel. En partikel som hela tiden opportunistiskt ändras efter kausala behovsprocesser, och helt enkelt "skapas" till vilken partikel som helst. Detta belyser i så fall ytterligare Einsteins teori om den oändliga delbarheten, eller annorlunda uttryckt: oändlig förändringsbarhet. För närvarande anses samtliga partiklar vara varianter av tre partiklar: elektroner, kvarkar och neutriner.

Med ovanstående beskrivning kanske den så kallade standardmodel-

len, eller numera M-teorin, bättre kan förstås; teorin som bland annat förklarar enhetligheten för en allomfattande teori av naturens alla fundamentala krafter i en enda holistisk övernatur – metafysik. Teorierna om supersträngar eller supermembran har numera alltså inkluderats i modellen. Nyttan med upptäckterna kan skapa gränslösa möjligheter för förståelsen av livet och världen.

Strängteorin ligger även i linje med det historiska kunskapsarvet. I Alexandria visste pytagoréerna att världens elementarpartiklar vibrerade i "sfärernas musik" – i likhet med vibrationerna från en ickeexisterande, men "tänkt" sträng. De kunde förklara kvantmekaniken, ungefär som den förklaras i dag – men med sitt speciella språkbruk.

Den hinduiska filosofin har varit helt på det klara med den rörliga samtidigheten, så som i den kvantmekaniska världens relationer med materian. De hade förståelse för att det endast var den materialiserade världen som hade ett slags tidspil i föränderligheten. De visste också att människan och den materialiserade världen ingick i denna verklighet, men att det finns en verklighet som är mycket större, och där partikelvärlden är en tidlös växelverkande samtidighet, med för oss oanade framtida möjligheter. Detta kunde påverkas genom bland annat tankemedvetandets sinnesförändringar. Det är ju med tankemedvetandet vi upptäcker den verkliga sanningen över huvudtaget, och formuleras i vår tids vetenskaper.

På liknande sätt uttryckte sig de hinduiska filosoferna. Genom den kosmiska symboliken i Shivas dans vibreras världen fram, genom energierna som bygger upp materien. Shiva är den gestaltpsykologiska, den till synes splittrade förklaringen för den frälsande och yttersta orsaken, upphöjd över och närvarande i världsalltet.

Brahma–Vishnu–Shiva symboliserar tillsammans relationerna skapandet–upprätthållandet–förstörelset. Ur dessa ursprungliga symbolberättelser ur vedaböckerna är det inte alls svårt för en kvantfysiker, eller för vem som helst, att se analogierna med våra förklaringar av elementarprocesserna. Det handlar inte alls om att utläsa något större djup än vad som verkligen finns i dem. Berättelserna är så väl uttömmande att det inte råder något tvivel kring dess innehåll.

Under 1600-talet beskriver de judiska mystikerna i Kabbalan en i det närmaste riktig bild av kvantmekaniken. Kabbalisterna förklarade, på samma sätt som den moderna kvantmekaniska förklaringen, att det tomrum som finns bakom den skapade världen är en genomträngande vakuumenergi. Men detta vakuum, som vi människor uppfattat det,

är trots allt inte en död, steril tomhet, utan ett vibrerande "tomrum", varur materia kan visualiseras. Kabbalisterna kallade detta tomrum för Aleph, den första bokstaven i det hebreiska alfabetet.

I det icke-visualiserade eller osynliga tillståndet har den kvantmekaniska världen en ofattbar vibration, en potentiell energi utan gräns i tiden och rummet. När Aleph projiceras till existens, skapas den morfogenesiska ljuskrökningsprojektionen och världen får tid och rum.

Genom den moderna fysiken, framförd genom framförallt Einstein, bekräftas kabbalisternas intuitiva kunskap om Alephs kreativitet genom att framhäva vakuum som kraften till den Stora Expansionen (Big Bang). I vakuumet interagerar det stora havet av negativ existens, som vi i dag förklarar som möjlig växelverkande mörk materia och mörk energi i relation med mångvärldar. Denna vakuumenergi, som kabbalisterna talade om, kan jämföras med dem som i dag fortfarande talar om slump och singularitet som orsaken till universums tillblivelse.

Skillnaden i förklaringarna visar hur stor den kvalitativa förmågan var hos de medvetna kabbalisterna. Observera att mörk energi och mörk materia är vår benämning för att vi inte kan se dessa fenomen. Vi ser bara den svarta rymden.

Det finns alltså många förklaringar, eller ofullkomliga förklaringssekvenser av helheten, som syftar på samma sak. Det är en splittrad kunskap, men som vi i dag kan se har en gemensam och enande förklaringsgrund.

Hitler hånade Einstein för sina relativitetsteorier. Hitler kallade Einstein för "relativitetsjuden" och stoppade den kvantmekaniska kunskapsutvecklingen i Tyskland, på den tiden. På grund av Hitlers sjuka och satanistiska fördomar fördröjdes den tyska forskningen med atombomben, vilket vi är tacksamma för.

Men inom den bakomliggande vakuumenergin, som filosoferna och religionerna för länge sedan talade om, tycks alltså den efterlysta mörka materia och energin finnas, vilket i så fall utgör över nittiofem procent av vårt osynliga universum.

MATERIEN HAR FÖRKLARATS PÅ TVÅ SÄTT: materien är kontinuerlig och oändligt delbar (eller förändringsbar). Denna uppfattning kom först till uttryck hos Platon och Aristoteles, senare av Descartes och i modern tid av Einstein.

Den andra förklaringen var dess motsats, att materien är diskontinuerlig, odelbar och statisk, som framfördes av atomisterna, främst De-

mokritos, och senare av Galilei. Och denna uppfattning lade långt senare grunden för den filosofiska materialismen. Båda uppfattningarna inkluderar dock den klassiska fysiken, medan den nya kvantmekaniska fysiken har sitt arv från den kontinuerliga uppfattningen.

I Newtons mekaniska och deterministiska synsätt, som är diskontinuerligt, är rum, tid och materia helt skilt eller autonoma fysikaliska realiteter – i viss mening en antites till den holistiska uppfattningen.

Tid är enligt Newton relationen mellan acceleration och gravitation som förklaras med att materiella föremål har tyngd och därför attraheras av varandra samt att det finns en tröghet som gör motstånd mot rörelseförändringar (accelerationer).

Till Newtons uppfattning kan även tilläggas den så kallade urverksmekanistiska uppfattningen – efter Newtons liknelse att Livsanden drog upp universum som ett evigt statiskt och deterministiskt urverk. (Formulerades först av Descartes, som Newton senare kritiserade med nya ståndpunkter).

Med annorlunda förklaringar, enligt Einsteins speciella relativitetsteori, är energin och tiden holistiskt bunden i materien i relation till observatören. All energiomvandling sker enligt relationen $E=mc^2$. Rum, tid, materia och observatören betraktas inte längre som av varandra oberoende realiteter. Observatörernas erfarenheter och tänkande är det vi kallar medvetande, eller vetande med varandra. Utan varandra finns det således inget medvetande, eller uttryckt: "vi tänker alltså finns vi till".

Den visualiserade materien kan beskrivas som ett uttryck för rumstidens geometriska egenskaper eller ljuskrökning, enligt Einstein. Det är ljuset i *ljushastigheten* som är avgörande för att $E=mc^2$ -krökningen får materialiseringen att fungera.

Amerikanska dataloger ser klara analogier med datorprogram och vår "verkliga" värld. Vår tredimensionella fysik beskrivs som ljuskrökningsprojektioner, precis som tvådimensionella dataprojektioner. Och i det engelska experimentet med utvecklingen av neurodatorn – en hybrid dator – exempelgörs dessa analogier ytterligare.

Den brittiska forskningen, vid universitetet i Oxford, handlar om konstruktionen av en "levande dator", innefattande bland annat komponenter av DNA-, protein- och levande cellenheter. Datorns arkitektur bygger på artificiella neuronnät, och arbetar med ett "levande" program i helt nyskapade universa, eller mångvärldar. I dessa universa kan både molekylära fenomen, men även tidsövergångar och "mask-

hål" studeras i detta märkvärdiga artificiella universum.

Denna datorkonstruktion behöver inte alls vara stötande, skrämmande eller känslökall, utan ger istället en förståelse av varat. Dessutom blev flera av forskarna i detta experiment troende, som de själva berättat, och de har visat allra största ödmjukhet inför vad de håller på med. Här är lämpligt att infoga betydelsen av kunskapen på gott och på ont.

I den mångfunktionella skapelsen och den moderna holistiska förklaringsgrunden, ligger också det processteologiska tänkandet i linje med Johannesevangeliets inledning. Inledningen kommer ursprungligen från en egyptisk stele (sten ca 500-600 år 16 f.v.t) med hieroglyfer tillägnad Phta, vilken berättar exakt samma sak som inledningen hos Johannes. Kunskapen tycks var universell och tillhör det kollektiva kunskapsmedvetna. I Egypten fanns vid tiden tempel med interagerande tänkandet mellan judisk, mesopotamsk och egyptisk andlighet över kultur- och regionsgränser.

- 1. I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Livsanden, och Ordet var av Livsanden.*
- 2. Detta var i begynnelsen hos Livsanden.*
- 3. Genom det har allt blivit till, och utan det har ingenting blivit till, som är till.*
- 4. I det var liv, och livet var människornas ljus.*
- 5. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed.*

Ordet är här holistiskt och lingvistiskt länkat med tanken, medvetandet, språket, kommunikationen, koderna, matematiken, fysiken och skapelseutvecklingen. Ordet Är livgivaren för allt som Är (varat), i enlighet med cogitarebegreppet och panenteism, men också med predikatlogik, som förklaras vara den mest grundläggande delen av modern logik. Ingenting av ovanstående Ord står i motsättning till någonting inom naturvetenskapen, samtidigt som dessa ord tillhör visdomens och andlighetens höjdpunkter!

Med predikatlogik formuleras den teoretiska vetenskapens bevisföring, och beskrevs av personer som Gottlob Frege, Bertrand Russell och Kurt Gödel. De visade att axiomen och härledningsreglerna för första ordningens predikatlogik är fullständiga, det vill säga tillräckliga för att bevisa alla logiska sanningar inom, i alla fall, det vetenskapliga språket. Slutsatsen blir att slumpen som förklaringsprincip bara är ett

nödord för det okända och det som inte kan förklaras med medvetna formuleringar ur verkligheten.

ENLIGT DEN ANDLIGA TRADITIONEN skall Livsanden komma med ytterligare ljus till mänskligheten, och fullborda avsikterna med skapelsen. Och Ordet är enligt andlig tolkning, det som bland andra Jesus utlovade.

Det medvetna Ordet står utanför naturlagarna, preexisterande med en förutvarande, närvarande och en kommande transcendent samtidighet. Ordets innebörd och betydelse finns omskrivet i de flesta religioner, och på egyptiska hieroglyfer från omkring 500-talet före vår tideräkning. Medvetandet skapar världen, och utan observatörer (människor) och tankar finns naturligtvis inget "vetande-med-varandra".

Och de perspektiv som kommit i ljuset ur den naturvetenskapliga erfarenheten har stora likheter och analogier med de ursprungliga förklaringarna om världens skapelse.

Det ser ut som att det vetenskapliga upptäckandet trots allt, sakta men säkert, växer till förmån för det processteologiska tänkandet – om Livsanden som en realitet. Visserligen i modifierade former.

Att det blir vetenskapen och inte religionerna som kommer närmast att förklara Livsandens skapelse tycks vara en dialektisk paradox. Kanske en viljeyttring av Livsanden för att alla skall förstå att ingen mänsklig uppfattning ensam kan äras med hela sanningen. Alla lever ju under solen och har därför fått uppleva ett ofrivilligt samarbete i en dialektisk teleologisk evolutionskunskap. Men denna kunskap har vi inte sett färdig ännu, mycket mer finns att söka och förstå.

Den filosofiska materialistiska världsbilden har varit starkt befäst och lojaliteten till den kan liknas mera vid ett slags politiskt och orubbligt troende. Liknande den tro som gav sitt okritiska bifall till den tidigare maktfullkomliga romerska kyrkan – men cirklarna bryts.

Samtidigt framträder en helt ny världsbild – den holistiska – med en öppen syn för skapelsens ändamålsenlighet, och med stor kreativ varkenhet för både den klassiska fysiken och kvantfysiken, i en fantastisk givande utveckling.

Enligt den allmänna samsynen är det elementarpartiklar som bildar materialiseringen av atomer, atomer bildar molekyler, molekyler bildar celler och celler är första stadiet av liv – som bland annat bildar hjärnan. Detta ser vi som sanning.

Men enligt den materialistiska åskådningen är det fråga om endast

en obruten kedja av materiella slumpvisa orsaker, men detta är numera starkt ifrågasatt.

Allt fler forskare och vetenskapsmän ansluter sig emellertid till bland annat den antropiska principen och till de processteologiska tankegångarna. De menar att man med naturvetenskapliga upptäckter allt tydligare kan se ändamålsenligheten med livets komplexa strukturer, inom i stort sätt hela naturvetenskapen. Allt tyder på att det finns en medveten mening för människan och livet i just de förhållanden och betingelser som skapats, genom naturlagarnas form och naturkonstanternas värden, allt tycks anpassat för detta liv. Ingenting tyder på en blind slumpmässighet – en singularitet.

Enligt flera framstående vetenskapsmän och nobelpristagare, menar de att relationerna mellan naturkonstanterna var av nödvändighet för världens och livets uppkomst, ingen av dem tror att alla dessa hårfina exaktheter skett av en slump, ingenting talar för det. Dessa relationer var istället ett villkor för att människan skulle existera vid den rätta tidpunkten i universums historia, när tunga grundämnen (som behövs för människans konstruktion) har hunnit att bildats och medan stjärnorna (exempelvis den för oss nödvändiga solen) fortfarande lyser.

Den antropiska principen formuleras enligt följande: "Naturkonstanternas värden och andra förhållanden i universum skall vara sådana att kolbaserat liv har kunnat uppstå." Ganska enkelt och självklart kan det tyckas. Men den är likafullt vetenskapligt intressant och förklarande av naturkonstanternas värden. Enligt den amerikanske fysikern Wheeler är det alltså observatörerna som är nödvändiga för att universum skall kunna existera.

Förutom fysikern Wheeler, har en rad av världens mest framstående teoretiska fysiker diskuterat och givit bidrag kring den antropiska principen. Det gäller personer som de amerikanska fysikerna Robert Dicke, J. D. Barrow, Frank Tipler, P. C. W. Davies, och engelsmännen Stephen Hawking, Martin Rees och Brandon Carter, men de senaste åren har ytterligare en rad framstående forskare inom allt bredare ämnen anslutit sig till dessa värderingar.

Mångvärldsteorin har också fått en viss upprättelse, på grund av de senare årens forskningsresultat, vilken har kommit att bit för bit lägga pusselbitarna på plats, och som i viss mån numera kan verifieras inom ramen för traditionella vetenskapliga principer.

Enligt den processteologiska och holistiska världsbilden finns det något mycket mera i världen än vi i dag kan se och veta något om – men

som vi kan lära oss mycket mera om. De transcendenta möjligheterna blir alldeles uppenbara ihop med naturvetenskapens senaste upptäckter.

FRÅN ENERGI TILL MATERIA. Var går då transcendensen (gränsöverskridandet) mellan energi och materia? Ja, gränsen går, som tidigare beskrivits, mellan elementarpartiklarna i processen för atombildningen, i sambandet med rumstidskoordinaten. Elementarpartiklar som ingår i bildandet av energin är också ekvivalent med materien, i mångfunktionella skapelseprocesser, med matriskodningar de skapande energierna, men som ändå är materiens minsta beståndsdelar.

Här kan givetvis mångpartikelteorin vara av stor betydelse. Denna teori inom atom och kvantfysik beskriver ett system med många identiska partiklar, eller virtuella (skenbara) partiklar. Det gäller partiklar som "inte finns", men som ändå ger sig till känna, genom att verka utan att kunna mätas eller synas. Det är fråga om växelverkan med en mätbar kropp och med till synes samma identiska parallellpartiklar som samtidigt inte är mätbara.

En trolig orsak till att mätning inte fungerar på dessa partiklar, är att de inte är reducerbara. De ingår sannolikt i ett slutet holistiskt sammanhang och är av "samma" partiklar, men som hela tiden förändras efter kausala behov – exempelvis vid övergångar mellan mångvärldar, och som därför befinner sig i "andra världar" samtidigt. I dessa världar bygger de upp andra förhållanden eller egenskaper, men av samma objekt, än det som vi nu befinner oss i (jämför korrespondersteorin).

Det kan i så fall vara ändamålsenligt att människan trots allt inte skall kunna kontrollera den så kallade mångpartikeleffekten, som detta fenomen kallas.

RELATION OCH EGENSKAPER. Kvantprocesserna lyder i viss mening inte under naturlagarna, kausallagarna, tiden eller för den tredimensionella världen. Men ändå är energi och materia likvärdigt och konstant, och detta fenomen möjliggör den ständigt växelverkande förändringsbarheten.

Uppfattningen att medvetandet hör ihop med livets grund är i linje med samtliga andliga traditioner, och går bra ihop med den nya fysiken. Den vetenskap som på 1800-talet däremot ville bevisa en ensidig materialistisk sanning, kom i stället med tiden att bevisa, helt ofrivilligt

och paradoxalt nog, något av den gemensamma andliga sanningen.

Men troligtvis är det i dag främst kvardröjande politiska viljor med ideologiska värderingar som hävdar den materialistiska filosofins företräde, knappast forskarna själva inom den internationella naturvetenskapen.

Den gudomliga aspekten Shiva, exempelvis, är det gestaltsymboliken i det personifierade förkroppsligandet av den medvetna principen i universum, medan materien är omedveten, men av det medvetna.

Shivas aktiva aspekter, Shakti, orsakar både själarnas (människornas) bindning ($E=mc^2$) till skapelsen men också till en möjlig befrielse eller uppståndelse. I hela skapelsen ses en tankemedveten manifestation av Shiva, frambringad av Shakti. Samma förklaringar, men med ett splittrat språkbruk, förklaras världens skapelse av de olika religionerna.

Naturvetenskapen av i dag ger emellertid exaktare och många gånger bättre svar på de ursprungliga religionernas inspirationer. Det finns även förklaringar inom naturvetenskapen som numera menar att allting har sin början i medvetandet (rema). Ordet och medvetandet är ursprunget och orsaken till det som finns. Vi människor är verkliga och helt integrerade, med en stor (alldeles för stor kanske) fri vilja, i den materiella processen i samtidigheten. Livsanden låter oss i så fall växa i sanningen med bland annat det meningsfulla upptäckandet inom vetenskaperna.

En av förutsättningarna för livets förändringsbarhet är livets och materiens relationsegenskaper. Relation hör till logikens grundläggande begrepp. I motsats till en egenskap är en relation något som råder mellan två eller flera objekt. Egenskap är det ontologiska resultatet av irreversibla relationer med en bunden tidspil. Exempelvis, enligt den Bibliska legenden rådde en fyrställig relation mellan ormen, Eva, paradissäppet och Adam genom att ormen lurade någon att ge något till någon. Relationen har lett fram till ett faktum som är oåterkalleligt, det som skett har skett.

Relationer har alltid en ändamålsriktning eller ett syfte. Men denna linjära giltighet med en tidspil gäller bara om egenskapen är på atomär nivå, andra lagar gäller på kvantmekanisk nivå utan tidspil.

Relationsbegreppet ingår och har en relation till predikatlogiken, som är den teoretiska vetenskapens främsta bevisverktyg. En slutsats man kan dra av detta är att människans bästa egenskaper inte sitter i generna, utan i tankemedvetandet.

Inom filosofin har man vanligen gjort skillnad mellan tingens och individers egenskaper, och mellan egenskaper eller kvaliteter som tingen och individerna innehar och som tillsammans bestämmer deras individualitet. Människans (eller tingens) egenskaper kommer att förändras och förnyas beroende på relationernas växelverkande samband, ändå kan personen i fråga förbli samma individ trots alla förändringar av egenskaperna.

Egenskaper hos människan kan förändras på grund av relationer genom sinnesändringar, och genom den biologiska klockans relationer. Det förra genom tankemedveten sinnesändring av själva egenskaperna, utan tidspil; den senare genom irreversibel tidspil – relationsegenskaperna får dock holistiska konsekvenser av både sinnesändring och den biologiska klockan.

Tankemedvetandet sker ju kvantmekaniskt med utnyttjandet av den biologiska processormaskinen hjärnan. Märkligt är att materiebildningens yttersta förklaringsprincip, den som Einstein förklarar med samtidighet, förklaras på ett likadant sätt inom den neurologiska förklaringen om tankeprocessen.

Enligt den amerikanska fysikprofessorn Amit Goswami är kvantmekaniken inte något speciellt och unikt hörn av verkligheten. Tvärtom är den grunden för varje fysiskt föremål. Han menar att alla paradoxala gåtor inom kvantmekaniken kan lösas om vi accepterar att medvetandet är världens grund. Och av detta följer, enligt Goswami, att universum har ett syfte.

Denna processteologiska uppfattning, har alltså fått stor spridning bland fysiker, astronomer, kosmologer och matematiker, men även bland biologer, och många fler. De har kommit fram till att universum och livet har ett slags mål, ett medvetet skapande, där människan hittar sin värdighet och mening, ihop med den andliga gemenskapen.

Den amerikanska fysikprofessorn Fred Alan Wolf anser att kvantmekaniken bevisar själens existens. Han vill slå en bro mellan vetenskap och andlighet.

Inom traditionell biologi ansåg man tidigare, att själen uppstod ur kemiska processer. Många inom vetenskapen var tidigare nöjda med denna uppfattning av flera skäl, eftersom den gav företräde för det fysiska och materialistiska framför det ogripbara och obegripliga. Detta är alltså något helt annat än social- eller neo-darwinismen. Men det är också något helt annat än den kristna amerikanska högers utnyttjande av dessa processteologiska tankegångar.

Det finns en verklig utveckling som härleds ur Ordet och inte av slumpen. Den utvecklingen går genom Livsanden.

SJÄLEN – EN LÄNK FRÅN ANDEKRAFTEN. Enligt Bibeln är själ och kropp en enhet. Själen är den mjukvara som gör att vi överhuvudtaget kan leva (jmf med hjärndöd).

Allt liv är enligt religionerna besjälade, och det gäller djur, växter och människor. Men människan har också fått en tydlig fri vilja. När människan dör återgår själen med Livsanden. Själen fortsätter inte att leva för sig själv. Det finns egentligen ingen själavandring enligt Bibeln, vilket det finns enligt buddhism och hinduism.

Detta behöver inte alls vara någon motsättning mellan religionerna. Det kan däremot vara fråga om splittrad kunskap eller historisk etnisk oförståelse eller språkförbistring.

Det tycks trots allt finnas mera enande i religionernas innersta än särskiljande – om man då bortser politiseringen och den patriotiska lågheten som florerar i många rörelser och organisationer. Inom kristendomen finns det emellertid ett hopp om en uppståndelse (evangelium), vilket är det kristna budskapets absoluta kärna, och som delas av de flesta religioner – fast med olika definitioner. Och genom detta evangelium om en uppståndelse kan man ju faktiskt säga att även kristendomen har en form av själavandring.

Själen är en produkt av hjärnans elektrokemiska förmåga, enligt den materialistiska förklaringen. Men det är starkt ifrågasatt i dagens vetenskapliga värld. Ingenting tyder på att detta skulle vara en realistisk möjlighet – lika lite som ett datorprogram skulle kunna vara skapade av datorn själv.

Hjärnan är en processor, en biologisk maskin, skapad med en överkapacitet, anses det, för att kunna klara vilka problem som helst, menar vissa forskare. Men verkligheten ser annorlunda ut. Det är inte alls säkert att hjärnan har någon gigantisk överkapacitet, för exempelvis större minneslagring. Och den biologiska hjärnan används heller inte alltid så kärleksfullt och intelligent som den är konstruerad för.

Många människor protesterar mot jämförelsen mellan hjärna och datamaskin, de gör gällande att datamaskinen inte kan göra mer än det den är konstruerad för. Det är helt riktigt. Men även den mänskliga hjärnan kan bara göra vad den är konstruerad för, med anmärkningen att den av någon konstig anledning är uruselt utnyttjad. Vilket för många är ett mysterium.

COGITARE – TANKEPROCESSEN. Allt sökande efter en lokal minneslagring någonstans i hjärnan har aldrig riktigt kunnat förklaras. Det finns heller inga associativa adresser eller länkar till något som vi skulle kunna bestämma vara lagrat i själva hjärnan. Idén om en lokaliserad lagring i en informationsenhet har redan övergivits.

Den närmaste förklaring av lagring direkt i människan var att det skulle kunna byggas minnesmolekyler i cellerna. Men dessa byggen är nog mera det normala cellutbytet som alltid sker i de biologiska processerna. Nej, någon lagring behövs kanske inte överhuvudtaget, varken i hjärnan eller i några elektromagnetiska moln i atmosfären.

Hypotesen om någon minneslagring över huvudtaget stämmer säkert inte, istället ser det ut som om informationen först bearbetas och exformeras, och fördelas via hjärnbarkens neuroner och synapser med omedelbar kvantmekanisk växelverkan, helt utan rumstid – *cogitare* (latin, tänkandet och minnet, kopplat till kvantmedvetande).

Det omvända, framplockningen av minnesinformationen, sker enligt samma processer, i en interagerande växelverkan. För att felfria och snabba informationer skall kunna framplockas krävs effektiva olika ledtrådar eller koder. Dessa ledtrådar är länknings mellan de olika definitionsprocesserna: episodiska-, semantiska-, perceptuella-, samt det intuitiva, och kanske även med ett kollektivt minne, som möjliggör inspirationer.

Olika forskningsmetoder har använts för att mäta aktiviteten i hjärnan. Genom "brain mapping" -metoder har man med PET (positron emission tomography), MRI (magnetic resonance imaging), och RCBF (regional cerebral blood flow) kunnat kartlägga vissa delar av hjärnans mycket avancerade minnesprocesser. Forskningen inom minneslagringsprocessen av information är relativt överens om att detta sker oberoende av minnessystemen och interagerar över hela hjärnbarken.

Det lär alltså enligt flera forskningsresultat inte finnas några lagringsutrymmen över huvudtaget i själva hjärnan eller i något annat utrymme i människokroppen. Och till minnet hör även glömska. Glömska är paradoxalt nog en del av minnet. Det som glöms är något som glöms. Och detta som är kan alltid plockas fram ur minnet, beroende på angelägenheten och den individuella återminnesprestationen. Här får vi ta hänsyn till åldrande och sjukdomar.

Det som man vill minnas framplockas med den egna viljan i relation med de associationer som fanns i sammanhanget. Det finns glömska som fungerar som skyddsmekanismer, bortträngande av obehaglighe-

ter och problem som individen inte själv tycks kunna lösa. Vi känner alla till att vi nästan kan minnas något "som om vi hade det på tungan" men ändå inte kan få fram det. Orsaken till att det inte finns en enhetlig förklaring på vad glömska och minne egentligen är, kan bero på att vetenskapen ännu inte viljat koppla ihop tankemedvetandet med de kvantmekaniska processerna, men även uteslutningen av förklaringarna ur de andliga traditionerna, i enlighet med cogitarebegreppet.

En tidigare vanlig förklaring till glömska, enligt en materialistisk beskrivning, var att det fysikaliska minnesspåret (engrammet) i hjärnan tynar bort om det inte används eller att det trängs undan av nyare minnesspår.

Det finns emellertid inga klara neurofysiologiska forskningsresultat som kan bevisa denna teori. Däremot vet vi i dag, att det sker en ständig nybildning av hjärnans celler även i den åldrande hjärnan. Uppfattningen var tidigare att nybildningen slutade redan vid unga år. Denna nybildning avtar först mot livets verkliga slutskede. Man vet också, alldeles bestämt, att hjärnan mår allra bäst av att få användas så positivt som möjligt, då laddas faktiskt nybildningen av celler upp – hur gammal man än är.

Den nuvarande minnesförklaringen däremot, ligger närmare cogitarebegreppet, även om forskarna i dag inte alltid vill dra andliga slutsatser av denna uppfattning. Den allmänna minnesforskningen utgår för närvarande ifrån att all information man förvärvar finns alltid tillgängligt för minnet. Och svårigheterna att komma ihåg saker och sammanhang beror på att den tillgängliga informationen inte kan göras åtkomlig, att man inte utan extra ledtrådar kan hitta det man vill nå. Det finns ett starkt stöd för denna teori som kommer från undersökningar vilka visar att man just med effektiva ledtrådar kan göra all information åtkomlig. En stor del av minnesträning handlar om skapandet av effektiva ledtrådar.

Hjärnans neuroelektriska processer kan förklaras som skapelser i holistiskt tankemedvetande, oberoende och utanför rumstiden men i kvantmekanisk samtidighet. Det betyder att det inte behövs någon minneslagring alls. Allt existerar kvantmekaniskt utan någon tidspil.

All materia, men också allt tankegods kan transformeras i matematiska koder eller motsvarande impulser, inklusive det biologiska. DNA-koden har också sin matematiska beskrivning. Men allting behöver naturligtvis inte kunna förklaras, det är heller inte önskvärt.

Enligt relativitetsteorin kan ingen energiöverföring, i form av exem-

pelvis informationsbärande signaler ske med högre hastigheter än ljusets hastighet. Men på kvantmekanisk nivå finns det ibland ingen tid eller hastighet, tidspilen är orelevant, och kvantfysikens lagar träder i kraft och gör sig gällande.

DEN MATERIALISTISKA STÅNDPUNKTEN av i dag, kan mycket väl bero på de etiska kraven som ställs på forskningen och företagen, och som kan vara svåra att leva upp till. Inom den biotekniska industrin, exempelvis, arbetas det ofta med affärsdrivande projekt som är moraliskt oförsvarbara och stötande för allmänheten, men mycket lönsamt.

Många ekonomer menar att företag sysslar inte med moral. I modern tid har även politiken närmast sig detta ställningstagande. När troende människor ställer sig på denna sida handlar det ofta om bekvämlighet och omakhet att behöva ta ställning – velighet. Men där finns heller ingen andlighet! Om moralen utesluts i våra liv kan också framtiden bli mörk för kommande generationer, exempelvis med tanke på den globala uppvärmningen.

Ytterligare skäl till den materialistiska ståndpunkten är givetvis den historiska aspekten, som i dagens samhällsvärderingar lett till en reaktion mot tidigare försyndelser. Från upplysningstidens uppgörelse med en efterbliven och förtryckande kyrka – som helt var i symbios med en satanisk feodalism – till 1800-talets framväxt av den moderna naturvetenskapen, skapades den materialistiska världsbilden. Människan stod själv i centrum och var sig själv nog.

Med en historisk erfarenhet kring 1800-talets nya vetenskapliga världsbild, men också i kritik mot bland annat politiska och sociala förhållanden och statens maktkyrka, utvecklades frikyrkor, fackföreningar och politiska rörelser. Feuerbach, Marx, Darwin, Nietzsche, Hume och en rad filosofer, gick till angrepp mot den politiska, orättfärdiga maktkyrkan och kungarna av Guds nåd.

Karl Marx tog två begrepp ur evangelierna och gjorde dessa till kommunismens viktigaste dogmer. Det religiösa ordet för gemenskap, "communio", fick ge namn åt den nya doktrinen. Och programförklaringen "till alla efter behov – av alla efter förmåga", blev populära omskrivningar ur evangelietexterna. Marx uteslöt Livsanden och ville sätta människan i centrum, som sig själva nog, och verkställa det jordiska paradiset.

Det var kanske förståeligt med den tidens förtryck där knappast kyrkan stod på de förtrycktas sida, men med vilka ödesdigra conse-

kvenser detta fick. Människan fick dock sin erfarenhet, i en paradoxal historieprocess: allt tycks ha prövats i mänsklig tappning, allt utom en harmonisk kunskap om Livsanden för kärlek och rättvisa. Vi människor har säkert inte varit mogna att förstå denna kärlek, och det är säkert där själen kommit i kläm.

I själens öga.

Träffpunkt Livsanden

Hagelstormar piskade sönder stenhus, med orkanhastigheter över 80 sekundmeter, på sina håll med närmare 200 sekundmeter. Bilskrot, rester av fabriker, skogar och annat bråte, blästrade materien sönder och samman. Skogar, sjöar och djur var sedan lång tid tillbaka som bortblåsta.

GLÄDJEDÖDARNA OCH LIVSSTILENS BEVARARE, hade visat sig vara just de som beskyllt andra för att var glädjedödare. Glädjelösheten övergick i ett sorgligt faktum, och tomheten övergick i en singularitet.

Scenariot över olyckskorparnas och tidningarnas sensationsmakeri besannades, olyckligt nog. Och detta på grund av den globala uppvärmningen och Antarktis kraftiga lutning, då hela iskontinenten började halka ut i havet med en accelererande hastighet. Inte som en vanlig glaciär iskalvning av normal omfattning, utan med en kalvning av formaten åtskilliga Gotland i veckan. Det skulle komma att dränka stora delar av Jordens yta. Världshaven steg med omkring femtio meter. Det var många som inte skulle överleva sådana förhållanden.

Och Atlantens dominerande strömmar ändrade sitt lopp på grund av det smältande sötvattnet från glaciärerna.

Men människan har ju alltid klarat av att överleva, menade många, innan alltsamman bröt samman. Med människornas teknik skulle alla problemen lösas – tekniken som skapat livsstilen som alla älskade – men som i stället blev det stora odjuret och förstöraren. Och visst skulle människorna med sin teknik och kunskap ha kunnat räddat det hela, men viljan infann sig försent. Det var inte den goda viljan som hade regerat i världen – det var Mamon!

Människan gapade efter allt för mycket. Det vill säga: en liten del av Jordens människor tog för sig för mycket av det som inte enbart tillhörde dem! Slutprodukten på grund av människans oerhörda kon-

sumism på Jorden blev sopor och förfall. Men ingen ville höra något sådant. Många tog illa vid sig av dessa obehagliga sanningar. De menade att de ville ha sin livsstil, för det fanns ingenting bättre, bara man gjorde det lite miljövänligare.

Plötsligt (förhållandevist plötsligt) bedarrade stormen, och ett fullkomligt lugn utbredde sig över hemisfärerna. Norra hemisfären frös till! Inlandsisen tog sitt grepp, och på tio år permanentades permafrosten och isarna över de norra haven och kontinenterna, så som skett åtskilliga gånger tidigare. Men vid detta tillfälle hade människor själva under sin era på Jorden utgjort den utslagsgivande faktorn.

SAMTLIGA TJUGOFYRA PROFETER har i Bibeln varnat människorna för ett ohållbart leverne. Dessa profeter har sällan varit fördomsfulla. Fördomarna har i så fall uppkommit i senare tolkningar och som propagandayttringar. Profeterna var heller inga fullkomliga människor, de tolkade inspirationerna efter egen förmåga.

Om det tidigare funnits brister i exegetisk förståelse, så har moderna tolkningar många gånger kommit till klarhet kring profeterna och deras profetior.

Synd har i profeternas förståelse alltid varit när människorna missar målen i sina relationer med varandra, med naturen och med Livsanden. Målen har alltid varit kärlek och rättvisa för alla!

Synd i vår tid har upptäckts vara: när människa dömer människa till hennes skada; när människa dömer kvinna till tystnad i församlingen; när människa uppmanar slav att vara lydig; när människa dömer homosexuell till döden. Synd är när människa utnyttjar religion för egoismens avsikter, i stället för att verka med god vilja för det goda samhället – communio.

Profeterna uppmanade alla människor att förändra sig, så att profeterna inte skulle slå in och bli verklighet. Profeterna visste att det alltid gavs en möjlighet, och människorna har därför alltid fått chansen till förändringar. Och poängen med att vara Jesusanhängare, är att göra så som Jesus uppmanar oss att göra. Jesus var utan synd!

EN REVA I MÖRKRET. Som i en törnrosasömn i ett stort mörker, glimmar genom en smal reva ett flödande ljus, men som inte riktigt ville lysa upp rummet. Ingenting annat än ljuset kunde uppfattas, på grund av den alltför smala revan. Men ändå ett intensivt ljus som i en ny, härlig och njutbar sommarmorgon. Och ett vaknade av att nå-

gon väckte mig. Jag blev klarvaken, men ändå som i en överklig djup sömn. Tankarna hann fara i en undran: var är jag?

– Har du äntligen vaknat lille Paul?

– Vem... vem där? Nu undrar jag var jag är, ef... eftersom jag tänker finns jag. Jag är alltså inte död! ... så liten är jag inte, hundra kilo är inte så liten precis!

– Liten på Jorden men stor i orden, Paul.

Kanske det ja, jag vet inte riktigt vad du menar. Vem är det?

– I vilket fall: välkommen till livet! Du är inte så stor bland människor, och många vill inte lyssna på dig. Men en del lyssnar faktiskt, det vet inte du, men jag vet det. Du tycks ha så mycket att säga – men har inte allt redan sagts?

– Det är just det: allt tycks redan vara sagt, men vad har vi lärt oss? Och jag kan inte låta bli att undra över ännu mera! Jag försöker ju bara återropa det som redan sagts i evangelierna, fast på mitt lilla sätt, som påminnelser!

– Du har ändå sagt en hel del i skrifter och artiklar under kort tid, vilket du kallar för dina tankar – som om du var stor i tanken. Det finns redan teologer och historiker – de med erfarenheter kring kunskapen om Livsandens och om människors troende. Är det dem du vill lära med din vishet? Är deras visdom otillräcklig?

– Ok, jag förstår ironin, men jag tror inte att de har något emot att jag skriver som jag gör. Jag vill ju trots allt väl med det jag säger. Det tror jag själv i alla fall. Och förresten, det är från dessa strävsamma personer själva som jag hämtat en hel del av vad jag skrivit om i mina artiklar. De är orsaken, och min verkan ledde till mina små skrifter. Utan deras kunskap skulle jag inte haft något serverat framför mig, och som jag kunnat stoppa i mig. Det är inte utan att jag imponerats av deras kunskaper. Jag tog till mig vad Svenska Kyrkans biskopar och Kyrkans tidning haft att säga, av det som finns på Internet. Jag har också läst religionshistorik, som med kontinuitet och med nya rön sannolikt tillsammans leder till nya sanningar, vilket kan förändra den andliga världsbilden. Här går forskning, vetenskap och andlighet bra ihop. Varken kristenheten eller religionerna i stort är fullkomliga. Och den levande och växande kunskapen har mycket mera att ge. Min önskan är väl att vetenskapen kring religion och andlighet ska trycka på betydligt mer, bara för framkomlighetens skull! Återhållsamheten till förändringar känner jag inte alls igen hos Jesus, eller hos de hebreiska profeterna. De är ganska resoluta och krävande, faktiskt! Av dem kan

vi få hjälp att komma till insikt över behoven av att lära oss agera, som påtryckare för de faktiska förändringar som behövs. Bara för att kommande generationer ska få en meningsfull och levande framtid. Att förlita sig på att enbart politiker och makthavare ensamma ska klara att styra över utvecklingen är rena verklighetsflykten. För att inte profetior ska falla in, måste Jesusanhängarna våga bli kraftfullare påtryckare i viktiga frågor. Påtryckningar sker framgångsrikt redan i dag, men borde kunna öka i omfattning! Det gäller kring de grundläggande och existentiella frågorna för bra livsbetingelser och rättvisa till alla. Det handlar alltså om samhälls- och världsförbättringen!

– Du försöker varna om framtida orosmoln, och som du säger, skrivet på ditt eget sätt. Tar inte människorna livet på allvar, tror du?

– Precis så, jag tror att det är alltför många som inte tar livet på fullaste allvar. Hela vår västerländska kultur har fastnat i ytighetens klister. Jag menar de realiteter som i en snar framtid leder oss från hus och hem, på grund av vi inte tar livet på allvar. Och på så sätt missar vi själva poängen med livet. Så har det visserligen varit under hela människans historia, och många människor har drabbats av apokalyptiska olyckor av värsta slag, även om Jordan inte gått under. Nu befinner sig Jordan inför en ödesmättad situation som tycks få så ödesdigra konsekvenser för nästkommande generationer. Och detta när världens rika människor aldrig tidigare haft det bättre, retsamt nog. Vi måste alltså lära urskilja vad som är verklig rikedom eller bara rikedom.

– Nu känns det faktiskt som om jag blir intervjuad, det hade jag inte tänkt på. Vad vill du fråga om egentligen? Vill du inte komma in i rummet i stället för att stå och prata utanför?

– Jag är i rummet, där jag alltid finns!

– Jag tror jag förstår – klart och tydligt!

– Du intervjuade Jesus, med möjligheten genom relationen "Livsanden är i mig och jag är i Livsanden", vilket Jesus berättade om, och som Johannes senare skrev ned i sin evangelietext. Med exemplet menas att relationer med Livsanden är en realitet och en möjlighet, för alla dem med ett ärligt uppsåt. Jag säger dig Paul, att det du nu skriver är grundat på din relation med Livsanden. Den saken behöver du inte tveka om! Och du kan vara trygg och fortsätta utveckla din tillit med Livsanden! Du har visat att du har ett ärligt uppsåt. Du är också opartisk i politik och i religion bara för allas skull! Så förhåller sig även Livsanden till människorna. Överensstämmelsen med Livsandens avsikter är det som gäller. Ljuset inom dig – i själens öga – är träffpunk-

ten med Livsanden, för var och en! Med detta exempel åskådliggörs var och ens möjligheter att vandra i Jesu efterföljd, precis så som du och många andra gör just i denna speciella tid. Det är också sant att orosmolnen hänger över er, och ert hus är verkligen i fara. Ni måste ha någonstans att bo för att kunna leva.

– Vem är det som finns i mina tankar? Är det Jesus eller Livsanden?

– Det kan du fundera över! Jag finns överallt i nödvändigheten. Trots allt elände i skapelsen, så finns jag av den anledningen, och alltid redo. Jag verkar i världen, men människorna kan inte riktigt se det! Jag vill att ni förändrar er, för er egen skull, för att det inte ska gå illa för er. Det är precis så som du gör lille Paul – det handlar om varningar, och om upplysning kring betydelsen av förändringar! Inte bara du predikar om detta, utan även tidigare vicepresidenten Al Gore och ärkebiskopen Anders Wejryd samt en mängd människor och organisationer världen över, stor som liten och med olika erfarenheter och inriktningar, och alla vill medmänniskorna väl. Och denna förenande tanke, *communio*, är den hjälp som kan rädda världens människor. Räddaren i nöden, som även kallas "parakleten", är den kraft som verkar för kärleken till medmänniskor och till livet! Någon annan räddare kommer inte till undsättning!

– Men hur ska människorna riktigt kunna klara av detta?

– Ibland handlar det inte om vad var och en vill, utan vad som är rätt! Det som är rätt, är med den moraliska måttstocken av vad var och en kan frambringa efter var och ens förmåga, i ljuset inom sig. Det ljuset – eller mörkret – är det som läggs i minnet hos Livsanden och blir förborgat, till dess att glädje eller sorg visar sig. När du och alla andra med goda avsikter säger vad ni menar, så är detta i relation med Livsanden, och var och en kommer att uppfyllas av tillit! Dessutom måste ni söka tilliten för varandra, och med urskiljning se vad som är orättvisa eller rättvisa! Allt det ni säger är inte helt utan fel, men ändå en tillräcklig utgångspunkt för en framkomlighet. Ni har ju själva tagit steget som världsförbättrare. Fortsätt med det!

– Men är det inte lite väl sent att kunna rädda planeten Jorden på sikt?

– Försent blir det om ni inte agerar nu och tar itu med det som tillhör orsakerna till miljökatastrofer och orättvisor. Ingenting förändras av sig själv. Kan människor ställa till det, får de också ställa det till rätta. Världsordningen ligger i människornas händer. Det är människorna själva som måste reda upp allt det som behöver förändras, men ni går

aldrig ensamma. Meningen är ju att ni ska bli till medan ni passerar jordelivet! Hjälp även dem som inte riktigt förstår allvaret med denna världsordning och som saknar empati för världens utsatta folk. En del har kommit till insikt, men inte i tillräckligt stor omfattning. Därför måste Jesusanhängarna ta sitt ansvar, för att först själva lära sig om de faktiska förhållandena, och sedan gå ut för att hjälpa till i världen. Utveckla hela er fantasi för dessa ändamål! Ni får under inga omständigheter bli er själva nog, och förnöjsamma över er egen självtillräckliga förträfflighet!

– Hur ska människor kunna förenas kring detta?

– Du själv och många, många fler blir nu hjälpare bland hjälpare.

Och alla står upp som en enda enhetskraft. Ni bidrar med olika erfarenheter och sammanstrålar i en syntes, bara för att det hus ni lever i är det enda ni har. Och det huset måste ni vara rädda om. Tradition och förändring kan därför förenas till något nytt och mycket mera glädjande än vad ni har i dag. Ingen förlorar någonting på detta – tvärtom! Samtidigt vinner ni nya erfarenheter i nödvändigheten av förändringar, bara för glädjen att förverkliga Livsandens ändamålsenliga utveckling. Det gäller framförallt för kommande generationers möjligheter till det levande livet. Kom in i ljuset, i varats tidlösa existens; utveckla i riktning mot det motsättningslösa, och hitta motsättningsenheten för det som levandegör och förändring genom tro, kunskap och gärning. Detta är andlighet i praktiken!

– Vem är det som säger detta?

– Det är bland annat du själv genom Livsandens inspirationer! Du Är i Livsanden, och Livsanden Är i dig!

Avväpna världen!

Beväpna världen med kärlek och rättvisa!

Miljoner människor, mest kvinnor och barn, är slavar i vår tid! Därutöver utnyttjas miljarden människor som billig arbetskraft, utan fria demokratiska rättigheter! Den rika världens makthavare utnyttjar många gånger den rådande situationen och vill inte låta cirkelarna rubbas! Många har gjort sig till miljardärer genom utnyttjandet av slaveri och ofria människor med låga löner! De allra fattigaste i världen är ofta inbegripna med meningslösa krig mot varandra, med vapen från den rika världen, men också från totalitära nationer!*

ALDRIG HAR SÅ MÅNGA gjort sig medvetna om denna otillräckliga världsordning! Mamons** ansvarlösa makt över världens människor är alltså en katastrof i Ordets rätta bemärkelse! Den utövande politiska makten i världen leder även till omfattande miljökatastrofer! Allt detta och mycket mera vet ni redan!

Mängder av orättvisor skapar elände för världens människor! Detta beror på världens rådande maktförhållanden: människas makt över människa leder bara till fördärv! Den rådande världsordningen behöver bytas ut! Ingen ska behöva vara fattig eller förtryckt! Bryt därför de onda maktcirkelarna!

* Kommentar: 246 miljoner barn mellan 5 och 17 år arbetar, enligt en global rapport av internationella arbetsorganisationen, ILO. Rapporten, A future without child labour, är ILO:s största rapport någonsin i ämnet. Trots att man noterar betydande framgångar i ansträngningarna att avskaffa barnarbete innehåller rapporten upprörande nya siffror som rör de värsta formerna av barnarbete. Av uppskattningsvis 246 miljoner barnarbetare är det stora flertalet - 179 miljoner eller var åttonde barn i världen - involverade i de värsta formerna av barnarbete, d v s arbete som äventyrar barnens fysiska, mentala och moraliska hälsa och välmående.

Rapporten säger vidare att:

111 miljoner barn under 15 år är sysselsatta i skadligt arbete som de omedelbart borde tas ur.

Ytterligare 59 miljoner ungdomar i åldern 15-17 år bör omedelbart skyddas från eller helt tas ur skadligt arbete, omkring 8,4 miljoner barn är fast i skadligt arbete i form av slaveri, skuldarbete, prostitution, pornografi, militärt utnyttjande, mm.

Slaveri är numera i lag förbjudet i alla världens nationer. Trots detta så består detta elände! Att slaveriet, och utnyttjandet med låga löner, ändå florerar så starkt, beror oftast på den rika världens flathet och brist på verklig demokrati!

****** Kommentar: Användandet av symboliken Mammon eller guldkalven, som rike-
domens, girighetens och egoismens personifiering är gammalt. Mammon är inte så
sällan synonymt med kapitalism, eller det som håller människorna i ifrihet och ut-
nyttjande; exempelvis ofri och lågavlönad arbetskraft!

6 B: Två föredömliga biskopar

De föredömliga exemplen:

Ur Brännpunkt SvD (2007):

Sverige blundar

Internationell solidaritet göms undan. Vi förväntar oss att regeringskoalitionen och den borgerliga alliansen lyfter fattigdomsbekämpningen högt på den politiska agendan, skriver avgående ärkebiskopen KG Hammar och den tillträdande Anders Wejryd i ett gemensamt inlägg.

”Vi kräver politisk handling”. I dag finns en människosyn där allt är till salu, där vissa tror sig kunna äga en människa och sälja henne. Vi kan inte blunda för att människohandeln är vår tids slavhandel. Den som är tillräckligt rik ska inte kunna köpa den som är tillräckligt fattig, barn eller vuxen, för sina egna syften.

Debatten kring fotbolls-VM har synliggjort människohandeln och skapat en tydlig opinion mot att utnyttja människor – främst kvinnor och barn – som handelsvaror. Det är bra. Vi har ett gemensamt ansvar att genom våra handlingar visa att varje människa har ett okränkbart värde.

Människohandeln är också ett av hungerns många ansikten. Det är lätt att se svältande afrikanska barn framför sig – men hungerns ansikte kan lika gärna vara en förtvivlad ung kvinna i Tyskland i sommar. Eller någon i grannkvarteret, här hemma. Inget hörn på jorden kan berömma sig av att vara oberört av människohandeln. Mer än en miljon kvinnor och barn säljs varje år, ofta med fagra löften om välbetalda

arbeten i väst men i verkligheten för att exploateras på olika sätt. Ett exempel är Moldavien. En fjärdedel av befolkningen lever i dag utomlands. Många utnyttjas i den internationella sexhandeln, eller i slavarbete hos mindre nogräknade bönder, industrimagnater eller restaurangägare i den rika världen. Sverige är inget undantag. Några tusen hamnar här, och lika många passerar vårt land på väg till ett annat så kallat destinationsland.

Vi i Sverige har del i ansvaret och måste vara en del av lösningen. Vi säger, ofta lättvindigt, att det är en mänsklig rättighet att äta sig mätt, att leva ett värdigt liv i frihet. Om vi menar allvar, är den nuvarande situationen oacceptabel.

Tyvärr räcker det inte att med ord ta avstånd från människohandeln, även om vi självklart måste bekämpa den på alla sätt.

Att föräldrar säljer sina barn och kvinnor säljer sina kroppar är en extrem följd av att de lever i fattigdom. Vi måste därför agera för att förändra grundorsakerna till denna fattigdom. Om vi på allvar ska kunna bekämpa hungerns orsaker måste vi vara beredda att förändra strukturer som hindrar människor att ta sig ur fattigdomen.

Svenska kyrkan arbetar genom Lutherhjälpen för att utrota hunger och fattigdom. Genom våra internationella samarbetspartner vet vi att det bästa sättet att stoppa handeln med människor är att använda världens resurser så att de enorma klyftorna mellan rika och fattiga försvinner. Detta har sagts förr, men ord räcker inte – det krävs kraftfulla politiska åtgärder!

Därför beklagar vi att frågor om internationell solidaritet och hållbar utveckling hittills har fått en undanskymd plats i den svenska valrörelsen.

Vi utmanar svenska politiker att ge frågan om människors rätt till mat och värdighet utrymme också i den svenska politiska debatten. Den utsatta människan måste vara viktig var hon än befinner sig på jorden.

Vi måste se helheten för att kunna hitta en långsiktigt hållbar lösning på fattigdomsproblematiken och för vår svenska välfärd.

Sverige har ett bra redskap för en långsiktigt klok strategi, nämligen "Gemensamt ansvar – Sveriges politik för global utveckling" (PGU) som antogs av riksdagen i december 2003. Den röda tråden är att alla politikområden ska bidra till en rättvis och hållbar utveckling, med de fattigas perspektiv för ögonen.

Med andra ord: alla politiska beslut, inom alla berörda områden, ska

bidra till en positiv global utveckling där de fattigas rättigheter står i centrum.

Just nu behandlar riksdagen regeringens tredje resultatskrivelse om hur långt detta arbete har gått i Sverige. Det visar sig vara långt kvar innan fattiga människors rättigheter får komma i första rummet i såväl svensk som global politik.

Det finns tillgängliga resurser och förslag på åtgärder – den stora bristen ligger i oviljan eller oförmågan till handling för förändring och praktiskt agerande. Det behövs mod för att något ska hända.

Vi förväntar oss att regeringskoalitionen och den borgerliga alliansen lyfter fattigdomsbekämpningen högt på den politiska agendan. Stöd till demokratiutveckling och mänskliga rättigheter är en självklar utgångspunkt för de radikala politiska beslut som behövs för att fattiga människors intressen ska få tolkningsföreträde. Annars riskerar PGU att mest bli tomma ord.

C: två föredömliga politiker: (Ur DN-Debatt 2007)

Moderaternas biståndsslakt

”Vi vägrar att acceptera reinfeldts biståndsslakt” Alf Svensson och Birgitta Ohlsson till ny attack: Fredrik Reinfeldt den värsta moderatledaren någonsin inom biståndspolitiken. Fredrik Reinfeldt vill sänka biståndet med upp till 25 procent. Vi har låtit riksdagens utredningstjänst granska moderaternas biståndspolitik under den senaste tioårsperioden. Såväl Carl Bildt som Bo Lundgren nöjde sig med marginella justeringar. Men med Fredrik Reinfeldt bryts trenden. Nu ska det skäras med mångmiljardbelopp. Sänkningarna är de största som moderaterna någonsin föreslagit. Detta är någonting som vi som kristdemokrater och folkpartister aldrig kan acceptera. Det skriver förre kd-ledaren Alf Svensson tillsammans med folkpartiets biståndstalesman Birgitta Ohlsson.

Den borgerliga alliansen har framgångsrikt på fält efter fält lyckats göra politiska uppgörelser som är avgörande för Sveriges framtid. Nu senast onsdagens unika valmanifest. Men på ett fält saknar vi fortfarande en gemensam principfast politisk hållning. Vi åsyftar förstas den globala solidariteten.

Borgerliga regeringar har alltid tidigare levt upp till att prioritera

världens fattiga och förtryckta i sina budgetar. Därför vore det djupt olyckligt om alliansen inte klart och enhälligt står upp för internationell solidaritet. Moderaternas sänkningar av biståndet med upp till 25 procent är de största som partiet någonsin föreslagit. Det är dags att de borgerliga partiledarna tillsammans skapar biståndspolitisk trovärdighet och lovar att leva upp till enprocentsmålet.

Globaliseringen binder oss alltmer samman. Vi inser att vi är gränsöst beroende av varandra. Vi är välinformerade om ett internationellt ansvar, som vi inte får svika. Avstånden människor emellan finns i kilometer men inte i våra sinnen, inte längre i vår vardagsverklighet. Tsunamins offer i Sydostasien, svältkatastroferna på Afrikas horn och ökande flyktingströmmar till Europa tränger in i våra vardagsrum via våra tv-apparater och berör oss privat i vårt liv. Förtrycket och fattigdomen är fortfarande en del av vår tillvaro. Vi ska inte och vi kan inte isolera oss ifrån den. Samtidigt som lidande och medmänsklig förnedring tränger sig på vet vi också att det så sakteliga blir drägligare för allt flera på vårt gemensamma och odelbara jordklot. Såväl fattigdom som förtryck och förföljelse minskar.

Tack vare demokratins globala genombrott, marknadsekonomins framgångar och teknikens framfart trängs orättvisor successivt bort, även om det går alltför sakta. För knappt 25 år sedan levde 40 procent av världens befolkning i absolut fattigdom. I dag är den siffran 20 procent.

Medellivslängden i u-länderna har ökat, från 46 år på 1960-talet till 65 år i slutet på 1990-talet. För 50 år sedan var 70 procent av världens befolkning analfabeter, i dag är andelen nere på 23 procent. Ett-hundratjugo stater i världen betraktas i dag som demokratier, vilket i sin tur betyder att nästan 60 procent av världens befolkning lever i länder som tillåter flerpartisystem, allmänna val och yttrandefrihet. Det är en ökning med över 25 procent jämfört med för femtio år sedan.

Dessa framgångar har inte skett i ett vakuum utan genom medvetna politiska och ekonomiska satsningar i form av ökad frihandel, öppenhet och globalisering. För att minska de ekonomiska klyftor och lyfta den enskilde fattige behövs handel, skuldavskrivningar och en radikal förändring av den Europeiska unionens jordbrukssubventioner.

Men även ett generöst idéburet bistånd har en central roll att spela i kampen för en bättre värld. Det ter sig helt orimligt att orda om rättvisa, globalisering och solidaritet, om man samtidigt är beredd att vända ryggen åt jordens fattiga och acceptera att svält och armod öde-

lägger levnadsförhållanden och dödar medmänniskor.

Alla Sveriges riksdagspartier hävdar, ofta med emfas, att människovärdet är universellt och viktigare än penningvärdet. Sådana deklARATIONER fordrar konkret ansvar för vår omvärld. Om FN:s millenniemål, att halvera fattigdomen fram till år 2015 ska nås, krävs absolut ett större och ett bättre bistånd. Enligt Kofi Annan, Förenta nationernas generalsekreterare, fordras att rika länder fördubblar sitt bistånd från 50 till 100 miljarder dollar om året.

Mot denna bakgrund är det djupt oroväckande att moderaterna numera vill sänka biståndet med mångmiljardbelopp. Det är faktiskt något nytt! Vi har låtit Riksdagens utredningstjänst (RUT) studera den moderata biståndspolitik under de senaste tio åren.

Under Carl Bildts sista år som partiledare 1997 till 1999 låg moderaterna endast två till tre procent under regeringens biståndsnivåer. Med Bo Lundgren som partiledare hölls nivåerna inom samma intervaller med något högre procentuell stigning på slutet. När Fredrik Reinfeldt tillträdde uppstod den stora och förvånansvärda skillnaden. I stället för att följa upp biståndshöjningarna eller ligga strax därunder vill moderaterna mellan åren 2004 och 2006 skära ner mellan 14 och 25 procent av biståndsanslagen. Detta kan vi som kristdemokrater och folkpartister aldrig acceptera. Och det måste vara rimligt att detta slås fast före valdagen.

Världens fattiga och förtryckta har alltid tidigare kunnat lita på att en borgerlig regering lever upp till enprocentsmålet. Och måste kunna göra det också nu! Förvisso har enskilda svenska storskaliga biståndssatsningar genom åren varit misslyckade. Kravlöst stöd till diktaturländer utan intresse för demokratiska reformer kan inte försvaras. Men att socialdemokratisk biståndspolitik stundom varit missriktad är inget argument för att sänka biståndet utan ett argument för att stödet reformeras med starkare fokus på demokrati. Rätt använt är bistånd ett smörjmedel för ekonomisk utveckling och främjar respekt för rättsstaters alla institutioner. Demokrati som främsta biståndsmål är en nyckel till framgång. FN:s utvecklingsprogram UNDP har bekräftat att just demokrati är det bästa medlet att bekämpa fattigdom, ofrihet och terrorism.

Bistånd har hjälpt miljoner människor. Vaccinationsprogram och sanitära insatser har räddat ofantligt många från sjukdomar och för tidig död. Fattigdom har trängts tillbaka och den demokratiska utvecklingen har främjats. Svenskt bistånd var centralt för att avveckla den rasis-

tiska apartheidregimen i Sydafrika. Infektionssjukdomen smittkoppor skulle knappast ha utrotats på fältet utan vaccinationsinsatser finansierade med bistånd. Många fattiga länders skolsystem, har 10 utvecklats tack vare biståndspengar. Listan kan göras lång. Vi borde oftare ställa oss frågan hur världen sett ut utan bistånd och fundera över om inte ett än mer effektivt bistånd kunnat motverka misär.

Redan året 1968 beslöt riksdagen att biståndet skall ligga på en procent av BNP (sedermera BNI) oavsett hög- eller lågkonjunktur. Åttiofem procent av riksdagens ledamöter tillhör partier som står bakom enprocentmålet. Under den borgerliga regeringen året 1992 uppgick biståndet till 1,03 procent av BNI.

Enprocentmålet har också en internationell symbolisk betydelse som ett moraliskt grundat ställningstagande. Världens sämst lottade ska vara fredade och inte utgöra en budgetregulator.

Själva biståndsnivån är viktig, då frihandel i nuläget inte räcker som metod för att vare sig bygga upp Afghanistan, ge bromsmediciner åt hivsjuka i Zambia eller stötta demokratikämpar i Vitryssland, Kuba eller Iran. Den största dödsorsaken i fattiga länder är i dag infektionssjukdomar som i många fall går att utrota genom vaccinationskampanjer om pengar fanns.

Talet om allas lika värde, om det universella människovärdet, ska givetvis vara drivkraften för vårt biståndsarbete. Men i en värld där klimatproblemen växer oss över huvudet och globaliseringen tydliggör gränslös påverkan och internationellt omätbart beroende, kan det faktiskt också talas om ren självbevaringsdrift, när biståndsfrågor aktualiseras.

En av jordens mest förmögna, Bill Gates, har tydligen uppfattat det som både nödvändigt och berikande att få vara med om att skapa en bättre värld. Vi är övertygade om att också rika nationer, att svenska folket, kan entusiasmeras för sådana insatser.

Biståndet måste effektiviseras. Demokratisering ska vara ledstjärnan. Nolltolerans ska råda vad gäller korruption. I dessa strävanden skapas ingen motsättning till ett anständigt stöd och till att Sverige bidrar med åtminstone en hundradel av sin inkomst i en värld där miljarder svälter, är analfabeter eller lever i grymma diktaturer. Nog har vi borgerliga politiker tillräckligt goda idéer, så att vi kan fylla enprocentmålet med vettig politik, vi har gjort det förut.

Politik handlar alltid om prioriteringar. Vi kan aldrig acceptera moderaternas biståndsbesparingar. Det är dags att de borgerliga partile-

darna tillsammans lovar att leva upp till enprocentsmålet och fokusera biståndspolitiken på demokrati.

Birgitta Ohlsson, Riksdagsledamot i utrikesutskottet, biståndstalesman (fp) och styrelseledamot i Sida

Alf Svensson, Riksdagsledamot, fd partiledare (kd) och biståndsmister 1991-1994

D: I Parakletens tjänst:

En stor kraftkälla till förändring

IMPERIER OCH STORMAKTER av alla de slag, och teokratiska och politiska maktvälden, har avlöst varandra under historiens gång. Det är bara orättvisor, utnyttjande och kärlekslöshet som består!

Och i dag, när politiska företrädare i Sverige, och i världen, framhåller sin förträfflighet, är det oförmågan och oviljan som mest lyser. Värnandet av de minsta bland människor, de ensamma och de hjälpbehövande i världen, lyser däremot med sin frånvaro!

Nöden och misären i världen är obeskrivlig! Över denna politiska otillräcklighet är vi dock alla ansvariga, på många sätt och vis! Den rika världens så kallade demokratier har kommit på skam!

Medvetenheten och förhoppningen om ett handlingsprogram som skulle kunna få världsordningen att förändras i grunden, har stor acceptans bland troende och andligt fria människor. En önskad förändring av världsordningen delas oftast med världens övriga människor. Världen behöver verkligen förändras i grunden!

Med denna stora medvetenhet om en förändring, och med förenade krafter, kan vilka berg som helst flyttas! Bäst är alltid att ha de minsta, de värnlösa och de hjälpbehövande för ögonen! Se verkligheten med andra ögon! Ingen i världen ska behöva vara fattig och utnyttjad!

Jesus utlovade en hjälpare, kraftfullare än honom själv, och som skulle komma människorna till del. Tror ni på sådant? Visst gör ni det! Det borde ni i alla fall kunna göra! För detta är tillfället då "obestämd tid" övergår i realtid!

Viljan till förändring finns stort hos er – självklart! Och föredömliga insatser för världens minsta gör ni många gånger dagligen i era organisationer eller anknytningspunkter.

Parakleten är redan på plats, så som det berättats i Evangelium! Det

har skett genom er egen föredömliga medverkan, genom ert eget sökande efter kunskapen om Livsanden, på det sättet att ni själva kommit till insikt och handling – så som ett levande vatten! Men om detta är många inte riktigt medvetna om!

Nu frågar ni mig med all rätt hur jag kan påstå något sådant! Jag har bara lagt ihop det ena med det andra, och själv kommit till insikt. Det handlar med andra ord om inspirationer från Livsanden – eller om dialog med Livsanden. Livsanden gör oss emellertid påminda! Förlita er därför på ert eget fria omdöme och er egen fria tro! Variationer och personlig trosfrihet är därför föredömligt och mycket värdefullt! Och i denna frimodighet ligger förändringens vindar och skapandekraft! Livsanden Är i dig, och du Är i Livsanden!

Genom detta förhållningssätt har Livsanden personliga relationer med lyhörda människor! Bli alltså medvetna om parakletens närvaro hos var och en, i respektive medvetande!

Och i vår tids koordinatpunkt medvetandegörs alla Jesustrogna, för dem som vill vara lyhörda!

Förnuft, känsla och tro förenas i frivillighet och utan makt! Se inte detta som spektakulärt, för då missar ni själva poängen med Jesus och Livsanden!

På Jesus uppmaning att älska Livsanden av hela hjärtat, möjliggjordes var och ens tillblivelse för Livsandens inspirationer!

På Jesus uppmaning att älska vår nästa så som oss själva, möjliggjordes parakletens tillblivelse!

Inspirationernas betydelse nödvändiggjorde värnandet av dem som behöver värnas! Jesus uppmaningar handlar om orsak och verkan – det ena resulterar i det andra, punkt för punkt i Livsandens andetag!

Jesus menade också att orden lagts i hans egen mun av Livsanden, genom inspirationer! Av Jesus inspirationer kunde vi komma till tro – bara för att det verkade vettigt och övertygande! Jesus är alltså ingen helig relik, och han har ännu inte sagt sista ordet! Låt i stället hans ord efterlevas!

Många har försökt att definiera bort Jesus, men detta har alltid kommit på skam!

Parakleten – den latent a enhetskraften – kan mobiliseras och förändra världen! Det handlar om saklig förändring av världsordningen, för kärlek och rättvisa! Världen ska avslöjas och förändras i grunden

genom kraftfullare uttrycksformer! Se detta med Jesus ögon och med modiga intellektuella perspektiv!

Förändra världen genom påtryckningar – om och om igen, och oupphörligt! Förändringens vindar har ni redan erfarenhet av, men en ny och uttrycksfullare fas kan här ta sin början, om vi själva vill! Hur då?

Se exempelvis de båda biskoparna KG Hammars och Anders Wejryds inlägg i Svenska Dagbladet (Brännpunkt)! Inlägget är det goda exemplet för en utgångspunkt, som skulle kunna utgöra en möjlig början! Förutsättningarna finns alltså!

Ett sådant inlägg är en början, två inlägg är en fortsättning, mångfalden av kraftfulla påtryckningar förändrar världen! Förutsättningen ligger i förmågan till gränsöverskridande samarbeten för den ändamålsenliga utvecklingen – en utveckling som inte kommer per automatik. Allt detta vet ni redan, men blir här en påminnelse!

Biskoparnas inlägg skulle alltså kunna utgöra en kvalitativ och vällovlig utgångspunkt, eller avstamp, för saklig propaganda i omfattande kampanjer av de massmediala formaten. En mobilisering, som i medvetenhet, tålmodighet och idoghet förhoppningsvis rubbar cirklarna av denna världsordning. Om de säger er att detta är politik, så svara dem: ja, detta är politik i allra högsta grad! Ta av er munkavlarna och låt er bli mera hörda!

Nu gäller det alltså en av vår tids mest omfattande katastrofer: slaveri och tvångsmässigt utnyttjande av miljoner försvarslösa, barn, kvinnor och män! Det var alltså ingen slump att biskoparna gjorde sitt inlägg i SvD! Deras inlägg var medvetet, och menat för att världen skulle kunna förändras! Så är det!

Extraordinära åtgärder. Ekumeniskt tänkande, och generösa tankar om varandras organisationer finns redan. Er kunskap om världen är på toppnivå, och samarbete i kampanjer har ni erfarenheter av. Och era kunskaper och erfarenheter är outhärliga för världens utsatta! Trots all välvilja och allt vad ni redan utfört kvarstår ett faktum: att det fortfarande finns miljoner förslavade, och miljarder förtryckta i denna världsordning! Antalet tycks tyvärr inte ha minskat nämnvärt! Mörkertalen upptäcks oupphörligt! Men vi blir påmind ideligen, genom ett pockande och vädjande om att hitta verkningsfullare uttryckssätt! Det handlar mycket om den politiska påtryckningen!

Frågan måste därför ställas: kan Jesustrogna organisationer hitta nya extraordinära förhållningssätt, som skulle kunna bli början till slutet för denna djävulska tillvaro? Kan parakletens konstruktiva svärd

rädda miljoner människor i nöd? Jesus vet att ni inte klarar detta utan honom! Och därför görs ni till hans jämlikar! Jämför med Tomas, som blev tvilling, eller jämlike, med Jesus!

Jag hoppas därför av hela mitt hjärta att en fortsättning följer, i ett rimligt och konstruktivt samarbete över barriärer och gränser! Detta bör i så fall ske under ledning av er själva!

I första andetaget handlar det om att få dropparna att urholka, för att sedan... ja, ni vet allt själva! I parakletens tjänst! Jag har förstått att en stor potential redan lagts i era händer, för att ni som ett enda svärd, ska kunna agera hjälpare och beskyddare för de värnlösaste bland människor i världen.

Var ligger då skillnaden mellan det värdefulla som redan görs, och det som borde göras? Slaveriet och tvångsutnyttjandet, kan jämföras med Tsunamikatastrofen, men i en avsevärd större omfattning. Skillnaden ligger i en katastrof skapad av människorna själva. Hjälparnas insatser håller för närvarande inte stånd mot profitörernas framskjutna positioner. Det faktiska förhållandet gör att något värdefullt utöver det vanliga borde göras! De värdefulla insatserna kan formuleras som den enande kraften för ett konkret slutmål, för att fullständigt stoppa slaveriet i vår tid! Kraven på de kristna organisationerna kan alltså ställas mycket högre än det någonsin tidigare gjorts! Detta på grund av att Livsanden ber er om denna tjänst!

Börja där början finns! Jesus nödvändiggjorde parakleten, bara för alla människors skull! Livsanden tycks mena, att om ni inte kan ta till er detta, så finns det heller inga andra som gör det! Nu blir ni i stället tecknet för världen!

Ni behövs som Jesus vakande ögon! Propagera om det ni ser med Jesus ögon, och gör er medvetna om att förändringens vindar har ni redan lärt från Evangelium! Det här är egentligen ingenting nytt för er! Bara ni kan urskilja nyanserna! Uttryck det hela i stället med era egna lämpliga ord, det blir säkert bäst!

De goda och föredömliga exemplen är redan på plats, genom alla solidaritetsorganisationer. Och många nya exempel tar plats för att hjälpa världens förtryckta! Utöver detta finns mängder av föredömliga människor som har de sämst ställda för ögonen. Vi kan även vänta oss oväntade hjälpare genom oväntade handlingar.

Själv är jag bara en röst som ropar på hjälp för de behövande! Och i detta sammanhang är jag bara den jag är, precis som ni!

Uppfattat av Paul Lindberg

Paulus suckar

I lydnadens tecken

Paulus gjordes till klippan som kristenheten byggts på. Paulus kyrka byggdes i Kristi namn. Jesus bygger den andliga kyrkan i kärlekens och rättvisans namn – i Guds medvetande. Skillnaden fick vissa konsekvenser. Paulus segrade genom hans användbarhet för kejsarmakten och kungar av Guds nåd. Paulus blev användbar även för senare makt-havare i största allmänhet. Människas makt över människa gjordes till norm – på alla plan och i alla skrymslen. Och denna historia märkte världen. Utan kejsarmakten hade Paulus värderingar knappast kommit till seger.

PAULUS RETORISKA FÖRMÅGA exempel görs i framförallt Romarbrevet, som kanske tillhör världens mest berömda skrift. Men i hans skrifter finns också grumligt grådask, en blandning av ljus och mörker. Ett resultat av en ofullkomlig människa. Hat, förakt, översitteri, intolerans och fördomar finns nämligen med i Paulus skrifter – blandat med Jesu ljuslära. Detta trots de myckna kärleksförklaringarna till Jesus och Gud. Varför?

Aldrig någonsin har en människa haft en så stor genomslagskraft, och under så lång tid, så som Paulus genom sina skrifter. Efter hans intentioner byggdes världens största och mäktigaste kyrka. Det blev också den största religionen någonsin. Och denna storslagenhet passade in i världsordningen, vilken byggde på människas makt över människa och till hennes skada. En kejsarkyrka i organiserad kamp mot alla som ville andas fritt.

Denna historia var många gånger i rak konfrontation mot Jesus intentioner, som i stället handlade om kärlek och rättvisa för alla människor i hela världen.

SANNINGENS BETYDELSE

Om Paulus bär den världsliga kyrkan på sitt samvete, så är det Jesus som det andliga Ljusriket vilar på, enligt Jesusintentionen. Denna definition är också viktig för annars blir Jesus utan betydelse. Och det skulle också visa sig att Jesus blev en kitschig staffagefigur, i jämförelse med den världsiga paulinska kyrkan. Detta bygge blev inte alltid en kyrka av Jesu andliga kött och blod. Det blev under lång tid ett bländverk för världens aristokratiska makthavare, en maktkyrka att glänsa i – en maktpararat för den heliga enfalden.

Stora kvalitativa och synliga förändringar har i vår tid skett inom kristenheten. Paulus märkte världen. Men inte bara han – framförallt har Jesus anhängare, de som axlade successionen efter Jesus. De märkte också världen genom att Livsanden först utgöt anden över Jesusanhängarna. Dessa hundratals människor blev skaran som fick uppdraget att sprida Evangelium. Utan denna mångfald hade Paulus betytt intet.

Två parallella kyrkor utvecklades inom Kristendomen: Den Paulinska kyrkan, och Jesusdomen – och i stor blandning.

Den utvalda skaran var de i första hand som möjliggjorde spridningen av Evangelium. Jesus fick orden stoppade i sin mun – så som inspirationer. Det var inte Paulus själv som av egen kraft gick till seger med sina skrifter. Det var den romerska kejsarmaktens vilja som gjorde Paulus alster användbara, och som tog chansen när detta gavs.

PAULUS MÄRKTE VÄRLDEN

Jesus säger att han inte kommit för att rädda världen, han syftar på den kärlekslösa och orättvisa världsordningen. Han säger att han istället kommit för att förändra världens människor. Jesus menar att denna världsordning behärskas av både ondska och egoistiska maktmänniskor. Världens blandning av ljus och mörker skall konkretiseras, splittras och åtskiljas. Och det är faktiskt någonting som ständigt sker utan att det riktigt tydligt märks. Var och varannan med öppna ögon märker det. Och det sker i var och ens inre, i det enskilda livet.

I dag återvänder historiker, teologer och arkeologer till tiden då Jesus verkade. Efter alla skriftfynd som återfunnits kan man i dag säga att de grekiska skrifternas evangelieböcker, i Nya Testamentet, ändå har en kontinuitet. Gamla Testamentets profetböcker tycks också ha en kontinuitet med de tidigaste skrifterna, i den meningen att profeternas intentioner är i det stora hela rätt återgivna under historiens gång.

Mycket av historiciteten tycks alltså överensstämma ganska väl. Men det betyder inte att dessa skrifter nödvändigtvis följer Guds andemening helt och fullt. Det kan man inte utläsa av Bibeltexterna. Bibelns alla skrifter är resultatet av både inspirationer och personliga värderingar, nedskrivna av ofullkomliga människor, och bör därför ses i ljuset av en ogrumlad och urskiljande granskning – då har man närmast sig Jesus egna metoder. Ett okritiskt bifall är inte i sann anda i enlighet med Jesu efterföljelse.

Många fynd som gjorts är från tiden efter Jesus död, och skriftfynden som handlar om Jesus, är på många sätt i stor överensstämmelse med dagens tryckta biblar. Om det förekommit avgörande förändringar, då blir frågan om dessa i så fall skett vid apostlatiden, och vid Bibelns kanonisation (sammanställning, urval). Och har detta i så fall påverkat Bibelns utformning?

Den nuvarande kanonisationen har naturligtvis inte varit rättvis eftersom den femte evangelietexten, den av aposteln Tomas inte kom med. Tomas texter ligger närmast och ursprungligast av alla evangelierna. Enligt senare historisk forskning är det evangeliet med rätta uttalad Jesusintention. Den så kallade Q-källan. Kanonisationen skedde på 300-talet, en tidpunkt när Jesus på många sätt blivit avpolletterad som ljusbäraren för den då begynnande kristenheten. Istället blev han något av en altartavla eller ikoniserad väggdekoration. Det som följer är att den kejsrerliga paulinska/augustinska maktkyrkan inledde utrensningar mot den andliga och innerliga fria viljan. Och i den fortsatta meningen bekämpades bokstavligt talat den ursprungliga Jesusintentionen, genom bland annat en ofullkomlig kanonisation av Bibeln. Kyrkoordningen förvärldsligades. Kyrkan och kejsarstaten blev nu den pansrade näven mot oliktankande. I ljuset av denna vemodiga utvecklingsperiod ser vi i dag en svensk kyrka under ständig förändring, och där många mått och steg tagits för att återvända till Jesu lära, som är kärlek och rättvisa. Och inte bara den Svenska kyrkan, vi ser det på flera håll runt om i hela världen.

PAULUS VÄG OCH SANNINGEN

Paulus föddes i Tarsus i Kilikien i nuvarande Turkiet och fick en gedigen utbildning i grekisk-klassisk filosofi, men framförallt i den fäderneärvda lagen och det judiska historieärvet. Paulus blev den intressantaste personen vid sidan av Jesus under hela den kristna eran fram till i dag.

Det är hans tolkning av evangelierna som ligger till grund för den

kristna kyrkan – inte i första hand evangelierna själva. I evangelietexterna kan man se något annat än de annorlunda tolkningar Paulus styrt mot. Detta kan ses klart och tydligt, vilket också viss teologisk historieforskning kommit fram till.

Han lär ha träffat Petrus i Jerusalem och kan då ha fått höra berättelsen om Jesus direkt av urförsamlingen, på ett annat sätt än då han förföljde Jesusanhängarna. Men drog senare andra slutsatser av vad Petrus och Jacob gjort. Och det framgår klart i striden mellan dem.

Betydelsen av Paulus totalitära, och ofta fördomsfulla texter, vilka vi finner i Bibeln, kan ses i samband med att Jesus aldrig själv skrev ned sin lära. Jesus säger själv att han inte kommit för att skapa fred. Han kan medvetet ha avstått att ge ut egna exakta texter, på grund av var och ens personliga tillblivelse.

Människorna tar sig makten över kunskapen på gott och ont utan att se konsekvenserna av detta. Ett etiskt avvägande borde istället vara en nödvändighet. Genom dessa avväganden och handlande formas tillblivelsen i den fria viljan. Jesus kastade in en eld i världen, och det är den som nu brinner. Och det är kampen mellan gott och ont – exempelvis i handlandet kring kärlek och rättvisa. I dag sker en andlig syntetisering hos var och en, i var och ens relationer till medmänniskor. Troligen är denna självprövning Jesus avsikter och som bildar kärnan i frågan om livets mening: att växa och bli till, som medvetna och ansvarsfulla människor för varandra och för livet. Tillblivelsen kan därför inte, enligt ovanstående tanke, förfuskas eller ta några genvägar till Gud.

Vilken betydelse har då kunskapen om gott och ont? Ja, den handlar om den fria viljan, som var och en fått, och genom egna val låta det etiska medvetandet avgöra genom definition, urskiljning och rannsaking om vad som är gott och ont, det vill säga Guds moraletik.

Denna definition har också Jesus förmedlat på ett alldeles klart och koncist sett, med den exakta kunskapen om Gud. Denna kunskap finns komplett, helt klart och oförfalskat i de fem evangelierna.

Tomas, som var med Jesus under hans predikningar borde vara trovärdig. Han blev ju hedrad av Jesus, och den som verkligen till slut hade begripit hela innebörden av Jesus budskap. Därmed hade Tomas blivit "tvilling" eller "jämlike" med Jesus. Paulus däremot, hade ju inte ens träffat Jesus, men däremot förföljt och låtit mörda Jesus anhängare.

Den kvalitativa innebörden som Jesus formulerade, "Riket finner du i

ljuset av ditt inre och utanför dig själv”, gav oss förståelsen av de stora möjligheterna. Det visar nämligen att varje individ har en personlig relation med Gud genom olika förhållningssätt, exempelvis genom bön, dialog eller genom föredömliga handlingar. Och detta oavsett religions-tillhörighet, eller någon religion över huvudtaget. Men också utan någon teokratisk ställföreträdare.

Viktigt är tro och de goda handlingarna, vilket de flesta kristna människor också är pigga på att leva upp till. Tro och goda gärningar har egentligen ingen prioritetsordning utan är bra om det överhuvudtaget vill infinna sig. Tro utan gärningar är däremot inte i Jesus anda!

Goda gärningar kan egentligen ibland bara vara föredömlighet i kärlek och rättvis med andra människor. Alltså ingen särskild tung börda, nödvändigtvis.

I de paulinska breven betonas två aspekter: betydelsen av Jesus död och uppståndelse, och om de konsekvenser detta får för var och en som tror på detta, och förståelsen av domedagen, och att dessa aspekter är nära förestående. Därför är det viktigt att förbereda sig inför detta. Därför skriver Paulus ofta om moralfrågor, om hur man bör leva i väntan på världens förestående undergång.

Paulus teologiska lära kan indelas i tre epoker: För det första, löftenas tid, som handlar om lagarna givna vid Sinai. För det andra, Toras tid, då Gud förbereder frälsningen inför den tredje epoken, som är Jesus gestaltning för att uppfylla Guds planer och löften, och därmed har den israelitiska lagen uppgraderats i och med Jesus frälsarintention.

Det är Jesus död och uppståndelse som blir kärnan i Paulus förkunnelse.

Paulus förkunnelse härleds dock från Jesus första anhängare i Jerusalem. Men dessa första hade en kvalitativt annorlunda distinktion än den Paulus förmedlar. Deras förklaringar ligger helt i linje med Jesusintentionen, som förmedlades av evangelisterna, och som i Tomasevangeliets alltså förklarar: "Riket finner du i ljuset av ditt inre och utanför dig". Denna innebörd gäller för var och en personligen.

Paulus kyrkobygge möjliggjordes istället som en ägodel av den världsliga makten. Ett kyrkobygge som också möjliggjorde att många ledande dignitärer av de paulinska värderingarna egentligen innerst inne aldrig trodde på en uppståndelse i linje med Jesusintentionen.

De skapade istället sina egna skatter och himmelriken på jorden i form av "Guds sanna organisation på jorden". Men också med materiell rikedom i samarbete med världens makthavare, med ärorika titlar,

biskopspalats och kostsamma tempel. Allt på bekostnad, och med en total utsugning, av dem som Jesus egentligen verkade för.

Många kyrkor av idag har emellertid i praktisk handling ändå reviderat en hel del av det paulinska arvet och återgått till Jesus rena, enkla men djupa lära.

Detta är de faktiska resultaten av en tidigare kristen kyrka som lieerade sig med världsmakten och den jordiska härligheten. Idag kallar vi det för framgångsteologi.

Paulus krav på lydnad och underkastelse utnyttjades direkt av de maktfullkomliga människorna. Man kan säga att Paulism motade Jesus i grinden just när Jesusintentionen började ta form hos folkmassorna.

Paulus tolkningar av Jesus ord behöver självklart öppet omprövas, på grund av att Paulus lagt ut alltför många stenar för andra att snava på, och sedan kastat nyckeln i en mörk brunn. Nyckeln som var avsedd till den dörr som skulle öppnat vägen för sanningen och livet.

Att växa i sanningen är något mycket större än bara med Paulus tolkningar.

Paulus brev till den kristna församlingen i Rom tillhör kanske litteraturhistoriens mest kända exempel på retorik. Ett skrivsätt som nästan gjordes omöjligt att ifrågasätta – av språkliga skäl. Här ligger också framgången i kejsarmaktens maktfullkomliga kyrkobygge.

Jesus sade att vi inte ska fästa oss vid denna värld för den kommer att försvinna. Alltså bokstavligt talat. Jesus predikar istället om ett alternativ, som är uppståndelsen. Detta är det glada budskapet som kom att kallas Evangelium.

Jesus menade att vi inte skulle skapa rikedom och skatter i den här världen, utan att vi istället skapar oss en personlig och andlig skatt hos Gud. Skatten som vi skapar inom oss själva genom andlig sinnesförändring, genom aktiva handlingar för medmänniskorna. Det är detta som Gud kan bedöma och godkänna. Det handlar om tillblivelsen, att växa i sanningen för livet. "Bli till medan du passerar!" säger Jesus, enligt Tomasevangeliet.

EN ANNAN SANNING

Vi har sett en fantastisk och ändamålsenlig utveckling genom bland annat ett naturvetenskapligt kunskapsupptäckande inom alla ämnesområden. Paulus på sin tid var snar att sabla ned den grekiska filosofin. Men den tidens filosofi var begynnelsen till vår tids vetenskaper. Paulus varnade för dessa filosofer, på ett mycket fördomsfullt sätt, då

han menade att dessa filosofer trodde att de förstod saker och ting bättre än Gud, att de bara hittade på och inbillade sig det mesta, enligt Paulus själv. Alltså, till skillnad från honom själv, som var den som förstod hur allt låg till. Sådan självgodhet hade faktiskt Paulus.

Vid denna tid stod den hellenistiska kunskapen på sin högsta nivå. Medelhavsområdet var helleniserat. Jesus pratade arameiska och hebreiska, kanske också grekiska och latin.

Genom den senare paulinska kyrkans tolkningsföreträde och ovillighet till vetenskaplig yttrandefrihet, eller den fria kunskapen om verkligheten, stannade världen upp i en okunnighet som fick följder för hela den kristnade världen, på alla nivåer, och under mycket lång tid. Med tiden hittade kunskapssökarna kryphål och andra genvägar för den ändamålsenliga utvecklingen.

När kyrkan hade som mest makt utnyttjades denna makt till att förtrycka och förfölja oliktankande. Oftast genom kyrkans makt över människa och under tvång växte denna kyrka sig väldigare. Denna makt gjorde sig så stor och bred. Många dog i Guds namn på grund av den falska intentionen. Människor kuvades och utnyttjades under den världsliga kyrkan och i Kristus namn. Precis som om en ond ande tidigare hade legat bakom Paulus hårdföra och självsvåldiga tolkningar av Jesusintentionen.

Det var hans tolkningar som möjliggjorde denna bisarra utveckling. Att finna Guds rike inom sig själv innebär just att det är sinnesförändringen som måste till för att komma närmare Gud. Detta kan ske genom bön, dialog, och studerandet av läraren Jesus intentioner, och på så sätt kan var och en få en klarare självkänedom. Detta är alltså helt möjligt, och exempelfierades av Jesus själv.

Det betyder att man växer i anden och i sanningen, genom kunskapen om Gud, och sedan verkar med Jesus intentioner i tanke och i handling. Det sker genom urskiljning och rannsakan, i relationerna människor emellan. Grunden har därmed getts för Gudskänedom, självkänedom och omvärldskänedom.

På grund av en oklar framställning, om domedagen och världens upplösning, som Paulus predikade om, blev besvikelsen stor när förhoppningarna inte inlöstes.

När Jesus tidigaste ledargestalter försvann trodde många av anhängarna att de omgående skulle få uppleva övergången till Guds nya rike. Men detta kom ju inte. Ingenting alls hände. Paulus hade ju predikat att alla skulle vara redo för domedagen. Paulus hade heller inte mött

Jesus personligen, han hade däremot förföljt Jesusanhängarna. vilket kan vara en av förklaringarna till hans annorlunda Jesustolkning. Paulus började sin kristna verksamhet någon gång under 40-talet, omkring 15 år efter Jesus död. Troligtvis hade han inte helt förstått Jesus andemening.

Han menade att tro och dop är porten till himmelriket, och genom denna akt lösgörs människan från Adams synd. Människan fogas samman med Jesus genom kyrkan, som är den synliga manifestationen av Guds rike eller himmelrike.

En modern symboltolkning av dopet är den troendes personliga ställningstagande för Gud. Dopet blir i den betydelsen något som sker i ljust av ens inre.

Även om många upplevt och vittnat om Jesus uppståndelse på den tredje dagen, så räckte visserligen detta för att föra Jesusintentionen vidare, men det räckte inte för att få klarhet i hur man skulle finna Gudsriket. Men denna förklaring har faktiskt Jesus gett, och den fanns också återgiven i Tomasevangeliet. Detta radikala Evangelium som falskeligen definierades bort från kristenheten och som därför gör de fyra övriga evangelierna ofullkomliga. Utan alla fem evangelierna, kan vi inte riktigt förstå den enkelhet, och samtidigt dess djuphet, som Jesusintentionen verkligen innebär.

Den paulinska kyrkan tog många gånger bort själva andligheten från livet, som sedan ledde till den maktpolitiska kyrkan, så som vi ser den i dess eländiga historia.

ORDETS BETYDELSE

Ett exempel på förståelse av betydelsen av Guds andekraft, i ett transcendent tillstånd av samtidighet, är när Jesus hänger på tortyrkorset. Han svarar den ena rövaren: *"Sannerligen säger jag dig, i dag skall du vara med mig i paradiset."* Men enligt vissa synpunkter mot denna beskrivning av en omedelbar uppståndelse, blir tolkningen annorlunda genom uteslutningen av Jesusintentionen. De menade att Jesus sade följande när han hängde på korset: *"Sannerligen säger jag dig i dag, du skall vara med mig i paradiset."* Det handlar bara om förändrad placeringen av ett litet kommatecken, men som får en kvalitativ annorlunda innebörd.

Ovanstående är nu verkligen inget hårklyveri om profetens skägg. Man kan nämligen direkt utläsa av den senare tolkningen att detta är ett försök av ett tillrättaliggande. Genom att på ett påhittat sätt söka

klargöra en svår passage, nämligen att Jesus och rövaren inte rimligtvis kan komma till paradiset redan samma dag. Först måste ju själen komma till minnesgraven i väntan på uppståndelsen, och sedan måste en ny jord och nya himlar skapas. Och detta tar ju en massa tid?

Själ och kropp är det som utgör människan, länkad med Skaparens egna anordningar, helt enkelt genom kvantprocessernas samtidighet – utan tid och rum, det vill säga obestämd tid.

Och här kommer poängen: på grund av uppfattningen om en väntetid i en minnesgrav kunde fantasier om helvetet och skärselden uppkomma – någonting måste ju människorna syssla med i väntan på en ny jord och nya himlar.

I Bibeln talas det om obestämd tid som sedan översatts till evig tid, vilket kan ses som förändringsbara och växelverkande processer – någonting i linje med de moderna matematiska dimensionsteorierna. Hur blir det då med "minnesgraven", som det står om i Bibeln? Ja, minnesgraven är ju en realitet bara för vår rumstiduppfattning av tillvaron. Samtidigt blir "minnesgraven" en helt annorlunda förklaringsgrund, i en transcendent situation, helt i enlighet med vår tids naturvetenskapliga erfarenhet – en naturvetenskaplig sanning som fått växa fram till förståelse för en ändamålsenlig utveckling.

Minnesgraven är en människas själ och kropp som finns i minnet hos Gud (*vacatio, rema, cogitare*). Ljusriket är alltså nära, och närmre än vad vi knappast kan föreställa oss – så nära att inte ens rumstiden finns i vägen. Guds rike finner du i ljuset av ditt inre och utanför dig själv, och Ljusriket vibrerar bara några elementarpartiklar ifrån oss. Här ligger också betydelsen av "nya himlar", vilka utgör förutsättningen för den växelverkande transcendenten, och som kommer med Guds utökade andekraft vid tidens slut. Därför kan uppståndelsen ske helt omedelbart efter den köttsliga döden.

Ingenting, enligt dagens naturvetenskapliga förklaringar, ligger egentligen till hinder för en övernaturens metafysikaliska uppståndelse, i enlighet med Jesusintentionen. Det är heller inte så konstigt, för den troende, med tanke på att Gud är den som är upphovet och övernaturen till själva orsaken.

Det stora hos Paulus är dock att han i sina brev gjorde Evangelium känt. I Bibeln är det evangelietexterna som är det viktigaste. Det som gjort Paulus låg, är då han med sina fariseiska värderingar helt oförbehållsamt för in dessa värderingar i den nya läran från Jesus – alltså i läran om hoppet kring Guds rekonstruerade paradiset och om en möjlig

uppståndelse. Jesus stötesten var just fariséerna och deras ovilja att själva leva som de lärde. Det gällde bland annat deras självgodhet och nedsättande attityd mot bland annat kvinnor och enkla människor. Men det gäller naturligtvis inte alla fariséer, en hel del av dem var ju Jesus bästa vänner. Jesus var ju själv skolad bland fariséerna.

Jesus avslöjade fariséernas teokratiska översitteri och dubbelmoral. Det var dessa som också blev huvudkontrahenterna i hela historien om Jesus. Det var romarna som tekniskt sett dödade Jesus, men på tillskyndan av vissa fariséer.

Ett viktigt inpass är att det aldrig någonsin varit judarna som mördade Jesus, inte på något sätt! Det är bara antisemitisk propaganda som uppkommit inom kristenheten. Påvekyrkan har också bett om ursäkt för detta.

Paulus går till konfrontation mot Jesus arvtagare, mot Petrus och Jakob. Inte så att Paulus haft fel i allt som han utträttade, absolut inte. Men avgörande fel som har gjort att alltför många människor under närmare två tusen år blivit mycket illa behandlade och fått utstå mycket lidande.

Paulus inleder emellertid en maktkamp om den fortsatta ledningen av den nya Jesusrörelsen. Det är alltså på detta sätt som kristendomen tar sin början. Paulus anklagar Petrus för att inte vara evangeliet och Jesus trogen.

Paulus säger själv: "Jag konfronterades med Petrus, jag sade att han var en lögnare! Jag tuktrade upp honom mitt framför ögonen på alla. Och Petrus tog så illa vid sig så han smet ut sin väg", enligt Paulus egen berättelse.

Paulus gav sig även på Jakob som han handgripligen kastade ut. Detta inträffade i Antiokia. Han angrep alltså Petrus, Jesus apostel, han som skulle bli den klippa som kyrkan skulle byggas på. Men den kyrkan kom aldrig till stånd, kärlekens hörnsten hade Paulus byggare kastat bort.

Vi ser här inledningen av de kuppliknande händelser som inleds av Paulus, denne farisé, skolad och mycket energiske gestalt, men som ger sig på de enkla och milda apostlarna, vilka Jesus själv utvalt som sina efterträdare.

Den förklaring som senare ges spridning, om denna historiska konfrontation, blir en ensidig framställning enligt den paulinska versionen. De menade att Paulus gjorde upp med apostlarna om den fortsatta strategin, som skulle gälla för den fortsatta evangeliespridningen. Je-

sus apostlar beskylldes för sekterism – de ville bara föra spridningen inom den judiska menigheten, medan Paulus däremot ville sprida evangeliet till alla nationer.

Ovanstående version och förklaring, har varit kristenhetens officiella historieuppfattning, men kan knappast vara trovärdig. Apostlarna som verkligen kände Jesus personligen visste naturligtvis Jesus rätta avsikter, de förstod ordens betydelse, helt klart! Det framgår också tydligt i evangelietexterna. De var enkla och ärliga, och Jesus lämnade dem aldrig i sticket förrän de riktigt hade förstått hans budskap. De hade helt klart för sig att Evangelium gällde för hela världens folk, både jude som grek.

Nej, den reella orsaken är naturligtvis att de Paulustrogna, senare i tiden, (troligtvis av Markion) "skapade" en historisk förevändning för en bekräftelse och legitimitet till förmån åt Paulus, som i stället blev den klippa som den kristna kyrkan byggdes på.

Paulus kunde nu försvaras med att Petrus själv förrådde Jesus då han förnekade Jesus tre gånger. Men detta blev Petrus förlåten för efter Jesu uppståndelse. Det gällde även Petrus bedrägliga kvinnoösyn, som nästan var lika dålig som Paulus kvinnoösyn. Men Jesus läxar upp Petrus i den frågan, och Petrus lärde sig att det gällde att ta till sig Jesus intentioner fullt ut, vilket vi kan läsa i bland annat Tomasevangeliets sista kapitel, där Jesus ironiserar över Petrus fördomar, och läxar upp honom.

Samma sak gällde för aposteln Tomas, då han tvivlat på Jesus uppståndelse, men senare kom även han till medvetande och blev övertygad.

Den paulinska successionsordningen låg också i linje med de värderingar som var gängse bland många människor, de som vägde mellan fariseism och läraren Jesus intentioner. Och dessa människor påverkades av Paulus propagandistiska och retoriska balansgång. Han formulerar allt detta i sina brev, vilka är tydliggjorda i Nya Testamentets alla Paulusbrev. Denna linje passade även bra för de efterkommande kyrkofäderna, när de sedan byggde vidare på det som kom att bli den nya romerska kyrkan i symbios med kejsarmakten.

Men Paulus gick inte segrande ur denna allra första kyrkostrid. Jakob hade emellertid mycket inflytelserika grupperingar, långt utanför Jerusalem. Jakob och Petrus ansåg att Paulus skulle inordna sig under deras självklara ledning i enlighet med den ordning vilka de var arvtagare till, som Jesus självklara efterträdare. Jakob var alltså tvungen att

mobilisera ett uppbåd av anhängare för att få Paulus att ta reson. Och detta bråk blir bara början i Paulus kampfulla karriär. Han flyr undan, reser direkt till västra Turkiet och Grekland, där han under tio år propagerar, agerar och bygger upp en organisation som läggs till grund för det som blev den paulinska delen av Kristenheten.

Paulus koncentrerar hela sin ansträngning på att göra sin sak till hela rörelsens sak. Och han kommer verkligen att lyckas – men knappast av egen kraft. Makten för detta kom senare från dem som hade nytta av Paulus förtjänst – kejsarmakten.

PAULUS VISAR VÄGEN

Det blir i staden Efesos, Syriens huvudstad, och trakterna där omkring som blir Paulus kärnområden. Efesos var en av romarrikets mest inflytelserikaste städer vid den tiden. Den kosmopolitiska miljön gav möjligheterna på det mänskliga material som behövdes.

I Efesos, fanns alla människor med de olika karaktärer, som Paulus kunde väva in med evangelierna i sina brev. Han ser också det nakna våldet och utnyttjandet av människorna. Det mesta fanns av synd i denna stad; den allra största lyx, sida vid sida med den djupaste förnedring och fattigdom. I Efesos fanns också filosofer, arvtagarna till den klassiska grekiska vetenskapen. Bland andra de som visste att jorden var rund och snurrade runt solen.

Efesos var ett centrum för världens bildning, vid sidan av Aten, Rom och Alexandria vid den tiden. Här mötte Paulus en mängd religioner, sekter och fritänkare av alla slag. Staden hade även 40 000 judiska invånare med ett stort antal synagogor, som liknade kulturella samlingslokaler där vem som helst var välkomna både judar och greker.

Överallt där det fanns synagogor i romarriket, kunde den judiska sekten som predikade om Jesus få plats. På så sätt spred sig Jesusläran ovanligt snabbt. På den tiden missionerade judarna runt hela Medelhavsområdet.

Predikningarna om den vise och föredömlige Jesus och avsikterna med Evangelium, blev snart omtyckta berättelser bland människorna. Detta var begynnelsen till Jesusdomen, men som senare alltså omformulerades av Kejsardomen genom bland andra de paulinska texterna för en ny romersk kyrka. Vi kan senare se den bysantiska kyrkan, och ännu senare se exemplet tysk-romerska kejsarriket med sitt ägande av den tyskromerska kyrkan.

JESUSRÖRELSENS FRAMVÄXT

I Jesusrörelsens inledningsskede kan man se en utpräglad tendens av vad vi i dag skulle kalla demokratiska värderingar, med ett socialt och kärleksfullt patos. Predikningarna gällde detsamma som det vi i dag kan läsa i de fem evangelierna, även Tomasevangeliet. Men även en mängd andra evangelier, som senare förbjöds och medvetet förstördes.

Kvinnorna var vid den här tiden ganska jämställda med männen. Många kvinnor organiserade församlingarna som tillsyningsansvariga, och de predikade och kunde vara lärare, precis som männen. Men de var också präster, kyrkoherdar och till och med biskopar, på samma villkor som männen. Så föredömlig var urkyrkan. Och detta hade de lärt av Jesus – aldrig av Paulus!

Det utvecklades många tolkningar av hur församlingarna skulle organiseras och värdera Jesusarvet. Paulus tolkning var vid den här tiden bara en av många. Han fick kämpa hårt för att inte församlingarna skulle bli påverkade av konkurrerande predikanter.

Paulus eftersträvade hierarkisk konformism i enlighet med den fariseiska traditionen, istället för mångfald och tolerans. Han skickade brev runt omkring till församlingarna. Många gånger var de ett slags hotfull propaganda för att göra hans sak till hela församlingens sak. "Vilka dårar ni är, ni galater! Vem har förhäxat er?"

Paulus grälar ofta med församlingarna, han kan inte alls tolerera att andra också tog sig rätten att tolka läran från Jesus. Under den första tiden diskuterades det verkligen om vad som kunde vara Jesus rätta andemening. Det är också efter dessa diskussioner som Paulus gamla erfarenhet, som den fariseiske agenten och förföljaren av de Jesustroende, nu åter börjar göra sig gällande.

Paulus skriver: "En kvinna må lära i stillhet med all undergivenhet. Jag tillåter inte en kvinna att undervisa eller att utöva myndighet över en man, utan hålla sig i stillhet. Ty Adam blev danad först, sedan Eva. Och det var inte Adam som blev bedragen, men kvinnan blev grundligt bedragen och råkade i överträdelse." 1 Timotheus 2:11–12

Från den uppenbarelse Paulus hade på vägen till Damaskus antar han nu en ny inställning, hans ånger börjar nu sakta avklinga. Paulus kommer nu att välja den breda vägen i stället för den smala vägen.

Den breda vägen är maktspråkets väg som Paulus återgår till. Han är skolad och kunnig inom retorikens område, och han predikar nu öppet de fariseiska värderingarna. Han döljer det inte på något sätt. Han använder samma argument mot sina kontrahenter, så som en gång fari-

séerna gjorde mot Jesus. Vilken otrolig besvikelse för alla Jesustrogna.

Paulus blandar nu in ännu mera av sina egna åsikter i evangelierna, som är allt annat än intentionerna från det Jesus lärde ut.

Paulus erkänner dock att det är hans egna synpunkter som saluförs, enligt följande: "Jag har ingen befallning från Herren, men jag ger min mening till känna såsom en som har fått barmhärtighet sig visad av Herren till att vara trogen." 1 Kor 7:25

Ovanstående Paulusord borde kunna övertyga fundamentalister om att allt som står skrivet i Bibeln inte är Guds ord! Men dessa fundamentalister väljer istället innehåll som motsvarar deras egna värderingar. Och detta går inte ihop med Jesus.

Paulus uppmanar församlingarna att de skall efterlikna honom, precis så som han efterliknar Jesus, vilket han inte alls gör. Han agerar nu åter som farisé, dem som inte Jesus kunde acceptera.

Och Paulus fortsätter: "Bli mina efterliknare, såsom också jag är i Kristi. Nu berömmar jag er, därför att ni i allting kommer ihåg mig och håller fast vid traditionerna (bl a de fariseiska traditionerna, författarens parantes) alldeles som jag har låtit dem gå vidare till er. Men jag vill att ni skall veta att varje mans huvud är Kristus, och en kvinnas huvud är mannen, och Kristi huvud är Gud. Varje man som ber profeterna med något på huvudet drar skam över sitt huvud, men varje kvinna som ber eller profeterar med huvudet obetäckt drar skam över sitt huvud, ty det är ett och detsamma som vore hon en kvinna med rakat huvud. Ty om en kvinna inte täcker sig, så må hon också bli klippt; men om det är till skam för en kvinna att vara klippt eller rakad, så må hon täcka sig. Ty en man bör inte ha huvudet täckt, eftersom han är Guds avbild och härlighet; men kvinnan är mannens härlighet. Mannen är nämligen inte av kvinnan, utan kvinnan av mannen; och vad mera är: mannen skapades inte för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull. Därför bör kvinnan ha ett tecken på myndighet på sitt huvud för änglarnas skull. Dessutom: i förbindelse med Herren är varken kvinnan utan mannen eller mannen utan kvinnan. Ty alldeles som kvinnan är av mannen, så är också mannen genom kvinnan; men allting är av Gud.

Döm för er egen del: Är det passande för en kvinna att obetäckt be till Gud? Lär er inte naturen själv om en man har långt hår, är det en vanära för honom; men om en kvinna har långt hår, är det en ära för henne?" 1 Kor 11:1-14

Paulus skapar nu en hotande rörelse mot kvinnorna. Hans egentill-

verkade kvasilogik är helt i strid mot Jesusintentionen. Dessutom är ju den allmänna uppfattningen att Jesus själv bar långt hår, vilket inte alls varit stötande. Romarna var korthåriga, som militärer, likaså Paulus, som var romersk medborgare.

Judarna var ofta långhåriga med stiliga skruvlockar, som vi kan se än i dag. Som kuriosum kan man på vissa museer se målningar med Paulus i ovanligt långt hår, antagligen konstnärens ironiska konstnärshandling.

Följande citat gör inte kvinnans ställning ljusare: "Såsom i de heligas alla församlingar må kvinnorna tala i församlingarna, för det är inte tillåtet för dem att tala, utan låt dem underordna sig, precis som Lagen säger. Så om det är något de vill veta, låt dem då fråga sina egna män hemma, för det är till skam för en kvinna att tala i en församling." 1 Kor 14:33-36

"Slavar må underordna sig sina ägare i allting och behaga dem väl, i det de inte säger emot." Titus 2:9

Många som kallade sig kristna blev med tiden föga bättre än de fariséer, de som misstrodde Jesus. Och detta är vad de fått lära sig av Paulus.

Paulus säger: "Jag är ju den ringaste av apostlarna, och jag är inte god nog att kallas apostel, eftersom jag har förföljt Guds församling. Men genom Guds oförtjänta omtanke är jag vad jag är. Och hans oförtjänta omtanke gentemot mig visade sig inte vara förgäves, utan jag har mödat mig mer än de alla, men ändå inte jag utan Guds oförtjänta omtanke som är med mig. Men vare sig det är jag eller de, så predikar vi, och ni har trott." 1 Kor 15:9

Ingenting blir fördolt om man söker. Allt kommer upp till ytan och avslöjas. Men trots det uppenbara har hans åsikter omhuldats. Varför?

Det är hög tid med en uppgörelse! Fegheten får inte stå i vägen för Jesus sanna ord! Paulus har fått sin seger given av dem som håller av hans personliga åsikter.

I nästan 2000 år kunde Paulus små ord, dessa löjliga manschauvinistiska åsikter, bli så fruktansvärt verkningsfulla. Åsikter som säkert kan förklaras som banalt personliga eller som tidens värderingar – men vilka katastrofala följder de fick. Inte bara skymfen mot ena hälften av mänskligheten, utan även med den nedvärderade inställningen till medmänniskan. En inställning som sedan fick följder och möjliggjorde utvecklingen av hela serier av hatfyllda fördomar, och därmed i ett systematiskt maktutnyttjande av medmänniskor.

Det blev helt enkelt legitimt att följa Paulus väg som ledde bort från

Jesus väg till sanningen och livet. Och därmed i ett systematiskt maktutnyttjande av medmänniskor. Maktsökarna tog chansen när denna möjlighet gavs.

Genom en enda mans olydnad till Gud, exempelgör Paulus svårigheten för oss alla att frigöra oss från människornas synd. Han visar hur lätt det är att välja den breda vägen, med all det fördomsfulla bråte som vi då i onödan får bära med oss i livet. Den breda vägen för Paulus blev den tunga bördan för alla dem som skadades av hans åsikter, och som sedan utnyttjades av ondskefulla människor.

Men om Jesus inte hade kommit före Paulus, skulle han vara helt utan synd, men nu hade han ingen ursäkt för sin synd. Samma sak gäller för dem som förlitat sig på Paulus synd, de är inte utan synd, de har inga godtagbara ursäkter.

Hos Paulus själv låg det goda i att bestraffa synden. Och synd bedömdes vara det som sågs med fariséernas ögon, enligt Paulus, men detta var inte med Jesus ögon.

VÄRLDEN MÖRKNAR

Paulus fällde många yttranden. Att fälla ett enda yttrande i ett enda ögonblick, kan vara ord som man tror på i just det ögonblicket. Sanningen behöver inte räcka längre än näsan för att vara den mäktigaste sanning som finns. Paulus inställning möjliggjorde – ofrivilligt kanske – den mörka maktens övertagande över den nya kyrkan. Så stort blev Paulus inflytande över kyrkan.

Paulus roll såg ut att liknas vid Judas Iskariot, och som senare manifesterades genom många mörka exempel, framförallt i de kristna kyrkornas välsignelser av historiens mest omfattande krig som bröt ut 1914, och som fortsatte 1939. Det gällde ovilligheten att motarbeta den fascistiska resningen på 1920 och 30-talen. Och Vatikanstatens upprättande 1929 genom samarbete med Mussolinis politik. Förintelsen möjliggjordes bland annat genom kyrkornas flathet och ovillighet till motstånd mot ondskan attacker på jorden.

Enligt modern forskning skulle det ha räckt med om både de katolska och lutherska kyrkorna helhjärtat satt sig emot Hitler, så hade Förintelsen varit en omöjlighet.

Krigen glorifierades och välsignades i Guds namn. Helt i linje med ondskans makt över denna världsordning, men helt emot Jesusintentionen. Verkningarna av Paulus inflytande blev i längden en tragedi. Hur mycket var Paulus skyldig för detta och hur mycket är de Pau-

lustrogna skyldiga? Varifrån kommer denna skymning som gjort människorna så blinda över Paulus svek mot Jesus?

Något av gåtan Paulus kanske kan förklaras av nästa Pauluscitat: "Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullföljt loppet, jag har hållit mig till tron. Från denna stund är rättfärdighetens krona lagd i förvar åt mig, vilken Herren, den rättfärdige domaren, skall ge mig som belöning på den dagen..." 2 Tim 4:7-8

Paulus visar här sin fullkomliga låghet, han verkar trött, och i viss mån desillusionerad. Han fullföljde loppet, men han verkar faktiskt inte riktigt säker på om han verkligen kan lita på om han är godkänd av Gud. Paulus var bara barn av sin tid – romare och farisé som han var.

Paulus skriver: "Sådana män är nämligen falska apostlar, svekfulla arbetare, som omskapar sig till Kristi apostlar. Och det är inte underligt, ty Satan själv omskapar sig ständigt till en ljusets ängel." 2 Kor 11: 13-14

Så här fortsätter Paulus med det ena angreppet efter det andra på oliktroende predikanter. Det är bara de andra som utgör falskheten, aldrig han själv, naturligtvis. Ändå får man känslan av att det är fråga om en ofrivillig självkritik, som en påverkan utifrån.

När Paulus hänvisar till traditionerna i sina brev, utgår han helt ifrån de fariseiska värderingarna – det är hans enda övertygande erfarenhet. Det är alltså de fariseiska präst- och lagtraditionerna han menar. Han blandar ihop Jesus nya kärleksförbund med det gamla Lagförbundet, men med fariseiska ögon, vilka han gör giltiga för sin egen övertygelse. Det blir nu lättare att framföra det nya budskapet i de judiska synagogorna.

Ovanstående opportunist kan vara en mänsklig svaghet, något som vi kan förstå. Men taktik och dribbla med sanningen får sina följder om inte en exakt kunskap om Gud förmedlas.

Paulus visar hur dubbelbottnad och motsägelsefull han är i sitt förakt mot medmänniskor med andra meningsuppfattningar.

Paulus säger: "Alltså: den som visar förakt, han föraktar inte en människa, utan Gud, som ger sin heliga ande i er." 1 Tes 4:8

Det är inte bara Paulus som visar prov på mänsklig ofullkomlighet, det gör vi alla många gånger. Vi lever inte alltid som vi lär. Men hans egna texter blir samtidigt hans egen självkritik. Ett pris han tycks få betala för de nesliga förföljelser han utförde mot de tidigaste Jesusförsamlingarna, men som han senare fortsatte med.

Dessa ord och handlingar, att få dem att gå ihop med sanningen, är så svårt!

En liten man med liten själ bildar ett hårt skal till skydd för sina totalitära åsikter. Det judiska arvets lagsamling, som det handlar om, innehåller etiska och kultiska föreskrifter. Förbunds-boken, exempelvis, uppvisar stora likheter med fornbabyloniska lagtexter, och kan möjligen ha tillkommit redan på 1000-talet före Jesus.

JESUS VISAR VÄGEN

Det nya förbundet som Jesus introducerade ersatte det tidigare Lagförbundet. Budskapet skulle nu i stället läggas hos människornas sinne-lag, och i deras medvetande (rema), genom lärandet av Jesusintentionen. Detta för att inga fariséer, eller liknande, skulle behöva styra över människorna, som uttolkare av läraren Jesus nya Gudskunskap.

Det nya Kärleksförbundet ersätter alltså det gamla Lagförbundets tusen Guds bud. Och Jesus säger att inte en bokstav av den nya Lagen skall försvinna, och inberäknar dekalogen, det vill säga tio Guds bud, samt allt det som Jesus predikat, såsom Bergspredikan och intentionen av det som senare blev alla evangelierna.

Den nya Lagen skall istället inplanteras i vårt sinne och medvetande genom att vi lär oss dess innehåll och fyller vårt medvetande, rema, (hjärna/ hjärta, det som hålls igång av andekraften genom vårt medvetande).

Dessa tio Guds bud härleds från de tidigare tusen Guds bud genom att var och ett av dessa tio härleds från ytterligare tio bud, och på så sätt blev de bara tio. Budens ursprunglighet är de 613 buden i Tora, som fixerades och utvecklades skriftligen i Mishna och Tosefta, och senare i Talmud.

Poängen med detta blev att det gamla Lagförbundet delvis gjordes giltigt, utan kränkning av det israelitiska arvet från Gud. Det var mycket generöst av Jesus. Samtidigt återgick Jesus till den ursprungliga dekalogen som Moses anses ha mottagit. Men den gamla Lagen var nu reviderad och i en helt ny och ursprungligare form, och i enlighet med Jesus intentioner, vilket var han som introducerade.

Om vi i dag läser de tusen budorden så förstår var och en varför Jesus var tvungen att lyda Gud med denna lagändring. Dessa lagar skulle aldrig kunna bli tidlösa och allmängiltiga för alla nationer.

Genom att ersätta Lagförbundet möjliggjordes också Jesusdomens födelse – det nya kärleksförbundet med Gud gällande för alla människor i hela världen. Jesus insåg möjligheten att även dessa nya tio Guds bud kunde förvanskas. Han koncentrerade även dessa tio bud till två

kraftfulla och intensiva minibud, menat som ett minimum man måste kunna hålla.

Dessa bud var enligt Jesus: "Du skall älska Gud av all din kraft", och "Du skall älska din nästa som dig själv".

Dessa två bud kan ytterligare göras till en enda förklarande sammanfattning: "Guds kärlek!"

Meningen med livet är just prövningen av oss själva, kan vi klara av att hålla Guds kärleksbud som Jesus introducerade? Vi kan alltid i alla situationer ställa oss frågan, inom oss själva, om de val vi gör i form av beslut och uttalanden, om dessa ligger i paritet med kärleksbudskapet.

Alltså: kan någon falla på det jag säger och gör; kan andra bli lidande på mina handlingar och ställningstaganden, och kan andra bli olyckliga på de stenar jag låter dessa medmänniskor snava på?

Här ligger en betydelse för var och en – självprövningen. Livet är som en studiekurs, vi skall lära av livet. Att bli till med vi passerar!

Paulus öppnade dörren för de mörka krafterna som tog välde i den nya kyrkan, och som ledde till intolerans, men även till hat mot människornas demokrati och yttrandefrihet. Den demokratiska anordningen under Guds lydnad skulle göra det lättare för människorna här i världen, men den demokratiska anordningen definierades bort och missbrukades.

Vi kan alltså aldrig tillåta utnyttjandet av Jesu lära till någon människas fall. Däremot kunde den gamla Lagen utnyttjas till hur många människors fall som helst. Men den lagen ogiltigförklarades och är omformulerad. I dag gäller det nya förbundet med Jesusintentionen och som alltså handlar om Guds kärlek och rättvisa. Vi skall vandra i kunskapen genom Jesus kärlek och rättvisa, han som verkligen är vägen, sanningen och livet.

Paulus medverkar i sin allra största roll genom att i tre helt avgörande frågor utveckla delar av den lilla judiska Jesussekten till världens kvantitativt största religion någonsin.

För det första gör han klart att Lagförbundet ersatts med Jesu nya Kärleksförbund – fastän han paradoxalt nog självsvåldigt behåller det från gamla lagen som passar hans egna värderingar och avsikter.

För det andra predikar han att det nya förbundet inte bara gäller judar, utan även greker – det vill säga människor från alla nationer.

För det tredje klargör han att kroppens omskärelse inte har någon betydelse för den nya läran. Det är omskärelsen i anden som skall

förstås. Dopet blir därefter en andlig ersättning, i enlighet med Johannes döparen, som gäller både för män och för kvinnor, i stället för den köttsliga omskärelsen. Och dopet är den offentliga bekännelsen (inte underkastelse, utan frivillighet) och lojaliteten till Gud, som leder från död till liv genom Jesus, som vi finner i ljuset av vårt inre och utanför oss själva.

Någon gång under 60-talet försvinner både Paulus och Petrus som anklagades för uppvigling. Den judiske historikern Josefus skriver att Jakob, Jesus broder, avrättas i Jerusalem.

Nu när alla av den första generationens ledare var borta var förväntningarna stora på den avgörande övergången till himmelriket, men som inte kunde infinna sig.

De väntade på Paulus nya rike på jorden, och Paulus uttalade: "Ni vet ju hur tiden försvinner. Det är dags att vakna. Nu är vår räddning närmre än när vi blev troende."

Så sant, men Guds Rike ligger i anslutning till den köttsliga döden, för var och en som handlar enligt Guds avsikter. De kristna kyrkorna i dagens värld grundar sig oftast på den paulinska uppfattning, den ordning som enligt den här framställningen inte helt ligger i linje med Jesusintentionen.

Det som tillkommer människorna är läraren Jesus budskap om kärlek och rättvisa. Inte kärlek till det onda och inte tolerans till intolerans. Utan kärlek till det fantastiska hoppet för dem som kan leva upp till Jesus minimikrav. För dem är dörren öppen till något alldeles fantastiskt, för alla dem med en god vilja.

LYDNAD TILL MÄNNISKORS SKADA

Paulus suckar, en eventuell krona i himlen gick kanske om intet, på grund av hans ageranden i förkunnelsen. Han erbjöds visserligen det stora privilegiet att bli Jesus sändebud, enligt honom själv, då han på vägen till Damaskus fick en uppenbarelse till omvändelse. Den omvändelsen gjorde han också till sin, han ändrade sinnelaget.

Jesus erbjudande var ett löfte, som för Paulus del villkorades med ett tvång: det var han personligen som skulle lyda och hålla sig till Jesus nya kärleksbudskap.

Paulus kom i stället att predika att alla andra bara hade att lyda, punkt slut. På grund av Paulus åsikter, har alltför många människor varit alltför lydiga under människas makt över människa, utan att de själva förstått att de blivit manipulerade och hjärntvättade. Och till den

omilda grad, att mänskligheten i den här världen med lätthet har kunnat behärras av ondskans herravälde. Många gånger har vissa troende människor varit under ondskans makt utan att de riktigt förstått det hela. De har tuktats i lydnad – inte lydnad till Gud, utan lydnad under mänsklig banal maktutövning.

Jesusintentionen är till för alla i hela världen, den är universell. Alla kan förstå Jesus kärleksbudskap. Och i förbindelse med Gud strömmar den fria viljans tankemedvetande. Jesusintentionen är levandegjord och i samtidighet med sin förbindelse i de fem evangelierna, och till apostlarna som är Jesus första arvtagare. Jesus övriga arvtagare är den Jesustrogna skaran, som i trogen uthållighet lever i Guds kärleksförklaring – Gud som är Livets Moder och Livsanden.

Endast Jesus genom Gud kan representera de Jesustrogna i denna världens ordning. Ledare av olika slag kan i dag aldrig vara Guds ställföreträdare bland människorna, de kan istället vara representanter av praktiska eller av organisatoriska uppgifter. "Inte heller skall ni låta kalla er för ledare, ty en är er ledare, Jesus." Matt 23:10

Jesus ledarskap uttrycks i Ordets betydelse. Guds sanna organisation på jorden existerar inte. Det är bara omöjliga försök att förvärldsliga Ljusriket. Kyrkan kan mycket väl vara subjektet för Gudstron, det gäller i så fall alla religioner. Religiösa organisationer är först och främst till för gemenskap, glädje och tröst; för uppmuntrande kunskapspridning om kärlekens och rättvisans Evangelium. Men också om frihet, jämlikhet och gemenskap, och om existentiell meningsfullhet och harmoni.

Jesus Evangelium skall därför spridas till hela mänskligheten och göra Jesu lärjungar av alla människor från alla nationer.

Andlighet är ett individuellt förhållningssätt, som kan mynna ut i en kollektiv gemenskap, i religiositet med ett kyrkligt deltagande. Det kan också mynna ut i ett organiserat handlande för medmänniskor runt hela världen.

Andlig sinnesändring sker hos individen av egen fri vilja i gemenskap med Gud. I dessa processer finns ingen plats för personlig underdanighet. Tvärtom, här ska personligheten få ta plats och växa till i Guds-kännedom, självkännedom och omvärldskännedom.

Teokrati däremot hör till myten om "Guds sanna organisation på jorden", men det är en falsk konstruktion och alltför väl prövad i mänsklig utgjutelse. Teokrati blev bara maktmänniskornas fantasifulla ställföreträdelse och ersättning av Gud, och som satte människas makt över

människor som ett substitut för Guds rike – med ett totalt fiasko för mänskligheten.

Ekumeniken däremot kan bidra till vägen, sanningen och livet. Det gäller även synkretism, det vill säga lärandet av andra religioner som representerar och förmedlar ärliga avsikter med den goda viljan. Gud strålar ju för alla människor.

Paulus goda sidor kommer säkert att lysa mycket klarare om vi kan se hans mänskliga ofullkomlighet, och sanningsenligt se vad det var som brast. Men, tyvärr var det just mörkret som bländade många, ett mörker som sattes i fokus i stället för ljuset, men som vi i dag kan lära oss någonting av. I fortsättningen gäller det att följa Jesusintentionen där Guds självklara kärlek går före allt.

PAULUS FÖRFÖLJELSE AV JESUSANHÄNGARNA

Vad var det då som gjorde att Paulus förföljde Jesus anhängare innan han själv blev kristen?

Enligt Lukas hade Paulus sagt följande: "Jag... tänkte faktiskt... att jag borde begå många motståndshandlingar mot Jesus, nasaréén, vilket jag också gjorde i Jerusalem, och många av de heliga spärrade jag in i fängelser, eftersom jag hade fått myndighet av de främsta prästerna; och när de skulle avrättas, avgav jag min röst för detta. Och genom att straffa dem många gånger i alla synagogorna försökte jag tvinga dem att avsvära sig sin tro; och eftersom jag var till ytterlighet rasande mot dem, gick jag så långt som till att förfölja dem också i städer utanför landet." Apostlagärningarna 26:9–11

Lägg märke till att det inte i första hand är judar i allmänhet som förföljer de Jesustrogna. Det är istället den ansvarige person som är upphovsmannen till den kristna kyrkan, med uppdraget från den tidens makthavare bland fariséerna. Kristenheten skyllde senare på judarna som Jesus mördare. Det är ur denna falska historieförklaring som antisemitismen delvis uppstod ur.

Paulus hade ett ont öga mot Jesusanhängarna, och mot dem som ville andas fritt, med en fri vilja. Han agerade mot kvinnan i största allmänhet, även mot homosexuella, som på den tiden inte varit en stötesten bland allmänheten. Hans värderingar kom helt och fullt från de fariseiska traditionerna.

Jesus var alltså en upprorsmakare och rebell, enligt etablissemanget – ett hot mot den bestående ordningen. Och ordningens försvarare vill alltid upprätthålla hegemonin. Jesus lära skall alltid vara ett hot mot

världens orättvisor. Så vill alla sanna Jesusanhängare ha det.

Jesus gjorde klart att han ville bekämpa denna orättvisa världsordning. Det profeterades också om att Jesus och läran skulle förrådas redan under hans egen livstid, eller närmast efter hans död. Jesus anhängare skulle förberedas på att de skulle förföljas och få bära sina kors, men de skulle vara övertygade om att de inte gjorde dessa offer förgäves.

Paulus, var den latinska namnformen av det hebreiska namnet Saul, båda namnen användes under hans levnad, och han omtalas för första gången i samband med att han orsakar att Jesus lärjunge Stefanus mördas. Han stenades till döds.

”Sedan de drivit ut honom utanför staden, började de kasta stenar på honom. Och vittnena lade av sina ytterkläder vid en ung mans fötter som kallades Saul.” ”Saul för sin del gav bifall åt mordet på honom.” Apostlagärningarna 7:58, 8:1

Stefanus dom till döden bestämdes av översteprästen och av högsta ämbetet, Sanhedrin. Det var den högsta religiösa instans, som skyddade invånarna för det som ansågs vara hot mot den rena läran och Lagen. Stefanus fick nu statuera exempel eftersom han beskyllt prästerna för att inte själva håller sig till Lagen.

Fariséerna, denna mäktiga sekt, eller parti, som tillsammans med sadducéerna och kungen, hade det avgörande inflytandet över nationen – men under romarnas välde. De krävde ordning och att traditionerna följdes lagenligt. Jesu lära ansågs som ett mäktigt hot mot dessa traditioner, vilken det ju också var. Det var liksom själva meningen.

Judarna väntade på sin messias, eller kung, som enligt deras tolkning av profeterna skulle rädda judarna från den romerska imperialismen och förnedringen. Kungen skulle upprätta den gamla nationsäran från svunna tider. Sadducéerna (överklassens parti) och stora delar av den övriga befolkningen hade inte samma dröm om en kommande messias så som fariséerna; de hade ju redan en kung, även om de inte alltid tyckte om den kungen.

Men Jesus var inte den messias, som fariséerna hoppades på, han var något helt annorlunda.

Enligt den judiska lagtraditionen var den som hängdes på korset förbannad av Gud, och en sådan kunde absolut inte vara en räddare för deras nation. Därför hade inget fel gjorts när de krävde Jesus uppspikande på korset. Nej, den som skulle komma till räddning, var en ståtlig skinande kung, sänd av Guds härlighet, med full makt och pon-

– en politisk ledare som genomförde deras jordiska förhoppningar
– en messias. Inte en motbjudande sate som motsatte sig maktordningen, och som dessutom sattes på tortyrkorset. Det ansågs vara hädande att denne bastard, utan riktig far i ett utomäktenskapligt förhållande skulle kunna vara en räddare för nationen.

Denna syn har många ortodoxa judar än i dag, medan andra judar, inklusive rabbiner, anser att Jesus är det judiska folkets störste son, även om han inte var deras messias. Vilket Jesus inte var, han var ju Guds profet och hela världens lärare av Evangelium!

I den fariseiska andan agerade Paulus, mot den växande judiska Jesussekten. Men redan från början stod det klart att det inte bara var bland judarna som rörelsen växte, utan även bland grekerna och även bland andra folkslag. Några av Jesus lärjungar var icke-judar.

Paulus förklarade senare hur han tänkte innan han blev kristen: "Kristus, som var hängd på korset, var för judarna en orsak till fall."
1 Kor 1:23

Hans målsättning var att med största möjliga beslutsamhet motarbeta detta växande hot mot den bestående ordningen. Allt fick användas i kampen mot denna motbjudande lära. Även brutal förföljelse skulle användas för att utplåna läran – det var Guds vilja, enligt Paulus.

Paulus säger: "Vad beträffar nitälskan, var jag en som förföljde församlingen; beträffande rättfärdighet, det vill säga genom lag, en som har bevisat sig klanderfri." "Ända till övermått höll jag mig till att förfölja Guds församling och skövla den, och jag gjorde större framsteg i judaismen än många jämnåriga av mina fränder, då jag var långt mera nitisk för mina fäders traditioner." Fil 3:6, Gal 1:13, 14

Paulus blir den ledande kraften i förföljelserna mot Jesusrörelsen. Alla blev rädda för honom och han blev illa beryktad. Med fullmakter från Sanhedrin började Paulus andas hot och mord mot Jesus lärjungar. Överallt skulle de spåras och förföljas. Han skulle föra Jesusanhängarna, alla som han kunde finna, bundna till Jerusalem.

Med sitt officiella godkännande från Sanhedrin började han handla skändligt mot Jesusanhängarna. Han trängde in i det ena huset efter det andra, släpade ut både män och kvinnor och överlämnade dem till fängelser. Andra lät han prygla i synagogorna, och han gav sin röst för att de skulle avrättas, allt enligt Lukas och honom själv.

För att förstå Paulus under dessa omständigheter, måste man ha klart för sig att dessa Jesustrogna fanns inom en judisk kommunitet, som ansågs ha avvikit från sitt eget folks rena lära och Lagen. Demo-

krati fanns ju inte någonstans i världen vid den här tiden. Det gör det knappast i dag heller. Dessa judar betraktades som dissidenter, avfällingar och förrädare, som dessutom utgjorde ett hot mot hela systemet – så omfattande hade Jesusrörelsen vuxit till på den tiden.

Målsättningen var att sekten skulle bekämpas med alla till buds stående medel, och tvinga dem att avsvära sin tro och återvända till fädernas judiska tro. Att sätta dem i fängelse, eller att prygla dem offentligt i synagogorna var en vanlig bestraffning för olydnad mot rabbinernas teokratiska myndighet.

PAULUS OLYDNAD TILL JESUS

På vägen till Damaskus visualiserades Jesus för Paulus, och genom ett starkt ljussken, fick han klart för sig att nu var det han som skulle lyda Jesus. Han fick inte längre förfölja de Jesustrogna, han tvingades att i stället samarbeta med Jesusanhängarna, så som Paulus själv berättar. Genom den blindhet som drabbade honom hade han heller ingen större valfrihet än att göra det som Jesus krävde av honom.

Paulus gav ett löfte om att inte längre förfölja den växande Jesusrörelsen – vilket säkert berodde på en fruktan för Jesus oerhörda myndighet. Även om Paulus blev övertygad, efter Jesus kraftfulla behandling, och att han för en tid framöver tvingades gå Jesus ärenden, verkade det som att denna fruktan för Jesus kraftfulla myndighet avklingade med tiden. Han föll snart tillbaka i gamla fariseiska spår.

Paulus gick till historien som den främste byggaren av den kristna kyrkan, men var hans bygge verkligen i överensstämmelse med Jesusintentionen?

Paulus karaktäristiska nitälskan, hans ständiga krav på lydnad till hans egen Jesusdefinition, länkat med en tvingande och manipulerande retorik, samt hot, hopp och varningar, riktade mot just de mottagliga sanningssökarna, var antagligen det som möjliggjorde Paulismens användbarhet.

Paulus gjorde sig oangripbar av kritik från övriga Jesustroende. Allt som skrevs i hans skrifter andas undersåtarnas underkastelse för fariseisk lag och ordning. Han får många att lyssna på hans uppmaningar, som ofta ser ut att följa evangelierna, men som utvecklades med retoriska omsvängningar för att med tiden komma att tjäna andra syften, och att med Jesus ord föra fram Paulus egna värderingar.

Så är det, flera religioner påverkades av denna paulinska lydnds-doktrin, även islam. Det var först i och med Bibelns kanonisation som

Paulism slog igenom på allvar. Eftersom Paulus var den förlorade sonen, som trots allt tycktes ha ångrat sig, blev han förlåten av Jesusrörelsen, även om de var tveksamma och rädda för honom, men ändå i enlighet med Jesu kärleksbudskap. Och när han senare blivit etablerad och säkrare i sin position, blev han åter på sin vakt. Om någon inte tyckte som honom, han som själv efterliknade Jesus, var denne följdriktigt emot Gud, och så vidare.

När många kristna lär ut hur man skall leva som människa och god kristen, så är det många gånger efter Paulus moraltolkningar, nästan aldrig från ljuskällan själv, det vill säga Jesus radikala lära om Guds kärlek och rättvisa. Det är antagligen för radikalt.

Men! Hela historien om Paulus kan också ha varit på ett radikalt helt annorlunda sätt, än enligt den nuvarande historieuppfattningen.

Eftersom Paulus var nitälskaren nummer ett, beträffande beskyddandet av lag och nation, kan han mycket väl ha "offrat" sig för sakens skull. Paulus omvändelse behöver inte alls ha varit en uppriktig omvändelse. Nej, han kunde mycket väl ha varit en riktig femtekolonnare. Han kanske över huvudtaget aldrig fick någon uppenbarelse på vägen till Damaskus.

Paulus brinnande nitälskan var en följd av hans fariseiska samvete, och såg det tydliga hotet mot kommuniteten, som enligt hans tankar var Guds egendomsfolk. Detta hot måste elimineras till vilket pris som helst. Jesus var ju framgångsrik.

Vi får tänka på Jesus radikala budskap, som fullständigt vänder upp och ned på den judiska traditionen och livsstilen. Denna hypotes behöver inte alls vara särskilt långsökt, för sådant har ju skett åtskilliga gånger i historien. Vi ser patriotiska människor som offerar allt för politiska eller religiösa övertygelser nästan dagligen. Dessutom får Paulus som han vill, de fariseiska traditionerna assimileras senare på 200-300-talen med den nya kristendomen, med det som blev en del av det kristna Jesusarvet.

Alltså: Jesus varnade för att hans budskap till människorna efter sin död skulle förrådas och förvanskas. Och så har också skett! Jesus bröt det gamla Lagförbundet, men stora delar av den kristna kyrkan negligerade detta i sin praktiska utövning, redan för länge sedan. Jesus radikala budskap definierades bort för att i stället formas av den tidens patriarkaliska och fariseiska åsikter. Detta genomdrevs med Paulus egen viljekraft.

Jesus budskap var gott, men en stötesten för alla de kontrollerande

maktmänniskorna – de som haft makt över andra människor, men till människornas skada.

Det är framförallt i Lukas bok Apostlagärningarna som Paulus avslöjas, och genom hans egna böcker. Paulus självkritik kan ha gjorts ofrivilligt under vissa pressade situationer. Men denna nya övertygelse som från början var kopplat till Jesus tvingande krav, avklingade med tiden. Paulus självkritik gav i stället möjligheten att han kunde tränga in i den spirande Jesusrörelsen.

Den ångerfyllda brodern, som gjorde självkritik och fått uppdrag från Jesus själv, kunde inte nekas tillträde till den nya Jesusrörelsen. I stället för Jesus verklighetsnära intentioner, skapades nu den nya världsordningens totalitära illusioner som ledde till underkastelse och lydnad.

Det gällde hierarkisk ordning, "såsom i himlen och på jorden". Lydnaden hade Paulus lärt ut och som nu människorna tvingades att leva efter. Men det var inte samma lydning som Jesus predikat om. Jesus lydning gällde det så kallade "minibudet" – kärleken till Gud och medmänniskorna! Det gällde kärleken till sanningen – inte kärlek till det onda, och tolerans för medmänniskorna, inte tolerans för intolerans!

Paulus och kejsarmakten grundade den nuvarande Kristenheten. Jesus däremot uppdaterade det hebreiska förbundet med kärlekens och rättvisans förbund – det hoppfulla budskapet, det som under 200-talet kom att kallas Evangelium. Det var Jesus budskap som giltiggjordes för hela världens människor. Jesus introducerade ett nytt förbund mellan Gud och människorna, för alla dem som frivilligt vill ingå i denna gemenskap.

KRISTENDOM & KEJSARDOM

Konstantin, den romerske kejsaren, fullbordade vad Jesus redan avvisat, nämligen de tidigare messianska förväntningarna om en politisk potentat och världslig befriare. Kejsaren tog över den messianska myten, som alltså gjordes till kejsare av Guds nåd, och Jesus illusionerades in i kristenhetens image. Men fakta säger, att när Jesus gjorde sitt inträde i historien, introducerade han i stället det nya kärleksbudskapet för människorna – Evangelium.

Den hierarkiska ordningen, med patriarkalisk överhet normerades i den kristna kyrkan efter Paulus lydningdoktriner. Alla skulle underställas makten, och denna paulinska ordning fullkomnas genom härföraren Augustinus på 200-talet. Kanonisationen av Bibeln kommer på 300-talet, för att därefter manifesteras i kejsardomen enligt Konstantin den

store. Kyrkan och kejsardomen blev den pansrade näven, som slog till mot alla uppstudsiga sanningssökare som försökte andas fritt, överallt där de dök upp.

Utan Paulus ingripande i historien hade inte den kristna kyrkan utvecklats till vad den blev. Det kanske inte ens funnits någon kristen kyrka alls, vilket vi inte kan veta någonting om.

Men kan det ha varit Gud som dirigerade denna händelseutveckling för att nå vissa syften?

Många paulinska anhängare vill gärna tro det. De tror ofta på att Gud ingriper, för att låta det ena folket slå det andra för att uppnå gudomliga avsikter. Precis så som vi kan lära oss av de hebreiska skrifterna. För dessa organisationer verkar det som Jesus aldrig existerat, och detta på grund av Paulus ingripande i den frambrytande Jesusrörelsen.

Ett resultat av detta kan ses med två aspekter i begreppet "den judisk-kristna traditionen", som formulerades först under 1900-talet.

Tidigare hade kristenheten haft ett ont öga till judendomen som ofta ledde till antisemitism. Något som påven och flera kristna ledare har bett om ursäkt för. Men som i dag har blivit till nytta för att säkra den paulinska och därmed det negativa fariseiska inslaget i kristendomen. Liberal judendom av idag står inte alls för antikens fariseiska ståndpunkter. Men tesen om "den judisk-kristna traditionen", har i dag blivit till nytta för att säkra den paulinska grundvärderingen och därmed de gamla otidsenliga fariseiska inslagen i kristendomen. Denna tes gynnar endast den fundamentalistiska "kristna extremhögern".

Men varför fokuserades Jesu lära så starkt under Paulus dagar? Ja, Jesu lära var verkligen radikal, det var utan tvekan en eld som kastades in i världen, och människorna kunde lätt ta till sig lärans intentioner. Det var en andlig befrielselära som gällde för alla människor i hela världen. Detta kunde människorna förstå, och läran fick redan från början en språngartad utbredning.

Jesus utgjorde ett hot mot makten, men ett löfte för de förtryckta. Det var en tankens religion som gällde sinnelagets förändring hos var och en i gemenskap.

Och detta växande hot togs på stort allvar av makthavarna, och Jesu lära togs därför över av kejsarmakten och kanaliserade läran, i enlighet med Paulus definitioner, till en lämplig politisk kejsardom. Det var Paulus som ofrivilligt hade möjliggjort detta genom sina åsikter i sina skrifter. I stället för Jesus genuint demokratiska jämlikhetsbudskap blev det i stället Kejsaren eller kungen av Guds nåde som gällde

– ett illusionistiskt trick på sitt speciella sätt. Det var kejsarmakten som gjorde Pauls användbar och stor i världen, knappast han själv.

SLUTLEDNING OCH EFTERTANKE

Jesus säger: "Akta er för de falska profeterna, som kommer till er förklädda till får men i sitt inre är rovlystna vargar." Matteus 7:15

Vad är då stötestenen med den paulinska kyrkan av idag? För det första måste sägas att den kristna kyrkan har i det stora hela radikalt förändrats, i långsamhetens tysta rädsla. Aldrig med ett genomgripande ställningstagande. Med en trovärdig och föredömlig utveckling har man trots allt rott skutan i land. Kvardröjande problem är traditionen från den bysantinska kejsarmakten och den romerska kyrkans caesarism, som övergick i papalism, som övergick i statsmaktens och den politiska övermakten. Här menar jag kristenheten i det stora hela, men med otaliga undantag.

Det paulinska oket vilar tungt och mörkt över värderingar och formerat en omöjlighet till folkkyrka. Någon kristen folkkyrka byggd enbart på Jesus har alltså ännu inte uppenbarats. Hörnstenen väntar fortfarande på att få komma på plats!

Slutsatsen blir: Jesus bröt det gamla Lagförbundet, men stora delar av den kristna kyrkan negligerade detta, för länge sedan. De definierade bort Jesu radikala budskap för att istället låta sig formas av de gamla fariseiska värderingarna för en ny romersk hierarkisk kyrka, ägd av maktmänniskor.

Jesu evangelium var gott, men en stötesten för alla kontrollerande maktmänniskor – de som haft makt över andra människor, till människornas skada.

Kvinnan och urkyrkan

I ett läsarbrev till nättidningen Rikare Liv – Civilisation, fick jag en kritisk fråga om kvinnans betydelse i urkyrkan. Frågan gällde sanningshalten av en tidigare artikel där jag hävdade att kvinnan under en kort period i det tidigaste skedet av urkyrkan haft ett visst inflytande på samma villkor som mannen. Troligtvis var detta i anslutning direkt efter påverkan av Jesus verksamhet och fram till 200-talet någon gång. Därefter upphörde denna jämlikhet på grund av den nya makten över det som skulle formuleras till den nya kristendomen.

Fanns något inflytande för kvinnor i urkyrkan?

Paul Lindberg skriver: "Många kvinnor organiserade församlingarna som tillsyningsansvariga, predikade och kunde vara lärare, precis som männen. De var också präster, kyrkoherdar och till och med biskopar. Så föredömlig var urkyrkan. Och detta hade de lärt av Jesus."

Vad bygger Paul Lindberg detta på? I vilka historiskt trovärdiga skrifter finns detta? Det kan verka som en fin tanke, men var står det? De gnostiska skrifterna kanske har sagt att Jesus har sagt detta, men dessa skrifter är ofta inte så trovärdiga i det de berättar om den historiska Jesus. Vad gäller ordningen i församlingarna tror jag inte dessa skriver något om det. Jag tror inte de gnostiskt kristna organiserade sig på det sättet. Så vad bygger du då detta på? Eller vem säger att det är så?

Paul Lindberg svarar: Var i skrifterna finner man detta om kvinnors inflytande i urkyrkans församlingar? En av de första som ger antydningar om kvinnans roll i urkyrkan är Paulus själv, som kommenterar, konstaterar och drar slutsatser. Och från honom kan alla vi andra dra egna slutsatser om kvinnans inflytande i den allra tidigaste Jesusrörelsen. Men inte bara från honom. Det finns faktiskt en hel del uppgifter om dessa förhållanden enligt olika källor, som rapporterats av forskningen.

Därför har många forskare tagit ställning till gnosticisms trovär-

dighet i denna fråga, och ställt trovärdigheten i relation till de olika kyrkofäder som banade sig fram, genom de historiska kyrkomötena. Ställningstaganden har gällt de faktiska följderna av dessa kyrkomöten, och det som ledde till urartad underkastelse av de troende människorna.

Många skrifter som hittades i Nag Hammadi och andra platser i det kristna Egypten, anses idag som trovärdiga tankar kring kristen gnosticism, och belyser en del om kvinnans roll i den tidiga kristenheten.

I Romarbrevet (16:1-12) berättar Paulus om åtta kvinnor som tycks vara några han känner, sannolikt diakoner och lärare (enligt flera berömda forskare, bl.a. prof. Elaine Pagels).

I första korintierbrevet (11:5) nämner Paulus att både kvinnor och män "ber och profeterar" i församlingen. Professor Ranke-Heinemann menar att ordet "profetera" innebar "en officiell proklamationsakt, av dem som predikar".

Profetera betyder förkunna (av grek. prophetes). Enligt min mening kan profetera även innebära skriftställning: skriftprofeterna profeterade – förkunnade, helt enkelt.

Paulus konstaterar alltså att både kvinnor och män agerar på liknande sätt, genom att profetera och döpa. Av detta drar han slutsatsen att kvinnorna ska tala vid församlingens möten, de har inte lov att tala utan ska underordna sig... och så vidare.

FORSKARNAS UNDERLAG. Det man kan finna i skrifterna utöver det konkreta, står ofta mellan raderna, genom hänsyftningar och underförstådda betydelser, som bland annat lingvistiskt och psykologiskt kan tolkas. Och det är där som forskarna ofta hittar de logiska sammanhangen och förklaringarna genom jämförelser skrifter emellan. Det är även genom motskrifter och propaganda från kontrahenterna som tolkningar kan göras. Så arbetar både teologi- och historieforskningen. Visserligen kan olika ståndpunkter uppkomma, det är inte ovanligt.

Forskare från John Hopkins University, menade i ett program (History Channel) att det under den första tidens kristna i romarriket inte fanns några större motsättningar mellan dem som kallade sig gnostiker bland judar eller Jesusanhängare. Det var egentligen inte frågan kring gnosticism som var det särskiljande i första hand, inte heller någon större motsättning mellan kön eller etnicitet vid denna tid.

Om detta finns i dag en ganska samstämd uppfattning bland många forskare. Det handlade i stället om de initierade Jesusanhängarna, där

motsättningen mellan man och kvinna, eller mellan grek och jude inte var riktigt *comme il faut* i den kristna rörelsen. Och detta hade de Jesusstroende alltså lärt sig av Jesus. Jesus är antagligen den första i historien som kom så långt med jämställdheten mellan könen.

I slutet av andra århundradet förändras bilden av denna fina tanke, som drivs fram av tidens värderingar och av maktens representanter. Helt enkelt av dem som inte ville att det skulle få vara så. Dessa människor, anhängarna av den bestående ordningen, var heller inga Jesusanhängare i realiteten.

De som reviderade Jesus intentioner kom med tiden att segra genom en mycket hårdnackad kamp där alla medel användes: förtal, förföljelse och öppet våld med förödande lidande och död. Jesus ord var nämligen det hotande svärdet, ett löfte och hopp för många människor med en god vilja, men kom att utgöra ett reellt hot mot den förtryckande makten. Jesusrörelsen hade nämligen växt till sig i hela det romerska samhället. Det fanns en bildad medelklass bland Jesusrörelsens medlemmar, med ett visst inflytande runt om i samhället. De utgjorde ett hot mot det bestående.

MAKTEN KRÄVDE UNDERDÅNIGHET. Den hätska propaganda mot Jesusanhängarna kom från flera håll: traditionalisterna, som inte ville ha de förändringar som Jesus predikat. Det kom från kejsarstaten som såg en obstinat rörelse som ville andas fritt och som inte ställde in sig i leden.

Romersk religionsfrihet krävde underdånighet till kejsarstaten. Det var dessa krafter som fick ord som "gnostiker" att ändra betydelse, än den som de initierade själva lade in i ordet. Orden kom att vändas mot Jesusanhängarna, men med nedsättande fördomsfullhet, och med perspektivbyten och propagandaklyschor.

Framträdande åsikter hos gnosticism var den dualistiska skillnaden mellan det goda mot det onda. Och det var i tolkningen av det onda som många gånger ledde till starka motsättningar. Det onda och det goda värderades med olika ögon således.

Det var sällan fråga om spetsfundigheter, det gällde moral och etik i tidens reellt existerande romerska imperium. Det handlade om slaveriet, om krigen och behandlingen av de egendomslösa, som kunde våldtas och misshandlas hur som helst utan några rättsliga åtgärder.

Värderingar i denna artikel har i det stora hela hämtats från en rad forskare, bland annat från docent Ylva Vramming (Lunds universitet).

GNOSTICISMENS GRUNDTANKE. Genom Livsandens lockelser kallas de mottagliga till medvetenhet kring möjligheten för en uppståndelse eller initiation genom medvetandet, ansåg Jesusanhängarna. Detta hade de lärt sig av Jesus. Men inte bara av Jesus, det var mycket gamla uppfattningar.

Det fanns stora variationer av dem som kallade sig gnostiker. Det utvecklades även vissa gnostiska rörelser med spekulativa system, som många gånger kunde ha berott på övertolkning och överdrifter av någonting de inte kommit till rätta insikten kring, om en kunskap de inte alltid bemästrade. Så är det än i dag, det är mycket vi inte riktigt bemästrar inom kunskapens områden – se bara på motståndet mot kvinnliga präster eller hatet mot homosexuella.

Överdrifter skedde även av dem som beskyllde de Jesustroende gnostikerna för underligheter, genom att bland annat förfölja dem, och tända eld på dem och deras skrifter. Ända fram till medeltiden förföljdes de som anklagades för gnostiker – eller heretiker. Det blev ett negativt hatord som kunde användas mot vilka oliktankande som helst.

KOSMOPOLITISK ANDEMENING. Jesusrörelsen uppstod i judisk miljö, med ibland stor andlig mångfald, i en snabb och fruktsam utveckling av etnisk blandning vid den tiden. Här skulle inte längre folk stå mot folk. I den andan blev grekiska med tiden Nya testamentets språk.

De judiska synagogorna runt om i världen på den tiden var många gånger kulturella och välkomnande samlingsplatser, med stor vidsynthet för alla dem som var intresserade.

Det var bland judarna i första hand, som Jesusintentionens snabba spridning möjliggjordes, alltså av dem som vi idag känner igen genom pingsttraditionen.

GNOSTICISMENS BETYDELSE. Min uppfattning kring gnostikernas avgörande betydelse i Jesusrörelsens första skede, bör ses ihop med Jesus och vad han utlovade. Det vill säga genom att Livsanden utgöt andekraften över Jesus lärjungar, vilka helt enkelt blev initierade. Och därmed grundades den lilla skaran av Jesusrörelsens andliga sekt eller kyrka, och de blev de allra största missionsspridarna av Jesus ord.

Dessa anhängare, som trodde på Jesus och gjorde vad han uppmanat dem att göra, blev de som föregick med de goda exemplen för det goda samhället. De ville bli som Jesus, om detta kall var de helt medvetna om.

De hade blivit initierade med Livsanden genom inspirationer, bön och bönhördhet – i tro och i handling. Dessa föredömliga människor proferade, precis så som Jesus uppmanat dem att göra. I efterföljande led predikades och skrevs med tiden evangelietexter – massor!

Efter alla förföljelser och all utrensning av skrifter finns det idag bara några hundra evangelietexter kvar, oftast bara som fragment. Det kan faktiskt ha funnits tusentals av skrifter.

I kristenheten finns bara fyra officiella evangelier, visserligen mycket bra sådana. Men de skrifter som inte längre kan tydas kanske med tiden kommer att uppenbaras, genom rekonstruktion kanhända, vem vet! Hoppas det i varje fall!

KVINNAN TRÄNGS TILLBAKA. Mot slutet av andra århundradet gick mycket av kvinnornas roll i urkyrkan mot sitt avgrundsdjupa slut. Det var kanske första gången i historien, så vitt man vet, som kvinnor fått ett någorlunda inflytande, labilt kanske, men ändå ett visst mått av jämställt inflytande med männen.

Tidsandan i romarriket var inte av det slaget att kvinnor hade en tillräcklig solidarisk tillvaro från männens sida. Och framöver skulle världen märkas av den nya framväxande romerska kyrkan med fruktansvärda konsekvenser för många människor, då den romerska kyrkan med tiden utvecklades mot kejsarstatens totalitära och konformistiska kyrka.

En man som absolut inte ville finna sig i att kvinnor andades fritt, och som fick Paulus att blekna i fråga om förakt mot kvinnans jämställdhet var romaren med namnet Tertullianus.

Han blev kristen år 197. Han angrep kvinnorna med oerhörda anklagelser och skymfande utfall. Han beskyllde kvinnan för att vara djävulens inkörsport, att det är kvinnan som visar vägen till det förbjudna äppelträdet, det är kvinnan som är den första som bryter mot den gudomliga lagen, och så vidare. Han skyller även på kvinnan för Jesus död.

Han citerar ideligen Paulus fördomar mot kvinnorna, och han lyckas övertyga veliga, kraftlösa och hunsade människor. Men vad är det då som orsakar Tertullianus hätska utfall?

Tertullianus säger så här: "För hur trovärdigt skulle det verka, om Paulus som inte tillåter en kvinna att lära sig alltför mycket, skulle ge en kvinna makt att predika och döpa? Låt dem tiga och istället fråga sina män i sina hem." (Ibid., vol 1, On Bap-tism)

Det råder här ingen tvekan om att kvinnorna vid denna tid agerade i församlingarna. Sådana här indicier finns det mycket av och som växer till bevis, enligt forskningen.

Tertullianus kom att tillhöra romerska kyrkans kyrkofäder. Han angriper alla dem som inte har Paulus åskådning angående kvinnans roll. I dessa sammanhang börjar en övergång av successionsordningen sakta men säkert från Jesusrörelsens värderingar till anhängarna av Paulus värderingar.

Och det nya Rom ser möjligheterna av att kunna styra över Jesusrörelsen i nya fåror. Jesusrörelsen håller nämligen på att bli en massrörelse. En potential som maktmänniskorna ville vara ledare över.

DEN ROMERSKA KYRKAN TAR FORM. Tertullianus hade påverkats av den stenrike skeppsredaren Markion, som år 140 reste till Rom för att grunda en egen rörelse mot Jesusrörelsen, som alltså växt till sig språngartat.

Markion och många andra mäktiga människor oroades av den snabbt växande potential som utgjorde Jesusrörelsen, och som ville så mycket. De uppfattades som ett hot mot den bestående ordningen, vilket de sannerligen var. Det var ju Jesus avsikter.

Markion kom med tiden att starta flera församlingar runt i det romerska imperiet, och i dessa församlingar predikades endast Paulus texter. Han och många fler insåg att Paulus var det redskap som kunde användas mot det framväxande hotet från Jesusintentionen. Han hävdade att det bara var Paulus alla brev, samt en egenredigerad version av Lukas texter som skulle användas. Han avvisade även hela Gamla testamentet, romare som han var. Han menade att Paulus var fri från judisk påverkan, vilket inte alls var sant. Alla skrifter kring Jesus hade sin uppkomst ur judendomen.

Enligt Markion var testamentet efter Jesus detsamma som Paulus hade skrivit, och något annat behövdes inte längre. Det var troligtvis Markion som introducerade begreppet evangelium, som han benämnde Lukasevangeliet. Han anses själv ha redigerat om i olika skrifter, bland annat hos Lukas texter.

Enligt min mening anser jag att Apostlagärningarna är exempel på en omredigering, där Paulus trängs in som den betydelsefullaste missionären, med de rätta uttalade orden om den nya kristna rörelsen.

Enligt Jesus är det Livsanden som utgjuter andekraften över lärjungeskaran på omkring 120 personer. De fick förtroendet och uppdraget

av Livsanden för att sprida Jesus ord, som är av Livsanden. Och de lyckades väldigt bra!

Markion gick för långt i sitt motstånd mot Jesusanhängarna, många vände sig mot hans propaganda. Han själv kom att utgöra den största faran för framkomligheten av "den rätta successionsordningen", och han uteslöts därför ur den paulinska rörelsen år 144.

Markion sätter ändå sin prägel på den nya romerska kyrkan genom hans sätt att påverka tidigare skrifter om Jesus. Han är nydanare genom att låta den skriftliga utvecklingen ta över den muntliga traditionen. Det är något nytt. Och det är hos honom som nya skrifter benämns "evangelier".

Gamla skrifter får nu nya titlar med benämningen Evangelium, som Nya testamentets fyra evangelier, med sina upphovsmän utskrivet.

IRENAEUS – TAR ÖVER EFTER TERTULLIANUS. Biskop Irenaeus av Lyon kom från romerska Galliens huvudstad. Han utvecklade vad Markion och Tertullianus redan startat upp. Skrivna texter skulle nu formuleras och godkännas som officiella, och som de enda "sanna" – en kanon av heliga nytestamentliga skrifter.

Detta var Irenaeus ensam om att bestämma, och som kunde genomföras av hans folk med en stark vilja och makt. De ville inte veta av några andra sanningar än de som angavs av Irenaeus själv. Han insåg att Paulus ensam inte räckte till för att trovärdiggöra den nya romerska kyrkans ensamrätt över utvecklingen, och med en succession efter Petrus. Genom att avfärda Markion skulle det bli lättare att få gnosticismen ur folks tankar.

Det som Irenaeus irriterades över var gnostikernas absoluta övertygelse om att de själva, och direkt av Livsanden, kunde få kunskap och vägledning, så som Jesus hade gjort.

Efter studier, samtal och bön, kom inspiration och bönhördhet. Jesus var vägen, sanningen och livet, honom tog man efter. Just detta att de andades fritt i relation med Livsanden var hotet mot den nya auktoritära lydndsreligionen, som grundades på Paulus sanna ord, enligt Irenaeus.

År 180 gav han ut monumentalverket Mot heresierna, som gällde mot de gnostiska idéerna. Det blev den romerska kyrkans paradskrift i propagandan mot gnostikerna.

Tanken att människor själva kunde be direkt till Livsanden och sedan bli bönhörda var ett problem för Irenaeus, som istället ville att den

nya kyrkan skulle vara ställföreträdande överhuvud här i världen. Utan att ta bort den gnostiska tanken kunde den nya kyrkan aldrig vinna över Jesusrörelsen, det var alldeles uppenbart. Genom Irenaeus skriftliga kritik och kamp mot gnostikerna, har forskarna kunnat utläsa att gnostikerna, med stor säkerhet, var den allra största rörelsen som gick Jesus ärenden. Men Irenaeus anhängare var de mäktigaste, och med största resurserna och kontakter med de inflytelserika potentaterna.

Det var Irenaeus som bestämde att det endast skulle finnas fyra officiella evangelier: Matteus, Markus, Lukas och Johannes. Han var också föregångaren till det som skulle bli Augustinus treenighetslära.

Irenaeus bestämde att Jesus var som en gudomlig gestalt: Sonen och Skaparen. Han gör klart att den nya kyrkan var av Livsandens enhetliga organisation.

Ur denna militanta utveckling, med sann romersk militärordning, ville påven Stefanus I, (254-257) helt anspråkslöst och blygsamt, betraktas som hela världens ställföreträdare för Gud och Messias. Det var inte fråga om hybris, utan reell maktpolitik. Det var också i kontinuitet med de romerska kejsarnas upphöjdhed i gudavärlden – caecarpapism, Och han säger själv att Petrus kom till Rom för att tala om att Petrus är klippan, och på den klippan skall kyrkan byggas. Även att Petrus skulle ha sagt, enligt Stefanus, att han själv var Roms första biskop.

Om det är sant så blev det därefter aldrig någon kontinuitet som liknade Jesu efterföljd.

SEGER GENOM MAKT. Paulus anhängare kom att segra genom makt, medan Jesus anhängare av idag segrar utan makt! En rad kyrkomöten befäste tidigt den romerska kyrkan som blev den största religionen någonsin.

När man har ett ont öga till orden "gnostiker" eller "gnosticism", bör man se bakgrunden till dessa Jesusanhängare och varför de blev så fruktansvärt illa åtgångna. De fick bära sina kors, som Jesus varnade om. Så är det!

Varför bryr jag mig om allt detta? Ja, jag tror själv att jag blivit påverkad av den som vi kallar Gud! Och av den anledningen söker jag sanningen och vill dela mina tankar med alla dem som tror på Livsandens andeutgjutelse över Jesus 120 lärjungar. Jag känner stor solidaritet till denna föredömliga skara. Och önskar att så många som möjligt vill göra detsamma!

DEN APOSTOLISKA SUCCESSIONENS LEGITIMITET. Rom ville helt enkelt skapa en "apostolisk succession", som skulle komma att bli de viktigaste anspråken på legitimiteten för den romersk-katolska kyrkan framöver.

Exemplen över föraktet mot kvinnorna med utgångspunkt från Paulus ord, är i en bedrövlig mångfald och fortsätter under århundradena framåt. "Sexuell njutning kan aldrig existera utan synd" konstaterar kyrkofadern R. Gregorii.

Kyrkofadern J. Chrysostomos (344-407) varnar: "Det finns mycket i världen som kan avtrubba själens skärpa och hejda den raka vägen. Främst kommer umgänget med kvinnor... En blick kan slå till och oroa själen, inte endast från den lättsinniga utan även från den sansade...". (prof. Ranke-Heineman)

Denna sexualfientliga syn och demonisering av kvinnan handlar om en snedvriden och patologisk ondska. Här utgår kyrkofadern endast från mannens själ, som kvinnan står i vägen för. Och så här fortsätter kyrkohistorien fram till modern tid.

Kvinnorna tycks själva gjort sig skyldiga när de behandlades illa eller våldtogs av upptända män. Av dessa kvinnofientliga män var det antagligen kvinnans eget fel att de fötts till kvinnor.

På medeltiden kom den tyska boken Häxhammaren, en instruktionsbok i hur man uppspårar häxor och hur de ska behandlas och avväpnas. Helt i linje med nazismens antisemitism!

Än i dag finns denna förvridna människosyn runt om i världen, men som trängts tillbaka av den återerövrade sanningens väg till livet. Och detta är det sanna Jesusarvet, från dem med en god vilja för kärlek och rättvisa. Detta är historien med vedersakliga belägg.

LIVSANDEN VERKAR I VÄRLDEN. Genom tidens gång och händelser fram till i dag, har dessa Jesusideal genomstrålat vår tid, och genom andlig pånyttfödelse väckts till liv och till framgång. Livsanden verkar i världen, men människorna ser det inte, säger Jesus. Vad har hänt i delar av världen genom dessa ideal? Ja, i Sverige kan vi idag se kvinnliga präster och biskopar; vi kan se kvinnliga teologer, forskare och beslutsfattare av alla slag. Vi kan även se religionsfrihet och ekumenik välvilja; en viss yttrandefrihet och en någorlunda frihet att kunna påverka – i alla fall för vissa.

Och Paulus dåliga åsikter har i praktisk handling reviderats av ren nödvändighet. Vad liknar allt detta om inte vår tids gnosticism? Arvet

efter Jesus lilla skara har till slut tvingats fram genom tro och handling under århundradena, av efterföljarna med de goda idealen. Vi ser också att tro och handling måste gå hand i hand, med ogrumlade demokratiideal.

Urkyrkan, eller rättare sagt den tidiga Jesusrörelsen, började med församlingen i Jerusalem, med Petrus och Jakob som ledning. Församlingen var föredömlig på många sätt och vis, med bland annat gemensamt ägande och med aktiva kvinnor, som hjälpte till precis som männen.

Vid apostlamötet i Jerusalem upptogs även icke-judar. Och det visar att Petrus och Jakob helt klart var medvetna om Jesus avsikter med att Jesus ord gällde alla människor, inte bara judarna.

Att Paulus ansågs var den som ensam ville missionera bland hedningar var propagandaretorik, för att legitimera en ensidig favör till Paulus ord. Denna historiesyn kan mycket väl vara ett verk av Markion. Det är till och med mycket möjligt, och grundas på faktiska händelseförlopp under denna tidsperiod.

Kriget som nådde Jerusalem 68-70 skingrade urförsamlingen, som enligt traditionen utvandrade till östra Jordan, men återvände efter krigets slut. Det var urförsamlingen som inledde missionsverksamheten. Efter urförsamlingen startar den långa process som kom att utvecklas till dagens kristenhet. I alla fall bland vissa föredömliga organisationer och människor.

KUNSKAPEN I RELATION MED LIVSANDEN. Fram mot tvåhundralets slut ökar emellertid de som kallas för gnostiker, men i nya former och omfattande tillväxt. Samtidigt ökar trycket från romarstaten med förföljelser och förtryck. Det var manikeism som tog plats i människornas tankar, en diametralt annorlunda kristen rörelse än den paulinska rörelsen. Det var genom kejsarmakten som den paulinska rörelsen till slut kunde segra.

Det växte också fram en polarisering mellan olika framväxande fraktioner. Paulism var alltså en av flera rörelser, men som llerades med de krafter som oroades över Jesusanhängarnas växande skaror. De som får det negativa tillmälet "gnostiker", var alltså de som tog till sig kunskap i Jesu efterföljd, vilka andligen skulle föra dem i gemenskap med Livsanden.

Gnosis betyder kunskap genom insikt och initiation, och gnostiker kan förklaras som en bildad och insiktsfull människa, och de fanns

inom alla kristna rörelser, judendomen och långt senare även bland islamsk sufism, samt inom buddhism och hinduism.

Det som framkommit om urkyrkan, eller rättare sagt den allra tidigaste Jesusrörelsen, är genom den idoga forskningen i första hand. Även om Jesus var orsaken till denna rörelse så var han själv aldrig kyrkobyggaren. Jesus är fortfarande hörnstenen som väntar på att få komma på plats. Detta kan bara ske genom frivillighet av var och en, i både tro och handling.

Kyrkan formulerades långt senare av de krafter som tillsammans, genom kyrkomöten, manifesterade vad som skulle bestämmas vara den enda sanna tron. Och detta var Paulus version av sina egna åsikter. Paulus var alltså en av de första som beskrev att kvinnan gjorde sin röst hörd, men som Paulus ogillade, Detta är historia med veder-sakliga belägg.

Andlighetens kollektiva enhet

Demiurgen, skaparkraften som "rörde" till det för mänskligheten. Platon trodde, med viss osäkerhet, att denna kraft var en speciell skapargud vid sidan av Livsandens – den som rörde i grytorna så att världen blev vad den blev.

Demiurg betyder "rörare" eller skapare av det som är verksamt i världen. Filosofer, men även kristna och gnostiker utgick många gånger ifrån att det var en rebellisk demiurg som omskapade världen – men ofullkomligt. De syftade egentligen mera på världens verklighet så som den såg ut och på människans ofullkomlighet.

Dessa idéer hade sin grund i allt det elände som utförs av människorna själva. Men det gällde även naturkatastrofer, krig och förtryck, och på rovdjurens anpassade former för strid och dödande, eller i övrigt på livsvillkorens absoluta hårdhet.

OM ANDLIGA FÖRESTÄLLNINGAR. Tankarna som beskrevs

var egentligen sökande formuleringar för psykologiska begreppsförklaringar. Och inte alls så tokiga förklaringar.

Även om det goda och vackra fanns i världen, det som av andliga människor anses vara Livsandens gåvor till människorna, så finns också det grymma i skapelsen, det darwinisterna kallar arternas kamp.

Tidens tankar om skapelsen är egentligen inte konstiga. I dag vet vi att det finns virussjukdomar, och att det funnits ödlor och reptiler som såg ut som bepansrade krigsmaskiner. Det har också förts en egoistisk och konkurrerande kamp i tillvaron, helt i analogi med arternas kamp för överlevnad. I liknande perspektiv såg antikens tänkande filosofer och teologer på ondskans realiteter i tillvaron.

Världen är som den är, insåg man, men den skall inte behöva förbli så. Och i dag vet vi att världen förändras ständigt utifrån sina utgångspunkter med inblandade relationer och med människornas tillvunna kunskaper på gott och på ont.

Den största frågan i mänsklighetens historia har just varit att förklara meningen med livet och motsättningen mellan det onda och det goda. Alla religioner har menat att det också finns en egoistisk kraft av utnyttjande i världen, med ett ont öga för sökande efter kontroll och makt över andra. Alla sätts mot varandra i välorganiserad splittring

– alla mot alla. Obegripligt för de flesta, en handlingsförlamande paralysering för många, en möjlig framgångsrikedom för vissa. Och världen blir därefter!

Krigsguden Jahve sattes mot det som kunde ha uppfattats som fredsguden Shalem (Salem) eller Elohim, och Jahve satte folk mot folk för att uppnå sina syften.

Ända in i modern tid har denna tokiga splittring varit rådande. Människorna slåss som besatta mot varandra, men till vilken nytta? Israeliterna slogs i Jahves namn, för sin sak. De kristna välsignade vapnen i nationernas namn, för Gud och fosterland, och menade att Gud var med dem, precis som i de hebreiska skrifterna. Politiska organisationer slåss för sin hegemonisträvan. Och precis som Jahve gjorde för att styra folkens utveckling genom att ta den ena nationen för att slå den andra. Allt enligt vad som står i de hebreiska skrifterna.

MÄNNISKORNA MISSAR MÅLET. Men splittringen gör att människorna missar det viktiga målet, nämligen att leva i tolerans och vänskaplig kärlek till varandra, och det är denna miss som är den stora synden i världen, enligt Jesus.

I själva verket är Demiurgen den "skaparkraft" som tog makten över världens ordning, för egna syftens skull, enligt den mörka principen, och den gestaltas i det som fått namnet Satan.

Satan förklaras med modern gestaltpsykologi och manifesteras genom manipulation och illusionistisk kontroll över våra sinnen, genom utnyttjande och förslavning, precis på det ondskefulla och egoistiska sätt som vi kan se i den "verkliga" världen.

Denna mörka kraft, som helt klart verkar bland människorna, är något som måste tas på allvar. Satan är en manipulativ andekraft, enligt Jesus och världsreligionerna, som gestaltats genom människors tanke-medvetande och på fullt allvar regerar och dirigerar världen. Vi ser det inom våldsunderhållningen, hatutvecklingen, många gånger inom politiken, världsekonomin, utnyttjandet av medmänniskor, nonsenskulturen och söndringen mellan människor och olika religioner. Eller hetsen som leder till helt meningslösa krig med gränslösa eländen för världens folkflertal.

Dessa förklaringsätt kan vara pinsamma och generande för sekulariserade nutidsmänniskor. Och just med denna genans, som leder till skepticism, fördunklar Satan vår definition av verkligheten. Men om vi läser vad som står i olika religioners skrifter – enligt judendom, kris-

tendom, manikeism, buddhism, islam, hinduism och zoroastrism – finner vi, trots allt, en klagörande samstämdhet med vad som verkligen sker med världen. Detta går inte att definiera bort.

Satan eller den onda principen härskar genom att fresta, manipulera, förleda, splittra, söndra och kontrollera; lägga ut dimridåer, röra till det, och komma med falska anklagelser mot välfärd, rättfärdighet och jämlikhet; demokrati, tolerans och humanitet.

Satan ges en personlig gestalt hos samtliga religioner, men med olika namn givetvis. Det handlar alltså om ondskan i var och ens medvetande eller sinnelag. Även i definitionen av Satan är människan splittad, men där finns ändå något av en klar samstämdhet.

Alla världens religioner utgår, mer eller mindre, ifrån en klar dualistisk motsättning mellan det goda och det onda. Inom den persiska zoroastrism heter den monoteistiske guden Ahura Mazdâ, och Satan heter Ahriman (Angra Mainyu). Det är Ahriman som har makten över människornas sinnen i den nuvarande världsordningen. Under de sista dagarna av denna världsordning sker en slutstrid. Ahriman besegras av ljusets makter, och hålls därefter fången under tusen år.

Enligt Buddha Gautamas upplysning är det Mara som är makthavaren och frestaren – den onde som lovar mästarna all världens rikedomar. "Satmara" (kuriosa), är en feminisering av Satan och Mara, men blev bara ett illasinnat skällsord mot kvinnan i folkmun.

Lärarna Zarathustra, Gautama och Jesus blev alla frestade av Satan på ett likartat sätt enligt berättelserna, och levde under samma förhållanden, så som hela den nuvarande splittrade mänskligheten. Denna religionsförklaring är inte speciellt kontroversiell längre.

I dag förklaras samma fenomen av den vetenskapliga psykologin, men med ett annat språkbruk. Tänk positivt och kärleksfullt är ett exempel på argument mot det destruktiva hatfyllda sataniska tänkandet, och så vidare.

Genom att följa de andliga lärarna kan en enande försoning komma till stånd, som befriar oss från Satans sinnesinflytande över världens ordning. Det är den som "anklagas" eller motsätter sig Guds intentioner som är slav under Satan (Satan betyder helt enkelt den som anklagas).

Satan anses verka med Livsandens överinseende, märkligt nog, under den sjunde dagen, enligt traditionerna. Det gäller att förbereda människorna för ett nytt liv inför uppståndelsen, och denna förberedelse sker helt med den fria viljan. "Bli till medan du passerar", säger

Jesus.

För uppfattningen att Gud låter lidandet ske tar många väldigt illa upp. Att människorna skulle utsättas för ett moraliskt experiment är höjden av cynism.

Men enligt de andliga traditionerna är det inte Livsanden som utsätter mänskligheten för detta prov. Det är människorna själva som gör. Poängen är att vi frivilligt skall komma till insikt om detta och om Livsandens närvaro som ett alternativ. Det kan först ske om vi tar med Livsanden som en levande realitet och att vi utesluter Satan och står emot frestelser och illusionism. Och detta måste vi lära oss redan nu.

Livets kurs är verkligen levande dramatik så det förslår. Vi kan emellertid själva med vår fria vilja, välja bort ett sataniskt sinnelag och leva i enlighet med intentionerna från lärare som Jesus – om vi själva vill.

Ljusriket kan alltså inte uppenbaras om vi inte lever i linje med de andliga intentionerna. Det kan också tyckas vara en cynisk uppfattning, med tanke på alla orättvisor och allt lidande som finns i världen. Hur skulle alla de fattiga, eller de okunniga, kunna komma till insikt? Ja, varför skulle de inte kunna göra det!

Många gånger är det just de utarmade och utnyttjade människorna i världen, som inser orättvisorna bäst, i deras egen utsatthet och erfarenhet av verkligheten. Men hur skall de kunna förändra sin egen situation?

De kanske inte alltid själva kan det, men med Livsandens hjälp är det möjligt, och med hjälp av andra medmänniskor som kommit till insikt och med undsättning. Det är ju heller inte med potensfulla politiska ledare som vi alltid kan se lösningarna av världens problem.

Enligt alla religioner är de mest utsatta människorna de saligprisade. En uppfattning som Karl Marx vände sig mot, men en tanke som han ändå hade en kärleksrelation till. Och tidigare var det upplysningstiden som, med bästa avsikter, vände sig mot förlitandet till Gud. Det ansågs av många människor som en verklighetsflykt, vilket lätt kan förstås.

Men, å andra sidan kan det också ses som flykten till verkligheten, för många är ju Livsanden en realitet.

Samtidigt kan man se våra korta liv, med alltför många människor i svåraste armod, som betydligt mera cyniskt om inte denna självprövning kunde ske, enligt religionernas uppfattning. Det gäller i så fall "bara" omkring 80 år, som vi lever i denna världsordning, mot en möjlighet av obestämd tid. Och inga plågade själar skall behöva levat sitt liv förgäves.

Men alla dessa processer sker bara i vårt tankemedvetande (rema), men som får så stor betydelse när vi realiserar våra tankar bland medmänniskorna.

KRAFTEN, LJUSET, VISHETEN OCH KÄRLEKEN. Det är i våra tankar som vi kan ändra det destruktiva sinnelaget, med förhoppningen att fylla tomheten (rema) med den goda viljans tankar och göra om världen därefter – världsförbättringen. I dessa tankar ligger Livsandens upplysta rike.

Det är lärarna från religionerna som hjälper oss med kunskap om hur den mörka kraften kan bekämpas. Vi lär oss kunskapen om Livsandens intentioner med inriktningen av pånyttfödelse för ett rikare liv. Grundförutsättningen är den goda viljan. Vill den viljan inte infinna sig, blir det som det blir. Med medveten påverkan blir det på ett annorlunda sätt, så som i Ljusriket! Och det finns en stor erfarenhet genom läraren Jesus, som hjälper människorna av alla nationer i sökandet efter helande kraften. Jesus tröstar alla uppriktiga sökare och ger dem, genom kunskap, en ökad Gudsmedvetenhet och självkänedom om riket, som vi finner i ljuset av vårt inre och utanför oss själva – i samtidigheten, eller evigheten, av obestämd tid!

Människan går via Jesus intentioner igenom olika stadier eller faser, med slutmålet att förverkliga sina potentialer för att uppnå ett meningsfullt liv i gemenskap med alla folk och religioner. Dessa faser kan för många människor vara en mycket tung väg att vandra, men ingen går ensam. Här är också bönen till stor hjälp.

Professorn i religionspsykologi, Owe Wikström, beskriver i sin bok *Det Bländande mörkret*, vad det kan innebära för en människa som träder in i denna andliga utveckling, eller vägen till pånyttfödelse, som det egentligen handlar om.

I boken beskrivs sju olika faser, som utan en egentlig rangordning utgår ifrån att den enskilde upplever ljuset av sitt inre, att Gud verkligen kan anas – "Saknaden".

Och känslan av att Gud verkligen lever – "Försmaken".

Men också att Gud blir krävande – "Uppgörelsen".

Och känslan av att Gud skänker något mycket värdefullt – "Nåden".

Men Gud döljer sig – "Natten".

Och i detta mörker uppfattas Gud som en realitet och bländar med sin storhet – "Ljuset".

Och Gud följer nu var och en i den fortsatta sinnesändringen –

”Vandringen”.

I denna andliga utveckling är det enligt andligheten tron på Livsanden som gäller. Men inte bara en torr tro, det är en tro med förhoppningen om ett kvalitativt innehåll, som leder till:

rätt åskådning,
rätt sinnelag,
rätt tal,
rätt handlande,
rätt vandel,
rätt strävan,
rätt vaksamhet och
rätt meditation,
allt enligt Gautama.

Dessa utvecklingsfaser kan komma över var och en helt ofrivilligt, som lockelser, men sker sedan helt av fri vilja, under medverkan av den goda viljan. Här är det naturligtvis inte den intellektuella kapaciteten som är utslagsgivande. Vilka som beträder dessa faser vet ingen människa eller någon vetenskap, men Livsanden vet säkert orsakerna kring detta. Genom tro kan man alltså ana eller förnimma Livsandens avsikter.

Vi lär oss ljusläran och förändras av kunskapen, till ett nytt uppvaknande. Först då kan vi vara riktigt tacksamma för det nya och verkliga livet vi får genom Livsandens verkande andekraft. Detta är en viktig aspekt.

Det finns många som profeterar om tacksamhetens tomma lov. Tack för att jag föddes och finns till; tack för att jag trots allt kan äta mig mätt, i all min fattigdom; tack för att jag får leva trots att jag inte har något jobb. Detta tackande kan verka vara kryperi eller inställsamhet mot Livsanden – en mekanisk tacksamhet.

Hur vet man att man alltid har anledning att vara tacksam mot Livsanden? Exempelvis genom att ha vunnit en bil på lotteri. Eller att ha tjänat mycket pengar av sitt företag. Det motsatta, otacksamhet är naturligtvis inte att föredra. Tacksamhet är det som gäller! Men det kanske först måste infinna sig en reell anledning med en omtumlande förändring med en medveten insikt om Livsandens verklighet, efter dessa genomgripande faser, exempelvis. Ljusläran ger människorna trygghet i Livsandens gemenskap, som gestaltas hos människorna av kraften, ljuset, visheten och kärleken. Denna kunskapsmedvetenhet står emot den manipulerande, indoktrinerande och illusionsförföriska

Satan, som enligt mytologin ansågs vara den fallne ängeln, som nu representerar den frestande viljan, så som det psykologiskt gestaltats, enligt de andliga traditionerna.

Sammanfattningsvis kan man tolka religionerna som att den övergripande makten finns hos Livsanden, men Satan har tillfälligt tagit makten över människornas sinnen. På grund av människans fria vilja.

Lidandet i världen kommer inte på grund av Livsanden, och som heller inte godkänner denna ordning. Ingen prövas av Livsanden på grund av onda gärningar eller liknande. Däremot prövas vi själva i uthålligheten att stå pall mot ondskan, enligt den andliga traditionen.

Mycket elände har begåtts i religionernas och Guds namn, men det är självklart inte Livsanden som godkänt sådana handlingar. Det är manipulerande och egoistiska människor som utför ondskan. Många tror att lidandet, smärtan och orättvisorna i världen är något naturligt, som vi måste acceptera. Enligt de andliga intentionerna är det inte alls på så sätt. Det är naturligtvis meningen att människorna skall leva lyckliga i frihet, jämlikhet och vänskap, men i enlighet med Livsandens intentioner, vilket vi finner i religionernas ursprunglighet. En sådan kunskap ges i Ljusläran med erfarenheter av lärarna från världsreligionerna.

Det som bevisats med människans fria vilja, är att valet av oberoende till Gud eller Livsanden inte har medfört en bättre värld. Det har också varit svårt att veta vilka vi kan lita på – var det enbart frestande och förföriska makthavare med hög kontrollpotens vi skulle förlita oss på? Makten över människan har aldrig varit av godo. Människas makt över människa, har bara skapat elände, enligt Jesus.

För Ljusläran gäller istället principen om den gemensamma maktfriheten, utan någon mänsklig överhöghet alls, men med ett desto större medvetande om Livsandens tolerans och kärlek i tankarna. En sådan princip kan inte förverkligas i denna världsordning, men däremot utvecklas hos var och en i sin respektive egentid och medvetande. Och därefter förändras världen.

Det är en personlig skatt vi gömmer hos Livsanden, och som leder till en kollektiv gemenskap i en ny världsordning – flykten till verkligheten och till uppståndelsen i Ljusriket.

Intolerans – bristen på kärlek

Lycka åt de som är medvetna om sina andliga kunskapsbehov, genom att söka kunskapen kan de också finna dem. Ingen kunskap är fördold för någon, alla kan finna den, om bara den goda viljan finns. Ögat är kroppens lampa, om ögat är ogrumlat kommer hela kroppen att vara upplyst. Men om ögat däremot är ont, kommer hela kroppen att vara i mörker. Om det ljus som finns i själva verket är mörker, hur stort är då inte det mörkret! Fortsätt därför att söka kunskapen, fortsätt att bulta på, så kommer dörren att öppnas.

KUNSKAPEN OM LIVSANDEN. Upplysthet är det eftersträvansvärda för var och en inom alla religioner, och profeterna uppmanar till ett mödosamt sökande efter kunskap. Här menas sökandet efter både andlig kunskap, men all annan och sann kunskap är naturligtvis också eftersträvansvärt.

Utgångspunkten är uthållighet i kärlek, rättvisa, tolerans och aktiv solidaritet till medmänniskorna. Allt vad man vill att människorna skall göra mot en själv, skall man också göra mot dem. Detta är Livsandens lag, enligt Jesus, och blir därför det absolut viktigaste och mest eftersträvansvärda i våra liv, vilket också är kärleksbudskapets kärna för alla religioner, men som fördunklats, splittrats och vantolkats i och med människornas ofullkomlighet. Därför gäller det att inte döma andra för att man inte själv skall bli dömd.

DEN MEDVETNA TOLERANSEN är alltid svag hos totalitära åsiktsriktningar eller auktoritära rörelser, där odlas istället glädjemyten och självsäkerheten i linje med den egna förträffligheten. Det gäller politiska likaväl som religiösa organisationer.

Religiösa rörelser som är intoleranta mot andra åsiktsriktningar, har dessutom totalitära organisationsegoistiska strukturer som förebilder. Medlemmarna är fostrade i ett okritiskt bifall, mot toppen, och ofta med en ideologisk respektlöshet mot andra åsiktsriktningar. Detta kan vara av religiös övertygelse, men även av indoktrinerande skäl, för att

effektivare kunna formera den egna organisationens sammanhållande utvaldhet och legitimitet. De har själva den rätta kunskapen. Sådana organisationer hittar gärna ofördelaktigheter om andra troendeformer eller religioner. De har heller inte en tanke på att samarbeta med andra – troligtvis för att undvika riskerna med att tappa kontrollen över medlemmarna.

De typiskt maktkontrollerande organisationerna har ett speciellt negativt förhållande till just tolerans. De är sig själva nog, och vet allting bäst. De beskyller ofta toleransen som ett viktigt utövande inslag från skeptikernas argumentering mot just deras religionsutövning. Som om deras egna värderingar beskylldes av andra för att sakna sanningsvärde, och så vidare.

Fundamentalistiskt sinnade organisationer försöker därför definiera bort toleransen. Men "intolerans" är syskon med "själviskhet", "otålig-
het", "misstänksamhet", "omogenhet" och brist på kärlek. De har inte så sällan närt intoleransen, och även gett uttryck för reaktionär hatfullhet och fördömanden, med utgångspunkt från Bibeln. Bibeln har på så sätt utnyttjats och blivit ett tillhygge, inte ett ordets vapen, och därför skadat andra människor. Men de självkorade och dömande kan själva komma på fall och bli utkastade i mörkret, där det skall vara gråt och tandagnisslan.

Det måste istället ses som en värdefullare egenskap att kunna vara tolerant än att vara snar i fördömanden. Visheten blir i alla fall befunnen rättfärdig genom sina gärningar.

JESUS PREDIKADE BARMHÄRTIGHET utan slaktoffer. Vad menas med det? Ja, exempelvis var det ensidiga tolkandet av skrifterna, och tolkandet av Lagen ett beteende som för dem gick före exempelvis kärlek och tolerans. De ville alltid hitta andras fel, och själva få avgöra vad som var rätt och fel. Genom anklagelser och ett jagande efter slaktoffer, kunde de visa på sina egna förträffligheter, på bekostnad av andra som ansågs bära synd – syndabockarna.

Men Jesus kärleksbudskap upphäver istället människornas mått och bedömningsrätt över andra människor, han ersatte det ensidiga tolkandet av Lagen. Människorna befrias från ansvaret att behöva döma sina medmänniskor. Jesus tog istället på sig detta ansvar, enligt evangelisterna.

Fundamentalisternas anklagelser mot homosexuellas självklara rättigheter är ett jagande efter slaktoffer. Hur kan en sådan kärlekslös

intolerans finnas bland människor som säger sig bekänna sig till Jesus? Ja, det kan bero på människors ofullkomlighet och oförmåga att intuitivt och naturligt kunna använda kärleksbudskapet, innan man förhastar sig och använder skrifterna. Kärleksbudskapet blir därför för somliga en stötesten, eller en alltför kravfull "börda", då man kanske hellre ville ge spontant utlopp för sin intolerans och känslor mot sådant man tycker illa om.

Om de kan hitta argument ur Bibeln mot hatobjektet tar de hellre till detta än att följa vägen som Jesus stakade ut. Det blir ju enklare med den breda vägen, men som inte leder till Livsandens. Just denna prövning är viktig att: *Först inom sig själv, intuitivt känna efter, och sedan i skrifterna studera, för att i ljuset av den exakta kunskapen om Livsandens intentioner, uthålligt låta sig födas i medvetandet för tolerans och kärlek i riktning mot det nya livet.*

Det var så Jesus förkunnade bland människorna. Det är ju Jesus vi skall efterlikna – den fullkomliga människan. Inte är det väl det hatfulla i världen som vi skall ta till oss? Alltså, vi skall inte ta efter det i skrifterna som Jesus upplöste.

Ät mitt kött och drick mitt blod, säger Jesus, både ironiskt men också symboliskt, syftande på de hundratals lamm som ritualslaktades dagen före hans egen korsfästelse. Ät slaktoffrets andliga mat och dryck, det vill säga läraren Jesus budskap om människokärleken. Människorna är utsatta som lamm utan mänskliga beskyddare.

Men, det står ju faktiskt klart och tydligt, på flera ställen i Bibeln, att män som ligger med män skall förgöras. Och det står även klart att kvinnorna skall tiga i församlingen! Ja, och just därför är det viktigt att se Bibelns författare i ljuset av sin ofullkomlighet i tiden, samtidigt som vi ser den heliga skriften som inspirationer och personliga tolkningar.

Poängen med det Jesu säger oss är att vi människor, inklusive Bibelns författare, inte är fullkomliga, vi räcker helt enkelt inte till.

Inte ens Jesus egna lärjungar förstod honom rätt alla gånger. Jesus klandrade dem ibland och menade att de var tröga som inte förstod det som var så självklart, något som de borde kunna förstå.

Men vi människor är splittrade i tanke och i omdöme, vi förhastar oss, blir sårade och vill hämnas, om och om igen sker detta i det historiska skvalet. Vi har svårt för att lära oss det som Livsandens anser vara det värdefullaste – kärleken till varandra. Det var ju därför Jesus introducerade det nya förbundet. Det anses av många att han till och med dog för våra hämndbegärs och alla våra synders skull, för att bot-

göra vår oförmåga att träffa Livsandens mål. Han betalade med sitt liv på grund av just den intolerans som här har beskrivits. Även om detta inte var en lösning för vår skuld naturligtvis. Vi får själva bära vårt ansvar, eller skuld, och Jesus är domaren över var och ens handlande.

I BIBELN KAN VI ÄVEN LÄSA om lokala händelser, exempelvis Paulus brev till församlingen i Korint. Splittring råder i församlingen och ett baktaleri förpestar stämningen, det tycks vara vissa kvinnor som är orsaken till detta baktaleri. Paulus anser därför att dessa kvinnor skall tåga i Korints församling. Och så enkelt kunde det ha varit. Det gällde bara dessa kvinnor i Korints församling, men som fick så ödesdigra konsekvenser för världens kvinnor. Denna försonande förklaring av Paulus brev har gjorts av välmenande människor med en vilja att tillrättalägga. Men beskrivningen är en efterkonstruktion, och finns inte alls med i Bibeln.

Sanningens Paulus ansåg i själva verket att kvinnor i princip skulle tåga till förmån för mannens exklusiva suveränitet att inneha ledningen. Och det var så som Paulus verkligen menade. Vissa kristna, så som Paulus skriver, menar på fullt allvar att detta blev kvinnans straff för Evas falskhet mot Adam i paradiset, när hon bjöd honom att äta av den förbjudna frukten.

Denna uppfattning är helt och hållet Paulus egen, tagen ur de fariseiska värderingarna, men som inte är evangelietexternas budskap. Här har man inte förstått Gamla Testamentets gestaltsymbolik. Med sådana fördomsfulla värderingar, var det nödvändigt för Jesus att ingripa i världen. Och med dessa hemska åsikter faller ju både kärleksbudskapet och Jesus kritik mot fariséerna, och i så fall har vi att ta ställning mellan Jesus och Paulus?

Under Paulus samtid var den patriarkaliska ordningen ett faktum. Det är endast på detta sätt vi i så fall skall förstå hans ord. Inte en så liten del av kristenheten har emellertid hierarkiska och odemokratiska värderingar även i dag, något som de själva får stå ansvariga för. Det har nämligen inplanterats en moralisk och etisk förmåga hos alla människor, en gnista, för vilket vi själva med vår fria vilja skall kunna avgöra vad som är rätt och fel. Det är med denna fria vilja prövningen består, beträffande uthålligheten, om man verkligen vill vandra i Jesu fotspår.

Paulus var en skolad farisé, men han var också mycket intensiv, och i modern mening en högenergisk fighting man. Han blev också kritise-

rad av Jesus bror Jakob, och av Simon Petrus för vissa av hans åsikter. Apostlarna höll sig inte själva på något sätt som fullkomliga. Men ändå, Paulus fick sin uppenbarelse på vägen till Damaskus, då han i hemligt uppdrag, helt ondskefullt förföljde Jesus-anhängarna. Han ändrar sinnelag och blir senare självutnämnd apostel för den nya religionen i ljuset av Jesu titel Kristus. Med sig i sitt tankebagage hade Paulus kvar de traditionella fariseiska värderingarna, som sedan vävdes samman med det nya evangeliet.

När Paulus reste och predikade det nya budskapet, kom han att få se vidriga sociala orättvisor och omoraliskt leverne. I flera städer förekom grov prostitution med inslag av sexuellt perverterat utnyttjande av slavar och barn. På denna promiskuitet reagerade Paulus, på samma sätt som Simon Petrus och Jesus bror Jakob gjorde.

SYND – ATT MISSA LIVSANDENS MÅL, bör ses i perspektivet av en allmän moralisk fördärvlighet, med ett omoraliskt leverne oavsett sexuell läggning, eller utnyttjande av medmänniskor av alla slag, och så vidare. Det gäller särskilt den egoistiska, hänsynslösa och intoleranta hårdheten – kärlekslösheten. Synden är inte enbart förknippat med sexuella överdrifter utan gäller i människans alla förehavanden i livet.

Här är det ändå viktigt att de som kräver att de homosexuella skall ändra sig, bör istället själva ändra sinnelag. Det är helt nödvändigt!

Grunden till deras fördömanden, det vill säga snarheten att utnyttja skrifterna innan de rannsakat sitt eget hjärta, är det som vi kallar fördomar – att döma före – att lägga snaran om halsen på någon annan.

Om de verkligen rannsakat sina hjärtan men ändå kommit till samma slutsats: att homosexuella måste ändra sig eller avskäras, ja då får detta stå för deras räkning.

Jesus anklagar otuktsmän, men han utpekar inte speciellt de homosexuella. Ingenstans i evangelierna finns detta med. Men det finns med framförallt hos Paulus och andra bibelskribenter.

Kommer Livsanden att förgöra de homosexuella? Kan Livsanden ha någonting emot de homosexuella? Nej, med absolut visshet, det står ingenting om att Livsanden direkt säger till någon av bibelförfattarna att homosexuella utgör någon stöttesten. Det som står i Bibeln är författarnas personliga erfarenheter, inspirationer eller personliga uppfattningar. De andliga inspirationerna som bibelförfattarna fick var säkert korrekta, men efterbearbetningen räckte däremot inte till för dessa ofullkomliga människor.

VISSA BIBELTOLKARE MENAR, att Livsandens avsikter med skapelsen är att på den yttersta dagen rena jorden från all synd, därför medräknas de homosexuella. Och Livsandens plan är enligt deras uppfattning oåterkalleligt och kan därför inte ändras. Men om vi då ber till Livsanden om att förlåta de homosexuella och acceptera dem som de är? Nej, säger de som anklagar, Livsanden ändrar sig aldrig, säger de.

Men även på den punkten dömer de utan att låta kärleken få ha företräde, och de dömer i Livsandens namn, vilket visar att de egentligen bara ger uttryck för illvilja och ondskefullt hat. För dem tycks inte Jesus levande ord existera.

Dessa rovdjur vill helt enkelt ta livet av de homosexuella, det råder ingen tvekan om den saken! Vilken passande prövning!

Men nu finns det exempel på att Livsanden kan ändra sig och i så fall verkligen har ändrat sig – i alla fall enligt Bibeln.

När Livsanden hade bestämt sig för att straffa och till och med utrota hebréerna för deras olydnad övertalade Mose Livsanden att inte straffa dem: "Och då ångrade Herren det onda som han hotat att göra mot sitt folk." 2 Mos 32:14

Ja, det finns åtskilliga exempel i Bibeln där vi kan läsa att Livsanden ångrat sig och därför ändrat sina avsikter.

Däremot, i de fem evangelietexterna finns det ingenting som Livsanden behöver ångra. Men det finns en hel del oklarheter i hela den övriga Bibeln, vilket också Jesus gjorde helt klart – i och med det nya kärleksförbundet, som han introducerade.

Livsanden känner människan och vet när hon är ondskefull. Homosexuella är däremot inga ondskefulla människor, helt klart. Alla som retar sig på homosexuella människor bör komma till insikt och därefter försöka ändra sinnelaget. De bör helt enkelt, och kärleksfullt, acceptera de homosexuella medmänniskorna och se deras läggning som en naturlig variation i skapelsen. De bör till och med glädja sig åt de homosexuella, och kyssa dem, vilket också en stor del av världens andliga och demokratiska människor gör.

En rekommendation blir därför till alla som i dag har svårt att tolerera homosexuella att ni ändrar sinnelag. Att ni även kontaktar en homosexuell organisation och ber att få komma till dem för att få kyssa dem i Jesus försoningstecken. Lös knutarna nu, sedan är det försent!

Jesus säger: "Om er rättfärdighet inte överflödar mer än de skriftlärdas och fariséernas, skall ni alls inte komma in i himlarnas Ljusrike." "Sluta upp med att döma för att ni inte skall bli dömda; med den dom

som ni dömer med skall ni nämligen bli dömda; och med det mått som ni mäter med skall det mätas åt er." Matteus 5:20, 7:1-2

MÄNNISKORNAS PRÖVNINGAR är att uthålligt klara av att följa kärleksbudskapet. Livsanden är även opartisk i sina relationer med människorna. Livsanden behandlar oss medlidsamt och vet att vi endast är gjorda av materiestoft och att vi åter blir stoft vid döden.

Skapelsen är art- och variationsrik och det är verkligen meningen att vi skall glädja oss av dessa olikheter. Alla djur, alla kulturer, religioner och alla människor av alla olika slag, denna rika variation skall vi glädja oss av – helt enkelt för att livet skall bli meningsfullt och inte behöva bli långtråkigt. Skapelsens olikheter skall inte kunna ge upphov till hat och osämja.

Människornas egensinniga och skapade synpunkter och illvilja angående olikheterna kan däremot leda till osämja och splittring, detta är alldeles uppenbart. Och detta är den verkligen synden. Det är inte Livsandens avsikter.

Nu är det ändå inte Livsanden som behöver ändra sig, absolut inte, det är de som läser skrifterna så som vissa fariséer, eller som Paulus gjorde, som måste ändra sinnelag. Livsanden har emellertid vid flera tillfällen visat sig vara den som är både tålmodig, sen till vrede och överflödande i kärleksfull omtanke och sanning.

Allmän morallöshet är heller inte förknippad enbart till sexualiteten. Istället ser vi en allmän splittrande och kärlekslös sexualism, syskonet med egoism, som gäller oavsett sexuell läggning. Överdrifterna att till varje pris leva upp till begären, promiskuiteten och böjelserna, helt utan moraliska spärrar och betänkligheter.

TIDIGT INSÅG MAN BETYDELSEN och effekterna av sexualism och tygellösheten, redan på 200-talet. Den tidiga kristenheten såg det ondskefulla sambandet mellan oansvariga människors sexuella begär och de katastrofala följderna för människorna. Omoraliska män våldförde sig mot kvinnor, slavar eller barn. Lösleppheten medförde ofta att nyfödda barn dödades om inga människor ville eller kunde ta ansvar för dessa. Våldtäkter har alltid varit vanliga i samband med våldsamma krig eller laglösa samhällen i upplösning.

Reaktionen mot laglöshet ledde till uppfordrande krav om att följa religionernas moraluppfattningar, dessa skulle följas helt, men utan fördomar.

Många av den urkristna kyrkan blev själva goda föredömen och bildade mönster för hur människor kunde leva och förhålla sig till livet i denna världens ordning. De levde återhållsamt och anspråkslöst bland människorna i samhället, men aldrig fattigt.

De fick många gånger istället det civiliserade livet att fungera. Med tiden så bra och blomstrande att de blev föredömliga samhällsmedborgare, och kulturbärare inom vetenskap, konst och litteratur. De levde ett mycket rikt andligt liv utanför världens syndfulla lockelser och begär. De menade på den tiden, att det ändå var bättre att vara återhållsamma och dämpa det sexuella begäret, med tanke på de faktiska sociala förhållandena som härskade under dessa tider.

Detta blev också något av en barnbegränsning, eller social reglering som var bättre än den utsvävande sexualismen som förekom – helt utan ansvar.

Återhållsamheten motiverades i ljuset av de yttersta svårigheter som folk levde under, vid dessa krigshärjningars tidevarv. Dessa svårigheter har i själva verket varit ett normaltillstånd under alla tider av den mänskliga historien. Eftersom detta liv ändå inte ansågs vara det riktiga livet, det liv som Livsanden hade för avsikt för människorna, så behövde man heller inte sätta barn till världen. Barnen kunde man inte ge det goda liv eller den trygghet som de själva hoppades på.

Religionerna manade också människorna att inte fästa sig vid denna onda värld, eftersom den ändå skulle försvinna.

Med tanke på reproduceringen, för människans fortbestånd och överlevnad som art, ansåg de att det i så fall var bättre om människorna under dessa felaktiga förhållanden gjorde sitt yttersta för att istället uppgå i det andliga, genom riktigt leverne i livets alla aspekter.

De kunde räkna med uppståndelsen genom andligt tankemedvetande, som Jesus beskrev det hela.

ORDET ÄR AV LIVSANDEN. Men, människan är skapad till "vår" avbild, enligt vad Livsanden säger i Första Moseboken. Med vår avbild syftar Livsanden på någon mer än sig själv. Det syftas på den förstfödde, det vill säga den mänskliga prototypen.

Jesus gav sin personliga avbild till att efterliknas för människorna, att efterliknas på alla sätt och vis? Ja, detta är den meningsfulla samsättningen vi människor erbjuds – vandrigen under tillblivelsen, om vi vill följa Jesusintentionen.

Bli till medan du passerar, säger Jesus i Tomasevangeliet. Det var så

Jesus menade. Denna värld som hela tiden försvinner, enligt Jesus, vilket också bekräftas av den moderna kvantfysiken. Världen tickar bort i entropisk upplösning; samtidigt som livets partiklar växelverkar med den möjliga uppståndelsens "nya himlar".

Livsanden anses vara neutral och opartisk i mänskliga angelägenheter, utom i den moraletiska frågan, där Livsanden ensidigt tar parti för kärleken, som är ett tvingande måste för alla människor. Och i kunskapsupptäckandet verkar det som att ingen mänsklig vetenskapsuppfattning ensamt får vara sakförare. Här tycks dialektikens lag råda, och demokratin tycks trots allt vara inbyggd i mänskligt tänkande. Den filosofiska materialism får lika mycket rätt som den idealistiska uppfattningen.

Från andlighet till evighet

Universell skapelse över tidsgränserna

Alla religioner kännetecknas av viljan till fundamentala förklaringar över tillvaron: varifrån, varför och varthän. Religionerna lade grunden för vetenskapen i och med funderingarna över bland annat varat och livets mening. Det ledde till ontologiska förklaringar – från kosmogoni till kosmologi, och så vidare. Den äldre vediska litteraturen, exempelvis, berättar om utvecklingens tre steg: de två första går genom den synliga världen, medan det tredje steget är för oss i dag osynliga och metamaterialiserade paradis, allt enligt Veda. Detta kan ses i analogi med fysikens teser om mångvärldar. Även enligt kristen tro är den första emaneringen det ursprungliga paradiset som gick förlorat.

KOPPLINGEN MELLAN ANDLIGHET OCH VETENSKAP

All tillvaro är innesluten i rumstiden, och har emanerat (utstrålat eller växelverkat) ur skapandekraftens medvetna vilja och är utvecklingsformer genom emanationer. Den som förlitar sig på Jesus ord och lärarna med hängivenhet, förlossas till helig gemenskap med Livsanden, enligt de andliga traditionerna.

Ovanstående förklaringar känner vi från religionerna, men med varierande förklaringsätt. Religionerna har förtunnats på sin kunskapande och djupaste innerlighet.

Förtroendet för troendet har till stora delar splittrats och förändrats – helt i takt med förnuftsutvecklingen och med människans egna erfarenheter. Sekulariseringen (förvärldsligandet), som varit på gott och ont, är en av orsakerna till den minskade troendekunskapen. Men framförallt har religionerna själva (den kristna kyrkan i tidigare skeden), varit den reella stötstenen mot kunskapsupptäckandet.

Religionerna har ju oftast styrts av icketroende maktmänniskor, och där ligger orsaken. Det är inte andliga människor i allmänhet som trilskat mot vetenskapen. På så sätt fördröjdes bland annat det processologiska och naturvetenskapliga kunskapandet – och den naturliga kopplingen mellan vetenskap och andlighet.

PROCESSTEOLOGI OCH NATURVETENSKAP

Processteologins kunskapssyn har sin grundprincip länkat med holism och panenteism, det vill säga att även om Livsanden finns i allt (pan-teism) så är Livsanden något mycket mera, men ändå inte reducer-bar. Livsanden är den verkande orsaken (panenteism). Livsanden i sig innefattar även den föränderliga sinnevärlden hos var och en.

Den moderna processteologin har utvecklats och formats främst av Charles Hartshorne på grundval av tankar hos matematikern A. N. Whitehead, känd för sitt samarbete med Bertrand Russel.

I dag ser vi klara analogier mellan religionernas förklaringsätt och de naturvetenskapliga upptäckterna. En hel del berömda naturvetare har anslutit sig till en närhet av den processteologiska synen.

Universum, universus, betyder allomfattande, allt i allt och holistisk. Uni-vertō, vänd åt ett håll, i betydelsen Livsandens ansikte vänt mot allt och alla.

Alltså: Livsanden ser allt och är närvarande för alla. Teorin om Den Stora Expansionen, eller Big Bang, som det lite oriktigt kallas, handlar säkert inte om någon stor explosion framsprunget ur en slumpaktig begynnelsepunkt i en singularitet. Skillnaden i begreppen ligger istället mellan skalenlig expansiv konstruktion och destruktiv explosion ur intet.

Världsbilden i dag tyder snarare på en kodifierad expansion av tidsrummet, som bär materietvecklingen med sig i ett bundet och skal-enligt universa – ett holistiskt växelverkande kontinuum. Universums begynnelse förklaras numera, av många, med att utgångspunkten varit extremt ordnad och systematisk, helt mot vad som tidigare ansågs, att det varit en slumpartad explosion ur ett kaos av ingenting – en singularitet.

Skapelsen verkar istället vara fråga om en begynnelse ur mångfunktionella utgångspunkter, med växelverkande relationer sammanfallande med mörk materia, mörk energi och vakuumenergi – ett mångvärldsfenomen av evighetens ändamålsenliga utveckling i Ordets betydelse (Johannes).

Vi kommer antagligen att kunna förstå universums stora expansion som ickeisolerade processer, eller som ett fenomen med kvantmekaniska övergångar mellan mångvärldar (Nobelpristagaren Paul Dirac).

Detta kan ske helt utan början eller slut, och med oanade möjligheter.

Äsch, bara spekulativ inbillning, säger den skeptiske! Men detta är

nu inte några vilda fantasier. Kvantmekanikens förklaringsprinciper förklarar visserligen inte Livsanden eller andlighet, däremot den materialiserade fysiken, som är något intelligent skapande, enligt processsteologiskt medvetande. Vårt universum, däremot, lyder helt och hållet under naturlagarna, men som i sin tur samtidigt lyder under kvantmekanikens lagar, i ett enda holistiskt och oreducerbart sammanhang.

Här finns inte den oförklarande, fantasilösa och okända faktorn "slump" som förklaringsgrund. Det råder istället en fri, kreativ och viljerealistisk fantasifullhet, existerande och tagande ur en kunskaperfaren medvetenhet – med möjligheten till utvecklandet av visionära postulat, hypoteser, axiom och syllogismer. Precis så som den teoretiska naturvetenskapen skall vara och alltid varit.

DE FYRA TIDSÅLDRARNA

Begreppen om tidsåldrar är mycket gamla och beskrivs i samtliga religioner. Enligt religionernas andliga traditioner finns det tre eller fyra tidsåldrar. Den indiska uppfattningen beskriver de olika tidsåldrarna från kritayuga, tretayuga, dvaparayuga till kaliyuga varvid den moraliska nivån i världsordningen ständigt sjunker.

Grekerna beskrev de fyra tidsåldrarna från paradiset som betecknade guldåldern, som sedan gick utför via silveråldern, kopparåldern och till järnåldern i vår tid, varvid världsordningen försämrats vid periodövergångarna.

I den traditionella kristna föreställningsvärlden går historien linjärt framåt med fyra tidsåldrar: paradiset, syndafallet, Jesu återkomst och en tusenårig rekonstruktion.

Andliga uppfattningar förklarar de fyra världsåldrarna med att den första tidsåldern är Livsandens kodifieringsplan med grundläggande originalidéer. Den andra tidsåldern verkställs genom matrisutläggning, som bildar vår värld genom Den Stora Expansionen (Big Bang).

Paradiset överges långt senare av mänskligheten, och den tredjetidsåldern avlöser därför mänsklighetens egen världsordning med Jesus tusenåriga rike. Under ledning av Jesus rekonstrueras paradiset som alltså blir den fjärde tidsåldern.

Enligt andliga uppfattningar menas att dessa tidsåldrar går i en enda ickelinjär samtidighet, men som samtidigt är vår verklighet beroende på de linjär-relativistiska möjligheterna. Språkbruket kan anses vara svävande och oexakt, beroende på att mycket av dessa tankar är gamla, men kan ändå vara ganska tidlösa.

Det finns ett gryende medvetande om det ohållbara med vår världsordning, i ett slags intellektuell eller kanske intuitiv gemenskap över gränserna, raserna, åldrarna, könen och samhällsklasserna. Det är den nya gryende tidsåldern som gör sig påmind i miljörörelser, fredsrörelser, kvinnofrigörelse, hälsomedvetande, jämlikhetsivrare och trevande och sökande nyandlighet, jämsides med traditionell andlighet och förnyelse.

Och det nya leds i så fall av "den nya människan", den människa som alltmer utvidgar sin medvetenhet, sin kärlek, tolerans och de fantastiska möjligheter hon har. Men vår värld befinner sig i ständigt svåra födslovåndor, det är en värld i ständigt svåra förändringar med skavande växtkraft. Vår förmåga att se detta räcker inte alltid till. Här måste den goda viljan vidgas för att kunna se världen med nya ögon.

Kunskaperna om tidsåldrarna möjliggjorde för människorna att redan i början av vår tidsålder (den andra tidsåldern) få perspektiv på tillvarons ändlighet, men även på visionära möjligheter därefter.

Kunskaperna grundades redan tidigt på kvantmekaniska förklaringar. Man visste att tidspilen bara gällde för den materialiserade världen och att materien är en mångfunktionell skapelse utanför tiden (jämför $E=mc^2$).

Under senantiken blev Aion ett begrepp om livstid, tidsålder eller obestämd tid, som ofta översattes med evigheten. Platon och många med honom, skiljde på chronos "den materialiserade världstiden", eller klocktid, och aion "den tidlösa evigheten". Även inom Nya Testamentet och den tidiga kristenheten skiljer man på samma sätt mellan den nuvarande och den kommande tidsåldern, eon.

För den tredje och fjärde tidsåldern är utgångspunkten tro. Enligt den materialistiska uppfattningen anses, helt tvärsäkert, uppståndelse eller växelverkande övergångar till någon ny utvecklingsform eller dimension endast vara verklighetsflykt. Detta trots att våra liv helt selsätts med just tankeprocesser, som dessutom är helt avgörande för alla fysiska aktiviteter – jag tänker och därför finns jag till.

Med vår tids erfarenhet, visar det sig att andlig verklighetsflykt i stället tycks vara flykten till verkligheten. Livet som vi lever är kommet ur våra medvetandeprocesser, vare sig det är bra eller dåliga liv som vi lever. Det är i var och ens skapande tankar som utgör den fysikaliska verkligheten, och som gör oss till levande människor.

Vetenskapen, kärleken, konsten eller kulturen är resultat av något som är mycket mera än enbart elektrokemiska processer i hjärnan.

Människans egna skapelser i den tvådimensionella formen: som film, teve, bild- eller informationsöverföringar via digital cybernetik, kan vara blygsamma exempel på den yttersta verklighetens möjligheter.

Med tanke på den intelligenta skapelsen, jämfört med det ofullkomliga användandet av samma skapelse, finns det en kodad teleologi, som trots allt säger oss: detta är inte det enda, detta är slutet före början – slutet som är döden och början till livet.

Erfarenheten mynnar ut i en enhetlig syntes av andliga möjligheter. Sanningar upptäcks och människan hittar sig själv i meningen med andligheten.

De fyra tidsåldrarna, enligt tolkningen av den andliga kosmologin, utgår alltså från den obestämda tidseran före vårt universums skapelse, och efter skapelsen.

Tidsåldrarna går i vartannat, i en enda samtidighet på den kvantmekaniska nivån, men på den materialiserade nivån finns den linjära erindelningen. Den första tidsåldern, före universums skapelse, lägger grunden för skapelsen, och "urmänniskan", det vill säga att prototypen skapas och utvecklas i en ändamålsenlig utveckling (teleologisk evolution).

Den första tidsåldern planläggs och kodifieras för den blivande världen, på liknande sätt som en bilfabrik förbereder och designar allt det som senare skall bli en bil – helt utan slump.

PLEROMA – SOM ETT SENAPSFRÖ

För 13,6 miljarder år sedan emanerades idéplanen i Den Stora Expansionen (Big Bang). Partikelbildning (Planck, 10^{-43} sek) skapas av holistiska och mångfunktionella växelverknings genom mörk materia, mörk energi och vakuumenergi. Hadronmatriser skapas, (genom förintelse av proton/antiprotonpar), och som enligt planen blir mediet för prototyputläggandet genom skapandet av leptoner (genom förintelse av elektron/positronpar). Med den mångfunktionella strålningen skapas en nukleosyntes med bildandet av helium och deuterium som leder till termisk strålning.

Den Stora Expansionen bärs av den i begynnelsen ledande lambda-kraften, en naturkraft, (enligt Einsteins förslag), som i begynnelsens ögonblick, var en stabiliserande superkraft, en kontraherande eller balanserande "hävstång" – en motkraft till gravitationen. Den balanseras i relation mellan vakuumenergi, mörk materia och mörk energi. Och kan beskrivas tillhöra den växelverkande evigheten.

Den rena energin tycks bara existera i växelverkande kvantprocesser i relation med andra mångvärldar.

Lambdakraften har alltefter den elastiska expansionen försvagats och blivit den allra svagaste naturkraften. Lambdakraften, kan ha förväxlats med den så kallade kosmiska konstanten, men har ännu inte bevisats.

Den kosmiska konstanten, som hypotetiskt och i relation med gravitationen, reglerar stabiliteten för galaxernas gas- och energimoln, har heller ännu inte bevisats. Galaxerna expanderar inte längre, så som universum i det stora hela gör, vilket de gjorde från början.

Efter cirka 10^{-4} år börjar den mångvärldsfunktionella kvantprocessen att materialisera de förprogrammerade hadronmatriserna och universum blir materiedominant. Tiden blir materiens sätt att hindra allting från att hända på en gång. De samverkande mångvärldsfunktionella principerna frikopplas och ett nytt universum, ett av många, har skapats. Vårt universum är nu i en helt genomskinlig strålgans.

Denna strålgans utgör nu kärnan för Pleromas kodifierings- och utvecklingsinnehåll – ett mångvärldsfenomen. Pleroma kan förklaras vara övernaturens precisionsprogram för vårt speciella universums ändamålsenliga utveckling – den teleologiska evolutionen. Allt var inprogrammerat för den kommande utvecklingen, helt utan slump. Som ett senapsfrö utvecklas till ett träd.

Ur Pleroma emanerades själva programinnehållet för det som från början var prototypen till den goda världen. Ur andlig förklaringsgrund kan Pleroma beskrivas som den himmelska fullhetens paradiset. Men även prototypen för det goda samhället och det goda livet – paradiset.

Ur Pleromas strålgans utgår inget ont eller felaktigt, utan skapelsen utvecklar från början fullkomliga och goda anordningar, men i en fortgående teleologisk evolution under vår nuvarande tidsålder.

Världen är inte färdigskapad. Ondskan och ofullkomligheten som ändå finns i vår tidsålder har människan själv fallit offer för, i sin egen verksamma närvaro, men också med fria viljans realiteter. Ofullkomligheten är ingenting naturligt för världen och skall alltså komma att förändras i och med den tredje tidsåldern under Livsandens ledning, enligt de andliga traditionerna. Det är vägen kring de sanningsenliga kunskaperna som leder till livet.

Den ändamålsenliga skapelsen bildar galaxer som organiseras i hoppar och drar sig samman genom en stabiliserande kosmisk konstant, reglerad med hjälp av de samverkande "verktygen" lambdakraften och

gravitationen i utformningen av energi- och gasmoln. Stjärnor och kvasarer bildas med mångfunktionella egenskaper för den holistiskt växande och organiserade komplexiteten i vårt speciella universum.

Vårt solsystem med planeter bildas i enlighet med Pleromas förprogrammeringar och med de morfogenesiska koderna, som i princip gäller för hela universum i övrigt. Och liv utvecklades direkt vid jordens begynnelse, och livet självt gav upphovet till syret. Men, detta är ju inga eviga processer, det vet ju alla. Det finns en början och det kommer ett slut? Universum föds genom död, som allt liv gör. Energier övergår i nya kodade sammanhang.

Genom växelverkan av elementarpartiklar förändras allting i den teologiska evolutionen.

ÅTERVUNNEN KUNSKAP

Men varför blanda in Pleroma i detta sammanhang? Blir det inte att dra in ytterligare onödigheter, så som Occam menade? Inte alls, mänskligheten berövades sin tillvunna naturvetenskap på grund av bland annat den maktfullkomliga paulinska kyrkan. Något som senare förvärrades av den augustinska kyrkan. Hela den dåvarande vetenskapen utplånades – nästan.

Ett antagande blir därför: eftersom den hellenistiska världsbilden trots allt tyckts stämma ganska bra, den som beskriver ett heliocentriskt solsystem, med planeter och banor runt solen, och är i stor överensstämmelse med vår tids vetenskap. Även jordens omkrets och diameter beskrevs med en exakthet som fascinerar oss än i dag. Inte bara kosmologi och astronomi, utan även partikelfysik och geofysik är i nära överensstämmelse med nuvarande beskrivningar.

Pleroma kan av ovanstående anledning vara något att ta på allvar. Kunskaperna, på den tiden, försvarades nitiskt av älskarna för de naturvetenskapliga sanningarna runt om bland berömda kunskapscentrum under lång tid. De försökte även hemlighålla den hotade kunskapen för omvärlden, av förklarliga skäl, med risk för förföljelser.

Platons Akademeia i Athen varade ända fram till år 529, då den fullständigt krossades på order av kejsar Justianus, efter krav från den romerska kyrkan. Akademeia hade då varit ett levande kunskapscentrum i omkring 1000 år, utan avbrott. Där förvaltades det vetenskapliga arvet från antiken, en kunskap som mycket väl stämmer överens med vår tids vetenskap. När Akademeia krossades, förföljdes även lärarna, och de som inte hann fly mördades.

Akademeias motsvarighet i Alexandria, Mouseion, inrättades under Ptolemaios I, kring åren 280-290 före vår tid. Det var en statlig inrättning med statligt anställda forskare, känt för sin forskarfrihet. Där fanns kändisar som Eratosthenes (geografi), Apollonios från Perga (matematik), Aristarchos från Samos (astronomi), Ktesibios (ingenjörskonst) samt Erasistratos och Herofilos (medicin), och många, många fler.

Kännetecknande för deras vetenskapliga arbete är att det är i stor överensstämmelse med vår tids vetenskapliga erfarenheter. Här värnades de olika teoretiska vetenskaperna. Den vetenskapliga forskningen på den tiden var mestadels teoretisk, med små möjligheter för laboratorieexperiment.

Mouseions anläggningar flyttades vid flera tillfällen på grund av oroligheter, men akademin höll ut ända tills den arabiska erövringen omkring år 640, vår tid, då hela biblioteket brändes och lärarna mördades eller flydde. Mouseion varade kontinuerligt i närmare 930 år. Och dessa kunskapande människor sökte och fann sanningar, men som inte kunde tålas av dem som hellre ville påtvinga den banala makten över forskarna.

Pergamon var också ett kulturcentrum. Med sitt berömda bibliotek var det helt i dignitet med biblioteket i Alexandria. Pergamon fortlevde fram genom bysantinsk tid men plundrades och förstördes helt vid en arabisk plundring år 717.

Olika hemliga sällskap bildades för att söka bevara kunskaperna eller "hemligheterna". Dessa gnostiker bildade med tiden hemliga "esoteriska" kunskapande sällskap, på grund av förföljelser. Gnosis betyder helt enkelt insikt genom tillägnad andlig kunskap genom Livsanden. Det fanns visserligen gnostiska tendenser långt före denna beskrivning. Men även dessa sällskap kom oftast till som skydd på grund av kunskapsförföljelser. Mystikens uppkomst kring gnosticism har alltså sina förklaringar.

De gnostiska kunskaperna skingrades, förtunnades och tappade med tiden en hel del av sin vetenskaplighet. Liknande har vi sett med vår tids politiska förföljelse av oliktankande runt om i världen, med en kvalitativ urartning som följd.

DE TELEOLOGISKA EMANATIONERNA

Ur Pleroma utgår universums hela utveckling – det vill säga alla emanationer genom de växelverkande kvantprocesserna. Alla andliga och medvetna rötter länkas till det som vi kallar Livsanden, vilken låter alla

som vill växa till, som ljusvarelser för Ljusriket. Var och en blir uppenbarad, genom sitt eget tankemedvetande.

Platsen, som tankarna sänds till, den platsen är var och ens rot eller egentid, som för dem genom alla höjder eller tider mot Pleroma, för att uppgå i Livsanden. Människan måste själv sträva med den goda viljan för kunskap, visdom och andlighet – en längtan efter gemenskap med Livsanden.

”I visheten bor en ande som är förnuftig och helig, ensam i sitt slag, mångfaldig till formen, tunn, lättrörlig, klarsynt, ogrumlad, tydlig, okränkbar, vän till det goda, skarpsinnig, oemotståndlig, välgörande, människovänlig, fast, orubblig, bekymmersfri, allsmäktig och med uppsikt över allt; den genomströmmar alla andar som är förnuftiga, rena och av den tunnaste materia. Ingenting är så rörligt som vishetens rörelse. I sin renhet tränger hon in i allt, i alla dess delar. Hon är ett utflöde från Livsandens makt, hon strömmar kristallklart fram ur allhärskarens härlighet. Därför kan ingenting orientera henne nära. Hon är ett återsken av det eviga ljuset, en klar spegling av Livsandens verksamhet och en bild av godheten. Hon är en, men förmår allt, hon förblir vad hon är men gör allting nytt. I släkte efter släkte finner hon rum i heliga själar och frambringar profeter och vänner till Livsanden, ty Livsanden älskar bara den som lever med visheten. Hon är härligare än solen och förmer än alla stjärnbilder. Hennes strålkraft visar sig överträffa ljusets, ty ljuset avlöses av natten, men visheten kan inget ont få makt över.” (ur Vishetens bok). Den antika tidens vetenskap var naturligtvis ofullkomlig, den var provisorisk.

Men även i vår tid får vi ibland revidera ”sanningarna”, när nya rön blir mera övertygande. Det vi kan lära av kunskapens historia är att makthavare eller hegemonisträvande åsiktsriktningar aldrig skall försöka ideologisera vetenskapen för egna syften. Detta har alltid misslyckats. Kunskapen och vetenskapen tillhör hela mänskligheten, och är aldrig statisk, den förändras och utvecklas ständigt.

Men visst finns det kunskapskonstanter. De eviga sanningarna kan vi gott fortsätta att söka, det tillhör både trons, vetenskapens och vishetens meningsfulla värld.

På medeltiden och under renässansen återkom fragment av den helenska vetenskapen. Nyplatoniska försök gjordes dock, men alltför mycket av kunskapen hade utrotats av ivriga och klåfingriga människor, och detta gjordes många gånger i kristenhetens namn, och senare i islams namn. Även om de långt senare tog till sig resterna och sökte

rekonstruera de återstående fragmenten som kunde hittas. En del av de kristna dignitärerna var rädda för att Livsandens heliga hemligheter skulle avslöjas i allt för stor omfattning. På den tiden var kyrkan rädd för att förlora förklaringsrätten. Denna oro finns fortfarande bland en hel del befälhavare över religionerna.

Så har bland annat påven Paul II uttryckt sig i samband med välsignelsen av den engelske fysikern Stephen Hawkins. Påven önskade att forskningen skulle göra halt vid närmandet av Big Bangs begynnelse, eller vid tröskeln till Pleromas strålgång.

Oron kan i och för sig vara begriplig, och med tanke på destruktiv forskning som exempelvis kloning av djur, är ju sådan oro över människors kunskapande dårskap på gott och ont inte så underligt. Men den vetenskapliga forskningen har ingen anledning att sätta gränser av det slag påven önskade.

Tvärtom! Ärlig forskning för ärliga ändamål, är just det som tillhör meningsfullheten för människorna här i världen – självklart!

Nya förbundskyrkan

Lagen och gärningarna

Enligt religionerna är det meningen att människorna skall förverkliga den synliga förebilden av den lagordning som uppvisas i världsalltets harmoniska natur, det är Guds mening, enligt traditionerna. Precis så som Jesus är förebilden för hur vi skall vara som människor emellan. Motsatsen däremot, med störningar mot harmonin, innebär lagbrott i hela den kosmiska ordningen. Därför får det följder och konsekvenser när lagbrytare utför illgärningar också för den kosmiska ordningen. De utgör samma delar av partikelenergierna som ingår i ordningens totalitet. Det är därför nödvändigt att stoppa eller hejda lagöverträdarna. Det gäller både med sociala och polisiära åtgärder. Men lagar och åtgärdanden måste då vara i överensstämmelse med en god vilja, som grundar sig på kärlek och rättvisa.

Ovanstående text är universell med mycket gamla anor och giltiga för alla tider.

CIVILISERADE ORDNINGSPRINCIPER. Om vi inte rättar oss efter de ordningsprinciper som bland annat världsreligionerna uppmanar oss till, så kan det gå illa för människorna. Det betyder aldrig någon okritisk underdånighet, utan i stället ett förverkligande av det bästa som kan urskiljas ur mänsklig erfarenhet. Men framförallt det vi kan finna genom tillägnad andlighet i ljuset inom oss.

I ett civiliserat perspektiv, med modern kunskap om människors arv och miljö, vet vi att orsak och verkan har en utslagsgivande betydelse. Jesus varnade för vilsna anklagare, han gjorde många uttalanden om dessa människor som inte såg stocken i det egna ögat. Samtidigt säger Jesus att han inte kommit för att upphäva lagen. Han syftar då även på civila samhällslagar för upprätthållandet av ett elementärt och civiliserat samhälle, men också skapandet av det goda samhället, där vilsheten inte tar överhand.

Människors gärningar är var och en själv ansvarig för. "Bli till medan

du passerar”, säger Jesus. Något som får betydelse vid uppståndelsen. Ondskan finns i världen och ingen går ansvarsfri i förvaltandet av sitt liv i relationen med andra medmänniskor, djur och natur. Ondskan hos vissa människor, är något de själva kan vara offer för, och därför förstår de inte alltid vad de osamkar sina medmänniskor. Medan det hos andra är en helt medveten ondska som de helt stolt ser som naturligt, ett ideologiserat levnadsideal, som de hävdar vara ett resultat av det naturliga urvalet och arternas kamp.

Över våra gener har vi dock inte haft någon kontroll. Men över våra barn- och över deras uppväxtmiljö borde vi ha kontroll. Enligt alla religioner kommer ansvar att utkrävas av dem som trotsar Livsandens avsikter, det vill säga de som sätter sig upp mot Livsandens kärlek och rättvisa.

Alltså: först och främst gäller gärningarna, därefter kommer tron – tvärtemot Paulus slavfilosofi.

Konsekvenserna av gärningarna får därför betydelse inte bara i denna värld, utan också för framtiden. Och därför är kärleksfull lag och ordning den självklara givaren för kärlek och rättvisa åt alla. Det betyder att immateriella elementartankar, också utgör olika former av entiteter, som i själva verket är tidlösa kvantprocesser, och allt som över huvudtaget finns är skapande energier eller materia, ekvivalenta och allt i ett.

På så sätt får också de båda trätande politiska filosofierna materialism och idealism, samtidigt, båda rätt och fel i sina ofullkomliga tolkningar av verkligheten – allt i summan av en dialektisk paradox.

DE KOSMISKA LAGARNA, ENLIGT RELIGIONSHISTORIEN, var det som lades till grund för vårt moderna lagtänkande.

I Indien kallas den kosmiska lagen rita, och hos perserna ashā. Greklands nomos (norm), och i Kina heter den kosmiska samhällslagen för, harmonin mellan yang och yin; den judiska lagen och undervisningen är Tora, och för islam är det sharia. Men de kosmiska lagarna lyder under Livsandens andekraft, men är alltså oftast förmänskligade.

Alla uppfattningarna är dock ofullkomliga eller otillräckliga. Endast kärlek och rättvisa ger den beskrivningen av det fullkomliga, enligt Livsandens andemening.

De kosmiska lagarna beskriver en och samma sak men på olika splittrande sätt. Det är frågan om olika förklaringar, med länknings till andekraften och Livsanden. Japanerna kallade denna andekraft för Ki.

På 30-talet återuppstod i Japan den gamla helandemetoden Reiki, då universitetsläraren Mikao Usui vid Doshishas universitet i Kyoto, fick frågan av sina elever hur Jesus kunde hela sjuka människor.

Efter tio år kom han med svaret. Genom specialstudier kunde han konstatera att man kunde dra en parallell mellan Gautama Siddhartha och Jesus liv. Flera av evangelietexterna ur bibeln återfinns praktiskt taget i samma form i den äldre buddhistiska traditionen – och märkligt nog med samma språkbruk och liknelser. Exempelvis liknelsen om senapskornet, eller historien om den förlorade sonen, bergspredikan, frestelsen i öknen, med flera.

Och Mikao Usui kunde ge svaret på frågan hur Jesus kunde hela sjuka människor. Reiki var en gammal beprövad metod, som genom Livsandens andekraft ger helande för dem som vill. Det gäller att förlita sig på att det är Livsanden som botar, det är varken människorna själva – eller Jesus.

De kosmiska lagarna och eskatologin finns med i de buddhistiska sutorna, men även i de övriga världsreligionerna, men de är borttagna ur den kristna kanonisationen vid Bibelns tillkomst i slutet av 300-talet.

Manikéerna tog istället med det kosmiska tänkandet i Jesusintentionen. Den nya förbundskyrkan utvecklades av Jesus genom restauration av det hebreiska förbundet som israeliterna hade haft med Livsanden. Den ofullkomliga gudsdyrkan genom den gamla israelitiska lagen ersattes nu med det nya budskapet, som istället gällde kärlek och rättvisa i enlighet med de hebreiska profeterna.

Jesus ville få bort reglerandet i människans alla enskildheter (halakha), och istället återgå till de rena allmänna och ursprungliga lagarna enligt profeterna.

Jesusintentionen inkluderade därför en kvalitativ urskiljning från profeterna och ur pentatiken. Och tusen Guds bud summerades till sitt ursprung, nämligen dekalogens tio Guds bud, men också bergspredikan och de fem evangelierna.

Jesus fördjupade och radikaliserade intentionerna och motiverade för behovet av att följa dessa nya lagar. Han menade att de skulle uppfyllas kompromisslöst och helhjärtat. Det var alltså budskapet om kärlek och rättvisa som var själva lagkravet. Jesus introducerade därför två lagbud som ovillkorligen måste hållas: Älska Livsanden av hela ditt förstånd och din själ, och Älska din nästa som dig själv. Dessa två lagbud innefattar hela Lagen för mänskligheten.

Det är i betydelsen Livsandens kärlek, som Jesus nya definition av Lagen skall förstås, och som i praktiken ersatte lagarna i pentatiken (de fem Moseböckerna).

Den hebreiska heliga skriften är för den skull inte avpolletterad, den är bara förklarad som otillräcklig för de moraletiska behoven. Skrifterna visar egentligen historien om människans strävanden efter Livsandens kunskap, och exempelgör hur svårt det är att följa Jesus intentioner, när man hellre låter sig ledas av världens maktmänniskor. Detta får världen att bryta samman med stora problem för mänskligheten. Orsaken är alltså uteslutningen av Livsandens bud om kärlek och rättvisa.

Det var exakt vad samtliga profeter avslöjade för israeliterna, vilket de själva inte kunde leva upp till.

Evangelisten Matteus skriver och understryker Jesus budskap: "Allt vad ni vill att människorna skall göra mot er, så skall också ni göra mot dem; detta är nämligen innebörden av Lagen och vad Profeterna säger." Matteus 7:12

DÅRSKAPENS BLINDA LYDNAD. Enligt Nya Testamentet hade lagen fått sin ände i och med Jesus, som istället med Livsandens vilja, kom för att förverkliga kärleksbudskapet på rätt sätt. Det var detta som var ljusläran – riket du finner i ljuset av ditt inre och utanför dig själv.

Jesus gjorde helt klart att det nya riket bara kunde gälla för dem som av fri vilja ville leva upp till kärlekens och rättvisans budskap – de som ville födas i anden och dö från världen.

Det gällde inte längre att bara följa lagarna. Istället, och i alla situationer skulle man rannsaka sig själv, och med urskiljning använda sitt eget förnuft genom den fria viljan, och avväga vad som är rätt och fel. Och detta kan man naturligtvis lära sig.

Personligen tror jag att en majoritet av svenska folket i realiteten står för budskapet om kärlek och rättvisa, även om människor inte anser sig vara direkt troende.

Man skulle således inte okritiskt lyda order, av bekvämlighetsskäl, och sedan skylla på dem som gav order. Efter Jesus evangelium skulle detta bli allmängiltigt för människorna i världen, som det var menat.

Lydnaden till världen, eller blind lydnad under någon religion, eller någon makt över huvudtaget kunde aldrig få gå före kärleksbudskapet.

Den blinda lydnaden exempel görs i dårskapens toklydnad, när Abraham tror att det är Livsandens vilja att låta offra sin son Isak genom att låta mörda honom. Kristenheten har hållit Abrahams lydnad som

ett föredömligt lydnadsexempel till Livsanden, eftersom Livsanden trots allt räddar Isak. Med följande inspiration förklaras härmed att Livsanden aldrig tillåter slaktoffer, och aldrig någonsin låter pröva någon människa på något sätt och vis.

När människan prövas är det av den bistra och grymma verklighet som utövas av okunniga människor själva.

Dårskapens lydnad är syskonet till olydnadens dårskap – den förhärskande ordningen i världen.

I ljustet av exemplet Abraham tydliggörs den mänskliga viljan att gärna lyda för att offra andra än sig själva, för dårskapens blinda och falska lydnads skull. Denna lydnad är inte av Livsanden utan av människors okunnighet, under ledning av maktfullkomlig påverkan. Syndabocken kan aldrig betala en lösen för syndiga människors beteenden – aldrig någonsin. Jesus säger: "Barmhärtighet vill jag ha, inte slaktoffer." "Hos dig får det inte finnas någon som offerar sin son eller sin dotter på bålet..." (Femte Moseboken 18:10)

Men Jesus lösenoffer – är det inte Livsanden som offerar Jesus, sin son, för människors synders skull? Nej, aldrig! Livsanden offerar inte alls sin egen son, eller några andra söner eller döttrar, absolut inte!

Jesus avrättas visserligen för att människor syndar, helt klart. Men det är människor som i så fall mördar Jesus. Det finns ingenting i Jesus ljuslära som säger att människorna går skuldfria från synd. Jesus ber Livsanden förlåta människorna eftersom de inte förstår vad ont de gör. Men att Jesus tagit på sig människornas synd och gjort dem oansvariga på något sätt, har inget stöd hos Jesus själv.

Principen som alltid måste gälla är att vi aldrig kan offra någon enskild för att flertalet skall vinna på detta. Denna uppfattning, utilitarism, att Jesus offerades av Livsanden för att göra mänskligheten skuldfri ligger i linje med det totalitära tänkandet, som vi ser är ett syskon till den darwinistiska tesen om arternas kamp för utveckling.

Utilitarism är vanligt i det politiska spelet även i vårt moderna samhälle av i dag. Här måste vi också vara uppmärksamma på Jesus kärleksfulla ord. De som blir lösgjorda är de som frivilligt lämnat sig i Livsandens händer och låter sig vägledas av Jesus ljuslära och värdeord.

Samma sak gäller dem, som utan tro ändå lever i enlighet med ljusläran och Livsandens kärlek och rättvisa, självklart.

Kärleken till Livsanden bevisas genom uppriktig tro och vad man kan göra för varandra, för de minsta och mest utsatta medmänniskorna. Hoppet om en uppståndelse i ett nytt rekonstruerat rike under ledning

av Jesus, blir istället hela världens hopp, eftersom människorna inte klarade av ett hedersamt ledarskap över världen.

Jesus profetia blev den mest omfattande av alla världens profetior. Inom ramen för denna profetia samordnas profeter som Gautama, Mani och Zarathustra och många, många fler – och allt i ljuset av Livsandens avsikter för människorna i deras hopp om ett rikare och meningsfullare liv.

TOLERANS OCH FÖRSONING. Profeternas ord blev nedskrivna på ett sätt som man inte alltid riktigt säkert vet hur, eller av vem. Men de är helt övertygande, för troende, och att de till stor del är budbärare från Livsanden. Det är skriftprofeterna som lägger grunden till den monoteistiska religionsbildningen. De förbereder också tron på en kommande sakförare och därmed kristendomens Jesus-tolkning, och senare mani-keismens och islams tolkningar.

Enligt islam är Allahs sändebud Muhammed den siste och störste i en lång rad av profeter. Muhammeds budskap är det slutgiltiga budskapet för alla tider och alla folk. Paulus hävdade ungefär samma sak cirka 550 år före Muhammed, att han själv var den sista i raden av sändebud. Och profeten Mani, ansågs även han av sina många miljoner anhängare vara sista sändebudet, omkring 250 år efter Jesus.

Vad som är rätt tolkning eller rätt profetia har varit en trossak, och tyvärr också varit tvisteämnen för de flesta religiösa samfund, helt i jämförelse med den politiska makten över människorna, men även i jämförelse med tesen om arternas kamp.

Kanske alla profeterna har haft inspirativa sanningar, men att de ändå inte helt och fullt haft förmågan att förmedla sanningarna. De sådde istället frön som skulle få gro – men många gånger blev det bara missväxt. Det var få som rensade i ogräset.

Det visar också behovet av Jesus ljuslära och om ett kraftfullt försoningstänkande.

Inga människor äger ensamrätten av Jesus ord!

Av Jesus kan vi lära att vi måste sluta upp med intoleransen mot varandras religioner. Var därför toleranta och kärleksfulla. Gläd er mycket åt varandras religioner och lär er av varandra. Ingen religion kan segra genom makt, utan tvärtom genom maktlöshet och kärlek. Religionerna är ju till för den här världen, inte alls för Ljusriket. Ta inte efter det onda, utan bara det goda! Tävla i att vara hur goda och duktiga som helst – var och en i sin egen självkänedom och för varandra.

Leta inte efter det som söndrar; leta efter det som helar. Om ni absolut inte vill vara toleranta och kärleksfulla mot varandra, sluta då hellre att söka Livsanden, det är ju meningslöst! Alla religioner lever ju i Livsandens namn. Alla för alla i ett. Livsanden verkar i skapelsen och inspirerar lyhörda gudstjänare och talar genom dem. Livsanden inspirerar, men inte enbart profeter nödvändigtvis, och inte dem som hävdar vara Guds ställföreträdare på Jorden.

EFTER JESUS KOMMER HJÄLPAREN. Efter Jesus tid, ansåg Paulus anspråksfullt, men även andra, att andens och därmed profetians tid var förbi. Paulus ansåg sig själv, helt egocentriskt, vara den siste med gudomlig inspiration, precis som Muhammed senare gjorde. Paulus blev faktiskt även en betydelsefull inspiratör för Muhammed.

Profeten Joel hade emellertid förutsagt att Livsanden i den yttersta tiden skulle sända sin andekraft på nytt och då i en mycket mera kraftfull och förblivande form – genom en person, en människa, med den mystiska beteckningen paraklet (paraklêtos, som betyder sakförare eller hjälpare) – men som ännu inte tycks ha kommit – eller?

Enligt Nya Testamentet är det Jesus själv som var den första förespråkaren (1 Joh 2:1, Joh 14:16). Men, enligt Jesus, även "en annan hjälpare" skall komma efter honom med en utökad kraft, alltså i vår tid vid profetians uppfyllelse.

Under manikeismens dagar trodde de flesta att det var profeten Mani som var den paraklet som Livsanden sände till människorna. I de flesta religioner förutsägs en kommande hjälpare, eller en eskatologisk räddare. Inom zoroastrismens heliga skrift Avesta definieras samme paraklet som Saoschyant, en efterföljare till Zarathustra – precis på samma sätt som med Jesus efterföljare.

Det har funnits tre kända profeter med namnet Zarathustra, och flera buddhor kom efter Gautama. Zarathustra nummer två kallades för den andre Abraham, det är framförallt honom som vi känner och talar om i dag. Låg Livsanden bakom profetiorna, eller...?

Jesus berättar ofta om anden, och Livsandens andekraft får därför en viktig roll i de grekiska skrifterna (Nya Testamentet).

Maria blir havande genom helig andekraft. Det är också genom dopet som vi överlämnar oss genom Livsandens andekraft. Livsanden sänkte sig över Jesus som en duva vid hans dop för att visa vägen för människorna. Det är med hjälp av Livsandens andekraft som Jesus driver ut de "onda andarna", genom den helande andekraften. Det är alltså inte

Jesus själv som gör det, utan genom andekraften, med egen tanke-medveten tro, vilket också Jesus predikar. Han utlovar att sanningens ande skall komma som en hjälpare och tröstare, och helar själv lärjungarna med gudomlig andekraft efter uppståndelsen.

Det är framförallt i evangelierna som andekraften ger evigt liv; och detta ges till den som är "född av anden", det vill säga, den som kommit till tro på Livsandens och Jesusintentionen och sedan följer kärleksbudet.

PROFETIA OCH ANDEKRAFT. Efter Jesus död utgöts andekraften över apostlarna som sedan blev arvtagarna till det gudomliga uppdraget för deras missionsarbete, enligt evangelierna.

Genom andekraften är det som bedjande människor kommer i kontakt med Livsandens. Bedjandet är något alla människor någon gång gjort i sina liv. Även den mest övertygande ateist kan vid en nödsituation, eller när exempelvis en egen anhörig är i ett kritiskt läge, vara en utlösande faktor till bön om hjälp.

Men det är också med Livsandens andekraft som Jesus uppmanade sina anhängare: "Gå därför och gör lärjungar av människor av alla nationerna, döp dem i den heliga andens namn... Och se, jag är med er alla dagar intill avslutningen på tingens ordning." Matteus 28:19,20

Det som gjort tron på Livsandens andekraften trovärdigt, för många människor, är bland annat profetierna som vi finner i världreligionernas heliga skrifter. Jesu profetia, enligt Daniels förmedling, är märklig på så sätt att en kronologisk ordning förekommer med en viss trovärdighet just i tidsangivelser. Det finns så många uppgifter som är preciserade att dessa profetior svårligen skulle kunna anses vara enbart av slumpen.

Daniels bok har varit omtvistad, beroende på bestämningen när den verkligen skrivits ned. Innehållet har inte ifrågasatts av samma skäl, det är ju fråga om en troendeuppfattning. Det gäller kapitlen om Daniel i lejongropen, som av vissa anses ha kommit till under mackabéertiden, 167–164 före vår tidräkning, och inte vid kung Nebukadnessars andres hov på 500-talet före vår tid. Men om detta råder delade meningar inom historieforskningen.

Jesu profetia, däremot, det vill säga kapitlen 7–12 i Daniels bok, handlar om fyra visioner av en serie hedniska välden, som slutligen skall följas av Livsandens rike. Dessa välden eller imperier, går ibland tidsmässigt omlott i varandra men börjar med det Babyloniska väldet

(607–539 före vår tid), med kungarna Nebukadnessar, Evil-Merodak, Neriglissar, Labaschi-Marduk, Nabonid och Belsassar.

Det andra väldet var det Medo-Persiska väldet (539–331 före vår tid) med kungarna Darius, Cyrus, Kambyses, Gaumata, Darius Hystaspes, Xerxes (Ahasverus), Artaxerxes, Xerxes II, Darius II, Artaxerxes II, Artaxerxes III, Arses, Darius III.

Det tredje väldet var det Makedoniska väldet (336–323 före vår tid) med kungar som Alexander den store, Filip Arrhidaios, Alexander Allou, Herakles, Kassandros, Antigonos Gonates, Filip V, med flera. Därefter kommer de romerska härförarna och införlivar det makedoniska väldet.

Det fjärde väldet, Ptolemeiska väldet i Egypten, började genom Alexander den stores erövring av landet år 332 före vår tid och varar fram till romarnas erövring av landet. Det är den grekisk-ptolemeiska dynastin som regerar ända fram till slutet av detta välde.

Det femte, Seleukidiska väldet (312–64 före vår tid) (Syrien och Mesopotamien) med kungar som Seleukos I Nikator, Antiokus I, Antiokus IV Epifanes ("Gud uppenbarad"), med flera, upphör att vara välde genom den romerska erövringen när staden Antiokia blir huvudstad för den romerska provinsen Syrien.

Det sjätte väldet, Det Romerska Imperiet (30 före vår tid fram till 800-talet vår tid) kom till genom diktatorn Octavianus som antog titeln Augustus år 27 före vår tid. Sedan följer de romerska kejsarna fram till Konstantin den store (kejsare 324–337) som delar imperiet i Västrom och Östrom med den nya huvudstaden Konstantinopel. Västrom går under efter barbarernas invasioner, och Östrom eller Bysantium krossas år 1453 av de muslimska erövrarna och ombildas till det Osmanska riket.

Tolkningen av det sjunde världsväldet är lite mera kontroversiellt. Det skulle kunna vara samtliga de totalitära diktaturerna Italien, Tyskland under fascistepoken och Sovjetunionen under kommunisteran, vilka i så fall tillsammans utgjorde det sista väldet, enligt Daniels beskrivning av det som kom att bli Jesusprofetian.

Men det kan också vara så som framförallt Jehovas Vittnen tolkar profetian, nämligen att det sjunde världsväldet är det nuvarande angloamerikanska väldet, som nu regerar världen, det sista av de sju väldena. Det är en tolkningsfråga naturligtvis, och denna tolkning gjorde Jehovas Vittnen redan i slutet av 1800-talet.

För dessa tolkningar fängslades, förföljdes och till och med mördades Jehovas Vittnen i USA, i början på 1900-talet. Enligt Jehovas Vittnen

kommer det sista väldet själv att utlösa och inleda början till slutet av den avgörande änden av denna tingens ordning, och som nu övergår till "de världsliga makternas organisation" för uppgörelse med försvararna av falsk religion, enligt bibeltolkningar.

De världsliga makternas organisation kan vara Nato eller EU, men det kan också vara FN, vilket Jehovas Vittnen tror.

"Religion", behöver inte nödvändigtvis betyda religion, utan kan betyda Mammons ordning i världen, som styrs under denna världens Gud, som är Mammon, enligt Jesus.

Jehovas Vittnen är en av de religiösa organisationer som helt är uppbyggd kring denna profetia och som anpassar sig efter denna apokalyptiska förutsägelse. Det är deras sanningsförklaringar och organisation, med 144 000 utvalda (enligt Uppenbarelseboken), som tillsammans med Jesus skall regera Guds nya rike – det är så de själva förklarat sin betydelse genom egna bibeltolkningar.

En viktig anmärkning, beträffande Jesus profetia, är att den inte alls är menad som Livsandens straff mot människorna. Det blir däremot ett straff på grund av olydnaden mot Livsanden, men inte Livsandens straff. Livsanden straffar nämligen inte människorna på ett sådant sätt.

Denna definition har ofta grumlats och utnyttjats av anklagande människor mot andra medmänniskor, exempelvis straff mot homosexuella, och så vidare. Människorna har själva varit flitiga på att anklaga och straffa varandra.

Enligt Jesus är det Mammon själv som driver ut Mammon ur sitt eget kungarike (världsordningen). Det är människorna som genom egna val och egen fri vilja hamnat inför ett ohållbart öde, nämligen genom uteslutningen av Livsanden i sina medvetanden.

En dörr finns öppen som leder till en lösning, den är öppen för alla och med gratis inträde. Men efter detta erbjudande stängs dörren och då är det för sent. För de som borde ha förstått att de skulle vandra i kärlek och rättvisa, men ändå uppfört sig klandervärt, och sedan bultar på dörren när den stängts, de får ingen mer chans.

Jesus säger: "Jag säger er sanningen: Jag känner er inte." Matteus 25:11,12.

Den viktigaste aspekten kring Jesus profetia gäller kärleken och rättvisan, som måste ha företräde i livets alla situationer. Att utesluta Livsanden i människans medvetande har inte lett till ett bättre liv för världens människor, det är själva poängen med profetiorna.

Profetiornas förverkligande kan förklaras som den ständigt närva-

rande realiteten i var och ens hela personliga existens – i var och ens egentid. Upplösningen kommer i och med vår egen död. Och uppståndelsen sker bara i ljuset av ditt inre och utanför dig själv.

Illusionism

Mörkret över ljuset

Och livsanden skapade människan till sin avbild, till Livsandens avbild skapades hon; till mankön och kvinnokön skapade Livsanden dem. Människoskapelsen blev femininum. Men, Livsanden sade vidare: "Det är inte gott för människan att förbli ensam. Jag ämnar göra en hjälpare åt honom, som ett komplement till honom." Och människan blev maskulinum.

Redan i begynnelsen lägrades mörkret över ljuset, ljuset mörknade, därefter blandades allt till stor förvillelse. Illusionism blev rådande i världsordningen istället för sanning. En eld kastades in i världen, och sanningen övergick till myt. Var denna eld bara för människans sysselsättning, eller för hennes tuktan och utveckling, eller bara som terapi eller djävulskap – eller något?

OM MÄNNISKAN FÖLL MED SYNDAFALLET så blir även Bibeln ett fall på grund av människans fall. Det är tydligt. Bibeln tycks i många stycken vara aningen motsägelsefull, precis som människans funderingar varit över livet. Man kan dock inte anklaga Livsanden, men man kan beklaga människan och hennes tillvaro här i världen.

Bibelns första Mosebok har olika källor och anses inte alls vara skrivna av Mose. Det finns åtminstone två sammanblandade versioner av inledningen, säkert fler, enligt många forskare. Det tycks vara olika intressen med olika viljor som vill formge sanningen om Livsanden. Bibeln är verkligen människors verk, men, säkert med många ljusa sidor inspirerade av Livsanden.

Kunskapen om gott och ont förklaras enkelt, likartat och mycket väl av profeter som Jesus, Gautama, Zarathustra och de hebreiska profeterna. Samtidigt profeterar dessa lärare ofta i språklig symbolik och i analogier. Jesus säger det själv till sina lärjungar, att han predikar i symbolik och i gåtor.

Så fungerar oftast hela Bibeln. Exempelvis är inte Adam ursprungligen ett egennamn, utan benämningen för hela mänskligheten. Men

som med tiden blev personifierad i de bibliska gestaltförklaringarna. Vad är då Eva (hebr. Hawwā)? Hon är, ur etymologisk mening, livgivaren. Men också den andra hälften av människosläktet. Detta borde inte vara så svårt att förstå.

När Eva låter sig luras av ormen i paradiset, så är det naturligtvis inte kvinnan som svikit mannen. Att Adam hade en annan frilla (Lilit) före Eva, bör också räknas till sagovärlden, likaså alla personifieringarna ur skapelseberättelsen. Det är i stället, den gemensamma bortträngning av sanningen och uteslutningen av Livsanden som den yttersta verkligheten, vilket mänskligheten i så fall gjort kollektivt.

Det är precis så som förhållandena är i dag, att vi låter oss luras av den dunkla makten. Det är så vi borde tyda skrifterna. Men det är säkert detta bortträngande av sanningen i sinnelaget, som möjliggjorde en annorlunda formgivning av världen.

Den ofullkomliga människan har sökt sanningen i allt vad hon fundrat över, både i vetenskap och i tro. Och så blev det mest myterna som traditionaliserades. Alla söker emellertid inte sanningen sanningsenligt, utan vill istället foga sanningen med egna åsikter och egna myter till en lämplig illusion – kanske i förhoppningen av en pragmatisk egen nytta. Illusionism blir istället den egocentriska sanningen.

Hela världsordningen visar tydliga spår på människornas illusionsförgiftning. Det är skräp som kommit in i maskineriet. Ändå vågar vi inte släppa våra illusioner, för det är själva huset vi bor i – ja, själva vår upplevelse av verkligheten. Vi gör allt för att ersätta verkligheten med illusioner.

Aldrig någonsin har detta varit tydligare och så uppenbart, som just i vår tids pseudovärld. Sanningarna är inte mera värda än nyttan man får ut av de manipulerade illusionerna – allt från politik och ekonomi till människornas livsstil. Illusionerna överträffar ständigt den "verkliga överkligheten" i det forsende propagandabruset. Verkligheten är inte mer verklig än illusionerna inom underhållningen, eller livet som teater. Livet blir vad vi gör det till när vi är oss själva nog. Detta är också de sanna verklighetsflykten. Att tro på Livsanden i denna världsordning kan däremot, för många människor, vara flykten till verkligheten.

Livsanden känner vi bara genom våra tankar och i det som manifesterats i de djupaste och ärligaste andliga traditionerna – den goda urskiljningen. I dess ursprunglighet talas det om en kärleksfull sanning som inte skall förljugas eller manipuleras – även om så har skett.

Om världsordningen vet vi exakt det som manifesterats i dess doku-

menterade historia och som vi i dag kan beskåda med hjälp av ogrumlade ögon – i bästa fall.

FRÅN CHRESTÓS TILL KRISTUS. Jesu lära, var det fel på den, och har Livsanden misslyckats med sina avsikter? Kristenheten har varit mycket framgångsrik, och tidigare, på djupet och på bredden de rikaste förvaltarna av världens ordning. Redan i kristenhetens begynnelse skapade de sig stora skatter i världen. Var det detta som var meningen med Livsandens avsikter? Nej, säkert inte!

Från och med Justianus görs Livsanden till "Gud och Herre" (deus et dominus). Här får vi klart för oss att Livsanden är en "Herreman", i kontinuitet till de hebreiska förhoppningarna om en världslig kung.

Kejsarmakten blev kyrkans högste teologiska institution – caesar-papism. Titeln "Pontifex Maximus" tas över från den gamla romerska statsreligionen med dyrkan av kejsaren, och görs senare till påvens titulatur och med samma kvalitativa innebörd – Livsandens ofelbare sändebud på jorden.

Detta var inte frågan om Livsandens kärlek, utan tecknet på maktberusningens banaliteter.

Innan Jesus kallades Christos benämndes han Chrestós, vilket har en kvalitativt helt annorlunda betydelse – en elakartad travestering och en negation till Christos. Denna ursprungliga benämning, vilken Jesus hade redan under sin levnad och fram under 200-talet, betyder genuin, okonstlad, verklig, äkta och osminkad, men det betyder även god och hederlig. Det är ett samlingsord för alla goda egenskaper. Något som en människa inte kunde bära, men Jesus kunde det, enligt den andliga traditionen.

Har dessa ord – Christos och Chrestós – förväxlats? Ja, det är mycket möjligt och heller inte så underligt. De Jesustrogna var redan tidigt en förföljd skara. De förlöjligades, skymfades och gjordes till allmänt åtlöje av de härskande grupperna, men även av en lättpåverkad och okunnig pöbel. Korset, denna hatfyllda symbol över dårskapen, infördes av romarna för att på nedrigaste sätt kränka en människa, det togs över av romarna från perserna.

Korssymbolen fick senare en lidandets antisymbol av kristenheten. Det utvecklades från dödens symbol, som genom insikt låter besegra döden för att resas till nytt liv genom sinnesändring (metanoia) – från död till livets upprättelse.

Liknande antisymboler kan vi se i vår tid och i vårt eget land. Exem-

pelvis: när tidigare statsministern Ingvar Carlsson utsattes för trakasserier när han liknades vid en skosula. Och hans anhängare gjorde skosulan till sin egen antisymbol, med en skosula som rockmärke, avväpnades de hatfyllda människorna.

Liknande antisymbol använde de homosexuella när de förföljdes med tillropet "djävla bög", de tog till sig ordet bög och kallade sig själva bögar och detroniserade ordets sårande betydelse.

Tidigare moderatledaren Ulf Adhelson utsattes också för hatkampanjer, efter det han kritiserat det slappa underhållningsvåldet i serietidningen Kalle Anka. Hans belackare gjorde nidteckningar och förlöjligande artiklar om honom som en töntig Kalle Anka figur.

Dessa hatfulla drev gjorde inte den demokratiska yttrandefriheten någon god tjänst. Samtidigt med dessa händelser avgick Ulf Adhelson som partiledare. Om hans avgång hade något samband med trakasserierna skall vara osagt.

Kristus eller Krestos spelar kanske ingen roll, när det som i dag används med den mest kärleksfulla lojalitet till Jesus. Men på liknande sätt kunde det alltså ha gått till.

JESUS – VÅR LEDARE. Före korset var symbolen en fisk, den första evangeliesymbolen, och som fortfarande används. Korssymbolen är en lämplig symbol för Jesusdomen genom sin avväpnande betydelse och påminnelse om lidandet i världen. Men en hel del har hänt mellan dess uppkomst till i dag, från a till o, i kristenhetens namn. Och världen är märkt av allt det som runnit förbi.

Enligt Matteusevangeliet (1:1) har Jesus fått titeln "Fredens budbärare" – i betydelsen ledare eller herde, inte alls aristokratisk furste – och som nu gäller för fredsriket. I sitt jordiska släktled anses Jesus härstamma från kung Davids ätt, på sin mors släktlinje. Men detta är helt betydelselöst, med tanke på allt det Jesus uttalat sig om. Jesus skall inte vara arvtagare till någon konung efter världens mått, utan Livsandens son – det vill säga arvtagare till Livsandens ord som lagts i Jesus mun, och som han förkunnat bland människorna. Och dessa ord av Jesus var menat att alla skulle ta efter och bli som han – som Livsandens döttrar och söner.

Från att ha varit son av ett genetiskt arv "människosonen", bundet vid världen genom födsel av en människa, kom sedan Jesus uppståndelse, utan jordiskt arv och utan bindningar vid världen eller dess ordning.

Uppståndelsen blir detsamma för alla som vandrar samma väg som Jesusglansen, enligt Jesus egna intentioner. Det jordiska arvet blir upplöst vid en uppståndelse, under förutsättning att vi löser de knutar som håller oss kvar vid denna världsordning.

Det betydelsefulla inför denna möjliga uppståndelse gäller istället den "skatt" vi gömmer hos Livsanden efter det liv vi lever. Denna skatt har en liknande betydelse som "karma" har för buddhisterna, eller "ljuspartiklarna" hos manikéerna, och med liknande betydelse för de övriga världsreligionerna.

Konstantin, den romerske kejsaren, fullbordade vad Jesus redan avisat, nämligen de tidigare messianska förväntningarna om en politisk potentat och befriare. Kejsaren tog över den messianska myten, som blev kejsaren av "Guds nåd", och Jesus illusionerades in i kristenhetens image. Men fakta säger, att när Jesus gjorde sitt inträde i historien, introducerade han istället det nya kärleksbudskapet för människorna. Det som kom att kallas Evangelium.

JESUS TVÅMOMENTSLÄRA. Jesus lära kan uppdelas i två moment:

Möjligheten för var och en att kunna få nytt liv genom sinnesändring. Och hur man ska förbereda sig och leva inför detta nya liv, i enlighet med Jesus predikningar.

Jesus lärde ut att det var honom personligen som människorna skulle ta efter – och det gäller för var och en att bli hans jämlingar eller "tvillingar". Han är själv vägen, sanningen och livet. Ingen skulle behöva ställa sig underdånigt under någon jordisk potentat eller härskarkrona. Detta är det betydelsefulla målet för var och ens vandring i livet – att bli till när man passerar, som Jesus säger.

Från och med år 380 blev kristendomen den enda tillåtna religionen i hela det romerska riket. Den kejsarliga kristendomens pansrade näve krossade alla andra trosriktningar. Vid samma tid fanns lika stora Jesusrörelser som den kejsarliga kristendomen, och det skulle ta århundraden för att utrota dessa rörelser som inte frivilligt inordnade sig under kejsarmakten.

Kejsardomen enades år 381 kring två huvudpunkter: "Guds treenighet" och "Guds människoblivelse" i Kristus. Men denna lära har inte förklarats på ett riktigt sätt, enligt ursprungstexterna. Och läran har heller inget stöd hos Jesus, enligt tolkningen av evangelierna. Detta hokus pokus resulterade i filioque (lat, av sonen), som var ett tillägg i den Nicenska trosbekännelsens tredje artikel, som säger att anden

(andekraften) utgår av fadern och sonen, vilket kan anses riktigt. Men tillägget som följer blev en bekräftelse på Augustinus treenighetslära, att fader, son och ande är olika sidor av samma väsen. En lära som symboliskt och pragmatiskt passade för att möjliggöra kejsaren av "Guds nåds" politiska strävanden för enighet, ordning och hegemoni – en imperators järnhårda vilja. Men en lära som ledde till stor andlig splittring ända fram till i vår tid.

Augustinus formulerade treenighetsläran efter en tolkning, en omskrivning, ur den manikeiska boken "Psalmbok II", skriven av profeten Mani (Manichaeus), men på ett något annorlunda sätt.

Enligt Manis ursprungstext, vilken skrevs långt före Augustinus text, står följande i ett utdrag: "Jesus, den välsignade, är i Livsandens, och den heliga vishetens (nous) ljus är i Sonen, och jungfrulighetens ljus är i den Heliga Anden." (Förf. öv.)

I många ursprungliga heliga texter förekom en utpräglad blandning av genus – framförallt hos Jesusrörelsen och kristenheten. De blandade femininum och maskulinum rikligt. Enligt dem var Jesus lika mycket ren jungfru som han var man av ett genetiskt arv. Liknande texter var en stötesten för vissa redan under Paulus dagar, vilket senare eldades på och förvärrades av Augustinus. Det var frågan om en genussexus konflikt, men som fick svårartade följder långt fram i vår tid, och detta på grund av blandningen av genus (som är grammatik) och sexus (som är biologi).

Ur den manikeiska heliga boken Kephalaia, skriven av profeten Mani, ges här några exempel på begrepp som Augustinus hatade och retade sig på (parenteserna är författarens): "Ljusets Jungfru (Jesus) ingår i Livsandens Vishet; Hon (Jesus, jungfruligheten) är utsänd genom Tredje Sändebudet (Jesusglansen, eller Jesus himmelska gestaltning); Hon är Början till Sanningens alla Visheter; Hon är Livsandens tolv domare"... och så vidare.

Manikéerna syftade helt enkelt på att Jesus var visheten förkroppsligad i Sofia – antikens personifiering av visheten (vishetens Livsandeninna). Detta var ett poetiskt språkbruk, som var vanligt hos manikéerna. Dessutom hade Jesus själv sagt att i himlen är vi varken kvinna eller man; Jesus menade helt enkelt att det är jämlikheten över könsgrensarna som är det väsentliga.

I en antropomorfistisk tradition har människorna försökt beskriva Livsandens och andliga fenomen i personifierade gestalter. Talet om Livsandens har endast varit möjligt med hjälp av mänskliga begrepp,

för att människorna överhuvudtaget skulle kunna förstå – en form av pedagogik. I språkets bilder och inom religionerna förklaras ofta att sådana uttryck är analoga och inte skall uppfattas bokstavligt och naivt. Exempelen är många i all världens heliga skrifter och missförstånden och övertolkningarna står som spön i backen.

Exempelvis: Jesus kunde rimligtvis inte vara inkarnerad och Livsanden samtidigt. I evangelierna säger han alldeles glasklart att det är Livsanden som sänt honom, han ber till Livsanden och att det är Livsanden som lagt orden i hans mun. Detta borde inte kunna missförstås.

Det var framförallt Paulus som menade att Livsanden tagit Jesus gestalt och gjort sig till människa. Sådana fantasier är begripliga, även om Paulus förklaring inte var sann. Och denna tolkning finns heller inte med i de nyktra evangelietexterna.

Det här med religionstolkning är ju inte alldeles lätt. Eftersom de heliga skrifterna säger att möjligheten att komma till Livsanden är själva målet för sökandet, kan man förstå att olika tolkningar florerar.

Sådana tankar tillhör den dialektiska diskussionen, med drivkraften att komma Livsanden närmare, men behöver inte alls vara antagoniska.

Det kanske finns en teleologisk mening med dessa diskussioner, bara för meningsfullhetens skull, nämligen att människorna själva ska bli till i kunskapsutvecklingen, vilket jag tror. Och vilken människa kan exakt säga vad som är absolut sanning i trosfrågor? Den icketroende tycker säkert att det är en bisarr fråga över huvudtaget. Men dessa skrifter och dess tolkningar har faktiskt märkt världen.

KEJSARDOMEN TOG ÖVER KRISTENDOMEN. Med vantolkningar kunde Kejsardomen göra kristendomen till ett verktyg för kejsarlig ordning och egna syften. Men enligt Bibelns profeter och evangelietexter är Jesus människosonen, den förstfödde (primogenitus) och prototypen, som människorna med egen fri vilja åter skall efterlikna. Människa skulle aldrig behöva vara slav under människa, men människa har haft makt över människa till hennes skada.

Jesus var inte Livsanden. Jesus menade egentligen att han var i Livsanden och att Livsanden var i honom, i tankemedvetandet (rema, vacatio, cogitare) och detta skulle alla människor kunna lära sig. Då skulle vi kunna bli jämlikar med honom och bli som han, hans tvillingar, eller bröder och systrar.

För en modern sekulariserad människa är det svårt att se den poli-

tiska betydelsen av filioque. Stora delar av den kristna världen förnekar denna lära i dag – främst bland de östkristna kyrkorna, men allt fler västliga samfund vänder sig mot Augustinus lära. Filioquestriden varade i flera hundra år.

Om Paulus var den förste som reviderade Jesus intentioner så var det Augustinus som fullbordade revisionen från Jesus ursprungliga hoppfulla budskap.

Det kan därför vara passande att fokusera denna kristna utvecklingshistoria, med dagens tolerantere värderingar, länkade med stora förhoppningar inför framtiden.

När den romerske kejsaren Konstantin gjorde kristendomen till statsreligion, förändrades samhället radikalt. Från att de Jesustrogna varit förföljda, blev den paulinska fraktionen den enda tillåtna religionen i hela det romerska imperiet. Allt ändrades. En helt ny typ av människor tog över makten och började agera inom den nya kyrkans ledningar.

Men dessa människor representerade inte alls Jesus ursprungliga intentioner. Det var vid detta vägskäl, som paulinska fraktionen gick samman med kejsarmakten, samtidigt som många andra fortsatte i andra fraktioner.

Manikéerna tog till sig profeten Manis uppmaningar att istället följa Jesus väg, som var sanningen och skulle leda till nytt liv. Kloster började byggas, vilka till en början blev en möjlig tillflyktsort undan makten, och som heller inte utgjorde något hot mot kejsarmakten.

Men religionsprocessen gick inte smärtfritt. Inre teologiska stridigheter mellan olika åsikter inom den nya världsliga kyrkan resulterade i serier av meningsmotsättningar. Exempelvis arianism (Arius), som inte godtog filioque. Arianism var en teologisk riktning som härrörde från presbytern Arius från Alexandria.

Enligt Arius lära är Sonen ett andligt skapat väsen av Livsanden, den första (den enfödde sonen) och högsta av alla skapade varelser – prototypen till den avbildade människan. Det är från honom dessa tesar lär ha kommit, och används faktiskt ganska flitigt än i dag.

Arius lära fördömdes av biskop Alexander av Alexandria år 319 och vid kyrkomötet i Nicæa år 325. Kejsar Konstantin upphävde fördömandet redan år 327 med omsorg om kyrkans enhet. Men biskop Alexander och hans efterträdare Athanasios vägrade att återuppta Arius i kyrkan.

Efter årtionden av förbittrade uppgörelser mellan Arius och Athanasios anhängare, "den arianska striden", fördömdes arianismen i dess

varierande former vid kyrkomötet i Konstantinopel år 381. Det var biskop Basileios den store tillsammans med Gregorios av Nazianz och Gregorios av Nyssa som drev treenighetsläran och till den teologi som segrade på kyrkomötet i Konstantinopel år 381 och gjorde slut på striden om arianismen.

Treenighetsläran var alltså mer ett politiskt beslut än något andligt ställningstagande. Genom religionstolkningar formulerades de politiska ambitionerna.

Basileios konformerade nu klostren med den kejsarliga kyrkan och knöt biskoparna närmare staten. Han utfärdade anvisningar och regler för klosterlivet, som följs än i dag av den ortodoxa kyrkans kloster. Det skulle inte längre finnas något utrymme för någon att andas fritt. Det var själva poängen.

Andra motsättningar gällde den kristologiska striden – det vill säga tolkningen mellan Paulus kristologi (Jesus biografi) och Johannes kristologi, men framförallt motsättningen kring manikéernas kristologi och uppfattningen om Livsanden. Vid denna tid var Manikéerna lika stor rörelse som den nu kristna kejsardomen.

Många kristna ville definiera bort Johannes, därför att han ansågs tillhöra det grekiska tänkandet i allt för hög grad – det vill säga den grekiska filosofin och vetenskapen.

Alltså, det tänkande som ledde utvecklingen mot vår tids naturvetenskap och humaniora.

Det var framförallt inledningsorden i Johannesevangeliet som var stötstenen, men även "Du finns i Livsanden, och Livsanden finns i dig". Även stora delar av Johannesevangeliet är förändrat i den nuvarande bibeln i jämförelse med sitt ursprungliga innehåll. Detta kan studeras i och med de nyfunna skriftfynd som berättar om det verkliga innehållet i Johannes evangelieberättelse.

Den nya kristna kyrkan, på den tiden, förstod helt enkelt inte fullt ut dessa ords betydelse. Det gjorde däremot Jesusrörelsen som inte lierades med kejsardomen. De slog nämligen vakt om det grekiska tänkandet, men även det persiska, mesopotamiska och det hebreiska tänkandet. De slog även vakt om andra religioners lika värden, som buddhism och zoroastrism. De insåg värdet av andra religioner som de betraktade som en rikedom, en källa från Livsanden. Ur dessa källor utvecklades en kvalitativ dialektisk teologi, som resulterade i en synkretistisk religionsblandning.

De ansåg att ingen religion borde hävda att de ensamma kunde re-

presenterade sanningen om Livsanden. Det var frågan om en mycket tidig form av ekumenik.

Varför fokuserades Jesus lära så starkt under denna historiska period? Ja, Jesus lära var verkligen radikal, det var en eld som kastades in i världen, och människorna kunde lätt ta till sig lärans intentioner. Det var en andlig befrielselära som gällde för alla människor, först och främst de saliga. Detta kunde människorna förstå, och läran fick redan från början en explosionsartad utbredning.

JESUS – ALTERNATIVET TILL MAKTEN. Jesus utgjorde ett hot mot makten, men ett löfte för de förtryckta. Det var en tankens religion som gällde sinnelagets förändring. Den fria tankens religion var farligt för makten. Detta hot togs på allvar, och Jesus lära togs därför över av kejsarmakten och kanaliserade läran till en lämplig kejsardom – ett illusionistiskt trick på sitt vedervärdiga sätt.

Vid Bibelns kanonisation på slutet av 300-talet kom Johannesevangeliet visserligen med, men det var nätt och jämt. Tomasevangeliet togs inte med, vilket kanske kan förklara känslan av evangeliernas nuvarande ofullkomlighet. Henochs bok och flera andra togs heller inte med.

Från Jesus verklighetsnära intentioner, skapades nu den nya världsordningens totalitära illusioner om underkastelse och lydnad. Lydnaden hade Paulus lärt ut och som människorna tvingades att leva upp till.

Men det var alltså inte samma lydnad som Jesus predikat om, och som heller inte handlade om kärlek och rättvisa.

En del kristna organisationer av i dag hävdar bestämt att Bibeln enbart är Livsandens ord – helt och fullt. Att den helt är i kontinuitet och oförändrat skick från tiden då den skrevs ned. Men detta kan vara ett självbedrägligt önsketänkande, grundat på illusionen av att de verkligen läser rätt text – det vill säga inspirationerna direkt från Livsanden. Det skulle naturligtvis kunna vara på detta sätt, men även på ett något annorlunda sätt.

Med tanke på de arkeologiska fynd som hittats under föregående sekel och som utgör en mycket stor del fragment, men även kompletta skriftfynd från tiden strax efter Jesus levnad, vet vi att dessa skriftfynd inte helt överensstämmer med dagens bibeltexter. Många fynd gör det men inte alla. Men framförallt vet vi också att det tidigt gjordes stora uteslutningar av betydelsefulla skrifter vilka inte alls kom med. Det var inte Livsanden som gjorde dessa uteslutningar, det var människor.

En hel del av dessa skrifter har gått förlorade, medan andra, bit för

bit, fragment för fragment håller på att återställas. Hur den heliga skriften ser ut i framtiden vet egentligen ingen människa i dag. Vi vet däremot att även den senaste svenska bibelöversättningen inte är någon översättning från några originaltexter, det är i stället en nytolkning. Något som skall passa vår tid, enligt dem som bestämt att det skall vara så. Man har inte varit särskilt trogna grundmaterialet, inte ens mot den tidigare utgåvan från 1917.

Med bibelöversättning menade bibelkommissionen en språkvårdande förändring. Bibel 2000 är egentligen inte kyrkosamfundens utgivning utan statens. Ett arbete utfört av bibelkommissionen för statens räkning genom riksdagen. Detta är också tradition inom kristenheten och som alltså hade sin början med den bysantinska och romerska kejsardomen.

Finns det då något stötande i att svenska riksdagen lägger sig i Bibelns innehåll? Eller har något förlorats på grund av detta förfarande?

Bibelkommissionen förklarar själva att beslutet tagits av den svenska regeringen med tydliga angivna direktiv, i syfte att vara huvudtext för bibeln inom det svenska språkområdet.

Det viktiga har varit språkförståelsen: att det förmedlar texternas innehåll och stilkarakter utan att vålla onödiga språkliga hinder för förståelsen. För detta arbete har alltså vetenskaplig expertis anlåtts. Däremot har ingenting utlovats om troheten till innehållets ursprungliga grundtexter.

Den svenska kristna gemenskapen utgår enligt traditionen från statsmakten och riksdagen, från kungar och numera regeringar, och ger en representativ bild av den svenska parlamentarismens intresse över kristenheten. Många har visserligen fått säga sitt om den nya bibelutgåvan, genom remissförfarande. Man har kompromissat om dess innehåll. Och väldigt många ändringar har därför gjorts, som tycks syfta till språkliga tillrättalägganden med besvärliga passager av kontroversiella delar ur Bibelns innehåll.

Detta har inte så mycket med språklig stil att göra, utan är ändringar av Bibelns ursprunglighet och sakinnehåll.

Exempelvis säger Paulus i inledningen till 1 Korintierbrevet 11:1-14: "Bli mina efterliknare, såsom också jag är i Kristus."

Detta stycke har uteslutits i Bibel 2000, men finns med i alla tidigare utgåvor av världens samtliga bibelutgåvor – även i urkundskällorna.

Vad kan syftet ha varit med uteslutandet av en så viktig historicitet som just denna inledningstext utgör? För läsaren som inte känner till

hela denna Paulustext, rekommenderas att ta fram sin Bibel, och jämföra den tidigare bibelutgåvan med den nyutkomna. Denna text anses av många Pauluskritiker vara den mest fördomsfulla och mest ödesdigra text som författats i Nya Testamentet. Och där Paulus inledningsvis, oriktigt påstår sig vara Jesu efterliknare, vilket han alls inte är, med tanke på textens innehåll som följer efter inledningen.

Detta är ett historiskt dokument, som har stor betydelse när man vill söka klargöra Paulus betydelse över kristenhetens utveckling. Och som delvis med hans texter möjliggjorde bland annat den romerska kejsardomens kidnappning av Jesusarvet.

Det verkar som bibelkommissionen tagit hänsyn till denna förvillelse i vällovliga syften och försökt mildra Paulus skada. Antingen för husfredens skull, eller kanske för övertygelsen om Paulus förträfflighet, och att han därmed skall räddas för framtiden.

Men på grund av denna textuteslutning försvåras eller avväpnas en objektiv kritik mot Paulus ageranden och inflytande över kristenhetens värderingar. Kan detta ha varit den taktiska orsaken till uteslutningen av Paulus textinledning?

Paulus värderingar och Jesustolkningar är det som många gånger utgör själva den kristna kyrkans fundament, och tycks därmed ligga fast, orubbligt.

Detta var bara ett enda exempel av en hel mängd förändringar som skett med Bibelns innehåll under solens gång. Men det positiva är ändå att Bibeln fortfarande, trots allt, är en helt fantastisk inspirationskälla och av högsta kvalitet, både till innehåll och till konstnärlighet. Bibeln tillsammans med de heliga skrifterna från de övriga världsreligionerna utgör en enighet som väger tyngre än det särskiljande, trots alla försök till ändringar.

UPPSTÅNDELSEN SOM EN MÖJLIGHET. Heliga skrifter skall studeras kritiskt och med urskiljning annars kan man omöjligt förstå djupet av helheten. Med de allmänna förhoppningarna av de profetior som de heliga skrifterna förmedlar ges också svaren kring den möjliga uppståndelsen, som är Jesus kärnbudskap.

Bibelns profetior om den apokalyptiska världsordningens slut delas av alla världsreligioner – men med olika förklaringar. Lagg märke till att det gäller ordningens slut, inte slutet för världen. Det är istället begynnelsen för något nytt.

Jesus är för de tre religionerna kristendomen, manikeismen och is-

lam Livsandens ljusbärare och profet, och den som dömer världen. Jesus dom gäller vid uppståndelsen för samtliga människor – först de saligprisade, "saliga är de som...", och så vidare.

Denna dom anses vara Jesus positiva dömande för dem som får ett nytt liv tillsammans med honom i ett rekonstruerat rike, enligt en ny jord och nya himlar.

Men de människor som borde ha levat i enlighet med Jesus intentioner, som haft ett förstånd och god utbildning. Och de som känt till vad som är gott och ont, men ändå gjort det onda gentemot medmänskorna, de avskärs för ett nytt liv i enlighet med profetiorna. Men, det är ändå aldrig för sent för dessa att ändra sig.

Enligt Bibeln och andra heliga skrifter från världsreligionerna är det aldrig för sent för någon att ändra sinnesinställning. Sinnelaget är värdemätaren för meningen med livet före uppståndelsen. Med tiden har respektive religioner emellertid villkorat sinnesförändringen till sin egen religions fördel, som enda sanna religion.

Men för alla dem som inte kunde men ville, och av dem som inte ville men borde ha kunnat, utkristalliseras delarna för enhetens variationsrika helhet. Allt blir begripligt som är fördolt – för dem som vill och har de kärleksfulla avsikterna. Och det svåra blir lättare, det komplicerade övergår till det enklare, enligt andliga traditioner. Splittrade spillror av mänskliga viljor söker sanningar över traditionsgränserna. De känner intuitivt summeringens skördetid i ljuset av yttersta verkligheten. Så uttrycks situationen över den världsordning vi nu befinner oss i, med tolkningen av de andliga traditionerna.

Om världsbilden redan från början varit klar för var och en, hade vi inte haft något att förundras över. Och den fria viljan att söka det goda hade inte haft samma kvalitativa betydelse. Vi har istället fått genomgå livets skola genom en historietveckling som vi i dag inte kanske ser någon större nytta av. Men i perspektivet av en uppståndelse får denna historia en helt ny innebörd. Med den fria viljan kan vi själva bedöma om det blev bättre i världen då vi uteslöt Livsanden i våra liv och tankar. Var det bättre att tro på världens illusionistiska ordning än att tro på Livsandens verklighet?! Detta handlar tillblivelsen om!

Illusionism är den sinnesförvillelse som inte överensstämmer med varseblivningen eller avsikterna för synen på verkligheten. Livsandens verklighet har istället blivit något man förnekar eller vänder ryggen till – något man inte kan förstå. Det är alldeles för enkelt, antagligen. Den illusionism som utförs av världens framgångsrikedom och dess makt-

havare, får mycket stora konsekvenser för hela mänskligheten, vilket det alltså har visat sig.

Enligt Jesus och profeterna är denna världens ordning behärskad av den ondskefulla mörka makten. Livsanden är visserligen världens yttersta orsak, men låter ändå den sjunde dagens tidevarv verka ut, där-efter, på den åttonde dagen verkställs skapelsens avsikter och fullkomnande. Människorna har därmed själva fått medverka i förhoppningen om ett fullkomligare liv. Allt detta är alltså andemeningen från de andliga traditionerna.

Med den fria viljan har alla ställts inför valet att kunna följa lärare som Jesus, med kärlekens intentioner, för ett rikare liv av obestämd tid i samtidigheten. Ondskefull egoism i mångas leverne kan ju alltid skyllas på konkurrensen i arternas kamp för överlevnad och utveckling, men denna förklaring är inte mycket att komma med i uppståndelsens ögonblick.

Genom död föds nytt liv, så skapades hela universum. Slutet övergår i något nytt, alltid. Med de växelverkande kvantprocesserna genomfördes förintelsen av vissa elementarpartiklar och möjliggjorde visualiseringen av materien. Vår värld kommer till genom död, ständigt. Och för allt liv bildas nya celler bara genom att andra dör. Allt försvinner för att nytt skall komma. Vi kan aldrig fånga tingen, det bara försvinner. Men vi kan spara det viktigaste från livet i form av en "skatt" i vårt tankemedvetande – i vår personliga egentid (rema, vacatio, cogitare), det som sedan läggs till samtidigheten för obestämd tid.

Jesus säger att vi inte skall fästa oss vid den här världen för den skall försvinna. Jesus vill att vi dör bort från världens ordning, i vårt tankemedvetande. Och i vårt allra innersta eller i själens öga (vacatio) låta oss födas på nytt, men i anden i stället för i denna världens ordning, och detta skall ske genom sinnesändring.

Döden är inte absolut, den är förändringsbar, precis så som hela verkligheten fungerar, och så som det förklaras i bland annat Einsteins relativitetsteorier eller Diracs kvantteorier.

Jesusintentionens uppståndelseaspekt ansågs av många som verklighetsflykt – både av icketroende, men också av många kristna ledare. Men Jesusintentionen är själva verkligheten i sig – flykten eller vägen till verkligheten.

DOMSFÖRKUNNELSEN. Det är i förändringsbarheten av död och liv vi skall se Jesusdomen, inte slutet, utan början till något som fötts i den

dialektiska syntesen ur den sjunde dagen. Domen som Jesus faller är Bibelns profetior, men är ändå likartade för samtliga religioner. Det är de olika förklaringsätten, det särskiljande som verkar splittrande

I indisk religion sker domen automatiskt i enlighet med människornas gärningar (karma), där finns en gudomlig kraft som är dömande.

De gamla persernas dom symboliseras genom passagen över Cinvatbron, som de goda passerar utan svårighet.

Osiris är domaren i det gamla Egypten, där hjärtat vägs på en våg med sanningen i den andra vågskålen – en symbolik som används en dag av bland annat rättväsendet i hela världen.

I Grekland störtades de onda ned i Tartaros, som är underjorden, medan de goda hänvisades till en uppståndelse i paradiset. Det är från bland andra grekerna som myterna kom om det brinnande helvetet.

Tanken på en slutgiltig dom framkommer bland judarna efter exiltiden, och dessa upptäckter förklarades sedan av den judiska sekten som Jesus var upphovsmannen till. Symbolik blir kännetecknet för Jesus förkunnelse.

Det är när Livsanden uppenbarar Ljusriket för var och en som domen skall falla – över både goda och onda. Något evigt straff finns inte med bland evangelierna. Däremot ett avskärande från evigheten för dem som inte rättade sig efter Jesus evangelium, som är Livsandens kärlek.

Domen sker omedelbart i anslutning till döden, enligt Nya Testamentet och de övriga världsreligionerna – men med vissa variationer av definitionerna.

De båda evangelisterna Lukas (Luk 16:22) och Johannes (Joh ev 3:18) menar att domen sker redan i livet. De menar att de som inte tror och verkar enligt Jesus evangelium redan är dömda. Detta ligger i linje med flera andra religionsuppfattningar, det är bara olika sätt att uttrycka sig på. Det är hur människorna levt och handlat mot varandra, som resulterar i en proportionerlig dom. Konsekvenserna får man smaka på direkt efter döden.

Det har uppfattats som en stor spänning mellan en dom omedelbart efter döden och en slutlig dom vid tidens ände inom kristenheten.

Världens ände eller slut är egentiden för var och en direkt efter döden. Denna uppfattning var viktig för den tidiga manikeism, de satte in egentiden i ett, som vi i dag skulle kunna betrakta som ett modernt naturvetenskapligt perspektiv, men som blev en stötsten för många kristna. Kristenheten förstod inte riktigt vad som menades. Men dessa begrepp tillhörde det grekiska tänkandet och förklaras i modern tid

som kvantmekanik. Manikéerna hade aldrig någon nedsättande syn på de kristna. Men de blev själva hatade av kejsarsamhället, och uppfattades som elitistiska, vilket de alls inte var. De hade bara förvaltat kunskapsarvet från den grekiska glansåldern och arvet från Jesus, och detta hade nu blivit en stöttesten – naturvetenskap behövdes inte längre. Det var Paulus som klargjorde hur man skulle se på detta.

Det var också genom denna stora fråga, om världsålderns slut, som profeten Muhammed gav islam en avgörande betydelse, samtidigt med hans insikt av profeten Jesus domsrätt på den "yttersta dagen".

Men denna dag sker alltså i ljuset av vårt inre och utanför oss själva. På domens dag får människan stå till svars för sina gärningar och får enligt traditionen en uppståndelse i tusen år. Och de människor som inte "dög" får ett avskärande från uppståndelsen på "obestämd tid", allt enligt religionerna. Förklaringssätten varierar en hel del mellan religionerna, men är mera enande än splittrande.

Jesus är den som skall skilja de goda från de onda, enligt tre världsreligioner. Enligt islam dömer Jesus och fullbordar Allahs planer på domens dag (yawn ad-din) för den gudomliga rättvisan.

Jesus dom föregås av bland annat omvälvande katastrofer och politiska motsättningar i världen. De mynnar bland annat ut i krig mellan olika nationer, och mellan människor av olika etniska härkomster.

Dessa apokalypter sker ju ständigt i världen och helt synliga inför våra ogrumlade ögon, och omfattas av var och en i sin respektive egentid. Allt skapat elände är självförvållat av människorna själva – aldrig något straff från Livsanden, enligt tolkningen av de heliga skrifterna.

Det är bland andra genom Jesusprofetian som vår nuvarande apokalyptiska mystik har sitt ursprung. Denna profetia, om världsordningens slut, skall träda i kraft vid en obestämd tid, och har två aspekter av vad som menas med slutet: och det är den personliga änden, och världsordningens ände.

Enligt viss tolkning betyder det att världens ände gäller för var och en, och att den alltid står för dörren, direkt i och med den enskildes död.

Uppståndelsen för den enskilde människan, sker med den personliga egentiden i relation till den "skatt" vi gömt hos Livsanden, och sker på den åttonde dagen, i den tredje världsåldern. Det vill säga på en "obestämd tid", som Jesus och profeterna uttrycker sig, då Livsanden förverkligar sina avsikter med skapelsen.

Aion och Eon eller obestämd tid, går väl ihop med begreppet kvantmekanik. Det vill säga att egentiden i samtidigheten är obestämd tid, som möjliggör en uppståndelse för var och en – allt i analogi med Albert Einsteins andra relativitetsteori.

LJUSET I MÖRKRET

Etik och moral

Värderingarna kring de "två principerna" är hörnstenen i den andliga civilisationen, eller uttryckt som läran om etik och den moral vi bör använda oss av. Det gäller kunskapens ljus som vi skall söka, för att kunna lysa över mörkret som råder i världen. Ganska enkel symbolik, kan det tyckas. Ändå råder ett skriande mörker över folkflertalens existens i denna världsordning. Förklaringsgrunden gäller att världen behärskas av en hel del ondska och människorna kan vara slavar under denna tingens ordning. Både som utövare och som offer. Denna skapelse, det vill säga människans egen världsordning, som den ser ut i dag, bottnar i en förvriden olydnad till Livsandens budskap om kärlek, rättvisa och tolerans, vilket resulterat i ofullkomlighet och lidande för en stor del av världens människor. Och denna förvridenhet skulle människorna egentligen själva kunna ändra på, men gör det inte.

KONFLIKTEN MELLAN DET ONDA som finns i världen och de två principerna, uppenbaras av alla människor, vilket kommer till klarhet i medvetandet om man söker Livsanden. Därför är människan skyldig att medverka till att befria de goda principerna, så att vi inte blir bundna i denna världens ordning, enligt världsreligionernas samfällda värderingar. Men många lever ändå efter dessa goda principer idag, vilket visar sig i en mångfald av yttringar i det goda samhället.

Det står ganska klart att det inte är Livsanden som skapat ofullkomligheten i världen. Det liv många människor lever, eller genomlider, var inte menat som det verkliga livet. Förutsättningarna för det goda samhället har alltid funnits, men har alltid saboterats av dem som vill något helt annat. Det mänskliga styret, utan Livsandens vägledning, ledde till en revolterande blandning av egoistisk kannibalisering, eller ohämmat utnyttjande av medmänniskor.

Den världsliga överlevnadsprocessen blev i stället en enda stor orgie av maktmissbruk, resulterande i att i alla förehavanden för överlevnad

sker den mörka principen av människas makt över människa och exploatering – att äta eller ätas – analogt med tesen om arternas kamp. Men även darwinister av i dag är helt på det klara över att det inte ska behöva vara på det sättet.

Maten, exempelvis, kommer från den reellt levande conceptionsprocessen från växtlivet, såsom frön, växter och frukter av alla slag. Men det kommer också från djurlivets påtvingade reproducering, med en plågande djurhållning och ett slaktande med oerhörda lidanden. Det är många gånger ett slaktande i paritet med krigandet – helt onaturligt för många.

Vi är nu tillvända denna ordning och indoktrinerade om att detta är naturenligt. Men vilka vill utsätta sig själva och sina barn att se ett slakthus i full aktion. Många känner olust och illamående inför detta, i lika hög grad som vi inte vill bli utsatta för krigets vedermödor.

Varför känner människor så inför slaktandet? Ja, reaktionen mot sådant är kanske ett hälsotecken som tyder på ett normalt medlidande och ett onormalt leverne. Inför allt ont i världen, som exempelvis i de mänskliga relationerna eller i relationen med miljön, sätter vi på skyggglappar, både frivilligt eller påtvingat, med hjälp från manipulerande maktintressenter. Detta mörker leder oftast till elände i slutänden, har det visat sig.

Genomgående tycks ändå människan i sina tolkningsförsök ha gjort riktiga analyser av de andliga budskapen men haft fel metoder och inflytande för att följa dem. Anden är villig men köttet är svagt. Vi har haft svårt att leva upp till de andliga intentionerna och istället följt de världsliga lösningarna, det vill säga, att vi varit hörsamma och lydiga mot världsmakten men inte mot Livsandens. Vi lyder makthavarna, men vi är inte lydiga mot oss själva. Självlydnaden är den fria viljan för att vi skall kunna välja Livsandens intentioner.

Vi vet i det stora hela vad som är rätt och fel. Trots det låter vi oss kontrolleras och manipuleras av vad och vilka som helst. Många människor är förtryckta och utnyttjade och därför är tillvaron för dem tapad på riktig meningsfullhet.

När ett kontrollbart utnyttjande är möjligt är också våldet och kriget kommersialiserat och möjliggjort, vilket är i linje med världens normala ordning och kontrolleras av dem med makten över människorna.

DET ONATURLIGA. Är det då inte meningen att människan ska leva av vad världen har att erbjuda? Var det inte Livsandens avsikt att ge

människorna vad de ville ha? Jo visst, avsikten var att Livsanden ska ge oss det vi ber om. Men det vi ber om måste också vara rimligt och i linje med Livsandens avsikter.

Problemet är att destruktiva och maktfullkomliga krafter förstör de naturliga möjligheterna som erbjuds av Livsanden. De onaturliga exemplen kan tyvärr mångfaldigas, här bara några få exempel

- Manipulation och oetisk matframställning i egoistiska syften för oskäliga vinster.
- Politiskt maktmissbruk med följande svikna löften – de elementära mänskliga behoven infrias aldrig.
- Nationsgränser och historisk patriotism uppmuntrar till etnisk splittring mellan folken – i stället för att ge varandra etnisk variationsrik glädje.
- Industriell och kontraproduktiv vapentillverkning, med propagandistiska slagord om sysselsättning skapar endast elände för folkflertalen.
- Hierarkiskt nekande av kvinnans fullkomliga jämställdhet med mannen, har länge plågat världens människor.
- Homosexuellas utsatthet av kärlekslös intolerans har lett till förföljelser och självförnekelse av den naturliga, personliga sexuella läggningen.
- Hatfylld rasistpropaganda, som genom illusionistisk manipulation jämförs med yttrandefrihet av liberalextremister, och så vidare.
- Egoism som politisk ideologi, i stället för ett solidariskt samhälle i gemenskap.
- Maktens jagande efter billig arbetskraft som en efterkolonial företelse, lägger hinder för den naturliga och eftersträvansvärda demokratin för det goda samhället.

Demokratiprincipen fördunklas genom att ställas i splittring och falskhet mellan människorna och Livsanden. Eftersom frihets- och demokratisträvandena är lydning mot Livsanden, gäller det inordningen i folkflertalets objektiva gemenskap.

Demokrati kan bara fullkomnas om ingen missbrukar den, och Livsanden är dess absoluta garant.

Hur kan man säga att Livsanden är garanten, vad tyder på det? Ja, med all mänsklig religionserfarenhet och makthistorik vet vi idag att det mänskliga ledarskapet med människas makt över människa bara varit till hennes skada. Detta gäller både för de andliga som för de världsliga förhållandena.

När vi inte kan lita på människans goda vilja, vad det gäller bästa ledning, måste vi istället kunna lita på Livsandens. Demokrati ingår i Livsandens anordningar, alla intentioner tyder på det. Det är så jag tolkar Jesus – även om demokratibegreppet har komprometterats i den nuvarande världsordningen.

Vi måste således lära oss demokrati under Livsandens ledning (inte mänsklig teokrati) för att kunna forma det goda samhället. Felet med en ofullkomlig demokrati ligger hos dem som misstänkliggör, motargumenterar och missbrukar demokratin för egoistiska syften.

Någon verklig demokrati råder alltså inte idag, och för detta finns för närvarande inga riktiga förutsättningar. Demokratin är tyvärr, många gånger, den egennyttiga tummelplatsen för dem som hellre vill kontrollera människorna, istället för att tjäna människorna. Demokratin blir i stället för många en möjlig väg för karriär och makt.

Men är det då bättre med självbestämmande, utan lydnad under någon makt överhuvudtaget? Nej, inte alls! Men ett suveränt självbestämmande under Livsandens intentioner, vilket betyder ansvar och solidaritet, utan en kränkande blind lydnad, är ett bättre alternativ.

Ansvar innebär istället solidaritet och kärlek till medmänniskorna, djuren, naturen för livet och det goda samhället.

Det som allmänt gäller i världen är att omogna barnmänniskor (infantilism) är utan lydnad överhuvudtaget, men kan lära sig lydnad i en ickeauktoritär demokrati. Barnen till barnmänniskorna bestämmer själva när inte föräldrarna klarar av det. Eftergivenheten skadar både de vuxna och barnen, och frihet utan lydnad blir tragisk söndring.

Frihet och självbestämmande under Livsandens är länkat med ett löfte om en ljusare framtid och ett rikare liv.

Världsordningen åskådliggörs tydligt i bristen på etik och moral överlag. Människorna far illa, och miljön rubbas i sina grundvalar. Och denna uppfattning grundar sig på något helt annat än religiös eller politisk fanatism.

Se världen med nya ögon! Vakna nu, sedan är det försent!

Liv eller död

Och den verkande orsaken

Nära-döden-upplevelser har blivit en betydelsefull fråga för allt fler människor. En rad forskare inom olika ämnesområden rapporterar om ett medvetande efter det att hjärnan slutat fungera. Detta kan överensstämma med andliga begrepp som "själ" eller "sinnet". I så fall är det inte hjärnan som tänker eller minns, utan istället medvetandet.

DE EVIGA FRÅGORNA om det existentiella varat eller om livet där-efter upphör aldrig att förundra människan. En hel del vetenskapliga studier tyder dock på att det otroliga faktiskt kan vara högst troligt – rent vetenskapligt. Det handlar egentligen inte om några försök till Gudsbevis.

Studierna handlar som sagt om vetenskaplig forskning. Forskningen utgår från människor som varit nära döden – eller bortom livet – och som haft upplevelser av olika situationer. Situationerna som de kan minnas har skett under det att hjärnan varit helt ur funktion. Sådana berättelser har funnits sedan urminnes tider, ända från antiken.

Vissa forskare menar att vi nu på grund av forskningsstudierna kommit fram till nya fakta och borde därför omvärdera hjärnans roll som skaparen av medvetandet och minnet, som egentligen är två aspekter av samma sak. Istället kan det vara tvärtom – hjärnan är en mottagare av medvetande i analogi med en processor för in- och utdata.

Livet har sin grund på den kvantmekaniska nivån, vilket bevisligen gäller för allt levande och materia. Och medvetandet är precis som alla energier en del av den växelverkande transcendenten. Helt utan hokusfokus.

Som jag ser det skulle individen, subjektet, i relation med hjärnan kunna beskrivas enligt följande:

Hjärnan kan liknas vid en mycket avancerad biologisk processor, i relation med medvetandet för exformering av in- och utdata. Medvetandet kan liknas vid subjektet länkat med både minnet och som multi- och introspektiv användare – "jaget" – som interagerar genom

tid och tidlöshet, mellan medvetandet och hjärnan för våra materialiserade och livsuppehållande funktioner.

Medvetandet anses vara fenomenets totalitet av individens summerade själsförmågor. Eller uttryckt som en människas alla upplevelser och erfarenheter; bärare och utövare av sina själsförmågor; subjektet som upplever och tänker och som exformerar in- och utdata till formulerade tankar, vilket kallas "självmedvetandet eller jagmedvetandet", men också "reflexiva medvetandet".

Medvetandet i andliga perspektiv handlar om att bli medveten om det egna medvetandet. Lär känna dig själv för att kunna känna andra, enligt Jesus. Eller, älska din nästa så som dig själv. Men här gäller det inte egocentriskt navelskåderi.

DÖDENS LIVSUPPEHÅLL. Raymond Moody, professor i psykologi, var den första som under 1970-talet började studera alla märkliga berättelser av patienter som behandlats under situationer då hjärnan varit helt ur funktion. De kunde berätta märkliga upplevelser om hur de bland annat upplevt operationsrummet under deras egen behandling, samtidigt som förutsättningen för en sådan upplevelse ansågs helt omöjligt.

Raymond Moody ställde sig frågan: när exakt i själva dödsögonblicket uppstår nära-döden-upplevelser. Är det när hjärnan slutat fungera och personen anses död? Vid klinisk död saknas puls, andning och hjärnan har slutat att fungera.

Här kan man lägga till definitionen av biologisk död, som gäller från minsta levande cell och dess sammansättning, till en växt eller en människa, som inte längre har förmåga till näringsupptag, ämnesomsättning, utsöndring, spontan rörelse, fortplantning och reaktion på yttre påverkan eller psykisk aktivitet.

Dessa biologiska processer fungerar bara i holistiska livskontinuum. Summans alla beståndsdelar under cellnivån består av "stof" och var redan dött innan liv uppstod. Stof har i andliga traditioner beskrivits som lera, och av lera gjordes kärlet till förvaring för ett innehåll. Och igångsättande blåstes in till ett medvetande. Liv och död är länkat till alla dess relationer av kausala sammanhang, länkat med alla berörda nivåer genom atombildningen under den kvantmekaniska nivåns partikelspinn – eller andetag.

Det unika hos människan finner vi, för det första, genom det genetiska arvet som bildar kärlet, eller kroppen. För det andra bildas kärlets

innehåll genom medvetandets tillblivelse – en unik kroppsjäl. Tillblivelsen är det förborgade medvetandet, eller "skatten som sparas".

Det juridiska dödsbegreppet är ganska likartat världen över. Gränsen mellan liv och död har i alla tider och bland alla folk varit föremål för olika föreställningar. Enligt traditionen inträffar döden när människan "ger upp andan" – den så kallade "hjärtdöden".

En ren fysiologisk död på grund av avsaknad av sjukdomar eller olyckor är ovanliga. De flesta dör till 99 procent av olika orsaker, som kan diagnostiseras.

Dödsbegreppet idag är hjärndöd och ligger i linje med andliga erfarenheter. Följande förkortade kriterier gäller för död enligt svensk lag (1987:269):

- 1) *Hjärnans död är människans död*
- 2) *Kriterierna fastställs genom konstaterandet att puls och andning upphört, beroende på att hjärnans funktioner har upphört att fungera för hjärta och andning. De som diagnostiserats som döda, kan i vissa fall ha en klinisk levande kropp utan synbara tecken på nedbrytning av celler, därför att hjärtat fortsätter arbeta för cirkulering av blodet och andningen. Det kan vara med olika konstlade åtgärder.*

Efter en tids forskning gav Raymond Moody ut boken *Livet efter livet*, som förståeligt nog blev en bestseller. Det var den första vetenskapliga bok som handlade om nära-döden-upplevelser.

Boken handlar om 150 personer som berättar sina upplevelser under situationer då hjärnan kliniskt varit helt ur funktion.

Raymond Moody hade i denna forskning skapat ett vetenskapligt kontrollsystem för att förhindra att spektakulära fantasier kom med i studierna.

HÖGRE FORSKNINGSNIVÅ. En av Raymond Moodys elever, Bruce Greyson, är numera professor i psykiatri, som sin lärare, och en ledande forskare inom samma ämne. Bruce Greyson efterlyste ett gemensamt kriterium för detta ämnesområde, så att forskningen kunde samordnas för jämförande studier.

Han tog därför fram den så kallade NDE-skalan för att metodiskt kunna jämföra alla forskningsresultat och därmed möjliggjorde en högre vetenskaplig nivå. På så sätt kunde olika ämnesområden kopplas samman. Det gällde kardiologi, psykiatri, fysiologi, neurologi och en rad andra berörda discipliner.

NDE-skalan tar hänsyn till flera variabler. Det gäller förändringar i

tankeprocessen. Folk som berättat om sina nära-döden-upplevelser menar att de tänkte snabbare och klarare under själva upplevelsen än i vanliga fall.

Enligt Greyson finns det bland patienterna paranormala eller övernaturliga inslag. Det finns också transcendentala inslag och många olika variationer av upplevelser.

Det visade sig att dessa upplevelser var mycket vanligare runt om på sjukhusen än man tidigare känt till.

Nu blev det möjligt att mäta vad för upplevelser man varit med om. Och med selektiva undersökningsmetoder kunde många hjärtpatienter uteslutas på grund av risken för subjektivitet, eller när möjligheten för ovidkommande och fria fantasier fanns. Alltså berättelser som skulle kunna vara påhittade.

KONKRET FORSKNING. Peter Fenwick, hjärnexpert och neuropsykiater, samarbetar med dr Sam Parnia, båda från Storbritannien, för att ta reda på vad som händer i hjärnan vid en nära-döden-upplevelse.

Om hjärnvågorna mäts under ett hjärtstillestånd så försvinner vågorna inom åtta sekunder. När hjärtat slutar slå så slutar hjärnan att fungera. Ingenting kan upplevas utan en fungerande hjärna. När alla hjärnfunktioner upphör så försvinner alla förnimmelser. Om inte förnimmelserna försvinner, när hjärnan är ur funktion, eller om det ändå skulle ge mätbara utslag så är det antingen fel på apparaturen, eller mot alla vedertagna erfarenheter. Då är medvetandet och hjärnan åtskilda genom ett för oss idag okänt fenomen. Och då säger en rad forskare att om detta är sant skulle många vedertagna teorier om hur hjärnan fungerar ifrågasättas.

Men, fel på apparaturen skulle självklart larmats på direkten, det är helt uteslutet. Men om hjärnfunktionen trots allt inte skulle vara ur funktion? Det stämmer heller inte, enligt den närvarande operationspersonalen inom respektive sjukhus, och de är ju de säkraste vittnena.

Då skulle patienterna med största säkerhet inte kunnat ha opererats överhuvudtaget Poängen med ovanstående resonemang är att det inte finns några som helst möjligheter till mätbarhet av hjärnvågor med en hjärna som helt är ur funktion. Det har heller aldrig hänt! Ändå har människor haft upplevelser och berättat vad som skett då deras hjärna varit ur funktion.

Genom patienternas upplevelser av vad som skett när de själva opererats, har det varit omöjligt med inbillning eller bluff i sammanhanget.

Detta på grund av att forskarna har konstaterat att en del av människors olika berättelser om vad som verkligen hänt under hela operationen, om detaljer och om kirurgiska instrument som använts, om diskussioner inom operationsteamet, och vilka personer som gjorde vad.

Detta skulle vara helt omöjligt om de inte i verkligheten upplevt vad de berättade efter uppvaknandet. Detaljerna är så pass preciserade, så att den berörda sjukhuspersonalen blivit förbluffade.

VAD ÄR DET SOM HÄNDER? Forskarna försökte ta reda på när upplevelsen inträffar. Sker det när man förlorar eller återfår medvetandet? Eller händer det när hjärnan har slutat fungera?

Det är svårt att säga när det egentligen inträffar. Eftersom det inte finns något att mäta hos en hjärna som är ur funktion, då är det omöjligt att fastslå exakt när det inträffar, berättar Sam Parnia i en intervju gjord av BBC.

Parnia säger samtidigt i intervjun att utomkroppsliga upplevelser kan ge klarhet på sikt, om de beskriver specifika händelser som inträffade under stillestånd. En patient kan t.ex. berätta om detaljer vid återupplivningen. För att detta ska kunna bevisas så måste de specifika fallen fastställas.

Pim van Lommel, kardiolog, i Arnhem, använde samma metod för att studera nära-döden-upplevelser hos hjärtstilleståndpatienter, enligt intervju i samma vetenskapsprogram av BBC. Han talade med över 300 patienter två dagar efter deras hjärtattack. 41 av dem hade upplevt en nära-döden-upplevelse.

En av Lommels patienter hittades på en äng efter att ha drabbats av en hjärtattack. Han fördes till sjukhus där man försökte återuppliva honom. Han uppvisade alla tre tecken som klinisk död. Puls och andning upphörde och hans pupiller vidgades.

Patienten fick elchock, och tillståndet stabiliserades och han låg i koma i en vecka. Efter en vecka vaknade han upp och sjuksköterskan som var med vid återupplivningen kom in för att ge honom medicin.

Då sa patienten: "Du var med, när jag kom in." Du tog ut mina löständer och la dem på rullvagnen. Det stod en massa flaskor på den. Du la mina tänder i lådan under.

Skötaren blev förstummad. Patienten låg i djup koma. Han kan inte ha sett något. Patienten berättade att medan han låg i koma så upplevde han saker ovanför sin kropp. Det här exemplet på en utomkroppslig upplevelse verkar visa att medvetandet kan uppleva saker

även i koma. Man vet dock inte den exakta tiden när händelserna ägde rum.

Men ett fall i Atlanta, Georgia, samma BBC-program, har slagit såväl experter som läkare med häpnad. Dr Michael Sabom, kardiolog, forskade också på nära-döden-upplevelser när han stötte på ett extraordnärt fall. En patient fick en näradöden-upplevelse under full medicinsk uppsikt.

Sabom menade att om man (hypotetiskt) vill göra ett experiment i ett laboratorium där man ser till att någon kommer nära döden, eller till och med dör för att sedan återupplivas och därefter blir frågad vad patienten kunde minnas, så var nog detta fall det som kommer närmast hitills, enligt Sabom.

Och fallet handhades av Robert Spetzler, neurolog, som beslutade sig för att operera ett allvarligt artärbräck djupt ner i hjärnan. Enligt Spetzler var det här fallet svårt och att komma åt? Det gällde att ta sig förbi skallbenet och hjärnstammen – som alla hjärnfunktioner går genom. Det gällde patientens överlevnad med en dödlig risk om det skulle börja blöda.

Sabom intervjuade dr Spetzler och läste operationsrapporten. Operationen hade lyckats. Patienten berättade efteråt om sina upplevelser och vad som hade skett under hela operationen. Allt stämde överens enligt operationsteamet.

Patienten hade beskrivit med sina egna ord om vilka instrument som användes och vilka inom teamet som utförde de olika momenten, och vad kirurger och specialister hade samtalat om.

Enligt Spetzler var patienten redan nedsövd vid ankomsten till operationssalen.

Instrumenten låg i en instrumentväska, som öppnades först när de skulle användas, för sterilitetens skull.

Sabom berättar att patienten hade lyssnat på dr Spetzler och kirurgerna under operationen, och som senare kunde redovisas. De hade skurit i benen för att koppla in hjärtlungmaskinen. Och när hjärtkirurgen gick in i höger ljumske så var pulsådern för liten och de fick istället ta vänster sida. Dessa samtal hade återgivits helt korrekt. Men under ett sådant tillstånd kan ingen människa observera eller höra något liknande. Det ofattbara är också att alla vanliga sinnen som hörseln var fränkopplade.

Till och med öronen var pluggade för att utestänga alla impulser. Om detta drog både Spetzler och Sabom slutsatsen att det kan ha fö-

rekommit en utomkroppslig upplevelse eller någonting liknande. Det var fråga om en klassisk nära-döden-upplevelse under extremt kontrollerade former där alla livstecken och alla kliniska tecken på liv och död övervakades. Enligt båda läkarna är det här fallet så anmärkningsvärt och värdefullt.

Spetzer hade ingen förklaring, och undrade hur det var möjligt med tanke på patientens situation – det handlade ju ändå om en hjärna som varit helt bortkopplad. Det visar att det är möjligt att sinne och hjärna kan skiljas åt, enligt läkarna.

Forskarna menar att när hjärnan slutar fungera så är den helt ur funktion. Hjärnan kan inte minnas upplevelser som inträffar under sådana förhållanden. Vad det gäller minnen från utomkroppsliga upplevelser så måste det ske oavsett hjärnan och i annorlunda relationer på en kvantmekanisk nivå för att sedan hamna i hjärnans funktioner.

MEDVETANDET OCH KVANTMEKANIKEN. Stuart Hameroff, professor i anesthesiolog, USA, har samarbetat med läkaren Roger Penrose och utvecklat en teori om medvetandet, som gäller förståelsen för varför och när nära-döden-upplevelser inträffar. Nedsövd är inte det samma som sovande. Hjärnan är fortfarande vid liv men på tomgång. Hjärnan signalerar till lungor och hjärta men bortkopplad från medvetandet.

Hameroff menar att förståelsen för anestesi (okänslighet för smärta, tryck, beröring, kyla, värme, och handlar om bedövning) är ett steg mot förståelsen för medvetandet.

Hameroff har specialiserat sig på något som kallas mikrotubuler, komponenter som utgör sinnesprocesserna. I celler och nervceller finns nätverk av förbindelsebjälkar som kallas mikrotubuler, vilka skapar cellens form, och bearbetar information internt för att organisera varje cell och interagera med andra celler. Hameroff menar att dessa mikrotubuler fungerar som "kvantdatorer" och som organiserar cellaktiviteten i hjärnan.

Kvantmekaniken är partikelnivån som bygger upp materien för atomnivån. Atomerna bygger i sin tur molekyler, som i sin tur bygger celler, och cellen är livets minsta levande grundkomponent. På kvantmekanisk nivå kan alltting vara sammankopplat eller länkat med allt. Samma partikel kan vara på väldigt många ställen samtidigt i så kallade superpositioner. Partiklars förmåga att finnas på flera ställen samtidigt, växelverkan, lär vara en fundamental egenskap och en av universums

grundpelare, enligt Albert Einstein, och är en vedertagen ståndpunkt inom fysiken.

Det är på den kvantmekaniska nivån (partikelnivån) som Hameroff och Penrose tror att medvetandets processer interagerar och uppstår. De grundar sin forskning på Einsteins upptäckt av Relativitetsteorin. Einstein hävdade att all materia, energi, rum och tid är alla grundstommar i universum som påverkar allt ner till lägsta nivå. Medvetandet tycks existera på denna nivå. Sammankopplingen (växelvekan) interagerar på kvantnivån mellan medvetandet och hjärnans mikrotubuler inuti nervcellerna, vilket skulle kunna förklara nära-döden-upplevelser. När hjärnan slutar fungera så upphör mikrotubulernas ämnesomsättning, enligt Hameroff.

Enligt min mening finns medvetandet kvar på en kvantmekanisk nivå, därför att den nivån kan förklaras utgöra det märkliga tillståndet av tidlöshet. Tiden uppstår först vid atombildningen genom att den fysikaliska relationen mellan punkt till punkt uppstår ett avstånd som utgör rummet och därmed tiden. Vår snabba tanke- och minnesförmåga tycks vara exempel på detta, oavsett om man är senil eller snabbtänkt.

Jämför Jesus ord om "skatten du sparar i himlen"! Dessa Jesusord handlar om medvetandet och tidlöshet.

Medvetandet går inte förlorad på den här nivån där tiden inte utgör ett hinder. Och i detta tillstånd tycks de växelverkande relationerna med mångvärldsdimensioner i enlighet med Nobelpristagaren Paul Diracs mångvärldsteorier, kunna vara realiteter. Men också i enlighet med Einsteins EPR-teori (Einstein-Podolsky-Rosen) som handlar om ett ständigt växelverkande partikelspinn mellan helt avlägsna avstånd i parallella energifenomen, men av samma partikel.

EPR-teorin kallade detta fenomen för det "spöklika avståndet". En partikels interagerande kan vara i hur stor mångfald som helst och i "tidlösa avstånd". Det handlar om "kvantkoherens", eller holistiska sammanhang på kvantnivån. Man kan alltså inte bortse från kvantmekaniken, lika lite som man kan bortse från den atomära nivån. Men i dessa sammanhang skulle medvetandet kunna uppleva vad som händer utanför kroppen.

LIVSSTILEN OCH LIVSANDAN FÖRÄNDRAS. Professor Raymond Moody skriver i sin bok att många liv förändras radikalt i flera årtionden efter upplevelsen. De blir mindre materialistiska och konkurrenspräglade. De lägger mindre vikt vid makt, prestige, berömmelse.

De bryr sig mer om relationer och livets andliga aspekter. Många byter karriär med stora kvalitativa förändringar. Människor som varit nära döden har berättat att de har sett en ljus tunnel, och så vidare, och kunnat titta ner från taket på sjukvårdspersonalen under själva behandlingen.

För att undersöka dessa berättelser har nu forskarna satt upp bilder i sjukhusens återupplivningsrum som bara kan ses från taket. Under tre år ska omkring tusentalet fall studeras för att se vad som händer.

KRITIKEN MOT NÄRA-DÖDEN-UPPLEVELSER. Kritiker har menat att nära-döden-upplevelser finns förprogrammerat i hjärnan och kan avfärdas som en hallucination.

Problemet med kritikerna tycks vara att de ofta utgår av något slags ideologiska utgångspunkter, som exempelvis världsbilden "filosofisk materialism", och därför inte kan acceptera något annorlunda nytänkande. De ser religiösa människor som okunniga och flummiga. Men de glömmer att forskarna kring detta ämne inte själva har uttalat sig som troende människor. De är forskare med vetenskapliga avsikter. De sysslar inte alls med någon flummig verklighetsflykt, eller vill påverka folk att bli troende.

Forskarna har i sina discipliner upptäckt ett fenomen som aldrig har tagits på allvar, det har inte varit comme il faut, men som ändå funnits länge och upplevts av många. Nu kan dessa forskare sätta in vetenskapliga aspekter på något som i alla fall av troende människor kan visa sig ligga i linje med vad Jesus predikade om, nämligen om "en ny värld och nya himlar". Och det kan väl reta en hel del, vilka anser sig vara ateister, eller anhängare av tesen om arternas kamp för överlevnad, eller som anser sig veta bättre och mera vetenskapligt.

Dr Susan Blackmore, psykolog och fysiolog, forskar och studerar nära-döden-upplevelser, men anser sig dragit helt andra slutsatser än de övriga som angivits i denna artikel. Hon hävdar att patienternas upplevelser är helt naturliga med en naturlig hjärnfunktion. Hon menar att upplevelserna är att hjärnan skapar en ny bild.

Blackmore: "Teorin att jag finns här inne, det är bara en teori. Det finns ingen här inne. Enligt hjärnforskningen är det miljontals nervceller med miljarder kopplingar. Det finns ingen "person" där inne. Allt det här är en illusion skapat av vårt språk. Utomkroppsliga upplevelser är en liknande illusion där vi skapar tanken att vi ser på kroppen utifrån. Det kan hjärnan göra. Vi har all information som be hövs."

Det Blackmore beskriver verkar, delvis, inte vara någon motsättning. "Att hjärnan skapar en ny bild" är ju själva grunden för vad forskarna själva beskriver. Skillnaden ligger i att Blackmore utesluter de mekanismer och sekvenser som ligger mellan upplevelserna och den nya bilden som kommer till medvetande genom hjärnan, så att patienterna kan berätta om detaljerade upplevelser.

När hon säger att det inte finns någon "person" där inne (i huvudet), så finns det ingen annan forskare som hävdar det heller, självklart. De talar istället om ett medvetande, eller kvantmedvetande. Det hon betraktar som "illusioner" skapade av patienterna är helt orelevant, med tanke på den reellt existerande situationen för upplevelserna, under tillståndet av en hjärna som är bortkopplad under operationen.

Blackmore är övertygad om att nära-döden-upplevelser kan förklaras med hjälp av hjärnfunktioner och kemi – en "skapelse" av hjärnan. I sina förklaringar utesluter hon alla fakta som dessa upplevelser innehåller. Och hon utgår från att hjärnan inte är bortkopplad, utan mera som en sovande patient. När hon förklarar upplevelserna, så gäller hennes beskrivningar enbart människor med en fungerande hjärna, visserligen med förminskad kapacitet, men som om de var sovande.

Blackmore berättar: "För mig är det uppenbart hur och varför man ser en tunnel med ljus. Vi vet hur synen är uppbyggd ända från näthinnan till syncentret i bakre hjärnbarken. De flesta synceller bearbetar mitten av synfältet och få celler tar hand om utkanterna. Vad händer när man hamnar i chock eller får syrebrist? Ja, då avfyras cellerna slumpvis. Hur kommer det att se ut? Jo, man ser ett ljussken i mitten och mörker runt om. Det är allt man kan se. Det känns som om man färdas framåt, genom en tunnel. Vi förstår även den känslomässiga biten. Under stress, vid chock eller vid syrebrist så pumpar kroppen ut mängder av endorfin. Då försvinner känslan av smärta och allt känns bra. Man får en positiv attityd. "Jaha, där är min döda kropp." "Det gör inget, allt känns otroligt. Jag mår bra." Hela upplevelsen påverkas av just den kemikalien."

Hela ovanstående uttalande handlar om Blackmores beskrivning av människor som har sin hjärna i bruk. Eller så är det hennes eget undermedvetna som paradoxalt nog beskriver "medvetandet" gällande för hjärnan, och då motsäger hon sig själv. Hennes avsikter tycks leda till oavsiktliga motsägelser. Hon beskriver själv, och ganska tydligt, det orimliga med att hjärnan inte är den orsakande faktorn, på grund av alla de faktiska omständigheterna.

Och det som återstår är medvetandet på en kvantmekanisk nivå som är den enda möjliga och verkande orsaken.

Manikeismens ursprung

En annorlunda Jesusrörelse

Manikeism var samtida religion med den kristna kyrkans uppkomst, och läran förmedlades genom den persiske profeten Mani (eller Mane). Genom hans inspirationer, i mitten av 200-talet, utvecklades manikeism till en världsreligion som varade fram till 1300-talet – i Kina ända fram till början av 1600-talet. Det arameiska språket var tidigt i historien det mest spridda och betydelsefullaste för bland annat den mono-teistiska religionsspridningen. Profeterna Jesus, Zarathustra och Mani använde samma språk.

Manikeismens utbredningen skedde från de arameiska språkområdena i hela mellersta östern; nuvarande Palestina och Syrien; genom hela Nordafrika; Spanien och södra Frankrike; nuvarande Turkiet och länderna i Kaukasus och bort över hela främre Asien. Tre världsdelar genomsyrades av profeten Manis synkretistiska lära. Från Persien spreds läran norrut mot Sogdiana och Samarkand och vidare österut mot Uzbekistan och ända till det inre av Kina.

Den sista stora utbredningen varade fram till 700-talet och spreds då av lärda sogdiska missionärer. Dessa sogder, som var ett persiskt folk, var verksamma med bland annat handel och reste längs de centralasiatiska handelsvägarna. De bedrev mission om den manikeiska läran, men även om buddhism, zoroastrism och jesu läran. Språket de använde var först och främst arameiska – i både en syrisk och en medelpersisk språkvariant.

Sogdiana – ett manikeiskt centrum. Sogderns huvudstad var den legendomspunna Marakanda, idag känt som Samarkand, och landet hette Sogdiana, som låg mellan floderna Oxus och Jaxartes. Detta område kom att utgöra det sista, men även det största centrat med en dominerande manikeisk religion.

Det var förmedlingen genom helleniseringen av detta område, efter Alexander den stores erövringar, som Samarkand senare blev ett stort

kultur-, handels- och kunskapscentrum, med stora manikeiska inslag. Samarkand var känt för sitt ekonomiska och kulturella välstånd, men även för sina astronomiska anläggningar och för deras kosmologiska kunskap. Den etniska dominansen utgjordes av perser.

Till Samarkand strömmade manikéer redan under 500-talet, som flyktingar undan förföljelser, från olika delar av Asien. Dessa människor utgjorde en bred etnisk bakgrund, men med en samlande manikeisk religion, som bars upp av det arameiska språket och den hellenistiska kulturen, med dess filosofi och vetenskap.

Under slutet av 600-talet och följande århundraden kom många flyktingar från de bysantinska områdena. En hel del kom även från Levanten, och var av semitiskt ursprung. De invandrade bland annat till Khazarriket, som låg västerut och var en del av Sogdiana. Men Sogdianas storhetstid krossades år 1220 och staden Samarkand förstördes helt av mongolernas erövringsvågor.

Vid den tiden var manikéer helt rättslösa och jagades var de än försökte fly. Både kristenheten och muhammedanerna förföljde dem överallt där de kunde komma åt dem. Från Sogdiana, men även från hela det bysantinska imperiet, gick stora flyktvägen mot nordväst i riktning mot Östeuropa.

Faran för manikéerna var vid den tiden överhängande. Många manikéer konverterade därför till judendomen, och kunde på ett något säkrare sätt ta sig fram västerut. Judarna var på den tiden inte lika illa sedda som manikéerna. Nu kom en hel del av flyktingarna fram till Östeuropa, men som judar. Med sig i bagaget hade de också den hellenistiska kunskapen i form av bland annat kosmologi.

Dessa kunskaper kom långt senare, under 1600-talet, till uttryck i de askenasiska judarnas kabbalistiska visdom – det vill säga de central- och östeuropeiska judarna.

Sambanden mellan dessa folkvandringar och den stora ökningen av judisk population i Östeuropa tycks numera vara fastlagd. I den franska tidningen Libération ägnades en stor artikel kring ett litet mynt från 800-talet, som anses bevisa de faktiska förhållandena mellan semiter och perser i den Khazariska provinsen inom Sogdiana.

Stöttesten mot manikéerna var överallt uppfattningen om deras elitism, och deras pacifism, som ansågs omanligt och ärelöst. De ville heller aldrig underordna sig eller lyda under förtryckarna och utövade alltid en civil olydnad. De fann sig helt enkelt inte för denna världens ordning.

Profeten Mani insåg helt klart att religionernas utveckling, redan på 200-talet, inte levde upp till Guds avsikter och därmed gynnades inte de andliga förhoppningarna. Religionerna blev i stället den världsliga och politiska maktens redskap, och som bara representerade olika folks och nationers intressen; klassers makt över klasser, eller mannens makt över kvinnan, och så vidare.

Religionernas förfall och utveckling kom i stället att bygga på kontroll och makt över andra människor. Makten sattes i falskhet och splittring mellan folken – i religionens och den heliga ordningens namn. Människa har haft makt över människa till hennes skada, enligt Jesus. Och detta Jesusuttalande gjorde profeten Mani till sin rörelses beskrivning av världsordningen.

Manikeismens framgång blev en tung stöttesten för den bysantinska kejserliga makten och den kristna kyrkan, med sina nya växande makttambitioner. På samma sätt som förföljelserna mot de tidiga kristna församlingarna förföljdes även manikéerna. Men, med tiden, när den kristna kyrkan assimilerades med den världsliga makten, hjälpte även de till att krossa manikeism – både som tankelära och organisation.

Staten och den kristna kyrkan blev den nya maktens pansrade näve. Manikeism är en andens ljuslära som visar den synkretistiska och ekuumeniska vägen till universell kärlek och tolerans. Så mycket av ljusets kärlek fanns dock inte i människan och i världen, som kunde lysa över mörkret. Manikéerna mördades och utrotades för länge sedan, bokstavligt talat, under ledning av den världsliga makten, lierade med falsk religiositet.

I dag ser vi konsekvenserna av denna vemodiga historiska process. Manikeism kunde trots allt inte utrotas helt, utan upptäckts av en i treserad forskarkår. Samtidigt utvecklas den nymanikeiska etikens och toleransens ljuslära – utan makt men med en god vilja.

Den manikeiska läran menade att religion och vetenskap inte på något sätt är i motsatsförhållande. Tvärtom, religion, filosofi och naturvetenskap ingår i ett dialektiskt och holistiskt kontinuum av samtidighet.

Med dagens kunskap, om exempelvis den holistiskt växande och organiserade komplexiteten eller om kvantmekaniken, har ett rejält paradigmskifte skett i och med den processteologiska och holistiska världsbilden.

I universums kvantprocesser sker orsaks- och materieskapande energier i en ständigt pulserande växelverkan och i en dynamisk och expansiv utveckling – i skenet av ljus och i skuggan av mörker. Livets

väg blir själva meningen och en integrerad del av samtidigheten. Ju mer kunskapen upplyser världen, desto mer plats tycks det även finnas för Gud i våra medvetanden – paradoxalt och tvärtemot vad den filosofiska materialismen spådde. Gud har blivit för många den yttersta realiteten.

Att inte kunna tro på något man inte kan se är som att andas utan syre. Intellektualism är emellertid villigt till nyfikenhet och granskning. Allt i andan av profeten Manis häpnadsväckande och tidlösa ljuslära, som grundar sig på den synkretistiska syntesen av profeterna Jesus, Gautama och Zarathustra.

En andlig pånyttfödelse. Manikéernas intellektualism och kunskapande var arvet efter hellenismen, det vill säga grekernas upptäckter och erfarenheter inom den tidens kunskapsområden. Dessa kunskaper, om bland annat kosmologi, kom med tiden att reta gallfeber på de kristna dignitärerna.

Den kristna kyrkan krävde tolkningsföreträde inom kunskapens områden, vilket de samtidigt hade svårt att leva upp till. Enligt deras direktiv blev ju världen platt med fyra hörn.

Den kristna kyrkans inskränkthet fick följder, som ett mörker, ända fram in i modern tid. Manikéerna var arvtagare av den grekiska världsbilden. För dem gällde den heliocentriska kunskapen – jorden var rund och banade runt solen med övriga planeter. I den kristna kyrkans namn förbjöds denna kunskap.

Varför ta upp manikeism i dag? Ja, om man tänker oss att nazismen vunnit över världen så hade de skrivit historien. Vi hade säkert inte vetat någonting, vare sig om judendomen eller om judarnas kultur, eller att människan Jesus varit jude. Vi kanske heller inte haft religioner så som vi ser dem idag.

Nazisterna igångsatte stora planer för att förfälska religionerna och göra dem till en nazistisk ateistisk religion. Många ställde upp på detta i dåtidens Tyskland, även kristna. Myter skapades om bland annat "det tusenåriga riket" eller om "blut und boden". Dessa myter var sataniska förvrängningar, stulna från religionerna.

Hitler skulle dyrkas med en uppsträckt hand som den nye messias. Denna hälsning var tidigare en kristen och manikeisk symbolhälsning till Jesus ära. Alltför mycket av den manikeiska kulturen blev förstört på grund av förföljelser, så att man i dag inte kan tala om manikeism längre, mer än i historiska termer. Någon känd manikeisk rörelse finns

inte. Manikéerna skrev in sin historia i de upptäckter som nu görs av forskare runt om i världen.

Tre stora bokbål har världen skådat bara för att hatiska maktgrupper haft viljan till att tillintetgöra för dem misshagliga åsikter. Den första bokbränningen utfördes av den kinesiske kejsaren Huang Di, som förstörde stora delar av den tidiga kinesiska kulturhistorien.

Den andra avgörande bokbränningen var biblioteket i Alexandria och utfördes först av Caesars romerska soldater, och senare, på 600-talet, av de muslimska invasionshärarna. Vid den tiden fanns det stora vetenskapliga samlingar av bokrullar från antiken, även stora samlingar av både kristna och manikeiska skrifter, men också av de berömda pythagoréernas vetenskapliga samlingar fanns i detta berömda bibliotek. Allt brändes.

Den tredje bokbränningen utfördes i Hitlers Tyskland och gällde alla böcker som hatades av nazismen. Nazisternas bränning gjorde dock inte samma skada som de två tidigare eftersom de tryckta böckerna redan fanns i spridda upplagor över hela världen.

Även manikeismen blev under sin tid utsatt för oerhörda förföljelser och förintelser under flera århundraden. Människor förföljdes och mördades; skrifter brändes i en sådan omfattning att denna religion till slut utplånades. Men, varför då försöka återskapa en "utdöd" världsreligion?

I ljuset av upplysningsarbetet, som utförs idag av många vittnen till den nazistiska förintelsen, sker en nödvändig sanningsrekonstruktion. Ondskans krafter får inte stå oemotsagda och bestämma villkoren för vad som är sanningen – så enkelt är det. Samtidigt som det är så tungt och vemodigt – det handlar ändå om solidariteten och medkänslan för alla lidande martyrer och kärleken till sanningen. Manikeism var alltså ingen ondskefull religion – tvärtom.

En mängd forskare runt om i världen rekonstruerar i dag den manikeiska religionskulturen. Det minutiösa arbetet har gett stora och ovärderliga resultat. Flera rapporter och avhandlingar har framställts, och en hel del nya böcker har getts ut.

Manikeiska upptäckter. Profeten Mani skrev själv ned sin lära i böcker som han gav kanonisk status under mitten av 200-talet. I dag känner vi till titlarna på de sju böckerna som utgjorde kanon:

1. Shaburagan; 2. Det levande Evangeliet; 3. Livets Skatt; 4. Mysterierna; 5. Boken om giganternas verk; 6. Pragmateia och 7. Epistlarna.

Några av dessa böcker finns inte alls kvar, utan bara dess titlar, medan andra bara har fragment kvar. Det är framförallt genom förföljarnas anklagelseakter som spåren efter manikeismen har återfunnits och kunnat rekonstruerats.

Övrig manikeisk litteratur som vi känner till idag är böckerna *Kephalaia*, *Homilierna*, *Psalmerna*, och olika berättelser om Manis liv och lära. Även evangelielitteraturen tillhör manikeism, inklusive *Tomasevangeliet*, *Philippusevangeliet*, *Andreasakterna* och en hel del övrig litteratur som finns bevarat – även *Henochs bok*.

Det är också genom förföljelseakterna som vi fått kännedom om manikéerna, genom de olika bekännelse- och biktformulär som manikéerna under 300-400-talet tvingades underkasta sig. Dessa biktformulär, "anatheman" som de kallades, indelades i "lilla anathema" och "stora anathema", och är egentligen den stora källan som beskriver de enskilda manikéernas tankeliv under dessa förföljelser.

Även om dessa anatheman är hatfylld propaganda mot manikéerna, har forskarna ändå kunnat urskilja, vad som kan vara realistiskt och vad som är propaganda om manikéerna. Meningen var alltså att manikeism som lära skulle utrotas och därför brändes den manikeiska litteraturen, men anklagelseakterna och propagandatexterna förstördes aldrig.

Skriptfragment hittades i början av 1900-talet i Centralasien kring Turphan och Dun Huang och på 1930-talet i Egypten kring staden Fayyum. Ytterligare kristna, gnostiska och manikeiska fynd hittades 1945 i byn Nag Hammadi i Egypten. Dessförinnan kände man till dem enbart från citat av antimanikeiska författare, till exempel Augustinus och al-Biruni (Augustinus var alltså maniké under många år innan han blev kristen).

Vissa delar av ovanstående fynd är fortfarande under översättning och opublicerade. I slutet av 1980-talet och 1991 rapporterades nya fynd dels i Baizikelike öster om Turphan i Kina, dels i Dakhlehoasen i Egypten. Dessa texter innehåller främst kosmologiska, antropogoniska och eskatologiska verk samt en stor mängd hymner.

Manikeism och ljusets principer. Manikeism är en utpräglad synkretistisk religion, utvecklad som en syntes genom kristendomen, buddhism och zoroastrism. Men aldrig någon efterapning; manikeismens upprinnelse var helt samtida med den kristna kyrkan.

Den manikeiska religionen är universell och likvärdig med övriga re-

ligioner och har beskrivits vara en utdöd kristengnostisk religion, grundad i Mellersta Östern och Syrien på 200-talet av profeten Mani.

Profeten Mani, (latin Manichaeus, 217–278,) var perser. Mani uppfattades, av sina anhängare, som den siste i en rad av profeter – Gautama (Buddha), Zarathustra och Jesus. Han ansåg att tidigare uppenbarelser av den sanna religionen hade haft en begränsad effekt på grund av att de varit lokala (ett språk, ett folk). Och att tidigare profeters efterföljare hade förlorat den ursprungliga sanningen då den inte genast nedtecknades. Det kan jämföras med att Jesus ord nedtecknades direkt av aposteln Tomas.

Den manikeiska läran bygger på en radikal dualism i form av en kamp mellan de två principerna – ljus och mörker (etiken); det vill säga kampen mellan frälsningen och Satans makt över världen.

Läran om de tre tidsåldrarna (paradiset, nuvarande tid och Ljusriket eller Gudsriket), utgör kunskapen om att nuvarande tid är sammanblandade med ljus och mörker och mörkrets krafter dominerar. Det finns dock hos människan en stark vilja att frigöra ljusets princip, som är fångad i denna världens ordning.

Befrielsen kommer i form av troendekunskap (gnosis) som leder till frälsning; människan inser att hennes själ, som är av ljusets partiklar (livgivande energier av ande- och tankekraften) och av samma väsen som den transcendentala andekraften. Och människans mål bör vara att återvända till Livsanden.

Den manikeiska religionen spreds från Syrien och Palestina, västerut till hela det romerska riket, och till Spanien, Portugal och Frankrike, över till hela Nordafrika och Egypten. Österut, över Persien och Centralasien nådde den Kina 694, främst genom sogdiska missionärer, och spreds även till Mongoliet, där den blev dominerande religion i det uiguriska imperiet 763.

Manikéerna förföljdes överallt där de dök upp. De uppfattades ofta som elitistiska, troligtvis på grund av deras höga bildningsnivå och kunnande – alla kunde läsa och skriva. En jämförelse kan göras med judarnas situation under det tidiga medeltida Europa. Bland judarna kunde alla läsa och skriva, till och med barnen – en stöttesten bland övrig befolkning, där knappast kungligheterna ens kunde läsa och skriva.

I Kina förbjöds manikeismen officiellt 843. I Kinas ytterområden, till exempel i den södra provinsen Fujian, existerade den dock ända till 1600-talet. Namnet byttes till Ljusets religion (Mingjiao), och där finns

det enda bevarade manikeiska templet, Caoan från Yuan-dynastin. Medeltidens bogomiler och katarer i Västeuropa skulle kunna ha utgjort en utlöpare av manikeiskt tänkande, och i så fall varit de sista skarorna i Europa, som utgjorde den manikeiska världsreligionen.

Manikéerna var välorganiserade, men helt utan makt till skillnad från den kristna kyrkan – som istället lterade sig med världsmakten.

Manikéerna indelades i fem grupper: lärare, apostlar, biskopar och präster, samt lekmännen. De första fyra grupperna skulle bära vita kläder och leva i kloster. De var säkrare i klostren än i det övriga samhället. Kvinnor var inte på något sätt uteslutna till dessa tjänster, och de innehade ansvarstjänster som biskopar, precis som männen. Manikeism var från början, under de första århundradena, förenade i samma Jesusgemenskap med dem som senare skulle utgöra den kristna kyrkan.

År 250 omvände Mani den iranske kungen Shapur I, och under dennes tid rönste manikeismen stor framgång. Efter kungens död förföljdes Mani av den persiska aristokratin, han fängslades, dömdes till döden och dog i fängelset efter en månad.

För zoroastrier, kristna och muslimer kom han att framstå som ärkeheretiker. Och den kristna kyrkofadern Augustinus ägnade 20 år av sin levnad till att förfölja och utrota manikéerna i det romerska imperiet på 300-talet.

Manikéerna följde Jesus intentioner helt och fullt och kom därför i konflikt med den nya kristna maktkyrkan. Manikéerna ansåg att den tidens kristna inte alls följde vägen, sanningen och livet, enligt Jesusintentionen.

Den persiske profeten Mani var mån om att ingenting skulle ändras i den kanonisation av de heliga skrifterna som han bestämde. Därför, och med största respekt för intentionen, och även med tanke på att så mycket av skrifterna trots allt utplånades, är det rimligare att diskutera och presentera dessa värderingar i ljuset av nymanikeism – inte som Manis ursprungliga lära.

Ur ett nymanikeiskt synsätt finns heller inte någon anledning att ta efter manikéernas levnadssätt. Det går inte att översätta en religion i direkt kontinuitet med deras förhållanden, och kan aldrig heller vara önskvärt av någon. Men däremot kan det vara motiverat att låta denna religions andemening och idétankar belysas i vår tid, av flera anledningar.

För det första måste det bevisas att det inte skall vara möjligt att

kunna utrota andras viljor och åsikter genom ondskefull och kärlekslös intolerans.

För det andra får inte de människor som mördades och förföljdes bli helt bortglömda i mänsklighetens världshistoria – det rörde sig trots all om en världsreligion med flera miljoner anhängare.

För det tredje fanns det ett fantastiskt kvalitativt innehåll i denna religion.

För det fjärde kan det vara meningen att även denna religion kan vara bärare av det andliga världsarvet.

Det var trots allt en mycket tolerant religion som aldrig någonsin ville förfölja oliktankande. En intellektuell pacifistisk religion som alltid ville gå före och bana väg för sina mindre lyckligt lottade bröder och systar. Hos dem glorifierades aldrig några krigarhjältar eller några heliga krig; inga hyllningar till potentater eller i form av nationalism. Och heller inget hierarkiskt förtryck i form av klassmotsättningar eller kvinnoförtryck.

Helt visst måste det finnas ett brinnande intresse från vår tids Jesus-troende om vad som skedde med dessa människor. Dessa kan mycket väl ha varit våra medsystrar och bröder från denna förföljda religion. Vad kan de haft för budskap till vår tid?

Rättfärdighetens lärare

Tankar kring Jesusrörelsens rötter

Lärjungarna sade till Jesus: "Vi vet att du kommer att lämna oss. Vem skall då bli vår ledare?"

Jesus sade till dem: gå till den rättfärdige Jakob, för vilken himmel och jord blivit till."

Tomasevangeliet, logion 12

Efter att Dödahavsskrifterna hittades i Qumran mellan åren 1947 och 1956, och skrifterna i Nag Hammadi hittades 1945, så har Bibel- och historieforskningen tagit en del kunskapssprång. Först efter 1995 kom en världsomspännande diskussion igång efter det att École Biblique (Vatikanen) slutligen lät offentliggöra skriftmaterialen i sin helhet om Qumranfynden.

I diskussionen som följde har det funnits skepticism, konservativt bakåtsträvande, fundamentalism, skyddande av religiösa och politiska särintressen, men framförallt finns ett uppriktigt ivrande för sanningen.

Qumranfynden mobiliserar en hel världs intresserade människor för att ge sina respektive bidrag för en förståelse. Det säger något om digniteten kring den dynamik som faktiskt utgörs av Jesu person och gestalt. I grunden handlar det om sökandet efter Jesus och det som uppstod kring honom och de inblandade! I första hand kanske vi inte enbart serveras helgjutna sanningar eller den enda rätta förklaringen kring dessa skriftfynds betydelse. Det behöver inte vara illvilja, utan handlar mera om förmågan att klara av denna svåra uppgift. Men svaren kommer sannolikt med tiden.

Forskarna inom ämnesområdet är i allmänhet lika lojala med sina särintressen som ekonomer är till sina ideologier och specifika intressen. Allt tycks ändå komma till kännedom – via krumbukter, urspårningar och halt väglag – sakta men säkert. Ingenting kommer att förbli undangömt, och ingenting kommer heller att bli som det har varit – vilket är önskvärt för sanningens skull.

Diskussionen. En del av dem som deltar i den allmänna diskussionen om Guds vara eller icke vara, eller om Jesus som person eller myt, men även kring frågan om sant eller osant kring de skrifter som hittats, åberopar inte så sällan olika principiella passus som om det var en fråga på liv och död för kristenheten. Men också att Kristendomen nu måste revideras i grunden. Men hallå, först gäller det mera av skapandet för en större tolerans och öppenhet, men också ansvaret för sanningen i sig, bortom särintressen och förstockning.

För min personliga del anser jag att ett demokratiskt och konstruktivt ifrågasättande med ärliga tvivel tillhör dialektikens tankemotor som sannolikt leder till en växande klarhet. Ett okritiskt bifall till förman av endast redan befintliga ståndpunkter, utan vilja till förändringar tillhör okunskapen, som inte gagnar Kristenheten på något sätt – tvärtom.

Tesen om att Jesus inte funnits, har lett till frågan hur denna myt i så fall har uppstått? På den frågan finns det faktiskt inga reella svar. Ingen har faktiskt kommit fram med några seriösa, eller vetenskapliga svar. Uttalanden har däremot gjorts i stor mängd om att "Jesus har aldrig funnits", och kring dessa uttalanden har spekulationer skapats om hur det hela gått till, men helt utan någon vetenskaplig grund. Ja hypoteserna finns men inga reella försök att bevisa dessa uttalanden. Många som uttalat sig har också ärligt menat att de bara lagt fram tankar och hypoteser. Möjligheten att avfärda och definiera bort Jesus hittar man däremot knappast inom vetenskaperna.

Enligt Qumranfynden som officiellt kallas "Dödahavsrollarna" kallades esséernas ledargestalt för Rättfärdighetens lärare. Detta mystiska epitet och denne person anses av vissa ha verkat omkring åren runt 130 f.v.t. Forskarna har sett denne som en föregångare, eller dubbelgångare till Jesus. Det är främst den franske forskaren André Dupont-Sommer som var först (år 1950) och skrev att "Mästaren från Galiléen närmast verkar vara en reinkarnation av Rättfärdighetens lärare" – så lika var denne lärare med Jesus.

André Dupont-Sommer var en av dem som ingick i utforskandet och publiceringen av Dödahavsskrifterna. Hans uttalanden uppfattades som en provokation mot Kristenhetens traditioner, som inte ville att cirklar nas skulle få rubbas. Kristendomskritikern Ernest Renan ansåg redan mot slutet av 1800-talet att esséerna var början, eller "försmaken", till det som senare utvecklades av Jesus till Jesusdomen. Renan menade att "esseismen överlevde i kristendomen".

Andra forskare har menat att Rättfärdighetens lärare kunde ha varit Johannes Döparen, eftersom han var aktiv predikant och döpte människor vid Jordanfloden i närheten av Qumran, dit många vallfärdade. Han skulle mycket väl kunna ha haft med esséerna att göra. Det hade säkert de allra flesta av Jesus tidiga anhängare. Det är högst troligt, eftersom esséerna var en rörelse på 4000 anhängare, enligt Josefus.

De kände säkert till allt om alla, med tanke på motivation, och de relativt korta avstånden inom landet som det handlar om. Dessutom har Qumranfynden visat att det fanns texter med esséekristna tankar, i en från början omtumlande processutveckling, just under Jesusperioden. Detta var en tid för upprinnelsen till Jesusrörelsen, och interagerande paralleller till det som småningom utvecklades till Kristendomen, men det tog sin tid in under 100-200-talen.

Redan under 1700-talet hade åsiktsriktningen gjort gällande att det var just esséerna som hörde närmast och tidigast till den andliga grunden för det Jesus predikade och som utvecklades till Jesusdomen och Kristendomen.

Kring dessa omständigheter finns det alltså olika viljor, med strävandet efter sina respektive särintressen. Alla traditioner är nämligen inte av godo, en del av dessa traditioner kan vara rena dödköttet, och tillhör inte Jesus!

Ytterligare en forskningslinje menar att Rättfärdighetens lärare inte alls behöver vara densamme som verkade omkring 130 f.v.t. Denna tidsangivelse behöver inte alls vara fel, men att det funnits några ytterligare med samma titel. Det finns olika anledningar till att forskarna inte har en homogen ståndpunkt, det är inte alls ovanligt och ganska mänskligt.

Rättfärdighetens lärare kan alltså vara Jesus själv, enligt vissa forskare, och som bär titeln Rättfärdighetens lärare – eller som ansågs vara en "rättfärdighetens lärare". Det anses ha varit en titel, vilket i så fall gjorde Jesus unik inom den judiska komuniteten.

Att Jesus verkade inom judendomen och var respekterad, men även bland andra etniska grupper, råder det väl ingen tveksamhet om. Titeln Rättfärdighetens lärare kan ha använts om Jesus, men kanske inte bara om honom, utan även av tidigare ledare, men också efter Jesus, exempelvis om "Jakob den rättfärdige". I Qumranskrifterna finns ett förhållande mellan någon med epitetet "den Onde prästen" och "Rättfärdighetens lärare".

Forskaren Shemaryahu Talmon menade att "Rättfärdighetens Lä-

rare", använde en kalender baserad på ett solår, medan templet i Jerusalem använde en månkalendar. Enligt Talmon gällde det en passus ur Habackuk-kommentaren, som handlade om en ond handling utförd på Försoningsdagen vilket hade gjorts av någon med epitetet "den Onde prästen". Talmon menade att det gällde en motsättning mellan gruppen kring Läraren och templet i Jerusalem, som gällde den religiösa kalendern.

I Robert Eisenmans bok *Maccabees, Zadokites, Christians and Qumran*, framgår det att han representerar diametralt annorlunda tolkningar än flertalet forskare. Eisenman vill koppla Qumranfynden direkt med den allra första Jesusrörelsen. Denna tes har fått stort genomslag i media över hela världen. Han menar att "Rättfärdighetens lärare" syftar på Jesus arvtagare, "Jakob den rättfärdige". Jakob baktalades och beskylldes för att vara sekterist som inte ville föra Jesus ord utanför den judiska komuniteten, vilket säkert inte är sant.

Det kan ha varit Markions ändringar i Lukas texter, som falskeligen framkallat Jakob som en förrädare till förmån för Paulus, som istället skulle vara den som utförde uppdraget från Jesus. I själva verket var det människorna från pingsttraditionen som blev initierade och fick uppdraget att sprida Jesus ord för att låta alla ta del av dem.

"Den Onde prästen" skulle enligt Eisenman vara Paulus, på grund av de förföljelser han utförde mot Jesus anhängare.

Eisenmans bidrag kritiserades och avvisas, och argument letades fram som att det saknades kristna tankar och namn i Qumrantexterna, och att dateringarna inte överensstämde.

1994 utfördes dateringar med kol-14-metoden och daterade skrifterna som Eisenman arbetat med till tiden 153-43 f.Kr. Men mycket tyder på att dessa dateringar skulle kunna vara halmstrån för att komma förbi besvärligheterna kring Eisenmans hypoteser. De textbitar som ibland bara utgjordes av några få bokstäver har använts för dateringar av Eisenmans forskningsmaterial av fragment som passar tidsbestämningen, men inte med det material Eisenman tagit fram underlaget från. Eller rättare sagt, underlaget för tidsbestämningen tycks inte ha varit exakt relevant för det hypoteserna handlar om.

Eisenman gick emot strömmen anses det. Men bland Qumranfynden har texter av Paulus faktiskt hittats, och inte bara av honom. Och dessa fynd är mera samtida med tiden av Jesus levnad.

Sören Wibeck, producent på religionsradion, beskriver ett sensationellt brev, ett fragment från grotta 7 – ett brev från Paulus till Timote-

us, och är skrivet under Paulus egen levnad. Sören Wibeck frågar sig varför denna stränga judiska sekt hade kristna skrifter. Det finns inga källor, vare sig kristna eller andra, som nämner något om förhållandet mellan esséer och kristna, menar Wibeck.

Sören Wibeck: "En teori är att kristna missionärer besökte sekten för att omvända medlemmarna till kristendomen. En annan teori är att böckerna helt enkelt togs in som referenslitteratur i biblioteket. Esséerna var med säkerhet nyfikna på den sekt som vid den här tiden välldes fram som en stormflod i hela Romarriket."

Några kristna missionärer, eller någon uttalad kristendom, fanns inte under denna tid, det var istället pingsttraditionens anhängare till Jesus som var ordets görare. Det som med tiden skulle bli Kristendomen betraktades till en början som en judisk sekt, under Jesus tid och en tid därefter.

Ytterligare en teori enligt Wibeck är att Jesusanhängarna flydde och sökte asyl hos esséerna när romarna kom." Och Wibeck fortsätter: "Många bibelforskare måste nu revidera sina ståndpunkter när det gäller Nya testamentets tillkomst. Det förflöt kortare tid mellan händelserna och nedtecknandet än de flesta trott. Bibelns äldsta evangelium och Paulus första brev till Timoteus skrevs under alla omständigheter före år 68, det år då romarna hemsökte 'de fromma' i Qumran."

Till NT:s evangelieskrifter hörde givetvis inte Paulus skrifter, och den allra första evangelietexten måste vara skriven av Tomas, som är den enda som fanns med Jesus under predikningarna.

Det judiska samhället var inte ett homogent samhälle vad det gäller den messianska uppfattningen, eller Lagen – även om det i övrigt var homogent i synen på Lagens auktoritet.

Frågan om det verkligen funnits en församling i Qumran eller inte, har också haft delade meningar. För min del har detta varit av mindre betydelse när det istället gäller fyndens innehåll och dess betydelse. Det gäller i så fall den interagerande utvecklingen mellan judendomen och uppkomsten av kristendomen.

Det som gäller borde istället vara innehållet och människornas rörliga relationer, som frammanades av en agerande Jesus. Alltså jordmånen, växtkraften och frukterna av det befintliga, men som förändras. Även om Jesus namn inte finns med i Qumranfynden, så är innehållet ändå det bakomliggande stoffet för Jesusrörelsens processer. Därför handlar Qumranfynden om Jesus, trots hans outtalade namn.

Qumranfynden, med allt material från esséerna tillsammans med

Tomasevangeliet skulle enligt min mening kunna utgöra den verkliga Q-källan. Jag tror att det var menat så redan när fynden kom till kännedom. Q kanske inte riktigt syftar på det tyska ordet för källa, utan istället för Qumran.

Håkan Bengtsson, teol. dr och forskare, säger i en artikel "att den mångfald av grupperingar och den pluralism av livsåskådningar som möter tolkaren av judiska och kristna texter från andra templets tid skall finna en harmonisk återklang i vår egen tid."

Det låter fint och förhoppningsfullt.

Vår tids värderingar kring Qumranfynden färgas mycket av vår egen kyrkohistoria, och synen på historien om Judendomen och Kristendomens uppkomst. Men människorna i det Heliga landet hade inte mycket med vår historia att göra. Beronde på att det "specifikt kristna" i form av kristet medvetande och språkbruk ännu inte kommit till en kvalitativ urskiljning, mer än att det var judar som var anhängare, och som uttalade Jesus judiska ord. Och dessa människor kan bara ha varit landets egna invånare, det vill säga judar, fenicier, syrianer och greker, och det var esséer och fariséer. Och tillsammans blev en hel del av dessa människor Jesus anhängare.

Rekonstruktionen och Jesus. Att finna rätt person bakom rätt namn, eller rätt människor med rätta grupperingar verkar inte ha varit lätt, det verkar närmast ha varit problematiskt. Många viljor har ivrat över för mycket och för sina respektive ståndpunkter och särintressen. I luften har andats religionsföreträden och en hel del hegemonisträvanden och tolkningsföreträden.

Till vissa delar tyder det ändå på att det kan vara Jesus själv det handlar om. Rättfärdighetens lärare kan ha varit den smorde rabbi, som esséernas församlingar runt om hade förtroende för inom den judiska komuniteten. Men detta har tidigare inte haft något större gehör hos den breda forskarkåren. Jesus aktades och respekterades som judisk rabbi, som vi kan se i nya testamentet. "Rabbi" användes av judarna oavsett organisationstillhörighet.

Eftersom Jesus någonstans kom in i den historiska bilden, så kan man fråga sig, var och hur? Ja, det är i denna punkt som värderingarna samordnas, men också går isär.

På femtiotalet fanns fortfarande en kvardröjande antisemitism och många forskare ville definiera bort Jesus från hans judiska rötter och göra honom till en redan från början unik kristen – den förstfödde, ut-

vald direkt av Gud. Jesus fick sina inspirationer av Gud, givetvis, men det var som profetisk reformator med programmet för kärlek och rättvisa, med utgångspunkt från Lagen. Detta program skulle ha företräde hos alla människor och deras göranden i relationerna med varandra och livet på Jorden. Programmet var allomfattande och av Gud, det hade sitt ursprung från Lagen.

Enligt professor Alvar Ellegård är Rättfärdighetens lärare densamme som Jesus i enlighet med det som uppkommit i Bibeln, men utan att ha varit den historiske Jesus. Ellegård menar att Bibelns Jesus aldrig funnits, vilket han inte fått något större gehör för bland Jesusforskarna. Ja, han var ganska ensam om den åsikten. Men Ellegård har rätt i vad det gäller analogin med Jesus som Rättfärdighetens lärare.

Forskningen i dag har kommit så långt i bevisföringen att det går att fastslå Jesus historiska existens, och därmed Jesus andliga förkunnelse. Den historiske Jesuspersonen och den andlige profetiska Jesusgestalten är en och samma människa, okonstlat och naturligt.

I dag finns Tomasevangeliet, som av många forskare anses vara den allra första nedskrivna berättelsen om Jesus och hans profeterande och predikningar, som var själva urkällan. Denna ursprungliga berättelse om Jesus ligger med stor sannolikhet till grund för de övriga evangelietexterna. Nedskrivna av Tomas, som dessutom var med Jesus under större delen av hans verksamma tid. Tomas blev godkänd och förklarad vara initierad genom Jesus själv, och blev som Jesus, enligt evangelietexterna. Hela Kristenheten har kyrkor uppkallade efter hans namn. Borde inte Tomas vara trovärdigast bland alla Jesusanhängarna?

Med evangelietexterna ges en trovärdig legitimitet för den rätta förståelsen, och därmed den vetenskapliga utvecklingen ur dessa skrifter. Många försök har gjorts för att ta ifrån evangelierna dess legitimitet som förklaringsgrund av den unike människan Jesus. Även om enbart texterna i sig inte är några fullvärdiga bevis, så är de högst sannolika indicier på grund av dess mångfald och kvalitativa innehåll.

Det är få historiska personer från antiken som vi trots allt vet så mycket om, med så många någorlunda samstämda utsagor gjorda av så många, att det sannolika är att Jesus inte kan definieras bort från verkligheten.

Historien om människan Jesus är mer än bara tro, därför att den grundas på en mängd vederhäftiga fakta, länkade med andra parallella fakta, som tillsammans ger en fullvärdigare bild av den unike läraren och profeten som ett kvalificerat faktum.

Att urskilja den sanne Jesus ur Paulus vaga Jesusbeskrivningar är däremot hopplöst. Ja Paulus berättar egentligen inte mycket om Jesus, han berättar mer om sig själv och hur han väljer att använda Jesus ord. Evangelierna är källan till både den vetenskapliga forskningen, och borde vara källan för alla Gudssökare för en innerligare förändringsvilja och för ivrandet av Lagen, som till sitt innersta handlar om kärlek och rättvisa.

Ivrandet för Lagen måste i så fall ses med Jesus ögon, som aldrig är fundamentalistisk, inskränkt eller som heller inte lägger några stenar för andra att snava över. Jesus version om Lagen grundar sig på kärlek och rättvisa med en stor vidsynhet.

Robert Eisenman, professor i religionsvetenskap vid California State University, ansåg att Rättfärdighetens lärare var en unik person, och som var esséernas ledande person, och med titeln som kunde överföras till nästkommande församlingsledare i Qumran.

Eisenman ansåg också att det i Qumranskrifterna finns kommentarer som syftar till Jakob den Rättfärdige, han som kallas Jesus broder.

Broder och syster tilltalades de flesta med av Jesus initierade anhängare. Precis som man gör i församlingar än i dag. Om Jakob var genetisk bror med Jesus så har det bara ett kuriosavärde ur ett Jesusperspektiv. De var själsfränder i enlighet med evangelierna, det är poängen.

I Qumranfynden finner man skriftkommentarer med hänvisningar om Paulus, som beskrivs som "lögnaren", och som antagonist mot Jakob.

I Apostlagärningarna av Lukas kan vi läsa omfattande kring dessa stridigheter. Lukas tillhörde de trovärdiga evangelieförfattarna.

Dödahavsskrifterna på svenska. Svenska Bibelsällskapet gav 2009 ut dessa intressanta skrifter på svenska, ett projekt utfört av universitetslärarna Håkan Ulfgård (Linköping), Håkan Bengtsson (Falun/Uppsala) och Mikael Winnige, översättningsdirektor, Svenska Bibelsällskapet (Umeå).

I en informationsartikel uttalar sig Winnige om den kommande utgivningen (Bokförlaget Atlantis i samarbete med Bibelsällskapet), som bland annat handlar om diverse kontroversiella värderingar kring dessa skrifter.

För det första fastlår de att dessa texter är relevanta för tolkningen av Nya testamentet, och som nytestamentliga exegeter har de kommit att fascineras av skriftrullarnas innehåll.

De är också engagerade i ett forskande nordiskt nätverksseminarium, där Qumranfynden översatts och analyserats språkligt i ljuset av samtida hebreiska och arameiska texter.

Seminariets kärna har utgjorts av Bo Isaksson, Mats Eskhult och Stig Norin (samtliga från Uppsala universitet). I projektet ingår 15 forskare som är engagerade med översättningen.

Winninge skriver även att "läget inte förbättrats av de ovederhäftiga konspirationsteorier som varit i svang". "Påståenden som att Vatikanen har försökt förhindra publiceringen av dessa texter är lika befängda som att Jesus skulle vara omtalad i dem."

Dessa tvärsäkra uttalanden känns i dag aningen malplacerade. Just med sådana vokabulärer anklagades de som en gång för decennier sedan blev utsatta av Vatikanens skandalösa vägran att dela med sig av skrifternas innehåll för den övriga forskarvärlden. Här förlorar Bibelsällskapet i trovärdighet, tycker jag. Forskarvärlden var minst sagt upprörda.

École Biblique (Vatikanen) hade ingen som helst moralisk rätt att tilltvinga sig ensamrätt och tolkningsföreträde över dessa texter som är ett världsarv. En hel del av Qumranfynden är dessutom försvunna, eller finns hemligt hos privata samlare eller förstörts på grund av vårdslöshet. Dessutom var det École Bibliques utgivning av vissa utvalda skrifter under 50- och 60-talen som hade stora brister ur professionella perspektiv. Det talades allmänt i forskarvärlden om en skandal. Först 1995 blev skrifterna i sin helhet fria för det vetenskapliga världssamfundet.

Enligt många forskare är emellertid dessa skrifter och texter delvis uppkomna ur esséernas rörelse, som troligtvis hade flera tusentals anhängare i Levanten och Mellersta östern vid tiden då Jesus verkade.

Vad beträffar möjligheten att koppla Jesus som Rättfärdighetens lärare behöver inte vara särskilt långsökt, det har gjorts av flera framstående forskare. Dateringen kring "Rättfärdighetens lärare" har dock av olika forskare menat att tidsangivelsen ännu inte med säkerhet fastställts, och av den anledningen är det inte uteslutet att det trots allt kan handla om Jesus. Eller att Jesus fick överta denna titel efter någon tidigare föredömlig rabbi.

Det kan ha funnits ytterligare personer som under olika tider titulerats som Rättfärdighetens lärare.

Professor William F. Albright uttalade förhoppningen om att Qumranfynden skulle kunna ge hundra gånger mer information om Judendo-

mens och Kristendomens uppkomst redan 1948. Trots glädjen i denna rika skatt oroades vissa krafter som såg ett problem om vad detta skulle kunna innebära för Kristenhetens framtid. Många inom det kristna etablissemanget oroades för att cirklarna inom kristenheten skulle rubbas om nya sanningar kom fram. Så mossigt såg det ut under femtiotalet och framåt.

I Nationalencyklopedin står det: "Tanken att Rättfärdighetens lärare, som förföljdes av Israels överstepräst och kanske dödades, skulle vara en förebild till Jesus måste avvisas."

Varför det? Problemet med denna ståndpunkt är att ett avvisande inte håller med tanke på att så mycket av beskrivningen av Rättfärdighetens lärare i så stor omfattning överensstämmer med profeten Jesus – som handen i handsken. Och att dessa skrifter har samband och kan vara upprinnelsen till Kristendomen verkar många vara överens om.

Det är ur de judiska rötterna som Jesusrörelsen växer och tar form, som tydligörs hos esséerna.

Judisk kristen upprinnelse. Kristenheten har sin jordmån och växtkraft ur judiska rötter, precis som islam. Och med Qumranskrifterna framgår det att innehållet i det Jesus predikade fanns redan till stor del i den judiska komuniteten. Jesus refererade från de judiska traderingarna och de skrifter som fanns nedskrivna – exempelvis Mose- och profetböckerna. Några evangelietexter fanns ännu inte på Jesus tid, bara dess innehåll och värderingar, som skulle få sin avgörande betydelse genom Jesus predikningar och syntesen av den då kända kunskapen om Gud.

Det unika hos Jesus är hans visualiseringsförmåga att göra Guds inspirationer till ett kärnfullt program för en kvalitativ uppgradering av det befintliga, på så sätt att det kom att gälla för hela världen.

Det var ur de judiska rötterna som tillväxten ympades till nya förändringsbara kvaliteter. Judendomen förädlades av Jesus, med stor varsamhet och respekt, och möjliggjorde kristendomens tillblivelse. Hur det sedan blev av Jesusarvet i historien är en annan sak. Men för Guds skull, tro inte att Gud har sagt allt ännu.

Gud är inte död!

Jesus fick tiden att stanna upp, därefter sattes tiden ånyå i rörelse. I vila och rörelse förändrades världen.

Jesus ord blev magnetiserande i kraft och lidelse, och mycket övertygande. Ordets betydelse blev härefter en värdefull ägodel som alla

människor kan göra till sin egen ägodel. Det var något nytt, och som gällde alla människor utan andra människors bedömanden, och direkt genom Gud!

Vi deltar i en utvecklingsprocess när falsk religion ska avslöjas, och ivrandet för att "hörnstenen" ska komma på plats, för att Lagen om kärlek och rättvisa i Jesus modifierade vision ska bli gällande för alla människor – troende som icketroende – helt utan fundamentalism.

Esséerna – denna del av den judiska komuniteten – hade sin styrka i ivrandet för just Lagen. De judiska samfundet och partierna ivrade för lagen, på liknande och varierande sätt i tron för en hoppfullare framtid.

Att esséerna inte nämns i Nya testamentet behöver inte betyda så mycket, eftersom Jesus verkade före, innan berättelserna kring Jesus kommit till. Jesus blev den positiva auktoritet och lärare som formade både esséer och många andra i Heliga landet, och det är dessa människor som blev Jesusrörelsens anhängare.

Det blev Jesus som tog över tillblivelsen och gjorde dem till den växande Jesusrörelsen. Det skedde bara i förändringsbarheten hos troende människor från de människor som fanns till hands i olika rörelser och olika folk. Jesus var unik, minst sagt, och byggde det nya huset med sig själv som hörnstenen. Men den hörnstenen har inte kommit på plats hos många människor och kyrkor.

Långt senare, mellan hundra- och tvåhundraåren övergår Jesusrörelsen till det som kommer att bli den grandiosa Kristenheten.

Ivrandet för Lagen. Människas makt över människa, leder bara till fördärv, sade Jesus! Och denna erfarenhet har människor under hela den mänskliga eran på Jorden fått smaka på. Vapnet i hela den judiska komuniteten blev Lagen, som i grunden faktiskt handlade om kärlek och rättvisa. Lagens ivrare gjorde allt för att denna helighet värnades, och togs tillvara mot bland annat förtryckande härskare eller imperialister, som exempelvis Romarriket, eller diktatorer som Herodes. Många maktmänniskor ville därför ta ledningen över Lagen, som ställföreträdare åt människorna.

Mycket kring detta predikades av Jesus, på sitt unika sätt. Och för Jesus predikningar och framgångar blev maktmänniskorna oroad. Det var liksom Jesus mening. Och inte bara Jesus mening, det var meningens av alla dem som ivrade för Lagen! Men många av ivrarna, insåg inte alltid helhetsperspektivet och ivrade därför för den egna rörelsens sak,

med maktambitioner i ett utnyttjande av Lagen. Det gällde det korrupta prästerskapet, fariséer, seloter, sadducéer. Det gällde även esséer, men med andra bevekelsegrunder. Alla ivrade för att de ville göra sin sak till allas sak med hjälp av Lagen. Detta genomsådade Jesus! Men detta ivrande för lagen hade kommit till på grund av kärlekslösa orättvisor, det var själva poängen.

Människorna använde Lagen som ett vapen, bokstavligt menat, för att slå sig fria, men också dess motsats, för makthavarnas upprätthållande av den bestående ordningen.

Professor Robert Eisenman menar att ivrandet för lagen bland judarna blev ett uttryck för judisk nationalism och för bekämpandet av korrupta maktmänniskor, men också mot det romerska oket som låg över de Palestinska folken på den tiden.

Det var inte bara judar som levde i Palestina, det fanns även en stor andel greker, syrier, egypter och andra folkslag i denna kosmopolitiska smältdegel. Alla dessa intressen ivrade för just sin sak, med olika intressekonstellationer och allianser. Och med det romerska oket över sig uppstod mellanfolkliga motsättningar.

Palestina var det Romerska namnet på det som också heter Israel i dag. Den unike Jesus ivrade för Lagen, men på ett diametralt annorlunda sätt. Han gjorde klart kring profeternas varningar över människornas dårskap, över falsk religion, falskhet och illusionism, hat och förtryck, över Mammon och utnyttjande av människor. Ja, han varnade för människas makt över människa, som bare leder till elände.

Vetskapen om esséerna. För att förstå upprinnelsen av Kristendomen, måste man utgå från en unik och dynamisk Jesus. Vilka relationer han hade med dem han samordnade sina tankar med, och de han agerade ihop med. Ja, det är de vi finner i evangelietexterna, och med dem kan vi jämföra Jesus ord med esséerna. Vi ser i denna jämförelse en syntes ur de gemensamma ståndpunkterna och relationerna – ja, ganska tydligt till och med.

Det vi vet om esséerna är sådant som kommit fram ur Qumranfynden – och det är mycket. Därför vet vi numera mer om esséerna än några andra judiska rörelser under Jesus samtid. Och detta leder i sin tur att vi genom esséerna får veta lite mera om Jesus och samtiden.

Därför kan det vara på sin plats att beskriva esséerna och deras tankar och visa på att de med allra största sannolikhet var värdemässigt själsvänner till Jesus. Även om de inte alls var fullkomliga.

Esséerna levde som de lärde, vilket inte fariséerna gjorde, enligt Jesus. Men det unika med Jesus själv tycks vara hans opartiskhet till de olika rörelser som fanns i Palestina under denna tid. Det fanns hos Jesus något som liknade en ekumenisk hållning, ja till och med en synkretistisk hållning. Han var tolerant, även om han aldrig godkände hycklande falskhet.

Jesus var rotad i den judiska kulturen, eftersom han var jude. Men man kan tydligt se någonting bortom nationalism eller det instängda och introverta, alltså sådant som binder en människa vid världen. Med Jesus gränsöverskridande tankar blir det tvärtom.

Jesus är unik och kosmopolitisk, med en stor vidsynthet som vi kan se tydligt i evangelietexterna. Esséernas närhet till Jesus leder till interagerande utveckling för Jesusrörelsen, så som det formuleras i evangelitexterna.

På Jesus uppmaning till sina anhängare, att de skulle profetera hörsammades, och en mängd evangelieskrifter kom så småningom till spridning bland folken. Dessa skrifter förstördes senare av dem som inte ville att dessa radikala skrifter skulle få finnas till. I dag finns en liten del av dessa skrifter som fragment, och hittas på Internet. Och var och en kan frimodigt själv avgöra om de är bra eller inte.

Palestina hade under Jesus tid tre huvudgrupperingar enligt Josefus. Det var fariséer, saddukéer, och esséer, som innefattade Damaskusförsamlingen, esséer som bodde i städer och byar, och så församlingen i Qumran. Vissa forskare menar att Damaskusförsamlingen och Qumran kan ha varit samma församling. Troligtvis fanns det flera klosterförsamlingar. Tack vare Qumranfynden vet vi idag vilka esséerna var och om deras tro och levnad. De ville inte påtvinga andra sin tro.

Det var Filon och Josefus som berättade om dessa människors existens. Men även författare som Dio Chrysostomos och Plinius den yngre, historikern Eusebius som berättat om dem.

Esséerna var helt vanliga arbetare, hantverkare av olika slag och jordbrukare. Innehållet i deras troende och handlande anses av forskarkåren som en andlig elit. I städer och byar utgjordes församlingarna av egna kvarter i en kollektivägd gemenskap. Den sociala omsorgen för varandra blev det föredömliga idealet för den växande Jesusrörelsen. Enligt forskningen kan man ur detta se de första Jesusförsamlingarna. (Apg 2:44-45)

Inom esséerna fanns strikta regler, men det förekom ändå en mångfald av andligt fritänkande. Familjen hade lagstadgad monogami, vilket

inte förekom i det övriga samhället. Det fanns de som levde i celibat, vilket troligtvis var föregångarna till utvecklingen av de kristna klostren. De flesta religioner har haft varianter av celibat och kloster. Det var egentligen ingenting nytt, mer än i det judiska samhället, där det troligtvis endast förekommit bland esséerna. Det monogama familjeidealet kan säkert härledas från rabbinerna som levde som man och hustru, men som inte gällde den övriga judiska befolkningen. Det fanns alltså inga regler som förbjöd polygami i det judiska samhället, utom hos esséerna.

Den demokratiska representationen i gemenskapen utsågs av församlingsmöten med alla medlemmarna närvarande. Medlemmarna hade en direkt demokrati och kunde själva tillsätta och avsätta sina ledare efter deras duglighet.

Inom den judiska fromheten så är Rättfärdighetens lärare en av de mest kraftfulla eller mest uppseendeväckande. Bland anhängarna ansågs han ha en speciell insikt om Guds avsikter och om innebörden av profeternas predikningar.

Esséerna var troligtvis under en ständig utveckling på grund av öppenheten i sökandet och studerandet, de var vana att resonera med olika åsikter, i en dialektisk kunskapsutveckling. Det handlade om en ändamålsenlig utveckling för att finna nya sanningar. De var mycket mera annorlunda än det judiska samhället i övrigt, exempelvis med sina kloster för dem som valde ett leverne i celibat. Men det var en liten del av esséerna som levde på detta sätt. Det fanns heller ingen enhetlig teologi som har hittats bland Qumranfynden, vilket vittnar om en öppenhet till förändringar.

Esséerna menade att människorna hamnade utanför Guds förbund i och med att de ansågs ha svikit Gud, därför fann esséerna upprättandet av ett nytt förbund med Gud. De sökte därför i sin utvaldhet det sanna Israel. Det var ganska uppfordrande tankar kring sin egen betydelse. De blev också med tiden förföljda av både fariséerna och sadukéerna, vilket tycks vara upprinnelsen till Jesus kontroverser till dessamma. Det kan vara detta som orsakade flykten till otillgängliga kloster ute i öknen. Klosterlivet var sannolikt från början en tillflyktsort.

Jesus relationer med esséerna visar sig ganska tydligt i många sammanhang som har med Jesus förkunnelse att göra. Förutom att Jesus predikar för allmänheten och de som är intresserade, så tycks även grupper av olika slag hålla öronen öppna för Jesus ord. Vi vet att bland annat fariséer lyssnade till Jesus, men där vissa drog olika slutsatser

av vad de fick höra. Samma sak gällde nog alla de andra som lyssnade på Jesus. Och som med tiden ledde till kontroverser som blev världshistoria.

Josefus berättade att esséerna verkade så älskvärda och föredömliga. De hjälpte varandra omsorgsfullt, men hatade lögnen. Genom Qumranfynden har det framkommit att esséerna även hade en annan sida, raka motsatsen, och som berättade om deras hat mot den otrogne fienden.

Kring just deras hat tycks Jesus ha reagerat och ingripit, och med myndighet låtit dem förstå vad det är som gäller hos Gud.

Ni har hört att det blev sagt: Du skall älska din nästa och hata din fiende. Men jag säger er: älska era fiender och be för dem som förföljer er; då blir ni er himmelske faders söner. Ty han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga. Matt 5:43

Esseerna var mera trogna Lagen än övrig judendom vad det gäller sabbaten. Ingenting fick uträttas under sabbaten. De såg sig själva som det enda sanna Israel, vilket även gjordes av farieerna, men de ansågs inte leva som de lärde, enligt Jesus. Men även kring ovanstående uppfattning om sabbaten tycks Jesus ha gripit in och mildrade begreppet till en rimligare nivå. Helt enkel för att inte människor skall bli lidande under sina egna principer.

Rättfärdighetens lärare ansågs besitta förmågan att uttolka profeterens innersta mening. Och esséerna fick klart för sig om ett nytt kvalitativt innehåll och om sig själva inom ett helt nytt förbund med Gud. Och detta nya förbund var enligt esséerna det enda giltiga. De som inte ville acceptera detta stod alltså utanför det nya förbundet.

Konsekvensen av detta blev att ingen föds till medlemskap av det nya förbundet, utan man låter sig själv föras i riktning mot det nya och annorlunda. Men vilka som kommer fram bestäms av Gud. Vi kan se kopplingen till Johannes Döparen och Jesus.

Rättfärdighetens lärare undervisade om den sanna vägen som leder till livet. Det var det grundläggande budskapet hos denne lärare. Och rakt genom Qumranfyndens texter ser man en uppenbar likhet med Jesus. Men den radikalitet som framgår hos Rättfärdighetens lärare, gör säkert att vissa forskare som ansluter sig till vissa särintressen gärna hoppas på att det ändå inte är Jesus det gäller – även fast det verkar så uppenbart.

Esséerna värderade den fria viljan och vikten om insikten som måste

hittas av var och en som det primära, till skillnad från fariséerna som satte upp ett helt batteri av lagar, halakhan, som alla skulle underordnas.

Rättfärdighetens Lärare undervisade istället om att den som visar ovilja och brist på insikt inte är bestämd till frälsning. Här gäller det alltså ett individuellt troende, som var och en själv kan påverka. Om detta kan vi läsa om Jesus ståndpunkter ur evangelietexterna inklusive Tomasevangeliet. Men den individuella insikten ska leda medvetandet till kollektiv gemenskap i kärlek och rättvisa.

Esséerna (qumranförsamlingen) menade att människan ansluter sig till Rättfärdighetens lära och gemenskap och därmed omfattas av det nya förbundet.

För Paulus är däremot nyfödelsern i Kristus det förlösande. Det är en travestering, men som hos Paulus gjorde Jesus till Gud. Jesus menade att det endast var Gud som kunde godkänna vem som tillhörde det nya förbundet. Jesus gör alltså klart att det är genom ditt medvetande som insikten och den skatt du skapar är det som gäller och värderas av Gud. Det handlar alltså mycket om hur vi verkar som människor och vad vi gör för de minsta och för varandra. Det är i detta sammanhang man kan omfattas av det nya förbundet.

Jesus påverkade sin samtid i en stor omfattning, han påverkade med största sannolikhet både esséer och fariséer, men även greker och andra folkslag som fanns till hands. Dessa människor utgjorde kärnan till det nya förbundets samordning i den dynamik som alstrades genom den unike Jesus. Ingenting uppstod av sig själv. Istället handlade det om en medveten påverkan av någon som hade den rätta auktoriteten!

Rättfärdighetens lärare ansågs av esséerna besitta profetisk insikt om den yttersta tiden. Han kunde ge uttolkningen av Daniels bok, och han försöker inte förklara Gamla testamentet som någon helhet, utan exempelfierar bara olika sekvenser ur skrifterna. Det fanns inga fundamentala förklaringar av skrifterna, tankarna var fria och det tycks ha varit högt till taket.

Rättfärdighetens lärare undervisar om skrifternas betydelse och relationerna mellan esséerna och nya förbundet. Och samma sak med Jesus, han undervisar om skrifternas betydelse och relationerna mellan sina lärjungar och anhängare och det nya förbundet. Likheterna är slående, knappast en slump. Skillnaden ligger säkert hos dem som skrev ned samma händelser. Det är liknande berättelser om samma händelser. Delar av esséerna fortsatte kanske att betrakta sin rörelse som

den utvalda skaran, som ett särintresse, precis med samma illusioner som finns idag.

Det troliga är att Jesus inte låter några särintressen legitimeras mer än något annat. Särintressenas sakförare tycks själva vilja bestämma villkoren för både Jesus och Gud. Jesus däremot hade inga särintressen, han var både jude och kristen, om man så vill, oavsett tidsperspektivet, och han var vidsynt och mycket ekumenisk sinnad, med stor förståelse för den medvetandenivå som människorna befann sig under på den tiden.

Jesus gjorde inte anspråk på att vara Israels Messias, vilket han inte var. Däremot var han unik och hela världens frälsare.

Den ofullbordade reformationen

Direkt efter Jesus död fortsatte ivrandet för Jesu värdelära i allt det som uttrycktes i de kommande evangelieskrifterna. Fram till den Romersk-katolska kyrkans konsolidering med kejsarmakten fanns en intensiv och permanent reformationsanda. Mot den andan växte ett aggressivt motstånd som gör sig gällande än i dag på sina håll. Kristenheten är verkligen i behov av en permanent reformation!

Jesus inspirerar. Reformationen hade egentligen sitt arv från tiden kring Jesus, ja, från Jesus själv. Ett uppvaknande kom under senare delen av 1200-talet som orsakades av massiva samhällsbehov och av reella förändringar. Det handlade om ett utnyttjande av kyrkan, ett maktfenomen, och mot detta utnyttjande stod evangelietexterna som tolkade Jesus ord och dess betydelse för ett kristet grundläggande fundament.

Medvetenheten om att kyrkan inte leds av Jesus ord var allmänt utbredd och diskussionen var intensiv mot det dogmatiska kyrkotänkandet. Reformatorerna reagerade starkt mot furstarnas makt och deras äganderätt över de regionala kyrkorna och klostren, och mot den Romerska kyrkans allmakt under påven.

Människorna bakom reformationen. Jesus var den viktigaste inspirationskällan för de reformer som behövdes, och på 1100-talet fanns en rad tidiga reformatorer, som exempelvis Joachim av Floris. De tidiga reformivrarna lade grunden till reformationen som sedan kom under 1500-talet.

Reformatorerna John Wycliffe och Jan Huss gjorde klara avståndstaganden mot kärlekslöshet och orättvisor i samhället och tog vara på tidigare diskussioner och erfarenheter av humanismens kritiska tänkande.

Det var humanisternas ivrande för att Bibeln skulle bli var mans egendom på de egna modersmålen, och att biblarna skulle masspripas på ett nytt sätt genom den nya moderna boktryckarkonsten.

Efter dessa reformatorer kom Martin Luther, som egentligen bara ville reformera den Romersk-katolska kyrkan. Det fanns inga planer på en ny kyrkobilddning.

Huldrych Zwingli däremot hade redan från början kraftfulla ambitioner med en ny religion som skulle segra över furstemakten till människornas fromma. Zwingli stupade på slagfältet i just den andan.

Zwinglis efterträdare Jean Calvin skapade en obunden kyrka helt fri från statlig överhöghet eller inblandning. Calvins målsättning var att med en disciplinerad och välorganiserad kyrka grunda en teokratisk "Gudsstat på Jorden". Calvinisterna utgjorde vid denna tid ett frihetsideal för många olika folk i hela Europa.

Med tiden urvattnades idealen och olika konstellationer gjorde upp om fördelning av makt i oheliga allianser. Överallt i dessa intriger var det furstemakten som hotade och trängde på, och med alla till buds stående medel användes för att erövra den övergripande makten.

Det vi kan lära av dessa historiska händelser är att reformationen övertogs av andra än de troende. Tro och makt kunde aldrig förenas, men tro var ändå en maktfaktor och de troende blev alltid rånade på sin tro.

En rörelse som insåg att de troende alltid snuvades av herremännen var den reformatoriska Döpparrörelsen, som handgripligen vägrade understå sig furstemakten.

Det råder väl ingen tvekan om att vi hos dem kan se begynnelsen till den moderna frihetsandan och början till både liberalismen och socialismen. Ur dessa rörelser utvecklades med tiden frikyrkorna och fackföreningsrörelserna.

En avhängare till Döpparrörelsen var Anabaptism, också kallade Vederdöpare, en mera individualistisk rörelse med friare knytning och med större fritänkande i en socialrevolutionär anda (begreppet myntades under denna tid). Det var för den tiden en radikal rörelse, som gav upphovet till den senare Baptismen.

Bland dessa aktivister fanns vad vi i dag skulle kalla moderna politiska trevanden, men en hel del av dem var tvivelaktiga. Exempelvis Jan van Leiden som utropade att han var Sions kung, och organiserade ett militärt regemente i Münster. Regementet slogs snart ned av kejserliga trupper.

Bland Anabaptisternas aktivister finner vi inga mindre än naturforskaren och läkaren Paracelsus, han utvecklade korrespondensläran i något som kan likna modern kvantfysik, påverkad av både hermetism

och av Joachim av Floris. Ytterligare en känd medlem var filosofen Giordano Bruno, som fick fly från Italien på grund av synpunkter om en panteistisk och naturalistisk-monistisk världsbild. Han vägrade att ta tillbaka vad han gett uttryck för och dömdes av inkquisitionen för here-tiska idéer, och brändes på bål.

Under reformationen eldades det frenetiskt. Många människor brändes ihjäl för sin tros skull. Tron handlade alltid om livet för en bättre framtid, och om livet i Jesus efterföljelse som Ordets görare!

De främsta ivrarna för den Lutherska reformationen i Sverige är reformatorerna Olaus Petri, Sveriges förste evangeliske ärkebiskop, och Laurentius Andreæ.

Martin Luther agerar. År 1517 angrep Martin Luther kyrkans handel med avlatsbrev, med motiveringen att människan inte kan köpa något erkännande eller rättfärdighet. Avlatsbrevet var en mycket lukrativ handel som romerska kyrkan bedrev, och därmed angrep Luther den auktoritära påvemakten i hela dess ställning.

Avlatsbrevet bekostade en hel del av de romerska kyrkobyggena, som exempelvis S:t Peterskyrkan. Det var framförallt konflikten med Luthers krav på att korrigera många missförhållanden som ledde till reformationen.

År 1519 gjorde Luther klart att påven inte alls behövdes för Kristen- domen. Denna uppfattning hade han tagit till sig från 1100-talsreformatorn Joachim av Floris.

Den romerska maktkyrkan försvarade emellertid rätten med avlatsbrev genom det Tridentiska kyrkomötet mot den Lutherska kritiken. Men Romerska kyrkan tvingades faktiskt att därefter avskaffa penningavlatsbrev på grund av Luthers reformatoriska kraftfullhet och framgångar.

Luther krävde att det först och främst var evangelietexterna som skulle utgöra normen för kyrkan och skulle stå över både påve och traditioner. Dessa ställningstaganden kom att kallas Lutherdomen och blev kärnan i hans budskap.

Luther utgick från evangelierna och menade att det är Jesus som är läraren och kyrkans ledare. Ingen annan är ledare över kyrkan!

Mitt personliga tillägg är att vi kan dra den slutsatsen att Jesus än i dag, trots allt, har en svag ställning i människornas kristenhet, hur älskad han än är, medan traditioner har en starkare ställning. Detta beror på människas makt över människa som ledarprincip, istället för Jesus

ledarskap. Här menar jag förhållandena i kyrkan med dess medlemmar, inte det sekulariserade samhället.

På grund av Luthers genomslagskraft bland de tyska folken kom andra intressenter att snabbt göra sig gällande. Förutom ett brett folkligt stöd fick Luther snart stöd av både furstar, adel och borgerskap, men även bland många präster. Bibel, kyrkopredikningar och psalmer sjöngs och lästes därefter helt på modersmålet.

Reformationen fick emellertid en besvärlig växtverk, och olika intressen ivrade för speciella och egennyttiga särintressen. Reformatorerna själva hade olika viljor och kunde inte ens enas för ett allmänt och pragmatiskt handlingsprogram.

I kriserna uppstod folkliga bondeuppror, med svåra och våldsamma motsättningar. Religion har en politisk och destruktiv sprängkraft när den missbrukas och utnyttjas, har det visat sig, och som vi kan se tydligt än i dag runt om i världen.

Augsburgska religionsfreden. I kristiderna försökte humanisten Philipp Melancton år 1530 konsolidera vad som vunnits i kampen mot den totalitära påvemakten. Han lanserade den Augsburgska religionsfreden som skulle ge fred i de inbördes motsättningar folken mellan.

Lutherdomen stadgades som en författning och säkerställdes som det rättsliga underlaget för den tyska religionen. Men i dessa turbulenser av olika sär- och egenintressen tog de tyska furstarna över rätten att härska över sina undersåtar och deras religion, de behöll livegenskapen och tog över den katolska kyrkoskatten för egna bruk.

Furstarnas och adelns tilltvingade rättigheter möjliggjordes alltså genom den Augsburgska bekännelsen med självständighetsförklaringen gentemot Tyskromerska kejsaren och Romerska kyrkan.

Herrarna tog sig friheten över de kyrkliga förhållandena utan hänsyn till någon, vare sig kejsare, påve eller allt det som reformatörerna hade ivrat för.

Furstarna ville nu visa att den nya kyrkan stod på "fornkyrkans grund", vilket varken var Jesus eller Luthers intentioner. Med fornkyrkan menades egentligen ingenting mer än myterna om fornstora dar och herremännens suveräna ledarskap. Herremännen bestämde helt hur religionen skulle tolkas, och de människor med en annan religionsuppfattning fick ge sig av, utvisades, och fick lämna vad de ägde. På vissa håll fick de betala en skatt för att få utvandra. Detta var aldrig reformatörernas avsikter från början.

Luthers bekännelseskriterier samlades med tiden i Konkordieboken, men inte förrän år 1580. Boken blev något av ett fundament med en påtvingad allmängiltighet för alla människor i det nya Lutherska samhället.

Uppgörelsen efter den augsburgska religionsfreden tog furstarna över rätten att själva "reformera" bäst de ville på sina domäner, och undersåtarna kunde inget annat än underdånigt lyda. Furstarna utsåg själva vilka biskopar som därefter skulle tillsättas.

Ja, nu ägdes kyrkan av furstarna, precis som tidigare under det katolska Tysk-romerska riket. Luthers ursprungliga tankar blev i dessa sammanhang bortkopplade. Det gällde förresten även de övriga reformatörerna, deras idéer blev aldrig realiserade i kyrkorna så som var menat. Det blev istället ensidigt furstarnas intressen som hade tolkningsrätten. Och i kyrkan var det furstehusens släktingar som blev innehavarna av kyrkans högsta ämbeten, precis som hos den romerska kyrkan.

Furstemakten tog strupgrepp på det som såg ut som en början till frikyrko- och fromhetsrörelser. Men också på tillväxten av rörelser kring mysticism, eller sanningsrörelser för den fria viljan, det gällde även begynnelsen av politisk rörelsefrihet av olika slag. Hos reformationen fanns uttrycken till det som senare kom att utveckla de pluralistiska och demokratiska idealen och början till frikyrkorörelsen som kom under 1800-talet.

Luthers bidrag till reformationen står i ett speciellt förhållande. Luther upptäckte att begreppet "Guds rättfärdighet" hade en större innebörd än själva uttrycket. Luther menade att uttrycket inte skulle tydas juridiskt, utan istället mera som ur de hebreiska skrifternas betydelse. Alltså, rättfärdigheten som Guds barmhärtighet. Denna upptäckt av Luther skulle befria den enskilda människans förmåga att behöva räcka till.

Och Luther exemplifierar med Jesus, och den barmhärtighet Gud visade Jesus, som också gäller den ofullkomliga människan, som befrias av nåd allena genom tron, sola gratia per fidem.

Tolkningen av Luthers slutsatser kan ses i samband med hans studier av Paulus Brev till romarna. Det är från Paulus Luther hämtar vad han upptäcker om förhållandet mellan tro och gärningar. Han menade att i relationen med Gud gäller endast trons rättfärdighet, och gärningarna gäller kallelsen för de behövandes lindring från nöd – alltså av mindre dignitet.

Jesus säger något annorlunda och mindre dogmatiskt: "Det du gör för de minsta, gör du för Gud". Jesus ger budskapet ett kvalitativt annorlunda budskap med en klarhet utan omsvängningar och rakt på sak! Det var med dessa Jesusvärderingar som reformationen kom till stånd – att förverkliga ordens betydelse hos var och ens medvetande.

Luthers upptäckter av Paulus tankar i Romarbrevet får konsekvensen att endast troende står i relation med Gud i en eventuell uppståndelse eller befrielse. Den icketroende, men som ändå i allt gör goda gärningar, räknas inte som fullgoda görare av ordet. Detta är enligt min mening extremt tvivelaktigt. Jag kan inte hitta något hos Jesus i evangelierna som styrker vare sig Paulus eller Luther i detta specifika ställningstagande och tolkande.

Det blir för min del Jesus ord som väger tyngre: "Det du gör för de minsta, gör du för Gud". Eftersom den icketroende gör det rätta inför Gud, så blir han/hon godkänd. Detta budskap är bland det allra vackraste av Jesus! Tro utan gärningar kan däremot aldrig godkännas! Det är hyckleri!

Om Lagen säger Luther: "Lagens krav kvarstår oinskränkt och uppdragar människans synd så att hon drivs till Kristus, till att överlåta sin synd på Kristus och i tro mottaga rättfärdigheten som gåva." Jesus säger: "Jag har inte för avsikt att ta bort Lagen, jag vill fullfölja (fullkomna) den".

Och med Jesus syn på Lagen hittar man en annan innebörd. Jesus rekonstruerar bokstavligt talat sin tids Heliga skrift och blir själv göraren så som den hörnsten som fattas, för att Lagen i enlighet med allt det Jesus predikade ska få sin fullbordan för ett nytt Förbund med Gud.

Alltså, exempelvis kan man inte leta efter ofullkomliga texter i Gamla Testamentet som andra kan snava på, eller som kan användas som tillhyggen. Jesus ord är det som först och främst gäller!

Trots att Luther menade att kyrkan helt ska förankras i evangelietexterna låter han sig själv "upptäcka" Paulus i den mest kontroversiella skriften, nämligen Romarbrevet. Det är sorgligt och inkonsekvent.

I synen på skolastiken: Luther angrep den skolastiska teologin med värderingar han upptäckt hos Paulus åsikter som gäller det grekiska tänkandet. Han angriper bland annat den Aristoteliska filosofins inflytande på teologin och kyrkan, som Paulus och han ansågs komma i motsättning till Bibelns enda rätta förklaringsgrund. Vilket blev ett stort misstag, enligt min mening.

Skolastikens viktigaste redskap var dialektiken och logiken, vilket i praktiken betydde att om man söker kunskapen kan man finna den.

Genom analyserande forskning kan man finna nya sanningar som ersätter osanningar. Tes mot tes kan leda till syntes, i bästa fall.

Skolastikerna menade att tron på Jesus ord och Gud kan läras ut, precis så som görs idag på teologiska högskolor, inom exegetiken, eller bibelstudier i församlingar, men också i relationer inom forskandet i jämförande andliga analogier och med exempelvis naturvetenskaplig forskning. Det gäller inom vilket kunskapsområde som helst.

Skolastiken hade kanske överambitiösa eller för höga tankar om sig själva för sin tid, det är möjligt.

I dag kan vi sätta in rationella aspekter på människans roll i frågan om livets mening, och om Guds skapelse i vetenskapliga perspektiv, som faktiskt stärker den andliga insikten. En gränsöverskridande befruktning, som förhoppningsvist kan ge nya trovärdiga kunskaper.

Skolastikens företrädare var de som många gånger fick ljuset att lysa under den mörka medeltiden. Det var personer som Anselm av Canterbury och Pierre Abélard. Och under skolastikens blomstring period kom Aristoteles tankar in i den kristna teologiska och filosofiska diskussionen. Här fanns personer som Albertus Magnus, Thomas av Aquino och Giovanni Bonaventura.

Vad det egentligen handlade om var ett slags rekonstruerande av kunskapen som skulle ha lett till den moderna naturvetenskapen, som kyrkan så fördomsfullt sökt förhindra. Och kyrkan lyckades hålla ut i sina fördomar ända in i modern tid. Men denna uthållighet var knappast något i Jesus efterföljd.

På 1300-talet kom en nedgångsperiod för skolastiken, och en ny "ism" formulerades, nominalism, vars främste företrädare var William av Occam.

Dessa tänkare var i mångt och mycket den tidens grundläggare av vår tids kunskapande och vetande. Men de var aldrig fullkomliga, det går bra att vara kritiska till dem, det håller de för.

Paulus hade fördomar kring de grekiska filosoferna, en uppfattning som övertogs av Luther, tråkigt nog. Ja det rörde sig faktiskt om rena fördomar och okunskap. Fördomarna var aldrig någonting som kom från Jesus eller Gud, som en del auktoritära människor vill att det ska vara. Men sådana värderingar handlar om misstro, intolerans, hegemonisträvande och falsk religionsutövning.

De grekiska filosoferna var ofullkomliga precis som alla människor

kan vara, men det var även Paulus och Luther. Luther ville ha en Guds auktoritet i Skriften, för att i sin speciella tid ha något att stödja sig mot. Samma sak kan vi hitta under Jesus tidevarv då alla i Palestina ivrade efter Lagen, och sökte den enda sanna tolkningen av Lagen.

Människorna har inte haft det lätt. Men utan religionerna hade det säkert varit ännu svårare, vilket man kan se även i dag, enligt min mening.

Luther om den fria viljan: Luther bröt med sin samarbetspartner humanisten Erasmus av Rotterdam, som hävdade den fria viljans betydelse för tillblivelsen hos var och en. Han menade att var och en har friheten att ta emot nåden eller att tacka nej.

Detta motsatte sig Luther, och i skriften "Om den trälbundna viljan" kritiserar han Erasmus av Rotterdam. Han tycker att Erasmus förleder människor att förtrösta på sin egen vilja istället för den villkorlösa nåden.

Detta var en stor fråga dem emellan mitt under reformationens processer. Luther är hopplöst dogmatisk, och alla åsikter han för fram har han lärt av Paulus, inte av Jesus. Av Luthers reformism blev det redan under hans samtid ett statiskt nybygge av en evangelisk kyrka som inte alltid var bättre än den romersk-katolska till sitt innehåll och i praktiken. Det fanns många fördelaktiga vinster naturligtvis, exempelvis Bibeln på olika nationella modersmål, och så vidare. Och reformationen visades vara utvecklingsbar, framförallt i vår tid, det var den stora vinsten.

Vissa försök gjordes emellertid för att åstadkomma ett enande samarbete mellan olika reformistiska grenar. Försök gjordes av bland andra greven Philipp von Hessen mellan Luther och Zwingli. Samtalet han lade om ämnen som trots allt var av mindre betydelse och som heller inte ledde till något fruktbart.

Luther utgick i sina värderingar från Paulus skrifter ur Nya Testamentet, och mot slutet av sin levnad polemiserar han genom mycket hetska skrifter mot judarna. Ja, de var rent antisemitiska. Skriften "Mot judarna och deras lögn" (1543) fick med tiden katastrofala följder för Europas judar.

I stället för Jesus ord, väljer han Paulus tolkningar av evangelietexterna. Det har i och för sig varit allena råddande inom kristenheten i det stora hela.

I vems händer hamnar de troende? En del människor skulle i dag gärna vilja uttrycka att kyrkorna inte behöver gå i Martin Luthers fotspår, inte heller i Jesus fotspår, bara för att dessa inte längre är tidsenliga. Dessa åsikter är inte så konstiga med tanke på den reellt existerande verkligheten som har rått och som råder i dag.

Sådana uttryck kan i så fall grundas på utövändet av just den fria viljan, men som leds av dem med en kraftfullare och mera frenetisk vilja till makt över människorna – de med organisationsegoistiska sår-intressen och med ivrandet för bestämmanderätten över människornas fria vilja.

Men det är också sant, människorna har sin fria vilja och är inte tvingade att gå i Jesus fotspår. Var och en kan gå i vilka fotspår som helst. Men då är det inte längre Gud som är dragningskraften eller det eftersträvansvärda. Det är istället den enskildes otillräcklighet och med större lojalitet till exempelvis organisationstillhörigheten än till Jesus.

Om detta har vi ju en hel del tydliga exempel på inom kristenheten. I Sverige står religionssamfunden till stor del under partipolitiskt ledarskap. Svenska kyrkan kan i princip ledas av Sverigedemokraterna runt om i landet, vilket de också gör på sina håll. Missionskyrkan tycks vara en Folkpartiorganisation och Pingstkyrkan en Kristdemokratisk organisation, och så vidare.

Den fria viljans väg leder inte alltid mot sanningen och livet. Men det gör inte heller den totalitära viljan över människornas huvuden. Den personliga fria viljan är till för bland annat tillblivelsen och för människans meningsfullhet.

Varför finns politikermakten i kyrkorna? Ja, det är inte särskilt svårt att förstå. För det som gäller och alltid har gällt i kristenhetens 2000-åriga historia är makten över själarna. Manipulation och hegemoni som i princip konstateras i Jesusorden "Människas makt över människa, leder bara till människans fördärv."

Jesus borde i stället vara kristenhetens ledare och i samförstånd med människorna! Detta kan bara förverkligas genom en frivillig och kraftfull religionsdialog och försoning.

Reformation, reformatio, senlatin; omgestalta, förändra, förbättra, förnya. Det var reformationens ändamålsenliga vilja att låta kyrkan förändras till att följa Jesus istället för en korrumpierad påve- och kejsarkyrka, eller av vilka organisationer som helst.

Reformationens olika riktningar, så som den blev, grundar sin gemenskap på läran enligt följande:

*Rättfärdiggörelse genom tro,
Bibeln är den enda uppenbarelseskällan,
Predikan är gudstjänstens centrum.*

Ovanstående kan ifrågasättas, men då är det önskvärda att ledas av den goda viljan! Allt kan ifrågasättas, men bara med ett ärligt uppsåt!

Paul Lindberg

Jag vill härefter låta kyrkoherden och författaren Christer Hugo få sista ordet genom ett citat från hans skrift *Det lutherska arvet*, som jag instämmer med.

”Martin Luthers världsbild var självklart 1500-talsmänniskans – en världsbild som i mycket är helt främmande för vår tid, en världsbild fylld av mytologiska föreställningar och förvetenskapliga idéer om hur verkligheten är beskaffad. Och i Luthers egen kristendomstolkning är en oftast mycket konkret och bokstavligt uppfattad kristen mytologi förutsatt. Han var ett barn av sin tid.

Samtidigt finns det hos Luthers sätt att tänka, infallsvinklar och teologiska perspektiv som har stor livskraft och som kan öppna nya horisonter för nya tider. Och för nya reformationer.”

Savonarola och renässansen

Florens under 1400–1500-talen tillhörde de italienska stadsstaternas framgångsrikaste plutokrati, jämte Venedig. En furstestat som redan från början blev intrigernas och girighetens tummelplats för feodaldeln och bankirfamiljerna. Här räknades människovärdet endast i den ekonomisk nytta som kunde pressas ur de livegna människorna. Mot detta reagerade en kyrkans man och som gjorde uppror. Med hjälp av Frankrike kunde något som liknade modern demokrati införas, som ett försvar av de förtrycktas intressen.

Girolamo Savonarola, 1452–98, avrättades genom hängning och brändes på bål. Han betraktas än idag som helgon. Savonarola vågade resa sig till försvar för de allra svagaste – bland annat de föräldralösa barnen, vars föräldrar många gånger fängslats eller dödats på grund av livegenskapens vedermödor. Savonarola gick till historien som andlig och politisk reformator, på sätt och vis en förelöpare till reformationen i tidens anda. Han var dominikanermunk och prior vid San Marco-konventet i Florens.

Savonarola insåg helt klart kopplingen till de besuttnas överflödande rikedom och de fattigas utsatthet, och han kom att bekämpa Florens styrande furstesläkt Medici.

Florens och renässansen. Redan under 1000-talet växte Florens till en kraftfull feodal maktcentra, med utvecklingen av ett penningvälde – plutokrati. Det var i de italienska statsstaterna som kapitalismen föddes, så som kapitalismen ser ut än idag.

Florens gjorde sig självständigt gentemot den tyskromerska kejsaren. Till en början leddes den nya stadsstaten av sex konsulter. Ledande positioner kunde bara innehållas av aristokrater och bankirer med stor förmögenhet. Hantverkare och mindre handelsmän hade inte mycket att bestämma. Och den stora massan, de livegna och fångar som gjorts till trälar, kunde inte på något vis andas fritt.

Ekonomi grundades på manufaktur och massproduktion av kläder

och lyxprodukter, det var den nya tidens skapelse, och som anses vara kapitalismens födelse. Florens ekonomi växte stadigt, och med den växte girigheten och motsättningarna mellan feodaladeln sins emellan, och mot bankirhusen.

Men till vanligheten hörde också ständigt invecklade kors-och-tvårsstrider, i ett allas krig mot alla. Dessa rovgiriga familjer kan helt relevant jämföras med vår tids maffia och camorra. Feodaladeln som av hävd var markgrevar bodde i städerna, som deras förfäder grundat, och till dessa städer anslöts hantverkare och köpmän, som alltså fick ekonomin att växa till.

Bankirer utvecklade vad korsriddarordnarna redan tidigare hade skapat, banksäkerhet, värdepapper och växlingsmöjlighet, med en utveckling som ledde till den moderna kapitalismen.

Den uppåtgående kapitalismen, eller bankirerna, kom tidigt i konflikt med feodalherrarna. Konflikterna hade allt det som girigheten föder, det gällde konkurrens och hegemoni, status och prestige. Denna ociviliserade konkurrens var underlaget för stridigheterna.

Savonarola medvetandegörs. Girolamo Savonarola kom själv från adeln genom modern, vars far hade varit i tjänst hos påven Nicolaus V. Savonarolas far var penningväxlare, och hans farfar var läkare i furstehuset Este. Det var hos sin farfar som Savonarola växte upp.

Savonarola visade sig vara en lovande elev i både teologi, filosofi och i medicin. Men när farfar dog, gick fadern samtidigt i konkurs och Savonarola tvingades avbryta sina studier vid universitetet i Ferrara.

Vid 20-årsåldern visade Savonarola på en växande kritisk hållning till det han såg. Den mycket rika och förnäma överklassen som i utsvävningar, slösaktigt och luxuöst leverne spenderade hur mycket som helst. Och allt detta på bekostnad av en totalt utsugen och helt rättslös underklass och livegna under tvångsarbete.

Barnen värderades som en viktig produktionsfaktor i spinnerierna och i varuproduktionen. De livegna kunde inte på något sätt hävda sig i denna krämarnas paradys. De besuttna kostade på sig allt vad de ville ha. De vurmade för prestige och status, och ur denna vurm tog en självgod pånyttfödelse form, med blickarna riktade mot storhetens och antikens romerska imperium.

Florentinarnas bildning uppkom genom en förfinad brackighet, där status och prestige var det allra viktigaste. Denna brackighet var tråden genom hela renässansen. Brackigheten blev en livsviktig nerv för

de framgångsrika att positionera sig i samhällshierarkin. Savonarola kritiserade detta och gjorde klart att furstemakten hade greppet om både kyrkan och folket. Han ansåg att kyrkan var ett horhus, och syftade på de faktiska förhållanden som rådde inom kyrkan, bland kardinaler och biskopar.

Kyrkans ledning kom ensidigt från den depraverade adeln och bankirhusen, som gjorde vad de själva ville. Kyrkans ledare var precis lika giriga som de familjer de kom från. Och de behöll makten genom att hålla ihop familjesläkten, och beskyddade varandra genom nepotism och bevärning vakthållning. Med familjens hus innefattades förutom den biologiska familjen även hela släkten och deras ägande – inklusive livegna och tjänstefolk.

Arbete transformeras till rikedom. Renässansen var furstarnas skapelse, det insåg Savonarola, och han förstod också att hela kalaset var möjligt enbart på att rikedom kunde omvandlas av andras slit och arbete. Savonarola klargjorde på ett övertygande sätt hur renässansen, på bekostnad av utnyttjade människor, kunde förvandla billig arbetskraft till renässanskulturen höjdpunkter.

I dikten *De Riuna Mundi* (Om världens undergång) visade Savonarola att han ville förändra denna sataniska världsordning, som skapade så mycket elände för människorna. Han ville förändra världen. Och en tid senare skrev han dikten *De Ruina Ecclesiae* (Om kyrkans undergång). Hans reaktion mot de rådande förhållandena tog sig formen av hat mot hela etablissemangen och alla orättvisor som tyngde folket.

Savonarola blev medlem i dominikanerorden, och kunde hos dem fullfölja studieavhandlingarna. Det var bland dominikanerna han blev känd som en ledande thomist (Thomas av Aquino, tro och vetande).

Savonarola angrep nu helt öppet Lorenzo de Medici – *Il magnifico* – och hans hov i Florens, på grund av deras kostsamma leverne. Han predikade runt hela norra Italien, och fick allt fler anhängare.

Hans budskap var samtidigt orättvisa förhållanden och han åberopade Uppenbarelseboken, som utgångspunkt för det ogudomliga i denna samhällsordning.

Adventspredikan. Ryktet spred sig runt Italien om Savonarolas predikningar, vilket orsakade att den på sin tid berömde filosofen Mirandola gav en rekommendation till Florens för att ge Savonarola en chans att verka i staden. Och så blev det.

I Florens fann Savonarola framgången för sitt budskap, och senare även sin egen dödsdom. År 1490 höll Savonarola en predikan om domedagen i en fullsatt San Marco kyrka. Han tog ett klart avstånd från furstehuset Medici och deras ogudaktiga makt och rikedom.

Trots att Medici hade gynnat klosterväsendet och kyrkan, så hade detta bekostats enbart på grund av förslavandet av livegna och utnyttjade människor.

Predikans djärvhet, som kom att bli känd som "adventspredikan", skapade mod hos en medkännande lyssnarskara. Predikan spreds som en löpeld, och en inbjudan kom snart från kyrkan Santa Maria del Fiore om att även hålla predikan där. Med den predikan höjdes temperaturen avsevärt. Savonarola gick rakt på sak under denna predikan, då han krävde att den kristna kyrkan borde byggas upp från början.

Trots denna djärvhet vågade ändå inte Medici gå till angrepp mot Savonarola, på grund av att han hade så många som delade synen på orättvisorna i staden Florens.

Savonarola utses till prior. För att blidka Savonarola fick han uppdraget som prior inom kongregationen. Men det visade sig snart att han inte var mutbar, vilket annars var vanligt i Florens. Allt och alla kunde köpas i denna krämarstad.

Under Savonarolas priorskap flerdubblades anhängarna. Många av anhängarna tillhörde Florens rikaste familjer. Och de visade ett exemplariskt mod och en medkänsla för de livegna. De trodde på Gud och insåg orättvisorna, och betraktade Savonarola som en verklig profet med bästa avsikter för de hunsade och undanskuffade människorna.

Florens får en demokratisk författning. I kraft av sin makt och styrka, hade Florens lagt under sig stora landområden och kommit i konflikt med Frankrikes intressen och hegemonisträvanden. År 1494 intog Frankrikes kung Karl VIII hela Florens med omkringliggande landområden. Det som nu hände var att florentinarna gjorde uppror i enlighet med de predikningar som Savonarola upplyst medborgarna om. Furstehuset med Medici i spetsen tvingades gå i landsflykt. Frankrike gav sitt stöd för detta uppror, och gav staden sin suveräna frihet.

Och historien som här följer blev att Florens fick den mest demokratiska författning som aldrig tidigare skådats, och kanske heller inte haft någon jämförelsevis efterföljare. Och bakom denna författning stod

den florentinska befolkningen. Den nya ordningen gav visserligen inte Savonarola högsta ledning, men hans inflytande var så omfattande att han kunde anses som en ledare för Florens.

Nu predikade Savonarola att Florens skulle bli det nya Jerusalem. Det gamla skulle raseras och det nya byggas. "Syndens redskap", allt det fördärvade, skulle brännas, predikade Savonarola.

Bakslagen kommer. Savonarola fångas nu av sin egen agitatoriska retorik. Hans övertygelse om orättvisorna fick inte längre sans och reson, då han blev upphetsad av sina egna tal till befolkningen. Det har inte varit ovanligt i historien. Han manade till uppror, för att omöjliggöra furstarnas restauration.

Savonarola får med tiden sina parlamentariska motståndare i oppositionspartiet Arrabiati att göra motstånd mot Savonarolas inflytande över folket.

Francesco da Puglia, en franciskanermunk, ville testa om kritiken mot kyrkan var hållbar, och utmanade Savonarola på en debatt, som utlovades, men som aldrig blev av. Savonarola uteblev.

Påven Alexander VI begärde nu att Savonarola skulle stå till svars för kritiken mot honom och mot kurian. Men på detta ställde inte heller Savonarola upp på, han uteblev, och därmed hade han kommit i kollision med påven.

Savonarola förbjöds därefter att predika, och hans ledarskap över sina anhängare togs ifrån honom. Men Savonarola hade merparten av folket med sig, de som lidit mest under furstemakten. Och Savonarola gör sitt största misstag då han vill få stödet av människorna att marschera mot Rom. Han blev omedelbart avsatt som kyrklig ledare, men fortsatte under en tid att predika mot påven och kyrkan.

Savonarolas kritik och påven Alexander VI. År 1492 utsågs Rodrigo Borgia till påve och tog namnet Alexander VI. Han kom från det mäktiga fustehuset Borgia, och gick till historien för bland annat sitt osedliga leverne, med orgier och korruption. Alexander VI levde helt öppet med sin nya älskarinna Giulia Farnese, som han också hade två barn med. Det tycker vi inte idag är särskilt uppseendeväckande, men i den katolska kyrkan på den tiden, och som påve var det sensationellt.

I påvens palats i Vatikanen, förkom helt öppet gruppsexorgier, detta är belagt enligt trosvis forskning. Det förekom indicier, och i vissa fall full bevisning om giftmord på kardinaler.

Åtta av Alexander VI:s släktingar utnämndes till kardinaler, bland annat älskarinnans bror Alessandro, som senare blev påve. Kyrkan låg ofta i krig med andra furstendömen, och erövrade landområden togs om hand av familjen Borgia.

Det var Alexander VI som lät avrätta Savonarola. Denne påve tog initiativet till att Portugal och Spanien skulle dela på världen utanför Europa mellan sig. Alexander VI förbjöd böcker och texter som på något sätt kunde anses vara uppstudsighet mot den hierarkiska maktordningen.

Alexander VI var den vräkigaste och slösaktigaste av alla påvarna. Och då han år 1500 firade jubileumsåret, visade det sig att det slog alla rekord i prakt. För ändamålet utnyttjades avlat och allmosor. Genom denne påves hunger efter pengar och rikedom utvecklades girigheten till fantasifulla möjligheter för att kunna finansiera allt det som ansågs behagande.

Bland annat gällde det bygget av Sankt Peterskyrkan. Vad som helst kunde köpas med avlatsbrev, om det gagnade påven och kyrkan. Man kunde köpa sig fri från vallfärden. Och i Tyskland ombesörjde bankiren Fugger dessa tjänster. Han blev personligen mycket rik på denna verksamhet, samtidigt som påven fick stora och växande inkomster.

Den allmänna meningen. År 1498 angrep motståndarna till Savonarola hans kloster. Han och hans anhängare greps eller avsattes från sina uppdrag. Savonarola ställdes inför rätta, och dömdes till döden genom hängning, för att därefter brännas på bål.

Det går att förstå Savonarola, även om det inte alltid går att försvara hans handlingar. Vad som var värre än hans handlingar, det var den Florentinska furstemaktens handlingar mot de förtryckta. Trots allt föregick Savonarola med det goda exemplet då han ville värna de mest förtryckta. Med det exemplet gick han i Jesu fotspår.

En vanlig uppfattning om Savonarola är att han varit en skräckfigur i Florens historia. Hans handlingar för att främja de föräldralösa barnen (Guds änglar) och de fattiga och livegna tog sig desperata uttryck när han såg att den demokratiska republiken hotades inifrån, av hans motståndare och aristokratin, samt hotet från påven Alexander den VI.

Den demokratiska republiken hade aldrig haft några reella förutsättningar att kunna överleva. Den demokratiska republiken varade under fem år.

Savonarola var en fanatiker, då han ville riva det gamla, för att byg-

ga det nya Jerusalem. Han hatade lyxen och konsten, som ägdes av de besuttna. Han ville bränna de besuttnas värld för att det inte skulle kunna återkomma.

Men han missade dem som från början var hans bundsförvanter, och gjorde dem till fiender. Allt det som han åstadkommit grusades, och allt återställdes av furstemakten. Inga förbättringar skedde för den kränkta underklassen i anslutning till dessa historiska händelser. Allt gick förlorat.

Änglarnas stad. Den moderna människan som älskar renässansen ser någonting annat än det Savonarola såg i Florens. Turister ser en elegant och blomstrande handelsrepublik, med en omfattande rikedom, som ett av världens skönaste kulturcentra. Här verkade tidens främsta konstnärer.

Fester, glamour och friheten att älska utan gränser. De rika kunde roa sig på alla sätt och vis. Bordeller med försäljning av kroppar i alla åldrar och kön. Tidernas dyrbaraste kläder, konst till försäljning i världsklass. Ytligheten var rå och brutal i ett bländande glitter. Allt detta påminner om vår tids jetsettare, med omtanken av bara sig själva. Florens var ett paradiset, men också ett helvete.

Men staden var också skönhets- och glädjens stad, så som vi ser det idag. När moderna människor tar ställning till Florens så är det just det vackra, det furstliga, bländverken, de sköna konsterna och välbehagen.

”Guds änglar”, som de kallades på den tiden, var de föräldralösa barnen – gatubarnen som förlorat föräldrarna på grund av de bestialiska förhållanden de levde under. Många gatubarn orsakades av prostitutionen, eller på grund av att föräldrar kommit i konflikt till övermakten.

Även om kyrkan under vissa perioder tog sig an barnen, så räckte det inte till på långa vägar. Dessa änglabarn kunde till viss del försörjas och värnas under Savonarolas femåriga demokratiska republik.

Barnen fick ingå i en något absurd övervakningsfunktion. De vandrade runt och såg till att de vuxna upprätthöll ett anständigt leverne och laglydighet. Barnen avtvingade de vuxna deras konst, som kunde anses omoraliskt. Den konsten brändes på bål eller förstördes, för att aldrig mer finnas till.

Hur det gick för barnen efter restaurationen vet vi ingenting om. Troligtvis fortsatte det som förut. De sattes på spinnhus eller på bordeller, som var vanligt i Italien under medeltiden. Heliga Birgitta tog illa vid

sig långt tidigare, då hon i Italien uppmärksammade dessa barnbordeller, vilket hon skrev ned i sina brev.

Moralism av nödvändighet. Florens hade varit festernas och karnevalernas stad, och synden var väl då som den är idag, runt om i västvärlden. Men skillnaden då var att konsekvenserna var så mycket större. Framförallt för barnen. Savonarola hade en rejäl grund att moralisera över detta, även om hans moralism gick till extrem överdrift, vilket stjälppte honom. I alla fall med våra ögon av idag.

Savonarolas moralism fick hans egna sympatisörer att vända sig mot honom. De ansåg sig inte vara fullkomliga och besvärades av hans moralpredikningar. De som hade en viss frihet under renässansen, tappade en hel del av medkänslan för sina olyckligt lotta medmänniskor, då deras egna förmåner naggades i kanten. Längre än så sträckte sig inte kärleken till de utsatta.

Festprissarna var egentligen inte emot Savonarola, och de var solidariska till de demokratiska reformerna som behövdes. Men, som sagt, Savonarola tog sig så extrema uttryck så att förtroendet för hans sak, försvann.

I alla fall av dem vars drifter värderades högre än alla andras behov. Behoven av kärlek och rättvisa gällde alltså inte hela den florentinska befolkningen under renässansen.

Sanningens evangelium

Sanningens evangelium, kan ha skrivits någon gång under 100-talets mitt, av den romerska författaren och biskopen Valentinus, och tolkas här av Paul Lindberg. Det är främst urkundens andemening som tolkats, med ett modernare språkbruk.

I Sanningens Evangelium visar Valentinus att han låtit sig påverkas en hel del av de fem tidigare Jesuskrifterna, alltså även Tomasevangeliet, men även av andra skrifter. Han har dock låtit dessa skrifter andemening kommit till fruktsam korsblandning, och låtit sina inspirationer flöda i egna klargörande tankekonstruktioner.

Originaltexten är ett papyrusfynd funnet i Nag Hammadi 1945, som offentliggjordes ganska omedelbart, till skillnad på Dödahavsrollarna som hölls hemliga i decennier.

Sanningens Evangelium översattes under andra hälften av 1950-talet av olika experter. Denna översättning är en sammanställning av Svenska Gnostiska Biblioteket, med en förklaring enligt följande:

”Huvuddelen av texten är Junginstitutets översättning – M. Malinine, H.-Ch. Puech G. Quispel, *Evangelium Veritatis*, Zürich 1956, och de fyra sidor, som i det sammanhanget inte publicerades, kom istället på Pahor Labib, *Coptic Gnostic Papyri in the Coptic Museum at Old Cairo*, Pl. 9, 10, 6, 5, Kairo 1956.

Hänsyn har även tagits till S Giversens danska översättning, *Sandhedens Evangelium*, Köpenhamn 1957, och Tills och Schenkes översättning av de senare publicerade fyra sidorna. (*Theol. Lit.-Zeit.* 1958, s. 497 ff.). De vid mina seminarieövningar under läsåret 1957/58 vunna resultaten har även inarbetats. (Till de koptisk-gnostiska fynden och *Evangelium Veritatis* se *Religion och Bibel XVII*, 1958.)”

(Parenteser i Valentinus skrift är Paul Lindbergs).

* = kommentarer i efterskriftens sista kapitel.

Inledning: Valentinus och Ordets betydelse. Valentinus, författaren till de två skrifterna Sanningens evangelium och Filiposevangeliet, levde och verkade under 100-talet. Födelseåret är okänt. Han började sin bana i Alexandria, som kristen gnostiker, och därefter verksam i Rom mellan åren 138–165. Han lär ha dött på Cypern under sena 100-talet. Under Valentinus levnad var kampen över Ordets betydelse i en stor omfattning med avgörande konsekvenser.

Valentinus bildade under sin levnad skola i en kristen-gnostisk värdelära, vilket resulterade till att församlingar spreds i både östra och västra romarriket. Och hans lära konkurrerade stort med andra läror. Enligt en bedömning kan Sanningens evangelium utgöra en predikan, med klagande kunskap om Gud – skaparen av Alltet, vilket Gud själv är omsluten av (panenteism).

Valentinus lära utgår från föreningen med människorna och Jesus. Vilket han uttrycker i Urprincipen Bythos, Sophias fall, Demiurgens hybris, samt Frälsning genom Eonen Kristus – den tidlöse Kristus.

Under Valentinus levnad och därefter, började angreppen mot hans lära av personer som Irenaeus, Hippolytos och Tertullianus. Och i århundradena därefter, bekämpades hans skrifter frenetiskt, och brändes tillsammans med andra Jesuskrifter. Och detta gjordes av dem som kom att bli ryggraden i det kejsarliga romerska kyrkobygget.

Sanningens evangelium understryker kunskapandets betydelse, som en viktig del för människornas Gudsrelationer. Kunskapen om Gud lindrar okunnigheten, som egentligen är glömskan om Gud. Människorna växte sig istället starka i illusionernas bländverk, vilket gav världen stort elände.

Guds Namn är Sonens, och Jesus är en reell fysisk människa, vilket är centralt i evangeliet. I Sonen uppenbaras Gud, och möjliggör människans efterföljelse och tillblivelse, för att helt enkelt bli som Jesus – hans systrar och bröder. Det vill säga Guds barn i Andens mening.

Glömskan om Gud

Sanningens* evangelium är en glädje för alla dem, vilka nåtts av sanningens Fader och blivit medvetna genom Ordets kraft, kommit ur Pleroma (Livsanden), vilket är Guds medvetenhet och tankeförstånd.

Det som kallas frälsning, är det verk som kan ge räddning för alla dem, som är ovetande om Gud.

Detta Evangelium är hoppets uppenbarelse, och en skatt för dem som söker Gud. Ty Alltet (Livsanden) har sökt alla dem, som ursprungligen kommit från Gud. Och alla är i Gud, den Ofattbare, den som står över varje mänsklig tanke.

Okunskapen om Gud gav en allmän oro och fruktan, vilket blev som förtätad dimma, då ingen kunde se. Illusionen tog makt istället för sanningen. Den bearbetades i det tomma utan att känna sanningen.

Lögner tog gestalt i illusionens skapelseverk, och med kraft framställdes den förskönande lögnen, som ersättning för sanningen. Men detta blev trots allt aldrig kränkande för Gud. Eftersom okunskap ger oro och fruktan är det förlåtligt, men som kan förleda till lögnernas skapelseverk. Hos Gud ligger sanningen trots allt fast, och är oförstörbart. Därför föraktas lögnens illusioner!

Och på så sätt slog orons och fruktans vilsenhet aldrig rot, då den på grund av dimmigheten i de glömda relationerna med Gud var orsakad utan insikt.

Det var den disiga glömskan som orsakade oro och fruktan. Ett behov uppenbarades, som påminnelser, som genom lockelser för större kännedom om sanningen. Ett strävande möjliggjordes efter insikt för att bättre kunna stå emot illusionens lögner.

Glömskan är inte ett verk av Gud – även om det som saknas görs påmint för en möjlig räddning. Det som blir till i Gud, är var och ens insikt om det som uppenbarats. Glömskan upplöses och Gud kommer till känna. Det var alltså kännedomen om Gud som glömts, på grund av tappad minnesförmåga eller bristen på insikt.

Glädjebudskapets lockelser

Glömskan orsakade Guds frånvaro. Och om Gud återvänder till minnet, kommer glömskan aldrig mer att ta makt. Glädjebudskapet är lockelsen, som uppenbaras tack vare Guds förbarmande, genom dolda mysterier om Jesus Kristus fullkomlighet.*

Genom Jesus lockar Gud alla dem som är i mörkret på grund av glömskan. Gud upplyser dem, och visar en möjlig väg, och den upp-

lysta vägen är sanningen genom Jesus. Lögnarna trilskades och ville något annat. De förföljde Jesus och Livsandens mening. Och de motarbetade honom och sökte förintna honom – de spikade honom på tortyrpålen.

Jesus är fruktens insikt om Gud, för dem som äter av den frukten. De som åt av frukten fann glädjebudskapet och blev glada över den värdefulla skatten. Av frukten fick de smak av Jesus, och de blev till sig, och blev Jesus systrar och bröder.

Gud, den ofattbare och alltets skapare, saknar de levande, alla dem som är under tillblivelse och blir till, vilka Gud håller förborgade hos sig till den dagen.

Jesus gavs fulländning, vad kan då finnas för okunskap mellan honom och människorna? Gud är ju aldrig ogin eller omöjlig. När Jesus Eonen* (oändlige) med sin fulländning gör sig gällande, så inbegriper det alla människor, som själva tar vägen via sanningen till livet. De som däremot inte tror på människans möjliga Gudsrelationer, de kan själva söka Gud, och få insikt om de utlovade möjligheterna.

Gud håller i människornas tillblivelse tills fulländningen, och ger alla möjligheten att återvända. Det sker genom människornas tillblivna insikt och Guds medvetande, i en enastående relationsprocess och fulländning.

Många är okunniga om Jesus, men hoppas ändå kunna lära känna honom. Och vad behöver då människorna om inte insikt om honom – den tålmodige vägvisaren. Jesus förklarade Ordet för människorna – lärare och profet som han är. Vissa satte sig upp mot honom, och litade mera på den egna illviljan, och de försökte pröva Jesus. Men Jesus gjorde klart att han redan var prövad, och avslöjade deras skam och tomhet. De sökte heller inte sanningen och därför hatade de honom.

Insikten om De Levandes Bok

De som hade barnets skuldlöshet, tillhörde Gud och tog till sig det Jesus lärde dem, och de kom till insikt om Guds avsikter. De förstod och prisade därefter Gud. Insikten uppenbarade De Levandes Bok, som finns i Guds medvetande.

Ända sedan alltets grundläggning är Guds vägar outgrundliga, men Jesus förunnades insikten, som ingen kan ta ifrån honom, då det var förbehållet honom att dö och leva för den insiktens skull.

Ingen som trodde på frälsningen kunde uppenbara sig själv, så

länge De Levandes Bok inte visats – för den är förborgad. Därför tog den barmhärtige Jesus på sig människornas lidanden, då han visste att hans död är livet för många. Liksom när ett testamente ännu icke öppnats, så är det okänt – så som insikten om allt. Gud är fördold och osynlig, men kan uppenbaras för den troende med en god vilja, och med godkända uppsåt. Jesus uppenbarades och ikläddes De Levandes Bok. Han förnedrades och förföljdes, men gick in i det eviga tillståndet, med förverkligandet av De Levandes Bok.

Förgänglighetens trasor, kläddes istället i gyllene oförgänglighet, då Jesus gick igenom fasans outgrundliga vägar. Han visade vägen för dem som var avklädda genom glömskan. Och med insikt och fullkomlighet förkunnade han om det som är i Guds hjärta, då han undervisade alla dem, som var utan undervisning.

De som får undervisning, är inskrivna i De Levandes Bok. Undervisningen gäller var och en, och i förändringen vänds mottagaren mot Guds ansikte till förnyelse.

Den stora saknaden

Alltets* förutsättningar är Guds fullkomlighet, och allt interagerar genom Guds medvetenhet. Insikt om Gud kan uppstå, då Gud drar människorna till sig, och vill göra dem till sina egna.

Okunnighetens bärare, vilka saknar den goda viljan, de saknar det betydelsefullaste, vilket skulle kunna göra dem fullkomliga. Eftersom alltets fullkomlighet är i Gud, som interagerar i Gudsrelationer, vilket var och en kan tillgodogöra sig, av allt det som alla tilldelas. De med en god vilja är redan kända och har förberetts för livet givet av Gud. Och alla dem, vilka Gud redan känner har anropats med sina namn. Men de vars namn Gud inte känner har heller inte utropats, för de har ännu inte fått någon fason.

Den som inte gör sig tillgänglig kan heller inte höra sitt outropade namn. Samma sak med dem utan uthållighet ända till slutet. Dessa bär på ett glömskans egenverk, och är sig själva nog, vars namn Gud inte heller utropar. Alla som svarar på kallelsen hör Gud, som vänder sig till dem, och de blir alla medvetandegjorda. Insikten har gjort dem medvetna om varifrån de kommit, och vet var de är på väg.

Efter en berusning, återkommer sakernas rätta tillstånd, vilket istället är det rätta tillståndet, som avsetts för livskvalitetens innehåll. Gud har förmått många att återvända ur förvillelsens tillstånd, och drar dem till de rätta tillstånden, som de avlägsnade sig från.

Ett stort under var att de fanns i Gud utan insikt om detta. Och hur de gick ut i 11 världen, utan insikt om dess beskaffenhet, som i det tillstånd de själva befann sig. Guds vilja tvingas aldrig på någon, men möjliggörs av lockelserna genom den fria viljans strävan efter insikt, i vilket relationen med Gud kan uppenbaras.

Guds förklaringar

Insikten om De Levandes Bok, som Gud uppenbarat för eonerna (de eviga), är Guds tecken för en uppenbarad räddning. I dessa tecken finns inget höjt röstläge, och inga tecken som sakna röst. För dem som söker tecknen blir ingenting utan betydelse. Detta är sanningens tecken, för dem som tolkar och lär känna tecknen. Den fullkomliga sanningen gäller bokstav för bokstav, liksom en fulländad bok – från A till O. Guds tecken är för eonerna i Guds andliga tillblivelse, och gratis för alla.

<i>Visdom</i>	<i>uttänker Ordet</i>
<i>Lära</i>	<i>uttalas</i>
<i>Insikt</i>	<i>uppenbaras</i>
<i>Heder</i>	<i>ljusets krans</i>
<i>Glädje</i>	<i>ljusets belöning</i>
<i>Ära</i>	<i>upphöjelsen</i>
<i>Fason</i>	<i>utformas</i>
<i>Ro</i>	<i>Guds frid</i>
<i>Kärlek</i>	<i>Ordets görare</i>
<i>Tro</i>	<i>omsluter Ordet.</i>

Guds Ord är i allt – frukten av Guds rikedom och uppenbarelsen av Guds vilja. Ordet uppbär allt, och gör urskiljning, gestaltar, förädlar och möjliggör anordningar för ett återvändande till Gud – Fadern och Modern. Ordet, som lagts hos Jesus är av obegränsad fruktsamhet.

Gud uppenbarar den andliga mystiken och det fördolda. Guds inre väsen är Livsanden i ett Enda, med sin fördolda frukt i sin son, och efterföljelsen i Guds barn. Genom sonens medlidande kan vi känna Gud bättre, och söka Gud för återupprättelse och rehabilitering.

Endräktens gemenskap

Tillblivelsen fyller bristerna, och upplöser ofullkomlig gestaltning, till en alldeles ny Fason. Men där missunnsamhet och drabbning äger rum, där finns tomhet. Och där Endräkten hittas (samförståndet, sämjan, enigheten, harmonin) där finns fullkomligheten. Tomheten uppstod, då

insikten om Gud inte blev levande. Den nya fasonen tar form i förening med Endräkten, och var och en finner sig själv i reningen från gamla former genom insikt och fulländad gemenskap. Materien (materialistiskt, världsligt) hos den nye bränns bort, som i ett eldsljus i mörkret, och det nya får liv istället för död.

De gamla kärnen* gick sönder på grund av att de inte höll, vilket ersattes av ett kärn med hållbarhet, och fullgott innehåll, och det kärlet blev fulländat.

Domen, som bestäms över var och en, är som ett upphöjt tveeggat svärd, som skär till med båda sidorna samtidigt, och Gud ger sig tillkänna som tillskäraren. Gud är i kärnens hjärtan, inte bara som röst, utan även som kropp.

Men kärnen hade svårt att tillvarata det nya innehållet. Stor förvirring uppstod.

*Några var torra, andra var fyllda,
Några var försedda, andra var urtömda,
Några var helgade, andra var i stycken.*

Gud i Livsanden

Allt övergick i den stora oredan och disharmonin. Människorna hade ingen stadga eller stabilitet, och tillståndet var förvirrat. De var bedrövade, och jämrade sig, och förstod inte vad det berodde på.

När sanningen med tiden kom till kännedom, med alla dess nya möjligheter till lösningar, hälsades Gud i tacksamhet över den fulländade ändamålsenligheten, vilket förenar den goda viljans alla människor med Gud.

Var och en, som lär sig älska sanningen, förenas med Livsanden, och blir mottagare av orden, som läggs i munnen hos var och en.

Gud manifesterar uppenbarelsen för sina eoner. Den dolde uppenbarar sig, genom sin förklaring. Gud allena, är den som är till, och låter sina eoner bli till.

Guds alla rymder är emanationerna. Och det som kom till insikt har utgått från Gud, och de som fylldes av insikt blev barnen av fulländningen.

Innan de ännu fått egen fason och namn, det som Gud väcker till liv för var och en, så fanns redan fröet till den nya människan i Guds medvetande. De var redan i Gud, innan de kom till insikt. Gud är fulländad och känner alla rymder – allt och alla är i Gud.

Gud låter den hörsamme bli till och får fason och namn. Och de som

ännu inte blivit till, de har ännu inte insikten om tillblivelsens skeenden.

Jag säger alltså inte, att de som ännu inte blivit till inte är i Gud, utan de står i tillblivelsens tillväxt för det rätta tillfället i obestämd tid. Först måste någonting uppenbaras för en insiktsfull tillblivelse. Guds lockelser är det som drar.

Men frukten, som ännu icke ätits, är det som först måste till. Det gäller alla rymder, som utgått ur Gud. Vilket också är det som uppreser dem alla till vardandet.

Den, som inte har sin rot i Gud, har heller ingen frukt därifrån. Den som är sitt eget verk, och sig själv nog, den har också gjort livsinnehållet till sitt eget slut.

Därför skall den, som överhuvudtaget inte existerar i Guds gemenskap, aldrig bli till för livet. Men alla har möjligheten att vandra den vägen.

Nattens skuggor och drömbilder

Vad vill Gud med oss? Hur ska människan uppfatta och se på Gud? När ljuset upplyser om fruktan, som människan gripits av, förstår hon med tiden, att den fruktan var av något annat slag.

Så är okunnigheten beträffande Gud, av dem som aldrig känt Gud. Eftersom fruktan och förvirring orsakades av osäkerhet, tvivel och splittring, så var mängden av vrångbilder om Guds bilden, något som förblindade dem alla, kring tomma absurditeter. De var djupt försänkta i dag- och nattdrömmande och av förvirrade fantasier, på grund av okunskapen.

Antingen fördes människan till flykttens drömmar, undan existentiella problem. Eller så är människor kraftlösa eller lättleda, och fabulerar om allt det som kan ske i drömmier; att de slår någon, eller själva blir slagen; att de dras upp i luften utan vingar; att de drömmer att någon söker döda dem, trots att sådana hot inte föreligger. Eller att de själva söker döda någon, och besudlas med offrets blod.

Då de vaknar, efter fasansfulla drömmar, så fanns inget påtagligt med drömmarna.

På så sätt kastas det förvirrade och omedvetna bort, liksom drömmen, som inte längre räknas till verkliga händelser. Istället glöms nattens skuggor och drömbilder. Och i medvetandet förvandlas det omedvetna till medvetenhet i ljuset av Guds omsorg, och i ljusets möjligheter för den personliga tillblivesen.

Ordet uppenbaras

Livsanden kom snabbt till Jesus, för att låta honom återuppstå. Till honom gavs handen, när han låg utsträckt på marken, och han restes på fötter, för att åter kunna stå upprätt.

Med Guds medvetande och Sonens uppenbarelse gavs möjligheten till större insikt. När vännerna sett och hört honom, lät han dem känna på hans kropp och de kände hans doft. De berörde den älskade Sonen.

När Jesus återuppstått, undervisade han vännerna om den ofattbare Gud, och lät Livsanden komma över dem alla. Jesus fullbordade Guds vilja, och många togs emot i ljuset.

Så vände sig de som inte tillhörde andligheten, de som tillhörde materien (materialism, världsligt, det oandliga) mot honom. De var främmande för vad de såg, och kände inte hans fason och avsikter. De såg inte Jesus som samma kött som de själva, utan någon som inte längre kunde hindras. Det de såg var något oförstörbart och ogripbart.

Jesus talade om förändringens nya möjligheter. Han talade om det som kom ur Guds hjärta, då han undervisade om det oförgängliga Ordet. Ur hans mun och hans röst, föddes liv. Han gav alla anhängarna en tankeställare, och ett skarpsinne, och förbarmande dem, genom kraften från Livsanden. Jesus lyckades få förvirringen bland anhängarna att upphöra. I vilsheten behövdes hans hjälp och förbarmande, för dem som stod under illusionens bojor. Och med stor övertygelse befriades de alla från bojornas fångsel. Och Jesus förklarade okunskaps skam, och visade kunskapens möjligheter till insikt.

Jesus blev:

Vägen för dem som gått vilse

Insikten för dem som var okunniga

Skatten för dem som sökte

Styrkan för dem som vacklade

Renheten för dem som var orena

Allas lika värde

Jesus är herden, han gick för att söka ett lamm, som gått vilse. Han lämnar därför de övriga nittionio fåren. När han fann det bortsprungna lammet blev han glad.

Nittionio är talet som ligger på vänster hand, men när ettan läggs till, går hela talet över på höger hand. Och så är det även med det som saknas ur en ofulltalig gemenskap. Det som saknas på vänster hand gör handen ofullständigt utan ettan, för tillsammans utgörs helheten

av 100 procent. Ettan som saknas drar de övriga nittionio över till en fulltalig högerhand, genom att ett var orsaken, och herden verkade genom att lägga till ettan som saknades.

(Ur berättelsen om det bortsprungna fåret har en hel del principer och filosofier uppkommit – bland annat värdebegreppet kring *utilism*, eller om solidaritet).

Jesus arbetade till och med på vilodagen för att finna det bortsprungna lammet. Och lammet kunde räddas, då Jesus drog det upp ur gropan. Om det kan ni lära er, ni som är hjärtats lärande barn. Vilodagen är aldrig ett hinder för att göra goda gärningar, både vad det gäller att kunna rädda ett lamm eller att rädda ett barn. Detta är isotället frälsningens verk, som aldrig kan vara olämpligt. Om det kan ni berätta för alla dem som söker ljuset. Er räddning blir till andras räddning, och ni blir ordets görare för räddningens ljus som aldrig slocknar.

De som ramlat, reser ni benen på, och era händer hjälper de sjuka och behö16 vande. Låt de hungriga mättas, och de betryckta ger ni frid och upprättelse. Hjälp dem att åter stå upp, och väck dem som sover. Ni är ju den utvalda visheten.

Den starke blir inte starkare av berusning, utan av det goda inom sig. Ge därför akt på er själva! Sök heller inte det som ni redan övergivit, och återanvänd inte till det oätbara, stanna i det ni ätit av Jesus. Lämna det livsodugliga, för ni har redan kastat ut det onda. Ni ska inte åter bli slavar under det onda, som ni ju redan har fördrivit.

Gör er inte fåfänga i kroppars styrka, de kommer ändå att falla. Den som är utan lag är ingenting, och skadar sig själva mer än lagen. Och den som gör sina egna lagar, gör sina gärningar olagliga. Men den rättfärdige, gör sina gärningar för kärlek och rättvisa. Guds vilja gör ni, därför att det är därifrån ni kommit. Guds mildhet och vilja är gott.

Doftens barn

Gud känner sådant som är från er själva, och ni finner vederkvickelsen hos Gud, därför att frukterna från er känns igen av dem som går med er.

Guds barn är doften, av Guds anletes nåd. Och Gud älskar doften, som yppar sig överallt, och inblandas med materien (världen), och doften sprider ljusets behaglighet, och låter dem övervinna varje gestalt och varje röst. Ögonen känner inte doften, men anden har den förmågan. Och de som dras till doften, dras till platsen varifrån början hade sin rot.

Men den doften, som var kall, var den första doften – en illusorisk skapelse, som ett kallt vatten utan värme och känsla. Den doften var instabil som kyligt vatten blandat i jord utan fasthet, som gungfly, och upplöstes på grund av dålig bärighet. Dofter som är känslolokala hör splittringen till. Och den varma vinden sveper och dränerar jorden från kallt vatten, till fast underlag. Med värmen och ljuset yppas doftens härlighet åter.

Kärlekens heta Pleroma återställdes (rotens ursprung, Livsanden), och kylan tappade greppet hos doftens utvalda barn, som fann kärlekens väg till livet.

Nåden över bristen

Dessa evangelieord i sökandet efter Pleroma (Livsanden) är för dem, som längtar efter frälsningen, det som kommer inifrån (Gud genom medvetandet). Hoppet är förbundet med stora förväntningar, som levandegörs i ljuset utan skuggor, vid tillfällena då Gud ger sig till känna.

Materiens brister (världens) kommer inte från Gud. Men i ofullkomlighetens företeelser, uppenbaras Gud, för att låta det fullständiga åter ta plats. Guds omfattning är rik på mångfald och där finns inte inskränkthetens illusioner.

Bakom upprättelsens verk för den tidlöse ger sig Gud till känna, för dem alla, som möjligheten att slå in på sanningens väg, i omvändelsen för livet.

Omvändelsen möjliggörs av ånger, och ånger rymmer en längtan efter stabilitet. Livsanden blåste liv och satte nåden över försyndelsen, och lät omvändelsen leda till själsfrid. Nåden är i ljuset, till förlåtelse över bristen.

Så som läkaren hastar till den sjuke, så är det viljan som driver på, för den läkaren har det som den sjuke behöver. På så sätt fylls det som saknas, av det som kommer ur den goda viljan. Och i den medvetna goda viljan interagerar ömsesidigheten genom Livsanden (Pleroma), och brister fylls med fulländning. Bristen är utan nåd, men i nåden fylls bristerna med nytt innehåll.

Det pratades om "Kristus i människans mitt", att de förvirrade skulle kunna ges möjlighet att återvända. Och genom Guds förbarmande kunde omvändelsen smörjas till fulländning. Men om tomheten åter tar makt, tas också smörjelsen slut. Smörjelsen garanterar inte nåden, om kärlet åter fylls med brister.

Hos dem som blir utan brister skall sigillet inte brytas, och heller

inte vara i avsaknad av något. För den som fyllts med brister skall allt tagas ifrån, men för den som fyllts med ett gott innehåll skall allt vara givet.

Gud känner sina plantor, för de är planterade i fullkomlig jordmån. Härligheten är deras viloplats. Och Guds Ord är viljans verk och uppenbarelser av Andemeningen. Från Guds medvetande utgick först av allt Ordet, det rymde Tanken, som uppenbarade Nåden, och som gav människorna hopp.

Jesus var den som först kom ut, då det var Guds vilja och behag. Ingenting sker heller i fullkomligheten utan Guds vilja. Och den viljan är ofattbar. I det ofullkomliga sker allt det som inte rymms av den goda viljan.

I Jesu fotspår går ingen utan Guds vilja. Och i fotspåren går ingen ensam, och på vägen sker tillblivelsen i Jesu efterföljd. Guds vilja följs av dem som frivilligt låter sig ledas av det ofattbara. Och i ljusa ögonblick kan obehagliga brister uppenbaras, för att den fortsatta vandringen övergår i ånger som renar.

Gud erfar allas a och o, om deras början och slut. Vid slutet ställs alla inför frågan: vad vill ni göra med det som ligger framför er? Gud frågar dem om det existentiellt verkliga, om var och ens öden. Frågan ställs om insikten om Gud, om det är meningsfullt att följa spåren som leder till Gud – Livsanden – från vilken begynnelsen utgick. Och alla dem, som återvänder utgår från Gud, de uppenbaras till förhärligande och glädje över Guds Namn.

Namnets betydelse

Guds Namn är Sonens. Jesus vars Namn nämndes först, och gav Gud igenkänning, av det som utgått från Gud. Jesus föddes i Gud, och blev Sonen av Guds medvetande. Gud gav Jesus sitt igenkännande av sig själv. Jesus som bär Namnet – som också bärs av hans efterföljare – hans systrar och bröder.

Möjligheten finns att se Jesus, men Namnet är osynligt, och tillhör det osynligas mysterium, vilket enbart kommer till de saligas medvetanden, som är fyllda därav. Guds Namn nämndes aldrig, men uppenbaras alltså genom Sonen.

Namnet är av stor betydelse. Ingen har kunnat ge Gud något namn, eftersom ingenting funnits utom Gud. Gud är inte någon som blivit till, och inte blivit skapad. Det är istället Gud som skapat och låtit allt bli till, som blivit till. Och Jesus blev till för mångas skull, till efterföljelse

och som riktmärke och kännetecken för alla. I Jesu efterföljd formades eonerna (de eviga, efterföljarna) för vilka Jesus var Namn och riktmärke – som enda ledare över deras huvuden. Jesus blev Guds Namn på jorden, med fulländad kraft och myndighet. Medan Guds Namn, däremot, tillhör Ordet – Livsanden. Något annat Namn än de tillfälligt lånade finns inte bland benämningarna. Namnet är nämligen osynligt.

Endast Jesus gavs Namn. Och den som inte kommer i tillblivelsen bär heller inget Namn. Vem kan bära ett namn som inte blivit till, och som heller inte finns hos Gud? Den som blivit till bär därför ett Namn, och känner själv till det.

Men alla som fötts har ju fått ett namn av sina föräldrar? Och vad menas då med Namn? *

De som bär sanna Namn, istället för tillfälliga, är de som fått den nya och relevanta identiteten – de som fötts av Gud – så som Guds värdefulla stenar (ögonstenar). De bär de verkliga Namnen i oöverskådliga tidsrymder, på det sätt som utmäts efter var och ens tillblivelse och fason. Den fulländade är ensam om Namnet, och kan se sitt Namn, men låter det bli outtalat, i avsaknaden av fåfänga.

Namnet som Jesus gavs, var Guds förtroende till honom, han som följde Guds Andemening. Därför blev Jesus Guds utsände Son, för att han lovordade Ordets Gud och Livsanden.

Ja, Jesus lovprisade Livsanden. Var och en blir uppenbarad, som Ordets görare *, genom sitt eget medvetande, som är länkat med platsen där var och ens rot för dem upp genom alla rymder, dit de hör hemma. Och allas rötter får ny växtkraft för nya bestämmelser. Och dessa bestämmelser, som tillhör De Levandes Bok, är för oss alla ett förborgat kapitel. Gud är i alla, och alla är i Gud.

Människorna blir inte uppenbarade om de själva inte söker tillblivelsens lockelser. Föreställningarna om Gud lovprisas, och ingen tänker sig Gud som obetydlig, eller bitter och ond. Och inte heller snar till vrede, utan en som är mild och tålmodig. Gud anses av dem alla vara kännaren över alltets alla rymder, innan de blev till. De ser Gud vara den Ende, som är utan behov av att bli undervisad.

Det är genom människors strävanden efter insikt, som interagerar mellan var och en och den omätbara storheten. I strävandet har Gud, den Ende och den Fulländade, varit till för människorna, och många kunde finna livet. Hos dem finns inte längre bristen på kärlek och rättvisa – alla fann harmonin i Livsanden. De vrider och vränger sig inte längre runtom sanningen, därför att Gud nu är i dem, och de är i Gud.

Detta är Guds relationer med människorna.

De strävsamma behöver inte längre sakna något, utan allt finns i Livsandens harmoni. De fick självkänedom om sin egen rot, vilket leder till den ogrumlade fria viljan. Hos dem finner Gud var och ens rötter, och de gläder Gud i djupet.

De finner Salighetens plats, för alla dem som själva vill.

Efterskrift till Sanningens Evangelium:

Vilken evangelietext är äldst? Markus- eller Tomasevangeliet? Det är frågor som ibland ställs på sin spets – av olika skäl. Många värderar traditionen av de först skrivna Jesuskrifterna, som trovärdigare, som mer autentiska och sannare – på grund av närheten till Jesu livstid.

I en jämförelse med sådana värderingar, kan vi utläsa Jesus egna uttalanden i evangelietexterna. Jesus gjorde ett principiellt uttalande om att, först kan bli sist, och sist kan bli först, och det avgörs av Gud, inte av människor. Och det beror i så fall på innehållets objektiva sanningshalt. Det gäller överlag i människornas alla göranden, vilket slutgiltigt avgörs av Gud. Det blir antagligen bäst så.

Värderingar inom exegetiken skall inte nödvändigtvis behöva utgå från vad som kan anses vara först, i något slags hierarkisk hegemonitävlan, utan hellre vägas av det kvalitativa innehållet. Om en hierarkisk rangordning utgår från åldersbestämning, så degraderas istället sakinnehållet, vilket aldrig kan anses vara rätt tro i Jesu andemening.

Tomasevangeliet, exempelvis, anses numera av en hel del forskare som den allra första evangelietexten. Om Paulus var före, så är det i så fall inte som evangelist, utan förespråkaren för den egna andans värderingar. Vem, eller vilka som kronologiskt var först har ännu inte exakt fastställts, och har kanske ingen avgörande betydelse.

Efter den första kristna perioden kom de fem evangelietexterna gemensamt att utgöra de värdefullaste dokumenten av Jesus uttalanden. Utöver dessa fem skrevs med tiden mängder av skrifter, som handlade om samma ämne. Och ämnet gällde Jesu Glädjebudskap. Alltså, det som Jesus bett människorna att göra.

Petrus uppmanade också anhängarna att profetera, det vill säga att sprida glädjebudskapet, i skrift och predikan. Jesus bad uttryckligen sina anhängare att göra lärjungar av alla människor.

Och det är kring detta som Sanningens evangelium handlar om. Människorna gick Jesus ärenden, men inte kejsarmaktens. Konsekvensen av detta blev att skrifterna brändes upp av härskarmakten

och deras lakejer. Glädjebudskapet mångfaldigades, och tusenstals skrifter och böcker har med tiden skrivits. I modern tid kan vi ännu höra frigjorda predikningar runt om i världen, vilka handlar om Glädjebudskapet, men som trotsigt går långt utanför det påtvingade från kyrkofäderna och kyrkomötena. Det påtvingade var många gånger diktatoriska och absurda tilltag, när de gjorde sig till ledare över Guds ord. Det är endast Jesus som är ledaren för alla Jesusanhängare. Det är förutsättningen för var och ens tillblivelse.

Urvalet av de fyra evangelieskrifterna, var visserligen av högsta kvalitet, men bestämdes av Iraenus personligen, utan mandat från de troende människorna.

De kristna av alla slag, tog emellertid mängder av skrifter till sitt hjärta. Precis så som vi kan göra i dag. Det finns en omfattande kristen litteratur idag, som inte alls är likriktad, och det är den andan man ska se de tidigkristnas självtagna yttrandefrihet.

Maktsökarna däremot, motsatte sig den tidens fria vilja. Några av Jesus sista ord i hans levnad, gällde varningar om att han kommer att förrådas efter sin död. Och det var i dessa sammanhang som han också förrådes. De kristna sökarna ville tillsammans med sina medsökare, bestämma över det som var från Jesus och från Gud.

Mot den fria viljans yttringar mobiliserades krafter, som helt enkelt inte tålde att människor andades fritt. Genom kyrkomöten beslutades om vad som var sanning eller osanning; vad som var av Gud och vad som var heresi. Och dessa Herrar gjorde sig till kyrkofäder över både Gud, Jesus och människorna.

Valentinus blev utsatt för sådana kränkningar, vilket också, med tiden, tusentals andra fritänkare blev utsatta för, och deras skrifter förklarades som heresi. Därefter förstördes och brändes mängder av texter, vilka gett uttryck för människors goda vilja, och försöken att sprida Jesus ord, och göra människorna till Jesu lärjungar – men helt utan tvång.

Ja, genom århundradena förföljdes och mördades en mängd troende människor. Inte alls av en troende allmänhet, utan av dem som mobiliserade den banala makten över människorna. Det var alltså inte bara romerska kejsare som brände kristna, det gjorde även de nya makthavarna i kampen över själarna. Och det förhållandet varade in i modern tid.

Det som störde den tidens nya makthavare var sådana tankar, som bland annat hävdas i Valentinus skrifter, nämligen att var och en kan

göras anträffbar i en personlig relation med Gud – utan mellanhänder. Och den bedömningen kom direkt från Jesus andemening.

Istället gjorde sig ett illegitimt ledarskap till ställföreträdare för Gud, med tvingande makt över människor och tro.

I vår tid har emellertid människorna själva tagit sig friheten att tycka fritt, om än inte alltid helt fullkomligt. Det har inte alltid varit så lätt, eftersom det handlar om demokrati, vilket många gånger kan vara besvärligt – demokrati ställer krav på människorna.

Den fria viljan måste läras och prövas – människor emellan. Men ingen bättre än Jesus har väl visat vägen för en sann och levande demokrati. I alla fall som jag ser det. Se skillnaden på världsordningens "demokrati", och den demokrati Jesus visar prov på!

Den fria viljan var en del av urkyrkans prövningar – för de troendes tillblivelse. Men den utvecklingsprocessen hindrades alltså på grund av maktens destruktiva hegemonisträvanden – makten över människorna, till människornas fördärv.

Endast Jesus bör betraktas som ledare över sina anhängare!

Kommentarer till innehållet:

Sanning, eliminerar skillnaden mellan sken och verklighet. Sanning är ett centralt filosofiskt och andligt begrepp. Under antiken kunde sanningar upptäckas genom tankekraft, i människornas relationer med naturen och Gud. En rad kunskap tänktes ut i de forna civilisationerna, som Mesopotamien, Egypten, Persien, Indien, Kina och en rad andra kulturer. Kunskapen kom till i medvetandets tillämpade relationsprocesser mellan människor emellan, naturen och i Gudsrelationer.

Naturvetenskapliga värderingar om sakernas tillstånd, har många gånger sitt ursprung hos bland annat grekerna. Och mycket av den kunskapen är i dag allmängiltigt.

Både Aristoteles, och senare Thomas av Aquino, gav filosofiskt stoft till det som utvecklades till *Korrespondensteorin* – i det som handlar om överensstämmelsen mellan det sagda och hur tingen förhåller sig i verkligheten.

Ur detta formulerades en rad värderingar i spinnets av filosofisk materialism och filosofisk idealism. Båda filosofierna smälte samman till status quo, utan att ha kommit fram till någon reell syntes. Förklaringsgrundens dialektiska kunskapsprocesser fick ändå stor betydelse i den systematiska kunskapsförståelsen.

Synen på sanningshaltens trovärdighet, har värderats ur många per-

spektiv, inom både teologi och filosofi, men även av naturvetenskapen. I dessa processer kan i dag anas vissa sammanfallande synteser. Inom fysiken och matematiken talas det om en Enda fysikalisk förklaringsprincip – Standardmodellen enligt Einstein. En förklaring som numera utvecklats till M-teorin, av Einsteins efterträdare, Edward Witten. Och Heisenbergs begrepp om osäkerhetsprincipen, visar att fysikens fastställda sanningar, ibland måste ruckas, då nya sanningar anses mera sanna.

Ett av många filosofiska kriterier menar, att ett omdöme som inte harmonierar med kända omdömen förkastas som inkorrekt, vilket kan tolkas som brukbarheten av det bedömda. Denna ensidiga uppfattning är beprövad, av både diktaturer och den gamla kyrkan, då många med olika ståndpunkter förföljdes och mördades.

Matematikern och filosofen Bertrand Russell, motsatte sig bestämt ovanstående sanningsbegrepp. Hans andlighet och övertygelse, som korrespondensteoretiker, utgick från värderingar, som i det stora hela överensstämmer med Valentinus sanningsbegrepp.

Sanningar finns, men kan hos människorna vara relativa, eller subjektiva, efter det att nya sanningar kan bedömas som mera sanna. Därför är det knappast meningsfullt att religiösa organisationer försöker tvinga fram ståndpunkter om sitt eget förträffliga sanningsinnehav över Guds Ord, speciellt i tolkningen över skrifers giltighet. Då blir det oftast mera misstro än sann tro.

Att skrifterna är av Gud, i så motto att skriftställaren inspirerats i Gudsrelationer, blir i så fall betydligt trovärdigare. På så sätt görs inspirationerna intressantare för dem som tankarna riktas till.

Genom urskiljning kan emellertid sanningar uppenbaras, men av andra skäl än att okritiskt kallas för sann tro – eller enda sanna tron. Samma sak borde gälla för politiska ideal och ställningstaganden. Missbedömningar kan ske hos alla. Men sanningar kan också anas, genom reflektioner och studier, och med en upptränad urskiljningsförmåga. Så fungerar många gånger den undersökande vetenskapen.

Jesus själv kom i konflikt med vissa människor, vilka uppfordrande pekade på det som står i skriften. De menade att det står klart och tydligt i Heliga skriften, och det är av Gud. Men vad dessa människor inte förstod var att Jesus läste med sina egna ögon.

Bibeltolkningen av i dag läses många gånger mellan raderna, ungefär så som Jesus gjorde. Och därför kan sökarna upptäcka andra sanningar än de gängse. Se därför sanningen som eftersträvansvärd, men blunda aldrig för sanningen!

Eon, latin, *evighet*, ett i dag vetenskapligt ord för *geologisk tidsenhet* av högsta rang, närmast över *era*. Enligt modern naturvetenskaplig terminologi indelas jordens historia i tre eoner, *arkeikum*, *proterozoikum* och *fanerozoikum*, och allt det som bildats under en eon kallas *eonotem*.

Att detta faktum här tas upp handlar om språkbruket, som använts under tidernas lopp. Exempelvis har begrepp som "den eviga staden" ett direkt ursprung ur ordet eon, på samma sätt som Jesus kallades Eonen Jesus – Jesus den evige.

Och Jesus efterföljare kallades under latinsk tid för eoner – de som fötts för evigheten. Något annat hokusfokus ligger inte bakom dessa epitet. De kristna gnostikerna (lärda) misstänkliggjordes, av dem som ville bestämma över Ordets betydelse, för maktens skull, det gällde vissa kyrkofäder och andra dignitärer.

Aion, grekiska, som från början var ett ord för livstid, eller lång tidsålder, senare med betydelsen evighet. Spekulationerna kring orden aion/eon är inte märkvärdigare än att ordet används än i dag. Spekulative gnostiska vrängningar har säkert förekommit. Men det är knappast någnting, som kan mäta sig med de diaboliska fördomar, som utsatte kristna gnostiker av förföljelser, i en fruktansvärd omfattning.

Alltet, har med exemplet "Alltet interagerar genom Guds medvetande" visat att den moderna naturvetenskapens definitioner handlar om en holistisk Enhet. Inom vissa grenar av naturvetenskapen uttalas termen kring begrepp som *processteologi*, som en världsbild. *Panenteism*, är en naturteologisk och filosofisk term för Alltets metafysik. Det har lett till andliga perspektiv, som omfattas av begreppet panenteism. (Se skillnaden på panteism).

Fullkomlig, är ett värdeladdat ord, när det syftar på människor, och bedömts som elitistiskt och orealistiskt. Det är få som tror att människan kan bli fullkomlig.

Jesus uttalanden om fullkomlighet är självklart en målsättning och ideal, i riktning bort från det ofullkomliga. Vi ser exempelvis ofullkomligheten i nutidens beteenden inom människornas alla göranden. Om ofullkomligheten i världen väger tyngre än det fullkomliga, så kan konsekvenserna leda till att världen rämnar.

Kärl, människan är skapad av 20 grundämnen ur jorden. Av jord och lera kunde kärl brännas. Denna symbolik gick överstyr i riddarsagornas graalromantik, som istället handlade om blodets och arvets betydelse – de självskapade egenverken.

Jesus Eonen, eller Jesus den evige, har inom Kristenheten det smyckande epitetet Guds Son. Att vara son till Gud är ju inte något obetydligt. Det är storartat, och därför stavas Guds Son med stort S, för att rikligt utsmycka Jesus betydelse.

Jesus framställs av många som något oöverkomligt, någon man knappast kan närma sig – och än mindre bli som honom – trots att detta tillhörde Jesus kärnbudskap. Under Jesus blev man underdånig, och någon man bara kunde be till. Han finns på gigantiska målningar i kyrkor, uppe i taken, där han tycks surra och göra loopar uppe i himlen.

Läser man om Jesus i evangelietexterna, ser man någonting helt annat. Framförallt ser man något mycket mer och innehållsrikare. Hans verkliga ord överträffar människornas illusioner och förvrängningar av ordets betydelse.

I Gamla Testamentet är Guds söner benämningen på gudaväsen i det himelska hovet. Och Gud är Israels smorde kung, över Israels utvalda folk. Men tolkningarna kring detta fick en hel del kommentarer, av dem med lyhördhet till Gud bland dem fanns profeterna.

I Nya Testamentet görs Jesus till ett gudomligt föredöme, som Guds son, vilket ska efterföljas av dem som kommer att få se Gud. Efterföljarna är Guds barn, och Jesus systrar och bröder. Guds barn blir i detta sammanhang en starkare benämning, i och med allt det Jesus uttalat om barnsymboliken i sina predikningar.

Att Jesus anses vara Gud är kontroversiellt. Men om man ser Jesus i Gud, och Gud i Jesus, så får han faktiskt en touch av Gud. På något annat sätt kan man aldrig göra Jesus till Gud. Jesus är gudomliggjord, men helt på Guds villkor.

Det står emellertid helt klart att Gud är Gud, och Jesus är hans profet, som går Guds föredömliga ärenden. Redan under urkristendomen var utgångspunkten förtroligheten med Gud, som Jesus gav prov på. Och Jesus kallades "abba", som betyder "far", mer än Fader, och allra minst Herre. Det är först och främst Paulus som förgudar Jesus, men det gjorde även Johannes.

Att Jesus har preexisterat, genom inkarnation, behöver inte alls vara

omöjligt, med tanke på korrespondersteorin, och allt det som kommit fram genom kvantfysiken, vilket behandlats av en hel del forskare med värderingar besläktat med processteologi.

Tvånatursläran handlar om att Jesus har en gudomlig och en mänsklig natur. Läran var särskilt stor i Antiochia. Mot denna tes uppkom ett motstånd från staden Alexandria. Deras motargument handlade om den oupplösliga enheten mellan gudomligt och mänskligt, som de värderade vara en enda natur.

Dessa ståndpunkter behöver inte vara en motsättning, eftersom Jesus gör helt klart att "orden lagts i hans mun", och att det inte är han själv som helar, och uppmanar därför att vi ska "tacka Gud istället". Ja, exemplen är många.

Men i ståndpunkternas teser tycks även syntesen vara möjlig: Livsanden är Alltets görare, och genom Jesus vill Gud låta människorna bli till, och Jesus är den som blivit till, och gudomliggjord. Eftersom människors strävan gäller att följa i Jesu fotspår, för att bli som Jesus, gudomliggörs även människorna, därför att människorna är ett med Naturen, Alltet och i Livsanden.

Guds namn, är osynligt på grund av dess outgrundliga omfattning – enligt semantiska uppfattningar. Egentligt namn, *nomen proprium*, "ovan", eller i betydelsen "högsta", och som *antroponym*, enskilt personnamn, anses det finnas en oupplöslig bindning mellan personen och namnet.

Namn har en stor betydelse inom alla kulturer. I flera kulturer existerar vissa namnbyten på grund av värderingarna av nya personförhållanden. I Europa, exempelvis, i och med adlande, eller med nya titulaturer, och så vidare, vilka är en tillägsform av namnets betydelse.

Att namn ändras efter var och ens fason, har varit vanligare bland vissa av världens kulturer – men har förekommit mer eller mindre inom kulturerna.

Inom hela den Indoeuropeiska språkgemenskapen, har det nyfödda barnet i stort sätt, fått ett förnamn som sedan följt dem genom hela livet.

Namnbyten som Valentinus skriver om, människor med en ny fason, som ges en *signatur(a)* handlar om Jesus märkning av fåren – de som blivit till. Namnbyten har funnits sedan urtiden för personers status och prestige. I den andan får exempelvis en nyutsedd påve ett nytt namn, och de som inträder i ett kloster markeras med ett nytt namn i

en ny tillvaro. Namn har säkert varit behovsframkallat av ren praktisk nödvändighet. Och i 29 de första civilisationssprången uppkom namn genom hierarkisk urskiljning. Med tvådelade namn över ära och styrka (*ditematisk*), som senare kunde utvecklas till adelsnamn. De lägre klassernas namnbildning utgick från början av ett enda namn (*monotematisk*).

Egennamnen har svarat mot ett praktiskt identifikationsbehov. Namnet särskiljer en mängd företeelser, Ortsnamn, företagsnamn och människor och så vidare.

Valentinus menar att den rätta identifikationen av egennamnet, som motsvarar den rätta kvalitativa identifikationen, utan världsliga hierarkiska värderingar, kommer att gälla först med den uppenbarade människan.

Människans egennamn av i dag, är hopplöst enahanda, och några nybildningar av förnamn förekommer inte längre i världen – mer än i öknamn eller artismamn. Så namnen är knappast längre någon större identifikation av en människa. Även om ett personnummer är optimalt särskiljande, så beskriver inte detta nummer särskilt mycket om individens medvetande.

Benämningarna Livsanden, Heliga Anden, Gud, Herren eller Allah är inga namn på Gud, medan däremot Jahve och Jehova är benämningar som gjorts till egennamn. Kring föreställningarna om Gud finns ett identifikationsbehov, och då har egennamn och epitet fått ersätta Guds riktiga Namn.

Men – och det är viktigt – ersättningsnamnen duger trots allt bra och bör respekteras, eftersom vi ännu inte har någonting annat.

Ordets görare. Valentinus gör helt klart att frälsningsverket aldrig handlar om elitism. Istället handlar det om människornas medvetna – eller omedvetna handlingar – och vad handlingarna får för konsekvenser. De saliggjorda finns hos Gud, de övriga gör sina egna val i handlingarna medmänniskor emellan. Det var och en gör för medmänniskan gör de också för, eller mot, Gud. De prövar sina ståndpunkter och sina handlingar, i teser och antiteser, och med den goda viljan kan gemenskapens synteser bli till.

Okunskapen är sällan självförvållad. När den är självförvållad, och inga godtagbara ursäkter är tillräckliga, så tycks utterligare möjligheter finnas, genom att den ofullkomliga fortsätter i tillväxten för livet.

Bland ordets görare ingår alla dem – troende, som icke troende

– som gör allt det nödvändiga som krävs av människan, på grund av insikten genom medvetandet.

Den föredömlige har insikten av det som krävs av människan och hennes medmänniskor.

Häxhammaren

Sakinnehållet till denna skrift har hämtats från olika forskningsrapporter, kritiska diskussionsartiklar, uppslagsböcker och annan saklitteratur som berör ämnet. Sakinnehåll hänvisar även till National Geographics vetenskapliga program om forskningen kring kvinnoförföljelsens mekanismer, som häxfenomen under medeltiden. Referenser till Bibeln med kommentarer har hämtats ur tidigare skrifter av Paul Lindberg – Kvinnan och Urkyrkan och Paulus Suckar. Dessa båda skrifter finns i sin helhet på nättidningen Rikare Liv, Skrifter.

INLEDNING: Häxhammaren, en handbok om hur häxor avväpnas och bekämpas, realiserades under den så kallade mörka medeltiden. Författarna var kyrkans egna män, Heinrich Krämer, präst och förhørsledare, och Jakob Sprenger, professor vid Kölns universitet. Boken var en kommentar och utläggning till påven Innocentius VIII:s bulla, Summis desiderantes affectibus, ett direktiv för bekämpning av trolldom och häxeri.

Häxhammaren fick katastrofala följder för massor av kvinnor och spände över århundraden – under 1400–1700-talen. Många frågar sig hur dessa infernaliska grymheter, och i sådan omfattning, kunde få fäste hos människor – dessutom med uppkomsten i kyrkan? Var det bara en skyldig upphovsman till denna katastrof, Heinrich Krämer, vilka vissa forskare antyder? Eller fanns förutsättningarna redan inbyggda i den traditionella och påtvingade kyrkodogmatiken?

Makten över kyrkan låg helt i händerna på feodaladeln, och över dem kungar och kejsare. Ur denna sekulära övermakt tillsattes kyrkans ledare uppifrån och ned, och bestämde kyrkans dogmatik, normer och edikt.

Den rörelse som skulle komma att bli den kejsarliga romerska kyrkan, gjorde sig själv under 100-talet och framåt oantastlig i ett frenetiskt försvar och rättfärdigande för den enda allenarådande tron (apologi; försvarsskrifter). Försvaret gällde mot all form av ifrågasättande och all slags kritik i de egna leden. Samma frenesi ogiltigförklarade

även andra kyrkor med annorlunda uppfattningar om hur arvet efter Jesus skulle utvecklas.

Parallella frikyrkor utvecklades emellertid och växte sig allt starkare sida vid sida. Dessa frikyrkor ansåg också att de var Jesu efterföljare. Den växande kristenheten var tillsammans vid denna tid minoritetskyrkor underställda den romerska kejsrerliga statsreligionen. Heligförklarade kyrkofäder och apologeter kom under 100-talet och därefter att bilda rörelse till försvaret för sin linje och sina ståndpunkter mot kritik, som beskrevs som lögn och baktaleri. Hos apologeterna och kyrkofäderna hittades argument och innehåll som gav Häxhammarens underlag. Detta är också arvet efter den rörelse som segrade och skrev sin kyrkohistoria.

Vad var det då som apologeterna och kyrkofäderna så nitiskt ville försvara? Först och främst gällde det doms- och bestämmanderätten över Jesusanhängarna, genom bland annat tilltvingandet av att göra Paulus till Jesu arvtagare. Det vill säga den person som skulle utgöra successionsordningen för Jesusarvets fortsättning! Och på så sätt lyckades de med tiden att avvärja Jesus radikala andemening i betydelsen av kärlek och rättvisa gällande för alla människor.

Olika frihetliga, kristna samfund tolkade Jesus värdeord, och dessa texter gjordes tillgängliga på grund av Petrus uppmaning att profetera. Allt i enlighet med Jesus uppmaning: gör människorna till lärjungar. Jesus själv hade utsett Jakob och Petrus till sina efterträdare, och förklarat Tomas som hans jämlike, det vill säga en som helt och fullt förstått Guds avsikter för människornas liv.

Strävandet efter att ta över Jesusrörelsen hade sitt tidiga ursprung från krafter som ville något annat med Jesu värdelära. Jesus hade varnat sina anhängare om detta. Varningen gällde den mörka makten som inte ville låta Jesus allenarådande få vara rättesnöre för den nya kristna rörelsen.

Mörkrets makter besvärades över bland annat de 120 människors omslutning av helig andekraft, som i enlighet med Jesus successionsordning alltså utvalt Jakob och Petrus till sina efterträdare.

Jakob och Petrus avsikter förvrängdes och baktalades, med påståenden om att de endast ville förändra judendomen istället för att gälla alla människor. Men detta tillhör inte sanningen.

Alla Jesus följeslagare visste helt klart vad det var som gällde. Jesus varnade att direkt efter honom kommer han att förrådas. Vilket visades vara sant.

På frågan om den världsvida kyrkan blev så som Jesus själv ville, i enlighet med hans predikningar, så är svaret ett klart nej! Denna klarhet kan utläsas genom kristenhetens 2000-åriga makthistoria.

Över Jesus värdelära sattes ett lock! I och med Jesus verksamhet bland människorna, kom en stor mängd till tro på hans värdeord. Denna tro, som växte explosionsartat, destabiliserade maktordningen och skrämde makthavarna – det var ett hot mot den bestående ordningen. Det var Jesus mening och den eld som skulle förändra var och en.

Över denna kärleksrörelse utan makt, ville mörkrets makter ta över ledningen och i stället utöva hierarkisk och konformistisk maktordning. I den processen grodde missväxten, och därför gick det som det gick.

Häxhammaren kunde alltså utgå från en hel del urkundsmaterial uppkomna traditioner från antiken och tidig medeltid, vilket möjliggjorde den monstruösa handbokens förverkligande.

Det finns inga forskare eller kyrkor som efter upplysningstiden på något sätt försvarar kvinnoförföljelserna, självklart. Däremot tycks vissa teologer och religionsforskare i dag vilja lindra ansvarsbördan för medeltidskyrkan, och därmed göra vår tids kyrka mindre ansvarig, för de brister som fortfarande är fästade vid en hel del traditioner. Det tycks handla om en vilja av att slippa behöva göra grundläggande förändringar, vilket är nog så märkligt.

I denna skrift görs försöket att påvisa ursprungen till häxjakten, Det kan nämligen spåras ända från romarrikets bränning av kristna martyrer, inom det kejserliga Rom. Dessa människobränningar togs efter hand över av den kommande romerska kyrkans Inkquisition mot oliktankande, ända fram till den mörka medeltiden – ett epitet som är högst relevant.

Den mörka medeltiden. Ett fasansfullt monster släpptes löst när boken *Malleus Maleficarum*, den så kallade Häxhammaren utgavs år 1486. Detta hände under boktryckarkonstens begynnelse och var av största betydelse för handbokens snabba spridning. Häxhammaren kom ut i en upplaga av 30 000 exemplar. Om man betänker hur stor befolkningen var vid den tiden och hur stor läskunnigheten var, så måste det ha varit en mastodontupplaga.

Häxa och häxeri har sin uppkomst ur rena fördomar av exempelvis oförklarliga naturfenomen, eller förtretligheter människor emellan. Att det blev kvinnan som fick bära hundhuvudet kan delvis ha förklaringen

av att kvinnor värderades lägre än män – av männen. Denna förnedring hade ju sina orsaker.

Kvinnan har bevisligen haft högre samhällsställning före kristenhetens era inom vissa regioner i Europa. De som rankades lägst blev också tacksamma hackobjekt – några att skylla på när irriterande besvärigheter uppstod. I vilket fall som helst var det okunskapen som gav svaren på behoven av att skylla missnöje och frustration på någon eller något.

Häxförföljelserna har sina förklaringar, vars orsaker med tiden ideligen avslöjas. Det är vad bland andra forskarna sysslar med. På uppdrag av påven Innocentius VIII:s bulla angående bekämpandet av trollkonster och häxeri, svarade en hel del godtrogna figurer med att söka efterleva påvens direktiv. Och den mest patologiska lydningen utfördes av en förhørsdomare, Heinrich Krämer, med det katolska prästnamnet Institoris. Han leder häxjakten från Innsbruck i Sydtyskland. Om Krämer finns en hel del dossier från samtiden, och det handlar om monstruösa förbrytelser. Det var självklart inte bara en man som låg bakom den världsvida kyrkans grävsta brott genom tiderna. Krämer var en av många som lydde order från en ofelbar påve. Det var 8 ändå Heinrich Krämer och Jakob Sprenger som gav ut handboken Häxhammaren, vilket historiskt gjorde dem till portalfigurer vid sidan av, och under påvarna.

Påvens bulla gällde ett dödligt uppdrag: att leta upp, förhöra, tortera, åtala och avrätta häxor. Med handboken Häxhammaren kunde häxor krossas. Häxpanik uppstod i större delen av Europa, och med handboken uppstod ett skräckvälde som genomleds i århundraden.

Den mörka medeltidens häxjakter hade inte sin grund hos andliga människor eller från Jesu värdelära. Häxjakten hade sin grund i okunskapen och oviljan till kärlek och rättvisa. Och den oviljan har haft sin långa historia tillbaka från en dimhöljd forntid.

Redan i begynnelsen lägrades mörkret över världen.

Gott och ont – ljus och mörker. Hur förklarar modern forskning häxjakten? En del forskare tycks mena att när människor accepterar att det finns en övernaturlig, dold och hemlig konspiration av olika slag, exempelvis satanism, djävulsdyrkande, trollmagi och mycket annat djävulskap, så kan häxfenomen skapas. Det låter både rimligt och troligt, i alla fall som en delförklaring.

Om vi översätter medeltidens tankegångar kring frågan om gott och

ont med vår tids syn på liknande fenomen, så hittar vi vissa paralleller. Bakom alla ståndpunkter växer var och ens omdöme som grundas på gott och ont, etiken, vilket tillsammans utgör den allmänna meningen. Detta relationsspinn människor emellan utgör ett samhälles grundvärderingar. Detta medvetande kan alltså vara på gott ont.

Begreppet medvetandet har språklig betydelse i människans alla relationer och all kunskapsförståelse. Medvetandet handlar i grunden om vetandet med varandra, som får sin förlängning i det andliga begreppet *communio* – gemenskap. Det har alltid funnits ett allmänt medvetande, men som sett olika ut i civilisationerna, beroende på de omständigheter som människorna befunnit sig under.

Ett allmänt medvetande av i dag kan exempelvis hålla tesen om arternas kamp som fullkomlig sanning. Ett annat är att Gud är en fullkomlig realitet. Allmänt medvetande och objektiv sanning går inte så sällan i otakt. Ett allmänt medvetande har sin uppkomst ur den subjektiva-jag-upplevelsen, som tillsammans med likasinnade utgör deras gemensamma ståndpunkter, och bildar den allmänna meningen.

Det är de personliga upplevelserna av världen och tolkandet av dess betydelser som är jagets subjektiva enhet – det vill säga, jag själv och mina interagerande relationsutbyten med alla andra, vilket formar och utgör den gemensamma upplevelsebetydelsen.

Begreppet världsbild, föreställningen om tillvarons beskaffenhet, är ett exempel av upplevelsebetydelsen. Världsbilden är aldrig statisk, och har alltid varit under förändring.

Upplevelsernas tolkningar kan exempelvis, i sämsta fall, styras av manipulörer som vill bestämma över människornas fria vilja, vilket varit det vanligaste förhållandet under världsordningens hela historia.

Häxjakten var ett fenomen orsakat i enlighet med ovanstående begrepp. Tillsammans har människans kollektiva erfarenheter även utmynnat i bland annat andlighet och religion, filosofi och kultur, lagstiftning och rättsväsende. Gott och ont motsvarar ljus och mörker från gamla tiders betraktelsesätt – ja, även i moderniteten. Denna utveckling och begrepps värld har också i realiteten skett på gott och på ont, och ganska tydligt – i alla fall för dem med öppna ögon.

Människans medvetandeprocesser kommer till allra bästa uttryck när hon får agera i största möjliga frihet. När människan missbrukar sin frihet, så har hon egentligen aldrig varit fri – hon har varit slav under egots okunskap.

Ljusskygga bortförklaringar. Innocentius VIII:s bulla, *Summis desiderantes affectibus*, har två huvudsakliga budskap. Först och främst varningen för häxor och vad de egentligen är och har för sig. De har magin och trollkraften för att djävlas med människor, djur och natur. På så vis, trollar de fram naturkatastrofer, som sjukdomar, kraftiga hagelskurar och åskväder, eller ödesdigra naturkatastrofer som förstör odlingar och grödor. De får människor och boskap att bli ofruktsamma, och de mördar och massakrerar allt vad de kan förmå.

Bullan kom ut tre år före Häxhammarens utgivning, och det råder därför inget tvivel om att den häxjakten är på direkt initiativ från påven själv.

De allra flesta forskare menar i dag att det verkligen var kyrkan som lade grunden till häxjakten. Men inte alla. Några teologer, tycks ha svårt att acceptera att bullan skulle ha kunnat bli godkänd och fått sin välsignelse av en påve. Det är en sund reflektion i och för sig, men vars tvivel knappast överensstämmer med verkligheten.

Enligt några få av dessa teologer ifrågasätts uppmärksamheten vid det som bullan inte nämner, och menar att påven aldrig nämner något om Häxhammaren i sin bulla. Och detta menar dessa forskare skulle vara ett problem. De vänder sig nämligen emot att handboken Häxhammaren under hela dess långa utgivningsperiod, skulle ha haft något med påvens bulla i boken att göra. Dessa forskare tycks mena att det inte var rätt mot påven. Och denna ståndpunkt är besynnerligt av forskare i modern tid.

En av dessa teologer gör försöket att försåtligt låta sina tvivel gissa, eller önska sig en möjlig ledtråd till handbokens makt: "I flera århundraden såg boken ut att ha kyrkans välsignelse, men skenet kan bedra."

Denna försåtliga önskan är bedräglig och vill invagga till en möjlighet att kyrkan trots allt skulle kunna ha ett uns av oskyldighet i denna makabra tragedi. Dessa tankar liknar dem som menar att Förintelsen inte existerat.

Den skyldige påven med det oskyldiga namnet Innocentius VIII gav ut bullan som Krämer använde sig av. Och ingen påve försökte heller stoppa Häxhammaren under århundraden. Så varför är bullan inkluderad i varenda utgåva av Häxhammaren? Ja, därför att det helt enkelt var kyrkans och påvens absoluta mening, att häxor skulle jagas, dömas och brännas – det är den andra delen av bullan.

Påvebullan nämner ingenting om Häxhammaren, eftersom handboken kom tre år efter påvens bulla. Krämer hade bara varit lydig och

gjort det som krävdes av honom. Bullan var väldigt användbar, och visade att Vatikanen inte var emot Häxhammaren eftersom de aldrig försökte bekämpa häxjakten.

Forskarna som vill mildra Vatikanens ansvar menar att det finns en möjlighet att bokens framgång inte hade något med påvens bulla och godkännande att göra. I stället skyller de på att det är "mästermanipulatören Heinrich Krämer, som varit besatt av att tysta sina kritiker och ändra synen på häxor."

Det fanns säkert många kritiker, men även de tystades under händelserna gång, men av vilka? Heinrich Krämer skulle väl inte själv ha klarat att av allt detta. Inte heller en förmodad pöbel. Det var nämligen bland vanligt enkelt folk som häxjakten riktade in sig på. Nej, det var fråga om en avancerad organiserad brottslighet, med den tidens samhälleliga resurser. En jämförelse med nazismens antisemitiska utrotningsparanoia är det mest relevanta.

Några tvivlande forskares försåtlighet försöker ge slingrande bortförklaringar om vad som egentligen hände. De skyller nämligen helt på Heinrich Krämer, eftersom det var han som gav ut handboken och inte påven – men det var alltså tre år efter bullan. Att det var påven Innocentius VIII:s bulla, *Summis desiderantes affectibus*, som till sitt innehåll helt lade grunden till handboken är ett fullkomligt faktum.

Häxhammarens betydelse ligger till viss del i möjligheten med den kvantitativa spridning beroende på den nya effektiva boktryckarkonsten. Heinrich Krämer stoppades aldrig någonsin av kyrkan och fortsatte livet ut med att jaga häxor.

Före häxhammaren. Vatikanens inkvisitionsdomstol hade fortfarande stort inflytande år 1485, även om regionala furstar och kungar tagit över en del av de polisiära rättsväsendena. I den Österrikiska staden Innsbruck stod 48 kvinnor och 2 män anklagade för magi eller trolldom.

Brottsanklagelserna gällde att män hade förhäxats. Den som fick bära största skuld var en kvinna. Och förhördomaren var Heinrich Krämer. Hans förhör domineras ingående kring sexualiteten, och frågornas intimitet handlar om hennes personliga sexhandlingar, begångna under djävulskt inflytande. Förhördomaren envisades med att det handlade om promiskuitet utförd med hennes häxkrafter.

Kring förhörprotokollen har vissa analyser av i dag gjort gällande att det handlade om förhördomarens sadistiska perversioner.

En lokal domare, som deltog i processen, blev upprörd över förhørsdomarens intrikata frågor, och anklagade istället förhørsdomaren för ett oerhört beteende. Han krävde att anklagelserna skulle upphävas, vilket också gjordes. Förhöret blev ett personligt nederlag för Heinrich Krämer. Detta trots hans trogna efterföljelse av påvens bulla, vilket han utförde i namnet av präst och ämbetsman. Bullan hade offentliggjorts redan år 1483.

Enligt Dr. Johannes Dillinger, Oxford Brooks University, "måste Krämer ha varit väldigt arg och frustrerad. Han hade misslyckats som häxjägare." Och Dillinger menade att "detta kom att orsaka en mans hämnd som gjordes till ett kall."

Så var det säkert, men det förändrar naturligtvis ingenting om den grundläggande ansvarsfrågan. Krämer gjorde lydigt vad påvens bulla kungjorde. De flesta forskare anser bullan vara Häxhammarens viktigaste stöd – det är också katolska kyrkans ståndpunkt.

En påvlig bulla är ett officiellt dokument undertecknat av påven, och som gör texten till officiell kyrkodoktrin för kyrkans alla medlemmar. Och denna bulla anses tillhöra kyrkohistoriens mest notoriska bullor.

Heinrich Krämers erfarenhet. Under året 1486 i Innsbruck, arbetar Heinrich Krämer med sin handbok. Boken är grundad på påvens bulla, men också med sina egna erfarenheter av häxjakt. Det han vill skapa är en handbok för massspridning, för att göra sin och kyrkans sak till en allmän samhälllig plikt. Och med den avsikten lyckas han.

I boken bevisas, enligt honom själv, att häxor verkligen existerar och att de är pest och pina för samhället. Han beskriver i detalj om häxeriernas fasa. Det handlar om klärvoajans, magi, trollformler för dödliga sjukdomar, barnoffer, frammanande av naturkatastrofer, drickande av blod. Det handlar också om häxor flygande till möten med demoniska älskare. Det tycks vara sexualiteten som psykologiskt ligger till grund för denne munks mörka inre.

I handboken lämnar Krämer också exempel från sin egen häxjakt. En sensationell rättegång utgör nämligen hans främsta erfarenhet. Den ägde rum före förödmjukelsen i Innsbruck. Han bedömer själv att det var det perfekta exemplet på häxjakt, av ett häxeriåtal med dödlig utgång. Utgångspunkten för denna rättegång började 1484, i Ravensburg i Tyskland. Händelsen gällde en hagelstorm som hade varit förödande för regionens jordbruk. Krämer misstänkte att det rörde sig om häxeri.

Åtta kvinnor står anklagade inför en lokal domstol, med förhørsdomaren Heinrich Krämer som ledare. I domstolen står en strappado – en tortyransordning. Offren hängs upp i handlederna bakom ryggen och hänger tills armarna går ur led.

Enligt Krämer erkände två kvinnor sina demoniska häxerier som orsakade hagelstormen. Heinrich Krämer beordrar domstolen att döma kvinnorna till att brännas på bål. Krämer såg denna rättegång som en stor framgång. Domstolen gjorde precis vad han befallt dem att göra.

I handboken beskriver han rättegången på sitt speciella sätt. Det är en detaljerad skildring, skriven av honom själv: "I staden Ravensburg brändes två kvinnor till aska." "De förorsakade mycket skada i Djävulens händer."

Krämer och Sprenger var aldrig ensamma med att utföra sådana ruskigheter. Han och väldigt många med honom hade en påvlig bulla som rättfärdigade deras nitiska handlingar.

Heinrich Krämers medförfattare hette Jacob Sprenger, professor från Kölns prestigefyllda universitet vid den tiden. Kring denne persons delaktighet har det bland forskare gjorts försök att förringa hans delaktighet i häxprocesserna. Samma forskare som försökte förringa påvens delaktighet. "Jacob Sprenger var nämligen en av de dominikanska munkarnas högsta ledare i Tyskland.

Det var dominikanerna som utgjort ledningen av Inkquisitionen och dess förhørsledare. Vissa experter anser att Sprenger enbart skrev bokens förord. Andra anser att han var litterär rådgivare. Ytterligare andra tror att han inte hade något med boken att göra, utan att Krämer förfalskat Sprengers namn."

Dessa försåtliga uttalanden från en forskargrupp, är inte särskilt övertygande. Krämer var inte på något sätt och vis isolerad figur i dessa omfattande handlingar. Det visar bland annat de olika domstolsprotokollen från olika delar av Europa. Det är många av kyrkliga personer inblandade.

Många forskare är däremot eniga om att Heinrich Krämer var den dominerande författaren till just Häxhammaren.

I en rättegång långt efter Ravensburg, i Wiesenstein, blir kvinnor torterade. Förhørsdomare som konsulterar Häxhammaren vet att det är det bästa sättet att få häxor att erkänna. "Om personen inte erkänner sanningen, så förhör man vederbörande i en eller två dagar till under tortyr."

Tortyr får dem att namnge medbrotslingar. De vet att de har med-

brottslingar, för de är delar av en konspiration. Bland de värsta redskapen är en huvudborrande skullkrossare, strappadon och handkro sande tänger kända som tumskruvar.

Wiesensreig-rättegångarna varar i flera månader. Fler än 60 kvinnor erkänner och blir brända på bål. Och det var många som fick genomlida samma rättegångar.

Häxhammarens innehåll. Malleus Maleficarum, eller Häxhammaren, består av 256 sidor med tätt sammanpackad latinsk text – skriven 1486. En handbok om hur man uppspårar, förhör, torterar och dömer häxor. Den spreds till kyrkor, myndighetspersoner, prästerskap, universitet och bibliotek. Häxhammaren spreds som en löpeld. Det är utan tvivel det mest omfattande försöket att bevisa att häxor finns på riktigt, och därför måste häxor avrättas.

Innehållet handlar om maktfullkomlighet för att kväsa uppstudsighet och hålla folk i herrans tukt och förmaningar. Avsikten med handboken var att den skulle skola häxjägare, och för att användas. Boken fick en katastrofal spridning och årtlydnad.

Häxhammaren sprids runtom i Europa som en pesthärd, och når Nya världen under tidigt 1600-tal. Boken uppfann inte häxjakten. Europas första stora häxjakter ägde rum långt före bokens tillkomst. Redan under första århundradet fanns det en rad propagandamakare som skrev nedsättande om kvinnornas betydelse och om deras sexualitet med mera.

Dilemmat med häxhammaren var att häxeri inte verkade logiskt. Det var en aspekt som även gällde under tiden som häxjakten förekom. Men att sätta sig emot behandlingen av häxor medförde straff, ja till och med dödsstraff. De som tvivlade på häxerier och som gjorde motstånd, blev med tiden själva dömda, torterade och avrättade. Andra som tvivlade på häxerier höll sig undan och tystnade.

Det är inte speciellt långsökt att göra en jämförelse med nazism. Häxhammarens innehåll gällde grumliga föreställningar om att Gud låter Satan verka på Jorden, och som gav kvinnor övernaturliga krafter.

Denna osannolikhet försöker handboken förklara. Varför gör Gud det här? Och handbokens författare försöker bevisa att häxor existerar.

”Häxologins vetenskaplighet” förklaras i tre delar:

Del 1: En filosofisk argumentation för att häxor existerar.

Del 2: En guide för prästerskapet i hur man känner igen häxeri i sitt eget samhälle.

Del 3: den mest ökända av dem alla: En praktisk handbok i anklagande, åtalande och dömande av häxor till döden. Dessutom fanns påvens bulla med, avsedd som rättfärdigande och stöd för bokens ändamål.

Forskare menar att Krämer inte kan ha haft någon aning om hur verkningsfull Häxhammaren i tre delar skulle bli. Den bidrog så småningom i mördandet av kanske hundratusentals kvinnor. Den officiella siffran ligger på 60 000 mördade kvinnor, på grund av Häxhammaren. Det är vad som kommit fram av förhørs- och rättegångsprotokoll.

Under hela medeltiden, och fram till i dag, kan många protokoll ha gått förlorade på grund olika orsaker, som krig, bränder eller av medveten förstörelse. Av den anledningen kan dödssiffran vara avsevärt högre.

Häxjakt, eller liknande förföljelser finns det belägg på redan före den mörka medeltiden. Vi vet att kristna martyrer under romerska kejsarimperiet blev brända till döds. Denna förnedring fortsatte under det Tyskromerska Riket och fram till upplysningstiden i många länder.

Europas första vidsträckta häxmani utbryter i mitten av 1300-talet, ett århundrade före Häxhammaren. När häxjakten sprids, förändrades den. Det som började som ett försök att stoppa hedniskt utövande av magi, blir till ett betydligt farligare hat. Häxor beskylls från att vara hedningar till att bli sataniska kättare.

När Häxhammaren kommer ut 1486, råder det stor oenighet om hur häxorna får sina krafter. Ända tills boken kom var folk oeniga, till och med de som trodde på häxor, enligt professor Hans Broedel, University of North Dakota.

Boken har svaren. Boken har ett skrämmande svar på hur satan korrumpierar människor. Satan gör människor till medbrottslingar, och väl lustiga kvinnor är extra utsatta. "Deras köttsliga lustar är omätliga. Därför förlustar de sig med demoner".

Häxhammaren är den handbok som söker ge de mest systematiska bevisen, för att de här medbrottslingarna nästan alltid är kvinnor. Titeln *Malleus Maleficarum* identifierar häxor som kvinnor. Heinrich Krämer säger att han refererar till kvinnliga häxor och inte manliga häxor.

På frågan om varför häxor bör fruktas och utrotas ger boken ett skrämmande svar. Häxor är ett tecken på domedagen, "Dagen före domedagen kommer alla att skickas ned till helvetet." Heinrich Krämer knyter an till djävulsdyrkan och en fruktan för domedagen. Gud är så vredgad över häxeriets heresi att han låter Satan hjälpa häxor med sitt

utövande. Till slut låter han jorden gå under, och det kommer att ske inom kort.

Medförfattaren Jacob Sprenger, var en högt respekterad professor i Köln. Sprenger och Krämer ber universitet om skriftligt godkännande för Häxhammaren. Sprengers auktoritet gör uppgiften enkel, och flera lärda skriver under.

Vissa forskare antyder att Krämer kom ensam och krävde stöd av universitet, men fick inget stöd. De antyder också att Krämer skulle ha förfalskat underskrifter för att sedan trycka handboken. Medan andra specialiserade forskare är avvisande och undrar om Krämer skulle ha vågat göra något sådant?

Ovanstående antydningar är säkert försåtliga önsknings för att minimera kyrkans ansvar över en verklighet som är komplicerad och svår att bara kunna borstas bort. Verkligheten har bitit sig fast.

I dag håller olika forskningsgrupper på med att studera, vad som godkändes och av vilka, i allt det som hände på universitetet i Köln under denna mörka medeltid.

I Tysklands historiska museum letar dr Dillinger och dr Schnyder efter tecken på förfalskning. I Washington DC ska dr Hans Broedel och dr Christopher Mackay inspektera godkännandet, i en av bokens få första utgåvor i USA, daterad år 1487.

Om händelserna i Köln visar sig ha varit förfalskningar av Heinrich Krämer, då skulle man kunna tänka sig att Kölns universitet och professor Jakob Sprenger kan bedömas vara fria från förbrytelserna, och därmed även kyrkan. Det skulle kunna vara så.

Men det skulle kunna vara ett försök för en avledande möjlighet att rentvå en kyrka som forskarna själva värnar. Det kan se så ut. Det forskarna bearbetar är förfarandet med godkännandet som består av två delar. Den första delen är en konkret recension signerad av fyra akademiker och bevittnad av en notarie.

Den andra delen är ett vagt godkännande av häxjakt, signerad av åtta akademiker. Under de här signeringarna var inte notarien närvarande. Notarien som var ansvarig erkänner att han inte var närvarande när del två signerades, vilket anses vara lite märkligt.

Andra bevis däremot ifrågasätter signaturernas giltighet. Minst två personer som signerat den, hävdade senare att de inte hade signerat.

Det skulle enligt forskarna kunna tyda på att det här kan vara förfalskat. "Även om underskriften är äkta, kan skenet ändå bedra." En av herrarna, Andreas, erkänner att han gav boken sitt stöd efter bara en

hastig titt på den. Han hade inte läst dokumentet noga.

Jag misstänker att ovanstående förfarande kan vara en himla soppa av försåtlig geggamoja, och som inte gynnar vare sig historia, teologi eller sanningen. Som tur är finns det forskargrupper som ser med andra ögon och med en mer realistisk inriktning.

Professor Jakob Sprenger var nämligen en av de högsta ledarna för dominikanerorden, den munkorden som varit inkquisitionens görare.

Inga instanser inom kyrkan sökte rentvå sig, eller försökte stoppa häxjakten under medeltiden. Att i dag försöka minimera ansvaret för kyrkans ansvar är varken trovärdigt eller moraliskt godtagbart. Häxhammarens godkännande av universitetet i Köln finns tryckt i handbokens alla exemplar och upplagor, i stort sett.

Ingen läsare hade anledning att betvivla ett så mäktigt godkännande. Godkännandet bidrog till att göra Häxhammaren till det fenomen som det blev.

Häxhammaren kunde ha glömts. Häxhammarens monstruösa vapen kunde ha glömts bort, om den inte sammanföll med en världsomvälvande uppfinning – tryckpressen. Det anser några forskare. Det kan vara en sanning med modifikationer. Efter att Gutenberg konstruerat tryckpressen 1454 kunde författare sprida kunskap vitt och brett. Men knappast av vem som helst. Bland vissa forskare menar de att först när tryckpressen fanns kunde vem som helst skriva, trycka, sälja och ge ut en bok och influera folkopinionen i massiv skala.

Detta är knappast sant! Inkquisitionen fanns ännu kvar vid den tiden, kanske med ett mindre inflytande under andra hälften av 1400-talet. Men när det rörde sig om en så kontroversiell händelse som en bok av Häxhammarens omfattning var det ingenting som kunde smusslas undan i något slags hemlighetsmakeri. Dessutom med påvens bulla som efterskrift.

Allt som skrevs bevakades minutiöst, i synnerhet en bok som kunde spridas i massupplagor. Utan samtycke av kyrkan, feodalherrar och kungamakten vore det en omöjlighet. De undersökte allt, och forskade i allt som skrevs, och de letade frenetisk efter bevis, och de hade stor erfarenhet av polisiär underrättelsetjänst sedan 1200-talet.

Ansvarsfrågan är av betydelse med tanke på vad som gjordes av dem som hade makten över kyrkan, och i försöken att minimera ansvaret. Dessa frågor kan liknas vid den "slutliga lösningen" som beslutades i Wansee i Tyskland på 1940-talet, på uppdrag av Hitlers direktiv,

vilket i sin tur kan jämföras med påvens bulla. Så är det! Under 1500-talet får handboken sin största spridning och sitt största inflytande över Europas folk. Hela Europa var en oroshärd i krig och söndring.

Inbördes stridigheter drabbade den Katolska kyrkan, samtidigt som den protestantiska reformationen tog sin början. Det såg ut som conflagratio, eller ragnarök. Satans inflytande växte i Europa, och om ingen gjorde något åt det, skulle världen gå under. Så kunde oroliga tankar formuleras.

Psykologiska perspektiv. Något utmärkande i Hæxhammaren handlar om kvinnan och sexualiteten. I boken är kvinnornas begär häftiga. Kvinnor försöker att förföra och bedriva hor med demoner.

Enligt boken är kvinnliga begär viktigt för Satan. "Trollkvinnor på rygg, nakna över naveln. Lemmarna är i position för den smutsiga handlingen." "De är långt mer känsloladdade än män och kan inte behärska sig. Män däremot räcker inte till och har inte samma begär."

Det skriver en man som är präst och munk i celibat, och som aldrig varit med en kvinna. Krämer skriver att kvinnor kontrolleras av Satan, och det gör vikten vid sexualiteten så förhärskande.

När det gäller häxeriernas psykologi, är forskarna eniga om att Hæxhammaren, genom att göra tvivel till lagbrott, bidrog till att skapa en monstruös institution bestående av kvinnohat, paranoia och rädsla.

Den romerska kyrkans kvinnosyn har sitt arv exempelfierat i synen på kvinnliga präster. Det är ett arv i släktskap med Hæxhammaren. Samma sak med föraktet mot homosexuella människor, det är häxerivärderingar som ännu inte tvättats i den bedrövliga världsvida kyrkan.

Krämer säger i boken att: "Vi lever i kvinnornas tidsålder. Kvinnors lustar och köttslighet sprider perversion överallt." För Krämer är tidens kvinnodominans skrämmande och något som måste stoppas. Men boken avslöjar en mans nakna själ, en som inte förstått någonting om vad Jesus berättat för människorna. Heinrich Krämer föddes av den romerska kyrkan, och med den dog han.

Bokens sexfixering har undersökts av många forskare som berättar en hel del om brev skrivna av Krämer. Breven handlar om det som hände kring rättegången i Innsbruck. Och det var när han drev anklagelserna om konspirationer och djävulska häxor med kvinnlig sexualitet, alltför ingående, som många reagerade.

Han menade att: "Det är typiskt uppförande för häxor. Därför bör man studera kvinnans bakgrund när hon ställs inför rätta."

Breven som skickades mellan biskopen, myndigheterna och Krämer avslöjar en alarmerande bild av Heinrich Krämer, Institoris. Hans uppförande är stötande. Han uttryckte sig i skarpa ordalag och hunsade den anklagade. Efter rättegången blir hans uppförande ännu anstötligare.

Han stannar i Innsbruck och förföljer anklagade kvinnor. Biskopen skickar honom arga brev, där han blir ombedd att ge sig av. I ett av breven varnar biskopen Krämer för att de anklagades äkta män kan utsätta honom för våldshandlingar. Biskopen menade att han var en galning.

Forskare liknar boken vid de rasistiska lögnerna i Adolf Hitlers Mein Kampf. Ju mer skandalösa fördomarna är, desto lättare att övertyga folk.

Vid 1600-talets början hade bokens inflytande spridit sig ytterligare. Hysterin runt häxjakt når den engelsktalande världen. I några av tidernas mest berömda häxrättegångar sätter bokens idéer ett av sina sista, outplånliga spår.

Rättegången i massachusetts. I Salem-regionen i Massachusetts gick rykten om våldsamma häxerier, och mynnar ut till ohyggliga anklagelser. Det handlade om rättegångsprotokoll om getter som dör eller barn som blir sjuka, det var grunden för anklagelser om häxeri.

Några invånare av betydelse gör det oväntade och vänder sig mot anklagelserna. De ifrågasätter de orättfärdiga anklagelserna och häxjakten över huvudtaget. De åtalas och döms själva till straff, som medlöpare till häxorna.

Alla som uttryckte tvivel eller försvarade de anklagade misstänktes som medskyldiga. Åtskilliga blir hängda. Att inte tro på häxerier var detsamma som kätteri. Ifrågasättande av häxors verklighet var detsamma som medskyldighet. Folk tvingades att namnge sina grannar för häxerier, för att inte själva bli anklagade.

Snart börjar anklagelser mot högt respekterade kvinnor misstänkta för att ha varit närvarande vid djävulsdyrkan. Så småningom, i både i Europa och i Amerika anklagas kvinnor från överklassen, och det blir av avgörande betydelse för början till slutet på häxjakten.

När rättegångarna tog slut, mot slutet av 1700-talet, fastslås antalet avrättade häxor till någonstans mellan 40 000 och 60 000, enligt domstolsprotokoll.

Den organiserade förföljelsen. Inkquisitionen, en romersk katolsk specialdomstol från början av 1200-talet, med uppdrag att uppspåra, förhöra, bevisa och straffa alla dem med åsikter av annan trosuppfattning. Det vill säga alla som inte underordnade sig den romerska kyrkans lära. De straffades med prygel, tortyr eller med avrättning på bål. De som direkt erkände sig skyldiga, kunde få strafflindring.

Det var bland dominikanerna som det lämpliga tjänstemannaurvalet gjordes. Denna munkorden hade viss erfarenhet av att vara först med att jaga och förfölja oliktankare i större omfattning. Dominikanerorden grundades i Spanien av prästen Dominicus (1170–1221) på uppdrag av påven Innocentius III.

Dominikanerna kom i konflikt med katharerna, som hade sina församlingar spridda runt omkring i sydvästra Europas Medelhavsområde. Dominikanerna ansåg att katharerna inte hade den rätta tron, och därför skulle de bekämpas.

Katharerna synliggjordes under början av 1000-talet. Det var en kristen och framgångsrik kyrklig organisation. Kunskap och bildning värderades högt i denna rörelse. Rörelsen liknade romerska kyrkans organisationsformer, styrda av biskopar, präster och kyrkostyrelser. Katharerna grundade korsriddarförsamlingar runt Medelhavsområdet till försvaret för överlevnad i sin utsatthet och i orostider. De medverkade aldrig i de ökända korstågen mot andra folks länder och tro.

Det särskiljande mellan katharerna och romerska kyrkan låg framförallt i katharernas dualistiska grundsyn. Denna värld är ond, medan ljusriket är gott och ska ledas av Jesu andemening. Dessutom förkastade katharerna alla sakramenten, som materialistiskt. Invigningshandlingen var istället consolamentum – tröst. I övrigt var kvinnan mera jämställd med mannen i fråga om engagemang och inflytande tillsammans med sina medbröder inom församlingarna.

Bland katharernas kyrkliga ledning fanns en kvalitativ skillnad i jämförelsen med romerska kyrkan: ledningen skulle vara föredömlig i handling och tro för medmänniskorna. De skulle inte vara materiellt rika, och skulle kunna godkännas av församlingsmedlemmarna genom allmänna församlingsval.

Katharerna var bland annat påverkade av manikeism. Även om en påverkan fanns så hade katharerna tappat väldigt mycket från manikéerna. Det fanns rester kvar efter manikeism runt hela Medelhavsområdet, och i främre och bortre Asien, vid tiden då katharerna hade sin uppkomst.

Manikéerna var pacifister och använde aldrig vapen, utan hellre civil olydnad. Katharerna utgjorde ett hot enligt den romerska kyrkan, och fick den mäktigaste av medeltidens påvar, Innocentius III, att ställa sig bakom en undersökningskommission. Uppgiften gavs till Dominicus.

Samme påve inleder den romerska kyrkans allra första korståg, och det var inom den kristna sfären, riktad mot de kristna katharerna. Påven ville inhämta all information om katharernas utbredning. I samma anda förklarade kejsar Fredrik II med en ny lagstiftning, 1224, att kättare skulle brännas på bål.

Denna lagstiftning tvingades på kejsaren. Innocentius III hade nämligen inflytande över kejsaren på grund av ett tidigare förmyndarskap. Dessa lagar togs sedan över av påven Gregorius IX, som var den första påven som använde inkvisitorer, vilka alltså hämtades från dominikanerorden.

De nya lagarna gällde plikten att ange misstänkta, bruket av tortyr, förbudet mot att anklagade fick ha försvarare, accepterandet av anonyma anklagelser, och det världsliga verkställandet av domen. Det ledde till angiverier, ryktesspridning och excesser och politiskt maktmissbruk.

Gregorius IX är mest känd för sin nit att vilja ta död på kättare, så många som möjligt. Han ville efter det att Inkquisitionen förhört och torterat offren låta dem avrättas av den världsliga makten. Detta för att kyrkan skulle slippa besudla sig, enligt påvens egenhändiga skrift *Liber extra*, en samling påvedekret.

Inkquisitionen var en överdomstol i troendefrågor och stod över alla andra domstolar, med ensamrätt att lägga sig i allt som rörde en enskild människas görande och tänkande i livet – från vaggla till grav.

I Portugal och Spanien pågick denna inkquisition under ledning av storinkvisitorer ända fram till åren 1821 och 1834.

Detta är den övertydliga uppkomsten och sambandet med den senare så kallade häxjakten.

Jesus varningar. Paulus eftersträvade hierarkisk konformism i enlighet med den då fariseiska traditionen, istället för mångfald och tolerans. Han skickade brev runt omkring till församlingarna. Många gånger var de ett slags hotfull propaganda för att göra hans sak till hela församlingens sak. "Vilka dårar ni är, ni galater! Vem har förhäxat er?"

Paulus grälar ofta med församlingarna, han kan inte alls tolerera att andra också tog sig rätten att tolka värdeläran efter Jesus.

Under den första tiden diskuterades det verkligen om vad som kunde vara Jesus rätta andemening. Det är också efter dessa diskussioner som Paulus gamla erfarenhet, som den fariseiske polisagenten och följaren av de Jesustroende, nu åter börjar göra sig gällande. Paulus skriver:

”En kvinna må lära i stillhet med all undergivenhet. Jag tillåter inte en kvinna att undervisa eller att utöva myndighet över en man, utan hålla sig i stillhet. Ty Adam blev danad först, sedan Eva. Och det var inte Adam som blev bedragen, men kvinnan blev grundligt bedragen och råkade i överträdelse.”

Från den uppenbarelse Paulus hade på vägen till Damaskus antar han nu en ny inställning, hans ånger börjar nu sakta avklinga. Paulus kommer nu att välja den breda vägen i stället för den smala vägen.

Den breda vägen är maktspråkets väg som Paulus återgår till. Han är skolad och kunnig inom retorikens område, och han predikar nu öppet de fariseiska värderingarna. Han döljer det inte på något sätt. Han använder samma argument mot sina kontrahenter, så som en gång fariséerna gjorde mot Jesus. Vilken otrolig besvikelse för alla Jesustroga.

Paulus blandar nu in ännu mera av sina egna åsikter, som är allt annat än intentionerna från det Jesus lärde ut.

Paulus erkänner dock att det är hans egna synpunkter som saluförs, enligt följande: ”Jag har ingen befallning från Herren, men jag ger min mening till känna såsom en som har fått barmhärtighet sig visad av Herren till att vara trogen.”

Ovanstående Paulusord borde kunna övertyga fundamentalister om att allt som står skrivet i Bibeln inte är Guds ord! Men dessa fundamentalister väljer i stället innehåll som motsvarar deras egna värderingar. Och detta går inte ihop med Jesus. Paulus uppmanar församlingarna att de skall efterlikna honom, precis så som han efterliknar Jesus, vilket han inte alls gör. Han agerar nu åter som vissa fariséer, dem som inte Jesus kunde acceptera.

Och Paulus fortsätter: ”Bli mina efterliknare, såsom också jag är i Kristi. Nu berömmar jag er, därför att ni i allting kommer ihåg mig och håller fast vid traditionerna (fariséernas) som jag har låtit dem gå vidare till er. Men jag vill att ni skall veta att varje mans huvud är Kristus, och en kvinnas huvud är mannen, och Kristi huvud är Gud. Varje man som ber profeterna med något på huvudet drar skam över sitt huvud, men varje kvinna som ber eller profeterar med huvudet obetäckt drar skam över sitt huvud, ty det är ett och detsamma som

vore hon en kvinna med rakat huvud. Ty om en kvinna inte täcker sig, så må hon också bli klippt; men om det är till skam för en kvinna att vara klippt eller rakad, så må hon täcka sig. Ty en man bör inte ha huvudet täckt, eftersom han är Guds avbild och härlighet; men kvinnan är mannens härlighet. Mannen är nämligen inte av kvinnan, utan kvinnan av mannen; och vad mera är: mannen skapades inte för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull. Därför bör kvinnan ha ett tecken på myndighet på sitt huvud för änglarnas skull. Dessutom: i förbindelse med Herren är varken kvinnan utan mannen eller mannen utan kvinnan. Ty alldeles som kvinnan är av mannen, så är också mannen genom kvinnan; men allting är av Gud. Döm för er egen del: Är det passande för en kvinna att obetäckt be till Gud? Lär er inte naturen själv om en man har långt hår, är det en vanära för honom; men om en kvinna har långt hår, är det en ära för henne?"

Paulus skapar nu en hotande rörelse mot kvinnorna. Hans egentillverkade kvasilogik är helt i strid mot Jesusintentionen. Dessutom är ju den allmänna uppfattningen att Jesus själv bar långt hår, vilket inte alls varit stötande.

Romarna var korthåriga, som militärer, likaså Paulus, som var romersk medborgare. Judarna var ofta långhåriga med stiliga skruvlockar, som vi kan se än i dag. Som kuriosas kan man på vissa museer se målningar med Paulus i ovanligt långt hår, antagligen konstnärens ironiska konstnärshandling.

Följande citat gör inte kvinnans ställning ljusare: "Såsom i de heligas alla församlingar må kvinnorna tala i församlingarna, för det är inte tillåtet för dem att tala, utan låt dem underordna sig, precis som Lagen säger. Så om det är något de vill veta, låt dem då fråga sina egna män hemma, för det är till skam för en kvinna att tala i en församling." "Slavar må underordna sig sina ägare i allting och behaga dem väl, i det de inte säger emot."

Många som kallade sig kristna blev med tiden föga bättre än de fariséer, de som misstrodde Jesus. Och detta är vad de fått lära sig av Paulus, och han säger: "Jag är ju den ringaste av apostlarna, och jag är inte god nog att kallas apostel, eftersom jag har förföljt Guds församling. Men genom Guds oförtjänta omtanke är jag vad jag är. Och hans oförtjänta omtanke gentemot mig visade sig inte vara förgäves, utan jag har mödat mig mer än de alla, men ändå inte jag utan Guds oförtjänta omtanke som är med mig. Men vare sig det är jag eller de, så predikar vi, och ni har trott."

Ingenting blir fördolt om man söker. Allt kommer upp till ytan och avslöjas. Men trots det uppenbara har hans åsikter omhuldats. Varför?

Det är hög tid med en uppgörelse! Fegheten får inte stå i vägen för Jesus sanna ord!

En man som absolut inte ville finna sig i att kvinnor andades fritt, och som fick Paulus att blekna i fråga om förakt mot kvinnans jämställdhet var romaren med namnet Tertullianus. Han blev kristen år 197. Han angrep kvinnorna med oerhörda anklagelser och skymfande utfall. Han beskyllde kvinnan för att vara djävulens inkörsport, att det är kvinnan som visar vägen till det förbjudna äppelträdet, det är kvinnan som är den första som bryter mot den gudomliga lagen, och så vidare. Han skyller även på kvinnan för Jesus död. Han citerar ideligen Paulus fördomar mot kvinnorna, och han lyckas övertyga veliga, kraftlösa och hunsade människor.

Men vad är det då som orsakar Tertullianus hätska utfall? Han skriver så här: "För hur trovärdigt skulle det verka, om Paulus som inte tillåter en kvinna att lära sig alltför mycket, skulle ge en kvinna makt att predika och döpa? Låt dem tiga och istället fråga sina män i sina hem."

Det råder här ingen tvekan om att kvinnorna vid denna tid agerade i församlingarna. Sådana här indicier finns det mycket av och som växer till bevis, enligt forskningen.

Tertullianus kom att tillhöra romerska kyrkans kyrkofäder. Han angriper alla dem som inte inbegriper Paulus åskådning angående kvinnans roll. I dessa sammanhang börjar en övergång av successionsordningen sakta men säkert från Jesusrörelsens värderingar till anhängarna av Paulus värderingar. Och det nya Rom ser möjligheterna av att kunna styra över Jesusrörelsen i nya fåror. Jesusrörelsen håller nämligen på att bli en massrörelse.

Häxjaktens rötter i modern tid. Motståndet mot kvinnliga präster är resterna av den mörka medeltidens häxjakt, som inte vill släppa greppet. Albert Speer, en av koryféerna i Hitlers regering under 1940-talet, berättar i sina minnesböcker om Heinrich Himmler och hans SS.

Himmler var som besatt av en romantisk syn på Inkquisitionen. Han tog till sig allt om denna rörelse, och härmade den minutiöst. De svarta uniformerna med dödskallemärken, efter den dominikanska svarta doken, och den skrämmande stora luvan.

Dödskallar fanns som symboliska dekorationer som påminnelse och varning för döden i en hel del kyrkor. Men det som Himmler framfö-

rallt gladde sig över var Inkquisitionens uppdrag att uppsåra, förhöra, bevisa och beivra alla dem som handlade med annan politisk uppfattning. Och de som inte underordnade sig makten straffades. Himmler ville även låta SS likna den katolska augustinerregeln, det vill säga en sluten SS-orden med stram, hierarkisk troendemystik, i lydnad och föredömlighet.

Det var naturligtvis stor skillnad på Augustinus klosterregel och det som utövades av nazism. Men vissa likheter fanns trots allt. I Sydtyskland hade Himmler låtit renovera en gammal medeltida borg högt uppe på ett berg, som medelpunkt för SS-orden. I borgen fanns något som liknar Kung Arthurs riddarsal för SS-ordens allra högsta dignitärer.

I samma region som Heinrich Himmler residerade, hade tidigare den ambitiösa kvinnohataren Heinrich Krämer verkat med sina förföljelser och mördande.

För övrigt anses SS-ledaren ha funderat över om han kunde ha varit en inkarnation efter en tidigare medeltida kung från samma region med namnet kung Heinrich.

Sådana sökare har det funnits alltför många av under solens gång. Och de gjorde mycket skada i onskans tjänst.

Profeten Jesus

Enligt Jesus följeslagare

I sökandet efter förståelsen över livets mening, har människans bidrag formulerats i både heliga skrifter och vetenskaplig forskning. På så sätt försåg världsreligionerna civilisationsutvecklingen med ett kvalitativt innehåll, men också med bidraget av en värdegemenskap – om än inte alltid så kärleksfullt. Uppfattningarna har varit delade om hur dessa skrifers sanningshalt och legitimitet ska tolkas och värderas. Antingen erhöles ordens och skrifternas innehåll direkt av Gud, som inspirationer, och tolkades av lyhörda personer. Allt i försöken till skapandet av trovärdiga berättelser. Eller så är det hela bara påhittat, vilket många tror – men det gör inte en majoritet av planetens människor.

Andemeningen. Jesus säger: "Jahve har lagt orden i min mun", vilket var inspirationer från Gud. Jesus uppmanade oss att efterlikna honom i ansträngningarna för att hitta det meningsfulla livet, genom att modigt våga ta den obekväma vägen, med att söka sanningen för en större och ljusare verklighet – det som gäller uppståndelsen – Jesus kärnbudskap. Jesus uppmanade aldrig till verklighetsflykt, tvärtom, han mandede för den annorlunda flykten till verkligheten.

Världsreligionernas innehåll har i de grundläggande värderingarna en påfallande samsyn och värdelära. Det gäller främst humanitetstanken kring kärlek och rättvisa, något slags ändamålsenlig universallag.

Tolkningarnas motsättningar blev allra störst inom respektive världsreligion – ett fenomen som skulle kunna ha sin ändamålsenliga betydelse. Och den betydelsen handlar om den dialektiska utvecklingsmotorn för tillblivelsen. Allt kan ifrågasättas och prövas, istället för ett okritiskt bifall av en oföränderlig fördumning.

Det har inte varit lätt att vara människa. Men människans prövningar kan i bästa fall få henne att växa. Och i perspektivet av var och ens tillblivelse, visar sig livets fullödiga mening inför möjligheten till en personlig uppståndelse. Uppståndelsen är antagligen det allra svåraste för

det sekulära samhället att kunna acceptera. För all del, det är det även för många troende människor också.

Uppståndelsen är det centrala i Jesu förkunnelse. Allt det Jesus predikade om, leder till kärnans orsakssammanhang för en personlig uppståndelsen. Det handlar om var och ens förhållningssätt i detta liv, inför denna möjlighet.

Förhållningssättet till Jesusbegreppets uppståndelse bör ses som en möjlighet, mer än av en sekulär förklaringsgrund, eftersom det handlar om visdomens höjdpunkter, länkat med tankens kvantfysikaliska realiteter. Skrifternas betydelse inom religionerna fick ofta mångfaldiga tolkningar, i något som kan beskrivas som motsättningar, men som med tiden kan resultera i konsensus – en utvecklingsprocess för ett högre medvetande kring livets mening.

Nu handlar inte detta på något sätt om ett "elitistiskt högre medvetande" – inte alls. Det handlar mer om den lyhörda fingertoppskänsligheten för våra medmänniskors grundläggande behov – medkänslan genom kärlek och rättvisa.

Förutsättningarna, bortom tolkningsrätten, krävde därför en allmän frihetlig andning – frihetsandan – bara för tillblivelsens och mångfaldens alla möjligheter. Medan däremot maktens företrädare krävde konformism och rättning i leden. Tron, enligt makten, skulle inte ifrågasättas, utan underställas. Gud blev vad makten bestämt, vilket alltså är ett hån och kränkning mot både Gud och människorna. Underkastelse minerar den fria tanken och livets meningsfullhet.

Makten var givetvis ett hån mot Gud och människorna. Därför att makten under solens gång gjorde de egna intressena till ersättning för den personliga Gudstron. Istället gjordes konformistiska tolkningar till påtvingade sanningar. Eller så gjordes exegetiska tillrättalägganden, för att mörka ursprungskällornas andemening.

Förståelsen och toleransen för olika skrifter har säkert heller inte varit någon lätt sak att ta ställning till. Därför är känslan för demokrati och tolerans en av hörnstenarna för möjligheterna att kunna finna största möjliga sanningskunskap, om bland annat alla de skrifter som förbjöds och brändes.

Det lär ha hittas omkring 30 läsbara evangelier, och åtskilliga fragment av olika skrifter, som alla är ett arv efter Jesus – och med ett samband med Jesus. Det finns även referenser till betydligt fler titlar, men som ännu inte har hittats. Förmodligen finns inte dessa skrifter kvar efter det att de brändes upp.

Kyrkofadern Irenaeus skrev i ett brev omkring år 180 att han själv, under sin tid, innehade några hundratals evangelietexter. Men, det var främst han som frenetiskt sökte förstöra alla Jesuskrifter överallt där han kom åt.

Denna skrift om Profeten Jesus är däremot ett försök att belysa vår tids värderingar kring våra förfäders engagemang för att sprida Evangelium. Om skrifterna gynnar eller missgynnar diverse trosriktningar av idag är inte den primära frågan. Jesus konsekventa uttalanden om sanningen, vägen och livet är däremot det relevanta.

Grundbulten är enligt min mening den fria viljan, med en stor portion glädje och nyfikenhet i sökandet efter det som åter kan komma till kännedom. Nya perspektiv kan uppkomma i ljuset, som upplyser oss om allt det som ligger bakom och framför oss.

Allt som dolts och mörkats kan åter bli synbar kännedom. Men sökandet ska aldrig leda till ett fundamentalistisk odlande av gångna tiders frågor och svar. Framtiden tillhör den sökande människan, som stiger in genom den öppna dörren för livet.

"Gud utgjuter sin ande över människorna. Era söner och döttrar skall profetera, unga och gamla skall se syner och ha drömmar. Över Gudstjänarna skall i de dagarna andens kraft utgjutas, och de skall profetera. Gud låter sällsamma ting visa sig och tecken på jorden av blod och eld, och moln av rök. Solen skall vändas i mörker, och månen i blod, innan Guds stora och strålande dag kommer. Men var och en som åkallar Guds namn skall räddas",

Profeten Joel, citerad av Petrus, enligt Apostlagärningarna.

"Många saker har Jesus sagt och gjort, och om de någonsin blir nedskrivna eller skildrade, tror jag inte att världen skulle rymma de skrift-rullar som då måste skrivas."

Uttalat av Petrus enligt Johannesevangeliet

"Gå ut och gör alla människor till lärjungar!"

Jesus, enligt Matteusevangeliet

I Jesu andemening, hittade människorna under samtiden och därefter, övertygelsen av att efterfölja hans meningsfulla ord och gärningar. Tro-ligtvis var Jesus lärjunge Tomas den förste av alla att sprida budskapet, och hans skrift kom av många att kallas Evangelium enligt Tomas. I de

fyra kanoniska evangelietexterna hänvisades till en ursprunglig källa, den så kallade Q-källan, där de reella sammanhangen av den dåtida närvaron utgår.

Tomas var Jesus lärjunge, som först inte trodde att Jesus återuppstått, men som sedan blev övertygad. Jesus gör Tomas till sin jämlike, och den person som helt och fullt hade förstått hela Jesu andemening och glädjebudskapet till människorna.

Tomasevangeliet finns i dag, och är en trovärdig kristen urkund. Tomasevangeliet och de övriga fyra evangelieskrifterna står inte värdemässigt på något vis i motsättning till varandra – tvärtom.

Enligt Lukas spred Petrus Tomas evangelium, vilket naturligtvis är tecknet på Tomas trovärdighet i en direkt anslutning till samtida händelser med Jesus. De fem evangelierna kompletterar varandra, och gör Jesus ord och gärningar mera fullkomliga – tillsammans bildas det heliga fem.

Det var troligtvis Markion som under mitten av 100-talet introducerade begreppet evangelium – glädjebudskapet, med benämningen enbart på Lukasevangeliet. Han anses själv ha redigerat om i olika skrifter, bland annat hos Lukas texter. Förändringar kan även ha gjorts i Apostlagärningarna, därför att Markion ville tillrättalägga en del av berättelserna om Paulus, med ett tolkningsföreträdare istället för Jakob och Petrus. Dessa tillrättalägganden är knappast ett verk av Lukas.

Markion, en stormrik skeppsredare, kom med tiden att starta flera församlingar runt om i det romerska imperiet, och i dessa församlingar predikades endast Paulus texter, och i viss mån Lukas reviderade texter.

Markion, och flera andra med honom, insåg att Paulus var det redskap som kunde användas mot det framväxande hotet från Jesusintentionen. Han hävdade att det enbart var Paulus alla brev, samt en egenredigerad version av Lukas texter som skulle användas. Han avvisade även hela Gamla testamentet, romare som han var. Han menade att Paulus var fri från judisk påverkan, vilket inte alls var sant. Alla skrifter kring Jesus hade sin uppkomst helt och fullt ur judendomen.

Enligt Markion var testamentet efter Jesus detsamma som Paulus hade skrivit, och något annat behövdes inte längre. Markion uteslöts ur den då kristna kyrkan, på grund av sin fabulösa inskränkthet. Men mycket av hans värderingar finns ännu kvar i den världsvida kyrkan, vilket aldrig gynnat Jesus innerliga glädjebudskap.

Direkt i anslutning till Jesus samtid och därefter, profeterade hans

anhängare och spred glädjebudskapet, vilket alltså handlar om den möjliga uppståndelsen för var och en.

Att alla Jesusanhängarna skulle profetera och sprida budskapet hade de alltså blivit uppmanade att göra av Jesus själv, lärjungarna och senare av evangelisterna. Anhängarna gjorde antagligen allt vad de kunde förmå för att vara till lags. Och de lyckades med evangeliespridningen i det stora hela. Så föredömliga var dessa första anhängare, vilka utgjorde kärnan bland Jesus allra första anhängare.

Det var, enligt evangelisterna, omkring 120 anhängare till Jesus som omslöts av Guds andekraft. Sedan fortsatte profeterandet och missionerandet i århundraden. Egentligen borde det inte ha någon större betydelse av vem eller vilka som var först, rent principiellt, det är en bisak. Men eftersom det ändå är Jesusdomens historia, och med tanke på Jesus utsagor, kan det faktiskt vara så att de sista blir de första vem vet.

I vår tid, med yttrandefrihet i många länder, kan vi profetera och ha åsikter om Gud och Jesus, och om de heliga skrifterna. Men så är inte fallet i alla länder. Och inte heller är det möjligt inom alla trossamfund eller olika kyrkor – inte ens i Sverige. Poängen med att vara Jesusanhängare är att andas fritt!

Apokryferna. De nytestamentliga apokryferna, kom troligtvis alla till på uppmaningen från Jesus, i enlighet med citaten på sidan 395 av Petrus och Jesus. Det troliga är att Tomasevangeliet är den allra första nedskrivna Jesusberättelsen. Och därefter, fram till början av 200-talet skrevs många hundratals, troligtvis tusentals skrifter i Jesu anda och efterföljelse.

Det litterära innehållet handlade framförallt om glädjebudskapet och anknytningarna till Jesu värdelära, i enlighet med de allra första berättelserna (agrafa) och de skrivna evangelieskrifterna. Mycket av berättelserna grundades på den tidens muntliga traditioner, vilka nu medvetet skulle skrivas ned och manifesteras, för att säkerställas och spridas. Det handlade om den samtida vittnesbörden av dem som varit Jesus nära – fökjeslagarna och efterföljarna.

Evangelium utgörs i första hand av de fyra kanoniska skrifterna Marcus, Matteus, Lukas och Johannes. Men även de apokryfiska skrifterna, som alla tillsammans utgjorde spridningen av Jesu glädjebudskap enligt Jesus vilja. Dessa så kallade apokryfer bedömdes och beslutades av synoder (kyrkliga möten) under 200–300-talen för att ha

kommit efter de fyra kanoniserade evangelierna. Den bedömningen kan delvis vara sann – men, i så fall med undantag av Tomasevangeliet.

Tomas skrift är nämligen skriven av den enda evangelisten som själv varit Jesu följeslagare under händelseförloppen. De flesta skrifterna som skrevs på uppdrag av Jesus och Petrus är förhållandevis samtida och intimt förbundna med Jesusarvet i direkt anslutning till Jesu liv.

Jesus säger själv att ingenting kan gömmas, allt blir till sist uppenbart och åter synliggjort. Och Jesus ord är verkligen det som nu har uppenbarats, ord skrivna av hans allra första anhängare.

Det som hävdats i anslutning till beteckningen Evangelieum och Nytestamentliga apokryfer, har bland annat gällt åldersbestämningens klassificering i enlighet med lärofädernas vilja, århundradena efter Jesus.

Den bestämningen behöver inte kristna människor alls vara slavar under, när nya sanningar sakta men säkert kommer i dagens ljus. De som kom först, i enlighet med lärofäderna, skulle således utgöra det vinnande, grundat på konformistisk argumentering. Det gällde bestämmelserna över vad som skulle anses vara först och bäst, till skillnad på det som bedömdes komma efter. Dessa ståndpunkter skulle ge högre dignitet, ju närmare skrifterna var till Jesus samtida.

Det ligger mycket i det naturligtvis, men inte helt och hållet – och inte nödvändigtvis med Jesus värderingar. Men denna konformistiska låsanordning mot föränderligheten, borde knappast längre ha någon större kvalitativ betydelse, eftersom det eftersträvansvärda trots allt borde gälla innehållets kvaliteter, och efterföljelsen av Jesus intentioner, vilket borde värdesättas som det mest legitima faktum.

Idag kan många troende göra sina egna bedömningar om sina favoritevangelier, vilket är ett tecken på att kyrkofäderna till slut inte fick sista ordet sagt i den levande kristna trosutvecklingen.

Kyrkofäderna skapade en medveten motsättning för att göra skillnad, mot dem som ville andas fritt, och inte frivilligt ville ställa sig i en totalitär och konformistisk underdanighet. Det gällde alla dem som inte godkände Herremännens övertagande över Jesus- och Gudstolkningen.

I skrifterna, framförallt i apokryferna, berättades genomgående om den självtänkande människans personliga möjligheter och relationer med Gud – genom bön, dialog och handlingar. Det var detta som gjorde kyrkofäderna rasande, de ville nämligen att den hierarkiska ordningen – uppifrån och ned – skulle utgöra den sanna vägen för den nya kristenheten.

Egentligen skulle kristendomen inte behöva haft dessa motsättningar, men verkligheten har alltså sett annorlunda ut.

I vår tid bestämmer människorna i någorlunda högre grad själva över sin tro och tolkningen över Jesusarvet. Det är inte längre tvingande att låta kyrkofäderna bestämma över vår tids tolkningar av vad vi vill bedöma var Guds ord och vilja. Det finns däremot kvardröjande referenser till kyrkofädernas klassificeringar och regelverk, men som i praktiken inte längre håller i jämförelse med Jesus egna värdeord. Den sanningssökande undersöker själv och hittar många gånger vad som söks – sök, och du skall finna.

I vår tid är det i hög grad framtiden som gör sig gällande. Det handlar mycket om tidsandan och livet – att vara eller inte vara, det är frågan. Det kan för många vara svårt att rucka på invanda föreställningar om faktiska förhållanden. De som är uppväxta med den andliga modersmjölken rycks upp ur törnrosasömnen, och vaknar i ett ljus som bländar. Eller så tappas barndomstron på grund av alla förändringar. Det är kanske inte så lätt. Men för många nyfikna människor är dagens kunskapsförändringar rena miraklet, att allt det Jesus predikade om, visar sig idag tillhöra realiteterna, och kan ses av dem med öppna ögon.

Realiteterna i vår tid visar sig med Jesus i människans mitt. En mängd skrifter som förfädernas Gudsfolk vittnade om för vår skull, har åter kommit till kännedom. Alla skrifter håller kanske inte högsta klass, men är ändå vårt Jesusarv, skrivna av dem som ville oss alla väl.

Nya Testamentet kom till under 200-talet och skrevs på koiné och arameiska, den tidens grekiska och syriska vardagsspråk i Mindre Asien. Den äldsta texten i NT har tidigare ansetts vara av Paulus, Första Tessalonikerbrevet från 50-talet, och kanonisationen färdigställdes under 300-talet, alltså genom synoder, vilka var begränsade kyrkomöten sammankallade av tidens makthavare, och som bestämde vad som skulle anses vara rätt och fel.

Det definierades och beslutades att de kanoniska evangelierna skulle vara: Matteusevangeliet, Markusevangeliet, Lukasevangeliet och Johannesevangeliet. Det var utan tvekan ett bra val. Men, det uteslöt alla andra skrifter helt i onödan – det var inte bra. Och detta på grund av skrifternas innehåll, som störde makthavarnas hierarkiska värderingar över tolkningsrätten. Dessutom brändes och beslagtogs alla andra skrifter. Ja, det mördades på grund av dessa skrifter.

Makthavarna hade vid denna tid sin samhörighet knutet till dem som

inte ville att människorna skall få ha en fri vilja. De eftersträvade istället att kunna lieras med kejsarmakten, för att låta den kristna kyrkan bli en kejsarkyrka, det som skulle komma att bli den romerska kejsardomen. Vad skulle Jesus ha sagt om detta?

Enligt Apostlagärningarna berättar Petrus följande:

”Ni känner till allt det som hänt i hela Judéen, med det som började i Galiléen, om Johannes predikande och döpande: att Jesus från Nasaret smordes av Gud med helig ande och kraft och hur han vandrade runt omkring och gjorde goda gärningar; hur han botade alla behövande, de som var under det ondas våld. Gud var med Jesus. Vi är vittnena av allt det han åstadkom i Judéen och i Jerusalem. Honom hängde de på en tortyrpåle och dödade. Men Gud återställde honom efter tre dagar och han visade sig för alla dem han kände, och de kunde vittna om honom, Guds utvalde. Han som vi åt och drack med efter hans uppståndelse från de döda. Det var Jesus som gav oss uppdraget att förkunna för folket och vittna om Guds bestämelse över det att Jesus ska döma levande och döda. Var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn. Om honom vittnar alla profeterna”

Mitt under Petrus predikan omslöt alla som hörde hans ord av helig ande.

De Nytestamentliga apokryfiska skrifterna är följande: Tomasevangeliet (se skrifter i Rikare Liv), Petrus-evangeliet, Judasevangeliet, Filipposevangeliet, Nikodemusevangeliet, Maria Magdalenas evangelium (se skriften i sista kapitlet i denna skrift), Tomas barndomsevangelium, Jakobs protoevangelium, Hebréerevangeliet, Egypterevangeliet, Nasaréerevangeliet och Sanningens evangelium (se skrifter i Rikare Liv). Flera av ovanstående evangelier bör vara skrivna ungefär samtidigt med de fyra kanoniska evangelierna, och har ibland varierande teologiska beskrivningar.

Tomasevangeliet är sannolikt den skrift som ligger helt i linje med Jesus samtid. De andra skrifterna skrevs troligtvis en kort tid därefter. Andra av ovanstående skrifter skrevs under tidigt 100-tal, och några skrevs ännu senare. De synoptiska evangelierna har ansetts utgöra de främsta källorna om berättelserna av Jesu liv. Medan den apokryfiska Tomasskriften berättar mer om Jesu värdelära och dess innehåll.

I Johannesevangeliet är innehållet mer uttolkat och symboliskt, och därför ansetts svårare att bedöma historiskt. Johannes, är den av evangelisterna som verkar vara mest välinformerad, och kanske den med bästa uttolkningarna av Jesu andemening. En hel del av hans be-

skrivningar verkar träffsäkrare och stämma bättre än synoptikerna, enligt modern forskning.

Det som ifrågasatts av dem som tvivlar på exempelvis apokryfiska Tomasevangeliet, har bland annat argumenterat att Tomasevangeliet inte handlar så mycket om biografi, om Jesus levnad. Detta skulle enligt vissa kunna göra skriften av underordnad betydelse. Men det tvivlet är knappast trovärdigt.

Det stora med Tomasevangeliet är emellertid koncentrationen av de kärnfulla Jesusuttalandena. Det om något säger väl en hel del om både Jesus och Gud. Jesus innerligaste tankar, som formuleras i ord, som föder tankar för livets tillblivelse. Det är självaste Jesusdomen som beskrivs av Jesus själv, helt utan mellanhänder, eftersom Tomas endast ger koncentrerade refererat, utan egna tolkningar.

På detta vis förenas de fem evangelierna i en kompletterande förståelse av Jesus olika sidor och innehåll. Tillsammans ger de fem evangelierna en allsidig bild av hela fenomenet Jesus. Det kan förstås av dem med öppna ögon.

Under 300- och 400-talen kom Tomasevangeliet att benämnas som en gnostisk skrift i negativa nyanser. Benämningen användes tidigare av Augustinus, och som medvetet gjordes till negativ propaganda. Ordet gnosticism, eller gnostiker, kommer av ordet gnosis, som helt enkelt betyder kunskap. Inom gnosticism fanns vid den tiden, vad vi i dag skulle kalla för akademiker, eller skolade och bildade människor. Det kan jämföras med dagens teologer, filosofer eller skriftställare och debattörer med flera. Intellectuella helt enkelt. Fördomar mot intellectuella finns än i dag.

Ordet gnostiker kom under den tidens propaganda att användas nedsettande, som en antiintellektualism mot de människor som bland annat sökte kunskapen om Gud och betydelsen av Jesu utsagor. Att det fanns gnostiska tokerier i den romerska tidsandan är säkert sant, men var har det inte funnits överdrifter, fanatism och tokerier?

Augustinus gjorde propagandistiska perspektivbyten kring ovanstående ords betydelse, och lade nya negativa betydelser i dessa ord. Allt för att propagandistiskt söka krossa dem som inte underställde sig maktens ordning.

Jesusanhängarna vid de första århundradena var knappast lydiga till den romerska kejsardomen. Augustinus däremot var en karriärsökande romare, enligt honom själv, och hamnade till slut i det som skulle bli den nya romerska kejsarkyrkan, som den mest avgudade av kyrkofäder.

Det utmärkande för gnostikerna var deras värderingar om ljusets sfär, det vill helt enkelt säga förhoppningarna om ett ljusare och godare samhälle för alla att leva i. Det handlade om motståndet mot exempelvis slaveri och furstarnas oerhörda grymhet, mot den stora folkmassan. Mot den ljusa sfärens förhoppningar stod alltså den mörka verkligheten som utgjorde Mammons världsordning, i enlighet med Jesus utsagor. Gnostiker utgjorde ingen organiserad rörelse utan mer ett begrepp om bildade, samtalande och sökande människor.

Q-källan kan utgöras av bland andra Tomasevangeliet – det mesta tyder på det. Q-källan är den förmodade ursprungskällan kring berättelseunderlaget om Jesus innerliga värdeord. Mot denna möjlighet står vissa hypoteser som försöker senarelägga Tomasevangeliets uppkomst, för att minska skriftens möjligheter till att kunna utgöra Q-källan. Men denna hypotetiska senareläggning leder då till frågan om och när tidsbestämningen i så fall kan göras? Och då övergår det hypotetiska senareläggandet till rena spekulationer, som motsätter det som redan framgår i de kanoniska evangelierna, av allt det som handlar om Tomas. Sammantaget säger de kanoniska evangelierna att Jesus godkände Tomas därför att han förstått Jesus helt och fullt, och gjordes till Jesus jämlike. Och av den anledningen tycks alla de övriga lärjungarna ha givit sitt oreserverade stöd för Tomas.

Q-källan räknas allmänt som urkällan för det som senare utvecklades till kristendomen, och av det som handlar om Jesus uttalade ord, vilka både Matteus och Markus anses ha använt utöver Markusevangeliet. Q-källan som kommer av det tyska ordet för källa, kan idag bättre förklaras med kopplingen till fynden från Qumran, som tillhör de främsta kunskapskällorna från kristendomens urtid. Det gäller även fynden i Nag Hammadi i Egypten.

Alltså: eftersom Tomas var med Jesus under alla hans predikningar i det stora hela, och med egenskapen av en central person i handlingen, och med betydelsen Jesus gav honom, så kan man av den anledningen, delvis i varje fall, ta Tomas som Q-källan på största allvar. Därutöver faller det mesta på plats på grund av lingvistisk kronologi, i tid och händelser, och i de uttalade orden som kopplar olika sammanhang till helheter, och därmed till trovärdiga indicier, vilka leder till bevis. Av detta kan ett ganska säkert fastställande av Tomas, som den huvudsakliga ursprungskällan, alltså någon gång under 30–40-talen. Det bör rimligtvis ha varit innan Tomas reste till Indien.

Den äldsta skriften i Nya Testamentet har ansetts vara Paulus brev

till Thessalonikerna. Det är visserligen ingen evangelietext, utan beskriver Paulus brev till en församling. Paulus berättar inte någonting om Jesus, han berättar mer om sig själv och hur han tolkar Jesus. Det gör han i enlighet med sina egna åsikter.

Eftersom Paulus anser sig förstått Jesus bäst, och är som Jesus, då kan det aldrig bli fel om också församlingarna tar efter Paulus. Alltså att ta efter Paulus istället för att ta efter Jesus själv.

Samtidigt kan vi läsa i Paulus skrifter, om hur noga han är med att poängtera att hans ord är hans egna, och inte kommer från Gud. Dessa förbehåll gör Paulus på många ställen i sina texter. Dessa autentiska ord har glömts av en stor mängd kristna fundamentalister – de som anser att Bibeln enbart är Guds ord. Just med liknande fundamentalistiska ståndpunkter kom vissa fariséer i konflikt med Jesus. Fariséerna var många gånger fundamentalister, som vi kan se i berättelserna om Jesus.

Paulus måste trots allt ha vetat en hel del om Jesus, eftersom han tidigare förföljt, arresterat och låtit mörda Jesusanhängarna. Men han visar tydligt i alla sina brev att han saknar den elementära, personkunskapen, och den rätta förståelsen av det innerliga från Jesus predikningar. Och det är ju inte så konstigt. Paulus bekämpade Jesusanhängarna, och färgades naturligtvis av motviljan till Jesus. Detta berör aldrig fundamentalister i deras självgoda ståndpunkter.

Paulus sökte istället tillrättalägga, och gjorde sig till uttolkare av Jesu värdelära. Mycket talar ändå för att Paulus måste ha utgått från Tomasskriften, som enda nedskrivna och tillgängliga urkälla vid tiden när Paulus gjorde sitt inflytande inom Jesusrörelsen, förutom de agrafa, eller muntliga berättelserna.

Paulus var inte själv främmande för vare sig gnosticism, eller av olika intellektuella frågor. Han var själv intellektuell och bildad. Jesus tankeformuleringar som vi hittar i Tomasevangeliet är däremot av ett kvalitativt annat slag än vad som var vanligt vid den tidens traditioner. Jesus var under hela sin gärning minst sagt gåtfull, vilket han själv berättar om – precis som om vi efter

Förståelsen av Tomasevangeliet handlade inte alls om elitistisk förmåga, utan mer om de invigda lärjungarnas erfarenheter av Jesus. Och den erfarenheten hade inte Paulus, eftersom han tidigare hatat och förföljt Jesusrörelsen.

De som tror att Paulus motvilja mot Jesusrörelsen klingade av med tiden, kan ha rätt till viss del, men borde förstå att ränderna aldrig helt och fullt gick ur denne självsutnämnde apostel.

Tomas Jesusskrift var, troligtvis, den enda skrivna kunskap om Jesus vid den tiden. När däremot de övriga evangelisterna något senare skrevs ned, så grundade de sina texter på samtida kännedom, traderingar och Tomasskriften, i anslutningen till den tidigaste Jesusrörelsen. Och många borde naturligtvis ha känt till Tomas och hans skrift om Jesus, och låtit kopiera hans skrift. Tiden vi här befinner oss i är direkt efter Jesus försvinnande – en tid som leder till stora turbulenta förändringar i Jesusrörelsens närhet.

Att vara i världen, men inte av den, tycks ha varit Jesus grundläggande livsimpuls.

Debatten. Debatten om Gud har under kristenhetens hela historia haft en ständig polemik, men som också utgjort förutsättningarna för kristendomens utveckling och framsteg. Den processen har varit kantad av stora lidanden, obekvämlig existentiell tillvaro och osäkerheten för överlevnad.

Men Jesus lära har överlevt, trots alla försök att göra honom obetydlig. Oftast har frågorna kring det humanitära tänkandet varit orsak till polemiken, mot de totalitära makthavarnas avskyvärda orättvisor under den historiska eran. Det gäller även feodalmaktens kidnappning av både kyrkan och människornas tro.

Debatten om Gud tillhör tillblivelsens självklara processer. Det var ju faktiskt så som Jesus själv gjorde världshistoria. Här nedan följer några axplock av citat och urklipp från den svenska gudsdebatten av i dag. Den debatten liknar faktiskt tidigare motsättningar under historiens gång, och har inte varit speciellt kärleksfull. Irritationen över andras ståndpunkter har oftast fått gå före lyhördheten för tolerans och förståelse för andras värderingar.

Det märks ganska väl att det i debattens hetta tycks handla om oviljan till kunskapen kring varandras olika ståndpunkter. Var och en begränsar sig till den egna erfarenheten, tycks det.

Många vill säkert väl, utifrån sina egna förklaringar, från redan inrutade ståndpunkter, och bara på de egna villkoren.

Axplock och referat från olika källor, bland andra Newsmill med flera.

Alf Svensson skriver i Newsmill om sin kristna tro: "I vårt land, för att nu inte säga i vår vrå av världen, har en del opinionsbildare krängt på oss uppfattningen att det skulle vara mer förenligt med högt IQ att förneka Guds existens än att tro på den. Den sekulära fundamentalis-

men har i många kolumner och på många kultursidor tagit över den religiösa fundamentalismen. Högljutt hävdas det att Gud inte finns.

Kanske är det så att de som anser att han finns automatiskt känner ett stråk av ödmjukhet och undran dra över tillvaron och därför inte behöver höja rösten så till den grad som de som tror på ingenting ofta gör.”

”Ingen person i världen – Napoleon, Mao, Churchill, Obama, Bach, da Vinci, Galilei – har eller kommer någonsin att få det intresse, den uppmärksamhet som Jesus fått och får. Jesus, som verkade ett par år i en avlägsen bygd utan kommunikationsmöjligheter och utan kapital är världshistoriens mest fascinerande person. Många har använt honom för egen självhävdelse och i rent egocentriska tilltag. Och dylikt är i och för sig inte ett ovanligt tilltag hos oss människor. Vi vill ju så gärna vara större än vi är.

Det förvånar inte om det runtom i vårt land finns personer som anser att de ska känna sig undermåliga för att de tror på Gud och kallar sig kristna. Men rader av Nobelpristagare – och det är väl inte precis personer som är svaga i förnuftet och kunskapen – är gudstroende.”

Bengt Malmgen skriver: ”En del ateistiska rationalister kommer nog alltid att betrakta troende människor som vidskepliga och oförnuftiga, precis som troende människor kommer att betrakta ateistiska rationalister som hopplöst insnöade i sin rationalism och därmed missande väsentliga dimensioner i livet.

Religion och vetenskap står inte i motsatsförhållande till varandra, de representerar helt enkelt två olika sfärer av den mänskliga erfarenheten. Tron och förnuftet motsäger inte varandra. Man kan inte bevisa eller motbevisa Guds existens med vetenskap eller förnuft, men tron kan bli föremål för reflektion grundad på förnuft och vetenskap.” Carl Ingemar Dagman skriver: ”Hellre ärliga ateister än hycklande bibelbekännare. Det må vara sant att ateister i allmänhet tar avstånd från sådant de inte känner till eller ens försökt sätta sig in i, men det finns också framstående exempel på människor som ägnat mycket tid åt Bibeln men likväl kallar sig ateister.

Som bibeltroende kristen är det beklämmande att se hur kristenheten som helhet betraktad gång på gång ändrar i det som de ändå för syns skull kallar Guds ord. Det är naturligtvis totalt ohållbart. Om Guds ord ÄR Guds ord så är det otänkbart att ändra i det Gud befäller och förbjuder. Och ändå gör man det ständigt. Kvinnans underordning är

upphävd i nästintill samtliga kyrkor i Sverige – och ändå är just underordning och lydnad ett av huvudämnena både i Gamla och Nya testamentet i motsats till uppror och olydnad som är ursynden.

Kvinnans underordning motiveras i Nya testamentet med att det var så i Skapelsen redan före syndafallet. Observera att inte ett ord sägs om att pådyvla utomstående detta synsätt, tvärtom. Det gäller – som all kristen etik – de kristna och inga andra.

Allt som står är menat bokstavligen om inte annat framgår, många kristna vänder upp och ner på det för att undkomma anstöt. Det är inte kristet. När det gäller motståndet mot homosexualitet i kristenheten, så motiveras det utifrån Skriften, och det med rätta. Här finns inget utrymme för nytolkning. Och ändå är det så som Jonas Gardell och andra säger: De skyller på Gud!”

Carl Norberg skriver om den intellektuella nödtorften: ”Den intellektuella samhällseliten, som nu uppges i en alltmera ökande omfattning hemfalla åt religiösa dogmer, synes dock vara ordentligt förhindrad till sitt eget fria tänkande, och skall väl i detta snarast betraktas utifrån mycket speciella omständigheter och perspektiv avseende sina eventuella intellektuella prestanda.

Ibland jungfrufödslar, heliga andar, brinnande buskar och allehanda mycket obskyra svårförklarligheter, så fortsätter detta spektakel fram igenom historiens förlopp, och knappast någon enda individ anser att detta sker genom någon särskild individs egna vilja, ja utom guds då förstås, för det vore ju förmätet att påstå att det var någon annan som aktivt drev frågan.

Att det i religiösa sammanhang skrivs i luftigt format, kan också läsas som att torftig förståelse råder i betraktelsen. Om denna beskrivna intellektuella elit som nu hänger sig åt religiöst anfäktande, skall utgöra exponenten för den svenska befolkningen genom sin representation, så torde det i alla händelser vara en exemplarisk bild, för avhållsamhet ifrån intellektuellt övermod.

Religion är ett styrmedel som låtit utgöra förklaringen till det som inte människan genom historien har kunnat sätta sin logiska förståelse på, och därmed ställer sig oförstående till, så att kalla religion för oförstånd har en viss poäng.”

Christer Sturmark (Humanisterna) skriver om att kultureliten blundar för kristendomens brott: ”Men vurmandet för religion i allmänhet,

kristendom isynnerhet och Jesus i extra synnerhet tycks öka. Vi lever alldeles uppenbart i ett skensekulärt Sverige.

Visionen om det sekulära samhället är bara ett bländverk, vilket nu är tydligare än någonsin i den svenska kultur- och samhällsdebatten. Denna skensekularism tar sig ibland obehagliga uttryck, som när fyra polismän hämtar en barnläkare som anklagas för mord på ett 25 veckors svårt hjärnskadat spädbarn, eller i den plågsamma tystnad som inträder i debatten när FN den 26 mars antar en resolution som syftar till att göra religionskritik till ett brott.

När det gäller kristendomen, som det svenska kulturetablissemanget nu tycks lockas alltmer av, är det viktigt att inse att den inte representeras av den liberaliserade Svenska kyrkan. Snarare är Svenska kyrkans kristendom en liten marginaliserad "avart" av kristendomen i världen. Visserligen en avvikelse i positiv riktning, men på inget sätt karakteristisk.

Religioner måste bedömas i sin helhet, som summan av sina positiva och negativa effekter. Den mest utbredda och snabbast växande formen av kristendom i världen är sannerligen ingen "lättmjölkvariant". Det är en konservativ och fördömande religion som ser homosexualitet som något ont och syndigt, som ser kvinnor som underlägsna män och förvägrar dem rätten till sin kroppsliga integritet. Den evangelikala kreationiströrelserna i USA ger en fingervisning om kristendomens internationella ansikte. Det gör också Vatikanens ställningstaganden under de senaste månaderna: fördömanden av homosexualitet och feminism, envetet motstånd mot kondomer i kampen mot HIV och stöd för bannlysningen i Brasilien av en mamma och några läkare som lät en nioårig flicka, gravid efter en våldtäkt av styvfadern, genomgå en abort.

Det vore på sin plats att den svenska kultureliten vågade möta kristendomens sanna ansikte i världen."

Göran Rosenberg skriver på DN:s ledarsida att Gud är inte död: "De som propagerar för ateism anser sig naturligtvis inte alls propagera för en religion utan för raka motsatsen. De anser att religionen bygger på irrationell tro medan förnekandet av religionen bygger på rationellt vetande. Ateister tror sig veta att de frågor som religionen försöker svara på (om tillvarons ursprung, mål och mening), redan är besvarade eller kommer att besvaras av förnuft och vetenskap".

Daniel Lundberg skriver om att religioner kan inte begå brott: "Idéer och tankekonstruktioner är inte besjälade (i den bemärkelsen att de har ett medvetande). De är inga levande entiteter som kan utföra handlingar, till exempel brott. Detta behöver man inte hålla med mig om, men då ligger inte bevisbördan på min sida, utan det är Sturmark som måste bevisa att något övernaturligt föreligger: en kristendom som är ett kännande moraliskt subjekt som kan ställas till svars och anklagas för saker och ting.

Människan är alltid den som begår illdåd eller hjäletedåd. Vi lurar oss själva när vi tror att religioner, ideologier och skrifter äger någon som helst relevans. Avgörande för vilken religion vi väljer och huruvida vi blir fundamentalister, ateister, liberalteologer, fanatiker eller mystiker beror på vår egna unika psykologi. Vår gudsbild är alltid en spegelbild av oss själva. Anser man att begreppet Gud är lika meningslöst att prata om som en osynlig tomte, så finns där ändå alltid en personlig bild av vilka egenskaper denna meningslösa sagofigur besitter.

Humanisterna tycks tro att kristendomen antingen är sann eller falsk och att man ska samtala med utgångspunkt från denna premis. Riktigt så enkelt är det inte. Man behöver inte tro på ett ord av det som står i bibeln för att ha ett levande kristet liv. Det går att använda bibeln som dasspapper och snyta sig i bilder av Jesus och samtidigt leva ett mer vitalt kristet liv än vilken pingstvän som helst. Många blir kristna på grund av olika anledningar.

För mig är det upplevelsedimensionen som är navet i alla religioner. När man sedan rakat bort alla överflödiga teoretiska överbyggnader (all teologi och religiösa skrifter) så har man bara kvar den rena religionen.

I samma ögonblick då ren "religion" uppnås, så faller begreppet sönder och det blir onödigt/felaktigt att använda något ord för att beskriva det. När någon blir sann kristen upphör hon att vara kristen." Det skrevs att: 'Lena Andersson, den militante ateisten och författaren återigen är ute och simmar på djupt vatten. Denna gång i form av en skakig och logiskt haltande artikel på Newsmill'.

Jag är i och för sig inte förvånad över det sistnämnda eftersom bristen på logik har varit kännetecknande för Lena Anderssons åsikter. Nu är det riktigt illa eftersom artikeln är i total avsaknad av ett enda tänkvärt argument.

Retoriken följer den föga övertygande stil som på senare tid präglat svenska företrädare för ateismen. Kristendomen kritiseras enbart uti-

från ateisternas egna monopolanspråk som sanningens och förnuftets budbärare. Några argument som skulle kunna ge tyngd för deras anspråk saknas självklart helt.

Lena Andersson skriver bl a: 'Alla moderna människor förstår att kristendomen är en mytologi och en motstridig morallära, och inte giltig som beskrivning av tillvarons beskaffenhet – annat än helt bildligt.'

Lena Andersson låter bli att definiera det hon avser med 'moderna människor', men tydligen avser hon människor med samma åsikter som hon. Om vi väljer att inte låta oss luras av denna totalitära och enfaldiga definition utan låter samtliga nu levande människor, oavsett åsikt, omfattas av hennes påstående ser vi för det första att många moderna människor väljer att se kristendomen som både sann och enhetlig.

Kristendomen är för dem dessutom en både trovärdig och sann beskrivning av tillvarons beskaffenhet, faktiskt den enda hållbara beskrivningen av tillvarons beskaffenhet. Kristendomen kan exempelvis besvara frågor som varför någonting överhuvudtaget existerar och varför det finns en absolut moral, något som helt ligger utanför Lena Anderssons ateistiska begreppsvärld.

Ett av de mäktigaste anspråk som Jesus gör finns beskrivet i Johannevangeliets 14 kap. vers 6: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig."

Enrique Vera Ibanez skriver: "Den svenska intelligentian är lite sent ute: Det har varit tabu att tro på högre makter och samtidigt vara akademiker. Vi har lärt oss på högskolor och universitet att vetenskap och Gud eller religion är oeniga. Vilken osanning! Alla religioner söker samma sak som vetenskap: sanning, kunskap, den metafysiska verkligheten.

Sedan Albert Einstein har det blivit en ordentlig skiftning i den akademiska tänkande, positivismen, som sedan förstärktes med Thomas Kuhns berömda tes: *The Structure of Scientific Revolutions* med termer som normal science och paradigm shifts.

Som bekant, Einstein var troende (Gud spelar ej tärningar) och sedan hans relativitetsteori accepterades, har alltmer fysiker och akademiker blivit troende. I en undersökning som jag läste för några år sedan var fysikerna den akademiska gruppen som mest trodde på Gud, i andra plats kom prästerna!

Nu måste vi skilja mellan Jesus och Gud. Jag är helt övertygad att

för prästerna är Gud och Jesus samma entitet men inte för fysikerna.

Varför har det blivit så? Har akademikerna blivit frälsta? Absolut inte. Faktum är att de nya kunskaperna om kosmos, kvantum-, makro- och mikrofysik har visat sig i stort överensstämma med gamla heliga skrifter och med religioner som hinduismen och buddhismen eller varianter av dessa. Ta för exempel Einsteins berömda formeln: $E=M*C^2$ vilken säger att allt är energi. Detta kan man jämföra med att i de heliga skrifterna sägs det att Gud är energi och om allt har samma ursprung, Big Bang, måste allt vara energi.”

Karin Långström Vinge menar att kyrkan inte kan be om ursäkt för allt mellan himmel och jord: ”Christer Sturmark menar att Humanisternas huvudärende är att ta ställning för yttrandefrihet och människors rätt att slippa religiöst förtryck. Någon i Svenska kyrkans biskopsmöte eller kyrkomöte som inte håller med? Någon pingstvän? Någon av imamerna i Rosengård? Vad sedan yttrandefrihet och religiöst förtryck innebär, bör nog samt definieras.

Häromdagen gick jag förbi en busskur prydd med en reklamskylt med en till synes fyrtioårig kvinna i bikini och tonårskropp, och på andra sidan vägen gick en mörkhyad kvinna i heltäckande kläder. Jag undrar, vem av dem lever under störst förtryck?

Självklart ska människor få slippa religion. Självklart ska människor få slippa kultur. Men oavsett vad vi tycker om den, så måste vi förhålla oss till den. Man kan inte avskaffa religion, lika lite som man kan avskaffa kultur. I många fall är kulturen och religionen så intimt sammansvetsade att det är svårt att tänka sig den ena utan den andra.

Christer Sturmark har rätt i att det i samhällsdebatten har skett en förskjutning mot en mer positiv syn på kyrka och kristendom. Gardells bok får uppmärksamhet och kyrkans företrädare efterfrågas i olika sammanhang. Vi ska inte tro att folk är dumma, de flesta förstår skillnaden mellan extrem fundamentalism och en sund vardagstro.

I vilket fall – om vi nu både humanister och gudstroende vill en bättre värld – varför inte samarbeta? Varför inte ta ett steg framåt och vara visionära och aktiva, istället för att låsa fast oss i gamla synder?”

Kerstin Vinterhed tror att kristendomens uppsving bland intellektuella handlar om en vördnad inför tillvaron i den moderna tiden, där kyrkan är den självklara hemvisten. ”Då man upplever hurudan denne Gud är, han som ser ner i djupet och hjälper just de fattiga, föraktade,

eländiga, jämmerliga, övergivna och dem som ingenting är, då blir Han oss så innerligt kär, då flödar hjärtat över av fröjd och hoppar och dansar i den stora glädjen som Gud ger” Detta Luthercitrat säger det mesta om mitt förhållande till Gud, såsom han framträder i den kristna tron. Religion är ingen intellektuell verksamhet och kyrkan ingen förening bland andra. Svenska kyrkan är en folkkyrka med låga trösklar dit alla är välkomna. Inga prestationer behövs. Du är människa, det räcker.

Just idag, när jag skriver detta, den 8 april 2009, läser jag i en artikel av specialisten på barns hjärna och utveckling, professor Hugo Lagercrantz, att religionen är medfödd hos människan. Ja, kanske det.

Men jag tror vi får nöja oss med att instämma med Kant när han säger att två ting fyller honom med vördnad, stjärnhimlen ovanför mig och samvetet inom mig. Det är grunden för religionens fäste hos människorna.”

Lena Andersson skriver, hellre bokstavstroende kristna än förljugna nytolkningar av Bibeln: ”Man får dom ateister man förtjänar. Men det är inget hälsotecken att ateisterna är så okunniga om det de vill ta avstånd från”, sa teologen Ola Sigurdsson i radions Teologiska rummet häromdagen, med hänvisning till vetenskapspedagogen Richard Dawkins.

För min del betonar Dawkins för starkt det biologiska och naturvetenskapliga på bekostnad av allt annat som är människan och livet, men att kalla honom okunnig är inte seriöst. Att Dawkins inte går i dialog med teologins sofismer som av nöd utvecklats ur vederlagd empiri, beror givetvis inte på kunskapsbrist utan på att han inte räknar som relevant det som emanerar ur felaktiga antaganden.

Teologerna ska nog akta sig för att använda bibeln i syfte att hamna rätt i samtidens idéer. Bibelns barlast av sådant som talar emot är alltför tung och skrymmande. De bibelord som inte låter alltigenom bra för den moderna människan betyder alltid något annat. Kristendomen har varit skicklig på att fånga upp människans ångest för de yttersta ting, på att skapa ritualer och ett kraftfullt språk för själens rörelser.

I den sekulära sfären har det länge funnits en stumhet och en tafatt-het inför existentiella frågor, och man har klenmodigt överlåtitt dem på kyrkan.

Det går emellertid utmärkt att vara i nära kontakt med och förfina sin kännedom om människans psykiska grundvillkor, existensen, moralen, psyket, kärleken, skulden, skammen, ångern, försoningen och

botgöringen utan att hänga upp funderingarna på Gud och Jesus eller någon annan religion.

Kristendomen har i vår kultur tydliggjort dessa företeelser, på gott och ont, men om alla religioner försvann över en natt eller aldrig hade uppstått skulle människan likväl ägna sig åt sådana grubblerier, för de är de djupast mänskliga. Vi skulle förmodligen till och med uppfinna ett ord för en tänkt skapare, trots att vi inte trodde på en sådan, därför att det är effektivt som poetisk sammanfattning och bild.”

Martin Lind skriver: ”Kyrkan är världens första och största international. Kyrkan är per definition global, överskridande. Protesterna har sina rötter i en befogad rädsla för ett globalt nätverk av rikemansländer där den fattiga världen utestängs. Som EU-vän är jag oroad av tendenserna till Festung Europa. Men är mer oroad av de globala regler för handel och valutaspekulationer som idag tillåts gälla. Det är inte ansvarigt att ett helt lands framsteg ska kunna omintetgöras av några timmars globala ekonomiska transaktioner.

Kyrkan är den egentliga globaliseringsvännen. Men då måste alla vara med. Då måste det verkligen röra sig om ansvariga handlingar för alla, inte för vissa på andras bekostnad. För att gynna den verkliga globaliseringen ställer sig många kristna kritiska till den begränsade globaliseringen vi nu ser som tendens, att utestänga den fattiga världen.

En annan sak är att protester måste genomföras med respekt för människans värde. Grova våldshandlingar hör inte hemma i protesten mot rikemansglobaliseringen. Ändamålet helgar inte medlen. Millenniummålen att halvera fattigdomen 2015, gott och väl. Men otillräckligt och hittills svagt förankrat.”

Sivert Aldenryd menar att religionen och vetenskapen numera är goda vänner: ”Humanisterna undviker inte bara den verkligt intressanta forskningen för att istället pusha den nattståndne biologisten Richard Dawkins religionshat – de saknar själva allt intresse av att förstå religionens kärnvärden. Och vad är mer improduktivt än att som Humanisterna gör, falla in i den kristna korstågsmentaliteten och söka värva folk för att ”erövra” resten av världen med vår sekulära och överlägsna lära?

Detta är inte år 1200 utan tiden att bevisa sin egen vuxenhet via den typ av dialog som först i grundläggande sympati läst in den andra par-

ten och därigenom etablerat en rimlig bild av lägets möjligheter. Det vilar kort och gott något av orealistisk, nästan studentikos luftbubble-idealism över hela det sekulära projektet Humanisterna.

Det värsta som kunde hända var att de gick ut för att "rädda världen"... Är det något jag efterlyser hos Humanisterna så är det en grundkurs i psykologisk sensibilitet i dessa frågor."

Ulla Johansson vill befria skolan från religiös indoktrinering: "Idag har kristendomen på nytt erövrat de svenska intellektuellas sinnen. En period tidigare dominerade ju New Age med shamaner, kontakt med andevärldar och beundran för indiska gurus. Även buddhism var chic.

Nu istället en kristendom innebärande en sliten och fattig 'Jesus' med dålig tandstatus. En proletär i ett av Rom behärskat västasien. De intellektuella har fått för sig att man kommer närmare de arbetslösa och ekonomiskt utslagna om man har sällskap med en proletärt förklädd gud. Bort med guldbroderade mantlar så blir närheten större. En gud lika fattig och utsatt som de som lever i 'utanförskap'. Människorna i förorterna kan be till denne nyfattige 'Jesus' och han frälser dem ur arbetslösheten och utanförskapet.

Dessa egendomliga tankevärldar som frodas hos den intellektuella eliten lyfts fram av media och dominerar bokrecensioner och religionsanalyser. Tas på stort allvar. Kristen ideologi kan med denna mediala uppbackning verkligen nå ut. Vi glömmer den ekonomiska krisen och ägnar oss åt diskussioner om 'gud' finns. Om 'esus' existerat historiskt sett. De intellektuella ältar kring "guden" och sina 'själar'. En god vän till mig brukar ibland undrar om ett stupiditetsvirus spritts ut över landet.

De kristna intellektuella syns och hörs, flödar ut i medias intervjuer och recenserar varandras kristna arbeten. Ideologin har framgång. Borde inte någon slags hederlighet och rest av klarsyn ändå få dem att ta avstånd från 'Skolpräster' och 'Bibeläventyr'? Ta avstånd från hela missioneringen. Där Svenska Kyrkan använder resterna av sin gamla maktställning."

Paul Lindberg skriver om arternas kamp och biologism: "Att den tidigare reaktionära kyrkan kunde köras över av darwinismen gör den inte mer sann och vetenskaplig, enligt en hel del av världens biologer. Att se följderna av 'artkampens' värderingar är inte alls svårt: egoism och girighet som någonting naturligt, föraktet för svaghet, och oviljan

till solidaritet för de behövande; ålderssegregation, ojämlika människovärden, rasism och hårdnande arbetskonkurrens; ständigt utnyttjande av vissa grupper, klasskillnad i stället för jämlikhet, människan är sig själv nog – sin egen lyckas smed, och så vidare.

Människans utveckling har däremot sett sina bästa resultat när hon hittar sig själv genom konstruktiva samarbeten, vilket lett till utvecklingens största framgångar. Aldrig genom egoism i någon form.

Teserna om arternas kamp har oftast resulterat till ståndpunkter om vad som är 'naturligt' och 'normalt'. Konsekvenserna av detta har skadat och misshandlat många människor.

De bruna teserna om arternas kamp har gått som en brutal tråd genom ideologierna. Och dessa teser har aldrig gynnat folkflertalen – vare sig den demokratiska utvecklingen eller den vetenskapliga förståelsen över livets utveckling.

Enligt min mening är det ondskan, i stället för kärleken, som gynnats av teserna om arternas kamp. Något annat värde kan inte urskiljas."

Skrifterna

Maria Magdalenas Evangelium

"... kommer materien (världen) då att försvinna?

(Frälsaren svarade:) – Allt skapat, och allt levande som finns till, sker i relationen med varandra och Alltet. Livet får sin upplösning in i materiens minsta beståndsdelar, för sitt innersta väsens skull (rena energier). Lyssna, så att ni rätt förstår.

Petrus sade: – Du har förklarat allt för oss, tala då om för oss vad som är synd?

Frälsaren sade: – Synd är misstagen ni gör, och därför missar målet, vilket leder till skada för allt och alla. Det goda kom mitt ibland er, för nya möjligheters skull, till att åter bli var och ens egendom.

Frälsaren sade vidare: – Därför dör ni (för livets skull). De med (känsla för livet) förstår. ... lidandet orsakas av brister om kunskapen för kärleksfullheten. Disharmoni och vilsenhet ta istället över i hela dess omfattning.

Till er säger jag: – Var inte modfällda, men om ni ändå tappar modet, låt då istället frälsningen åter igen ge er ny fason och mod. Lyssna, ni som har öron att höra med.

Frälsaren hälsade farväl till alla och sade: – Frid med er. Jag ber er, ta emot min frid! Låt er inte vilseledas av dem med orden 'Hör på mig!' eller 'Så här är det!'. Frälsningen finns nu inom er! De som söker kommer att finna frälsningen. Sprid Frälsarens ord om Himmelriket. Men bestäm inte över andra ... Gör dig inte själv till lagstiftare! Och gör dig inte själv bunden av dina egna lagar, för de är inte av Gud! När Frälsaren sagt allt detta gick han bort.

Efter bortgången grät alla och sörjde honom. Och de sade: – Vi kan inte gå till hedningarna och berätta om Evangelium, när inte Frälsaren själv räddades. Hur ska då vi kunna räddas?

Då reste sig Maria Magdalena upp, och hon sade: – Gråt inte! Ni behöver inte oroa er, ty Guds nåd är med er och räddar er alla. Prisa is-

tället Frälsarens föredömlighet, han skolade oss alla till människor, och vi fann livet. Efter Marias tal, lättade sorgen och de tog åter upp Jesus levande ord och diskuterade dem.

Petrus sade till Maria: – Jesus älskade dig mer än några andra kvinnor. Minns du några av Frälsarens uttalade ord till dig? Det du känner till, men som vi inte har hört.

Maria sade: – Det fördolda skall jag berätta för er. Jag såg Frälsaren i en syn och pratade till honom, och sade till honom: – Du finns i dag som i en syn.

Och han svarade mig: – Du är inte alls rädd när du ser mig. Där sinnet är, där finns jag.

Maria sade: – Du, som ser min syn, ser du då genom själen eller genom anden?

Frälsaren sade: – Jag ser varken genom själen eller genom anden, utan det är Guds sinne, som är mellan oss två och som ser synen och gör det möjligt även för oss. ... det.”

...

”Och Begäret sade: – Jag såg inte att du böjde dig ner, men nu ser jag att du rest dig upp. Varför talar du inte sanning när du hör till mig?

Själen svarade: – Jag såg dig. Men du såg inte mig, eller så kände du inte igen mig. Jag var din klädnad, men du kände inte igen mig. När själen sagt detta, fortsatte den, fylld av glädje.

Vid den tredje makten, med namnet Okunnighet, frågades själen: Vart är du på väg? Du som är bunden vid ondskan.

Döm inte, sade själen. Varför dömer du mig när jag inte har dömt dig? Jag har själv varit bunden, utan att själv ha bundit. Inte heller var jag känd, men jag förstod att allt har sitt slut, både det jordiska och det himmelska.

Själen lämnade därefter den tredje makten och steg uppåt, och fick se fjärde makten med sina sju skepnader. Första skepnaden är mörkret, det andra är begäret, det tredje är okunnigheten, det fjärde är vållandet till döden, det femte är köttet, det sjätte är köttets rasande vishet, det sjunde är den vredgade visheten. Detta är vredens sju skepnader.

De frågade själen: – Var kommer du ifrån, och vart ska du, din himlarövrare?

Själen svarade: – Det som bundit mig har dödats, och det inskränkta inom mig har ersatts. Begäret finns inte längre och okunnigheten har fyllts med ett flödigare sinnelag. Jag frigjordes från en värld, och for-

mades för en annan, och befriades ur glömskans och okunnighetens fängelse. I vilans lugn kändes stundens ögonblick som i evigheten.

Maria hade sagt sista ordet, och hon hade mött Frälsaren i en gudomlig syn.

Då sade Andreas till de församlade: – Tror ni på det hon säger? Jag tror inte att Frälsaren sagt detta till henne. Det hon berättade känns helt främmande.

Petrus frågade: – Talade Frälsaren hellre i hemlighet med en kvinna än öppet med oss? Ska vi nu istället lyssna på henne? Föredrar Frälsaren hellre henne än oss?

Maria började gråta och sade: – Broder, tror du att jag ljuger om Frälsaren, att jag själv tänkt ut detta i mitt hjärta?

Levi sade till Petrus: – Du är alltid så hetsig. Du angriper Maria som om hon var en motståndare till oss. Frälsaren har gjort även henne värdig, hur kan du då förkasta henne? Vi vet att Frälsaren känner henne mycket väl. Ja, han älskade henne mer än oss. Vi borde skämmas och istället klä oss i det som Frälsaren bett oss om. Och vi borde lära oss förkunna Evangelium på rätt sätt, så som Frälsaren lärt oss. Vi ska inte göra andra lagar och föreskrifter för kvinnor, utöver de bud som Frälsaren lagt i våra munnar.

Efter sammankomsten gick de alla ut och förkunnade Frälsarens ord, och gjorde lärjungar av människorna.

Tolkning av Paul Lindberg, efter en råöversättning från engelskan.

Maria Magdalenas Evangelium är ett exempel på en principiell visdomsskrift, av en författare som helt och fullt var insatt i Jesu andemening. Att Maria stod nära Jesus – eller närmast – råder inga tvivel om. Det har hittats tre fynd av detta Evangelium. Den äldsta utgåvan av skriften är från 100-talet, men finns bara som fragment.

1896 hittades en av de tre skrifterna på en auktion i Kairo. Det var en papyruskrift från 400-talet, en handkopiering från tidigare utgåvor. Skrifterna finns på grekiska, och på koptiska som anses vara den bäst bevarade.

Skriften saknar de 6 första sidorna, samt sidorna 11-14, vilka ännu inte hittats. Maria Magdalenas Evangelium utgavs på nytt för första gången år 1955.

Petrusevangeliet anses av vissa vara skrivet i Petrus namn, under 100-talet. Medan andra forskare menar att det på grund av innehållet

borde vara äldre än till och med de kanoniska evangelierna. Det är ju ganska troligt med tanke på att både Petrus och Tomas tillhörde Jesus nära följeslagare. Evangeliet beskriver bland annat utförliga händelser kring Jesu död och uppståndelse.

Judasevangeliet finns bevarat i sin helhet som 13 koptiska papyrusark, kopierad någon gång under 200-300-talen, efter en tidigare grekisk version, medan originalskriften troligtvis författades under 100-talet. Skriften hittades 1978 i en grotta vid Nilen i Egypten. Hela skriften publicerades av National Geographic 2006. Litterärt är det en relationsdialog mellan Judas och Jesus.

Vi vet att skriften existerade redan under 100-talet, på grund av att biskopen Iraenus i slutet av 100-talet bestämde att skriften var heresi och skulle förstöras.

Judasevangeliets mening är att lärjungarna inte rätt begripit Jesus andemening. Judas är enligt denna skrift den som begripit Jesu ord rätt: "Jesus förstod Judas funderingar över det som måste uppfyllas, och Jesus sade till honom: Gå bort från de andra, så jag kan förklara himmelrikets mysterier för dig. Även du kan ta dig dit, även om det blir besvärligt. Du byts ut med en ny lärjunge, och lärjungarna når Guds fullbordan."

Judasevangeliet tycks vara polemiskt, i ett försök att tillrättalägga en uppfattning mot en annan. Det är knappast Judas Iskariot som författat skriften.

Många kristna håller än i dag kyrkofädernas bedömningar om vad som är kätteri och heresi som sanningar. Och vissa av dem vill fortfarande döma andra som gnostiker, i fördomsfulla och nedsättande omdömen. Det liknar antisemitism, eller rasism och liknande beteenden.

Även om Judasevangeliet skulle kunna ha en samhörighet med en kristen gnostisk sekt i Egypten, någon gång under 100-talet, så kan det inte vara en anledning att diskriminera intresset för dessa historiska skrifter, som så fördomsfullt och skamligt utrensades och brändes.

Det var så nazism handlade mot oliktankande.

Filipposevangeliet, skrift av Valentinus, troligtvis författad i Rom (någonstans i Italien) under 100-talet. Jesusorden och ordets göranden är det som gäller i denna skrift. Valentinus söker klargöranden kring sakramenten i enlighet med Jesus uttalanden i evangeliesskrifterna. Det är i denna skrift som Maria Magdalena först kommer i ljust som Jesus

nära vän och livskamrat. Det ges klara antydningar om det, och att de även skulle vara gifta.

Nikodemusevangeliet, eller Pilatusakterna är speciellt intressant eftersom det är en skrift av fariséen Nikodemus. Alltså ett samtidsvittne, till bland andra passionsdramat. Det enda ställe förutom Nikodemusevangeliet så förekommer författaren även i Johannesevangeliet.

Nikodemus berättar i skriften om sig själv och Pilatus, vilka försvarar Jesus så gott de kan, med fara för att Sanhedrin ska kväsa dem. Ett annat kapitel handlar om Jesus i tiden mellan hans död och uppståndelsen. I den berättelsen kommer Jesus i kontakt med en del personer som vi känner igen från Gamla Testamentet, sådana som Adam, Elia och Jesaja.

I skriftens sista del söker Pilatus hindra Sanhedrins dödsdom mot Jesus.

Thomas barndomsevangelium, handlar om mirakel Jesus utfört som barn, utan någon koppling till lärjungen Tomas eller Tomasevangeliet. Skriftyndet anses vara från omkring 150-talet. Det finns ingen säker historicitet i denna skrift, mer än Jesusanhängares ambitioner att förhärliga Jesus, under den tiden. Någon trovärdig barndomsberättelse har egentligen inte funnits. Och här kan en missriktad god vilja sökt lägga till det som saknats av personen Jesus – som fictions.

Alltets sensorium

Sakinnehållet till denna skrift är hämtat från vetenskaplig rapportering, forskares uttalanden och ståndpunkter, publicerade i egna artiklar, eller i artiklar och intervjuer i olika vetenskapsmedier. Slutsatser i denna skrift grundar sig på ovanstående forskning och dess ståndpunkter, kopplade med analogiska samband mellan moderniteten och de andliga profeternas visdom. Det låter prententiöst, men ska ses som ett försök i alla fall. Den världsvida, vetenskapliga forskningen har genomgående tvingats till förändringar efter det att nya sanningar ansetts trovärdigare, vilket grundas på spinnet ur den dialektiska kunskapsprocessen.

Mitt engagemang gäller sökandet efter vetenskapliga kunskapstrådar och linjeutvecklingens dragningar, vilka förhoppningsvis urskiljs i denna skrift. Sökandet behandlar vad, eller vem det är som är det orsakande upphovet till bland annat de fyra krafterna och alltets sensorium. Samma fråga berör även den världsvida forskningen för närvarande. Ett centrum för detta perspektiv är bland andra Europas forskningscenter CERN i Schweiz.

Liknande tankar formulerades tidigt i historien av ett teologiskt och filosofiskt sökande. Erfarenheterna från den tiden gav liknande svar som dagens forskande frågeställare, det gäller den största frågan människan någonsin ställt: vad är meningen med alltet? Och i den frågan finner vi svaren!

Sensorium, av latinets sentio känna, varsebli, märka, att korrekt tolka sinnesintryck, att varsebli och vara medveten. Ordets betydelse har fått ett filosofiskt begrepp om perception.

Termen sensorium avser summan av uppfattningar och tolkningar kring en människas erfarenheter i den miljö inom vilket hon lever. I "Queries" framlägger Newton sina tankar om ljusets partikelnatur, som "Guds sensorium", eller "rummet för krafternas modeller". Detta kan jämföras med Johannes inledning om Ordet och Ljuset, men jämförelsen kan också göras med antikens tes om Pleroma.

I modern medicinsk, psykologisk och fysiologisk dialog har sensorium kommit att hänvisa till den totala karaktären av unika och föränderliga sensoriska miljöer uppfattade av individer. Varje enskild perceptuell modalitet, olika sinnesförnimmelser, kan omfatta eller överlappa flera sensoriska strukturer, liksom andra former av perception, och summan av deras relationer och förhållandet mellan den växelverkande blandningen och betydelse utgör ett sensorium.

Uppfattningar, förståelse och resonemang av en levande själ är beroende av den reella upplevelsen av världen, som interagerar genom förändrade förhållanden i förnuftsrelationer. Och bland dessa relationsprocesser kan var och ens "skatt" hittas, så som Gud efterlyser.

Detta var bara pyttesmå beskrivningar omkring en mycket omfattande kunskap där vishetens och humanitetens godaste viljor ger sig till tals.

Alltets sensorium, och de fyra krafternas förklaring. Frågan om universum är en kosmisk slump eller ett skapelseverk har ställts under århundradena. Och svaren i dag skulle kunna formuleras i en naturvetenskaplig och andlig kompromiss, där uppfattningarna smälter samman i alltets sensorium – med förklaringsgrunden av en ändamålsenlig utveckling. Livet har sin mening, i det faktum att livet reellt existerar. Och livet är förändringbart och låter sig påverkas.

Alltets sensorium existerar i materien och i sitt upprätthållande innehåll. Det grundar sig på bland annat de fyra elementarkrafterna: elektromagnetism, den svaga och den starka växelkraften, samt gravitationen. Allt hör ihop och interagerar i förändringsbara och holistiska sammanhang. I dag letar vetenskapen aktivt efter förklaringen av alltets sensorium, som ska kunna formuleras i en allomfattande matematisk ekvation – den så kallade Standardmodellen.

I vårt tidevarv har vissa delar av naturvetenskapen kommit till ett liknande tillstånd då forskarna söker efter orsakssammanhang som en gång profeterna och filosoferna gjorde. Med hjälp av matematiken söks det som tidigare söktes av profeter och teologer i sökandet efter svaren på samma fråga. Det ser ut som ett ömsesidigt sökande efter en gemensam förståelse över alltets sensorium, som ett parallellt sökande ur både naturvetenskapliga och andliga perspektiv – en mer eller mindre ofrivillig naturvetenskaplig spetsteologi.

En konvergens av historiska och moderna kunskaperfarenheter, som tycks komma att konvertera exempelvis andlighet, filosofi och ve-

tenskap till en icke motsägelsefull och allomfattande förklaringsgrund. Hela härlighetens tycks kunna inkluderas i alltets sensorium och i livets ändamålsenliga utveckling. I perspektivet av denna brokiga väg kan också förväntningar skönjas, som aningar av en längtan efter en lång färd in i framtiden, i sökandet efter meningsfulla förklaringar – allt i ett med Gud.

Den drömmen kan antagligen möjliggöras i en outsinlig förändringsbarhet, med förhoppningsvis Livsanden som rorsman. Rorsman tycks vara en riktig spjuver, som trimmar och förädlar sina adepters i den ändamålsenliga utvecklingen.

Från att religion och naturvetenskap i århundraden varit bittra fiender, letar vetenskapen aktivt efter skapelsens grundsatser. En hel del naturvetare menar numera att kunskapen om skapelsen verkligen döljer sig i matematiken. Neurologer menar att Gud finns i vårt inre – i tankemedvetandet. Datologer anser att Gud är en programmerare och att världen är en otrolig avancerad simulering.

Detta med simulering skrämmer en del människor. Kring detta tema har oräkneliga och ruggiga science fiction filmer gjorts. I handlingarna har ofta anomalier kommit in i världen och utgjort livsfarliga hot mot den mänskliga existensen. Men i så fall kan vi väl se vår världsordning och de förödande krigen eller miljöförstöringen som anomalier. Verkligheten tycks överträffa sagan.

Jag tror att det här med simuleringar, som framförallt används som ett datatekniskt begrepp, trots allt är ett trovärdigt närmande av förståelsen för skapelsens utvecklingsprocesser. Och det hävdar några av världens främsta fysiker och matematiker.

Elementarpartikeln – rena energin. Gravitationen anses sakna den orsakande elementarpartikeln "gravitonen". Denna partikel har efterlysts sedan lång tid tillbaka, men ännu inte gett sig till känna.

På mikroskopisk nivå, några miljarddelar av en atoms storlek, uppstår krafterna från extremt små partiklar, med ett energispinn som genererar energi för upprätthållandet av hela universum. Den vetenskapliga beteckning på detta subillstånd kallas inom fysiken för kvantmekanik.

Elementarpartikel blev benämningen efter upptäckten att atomen är delbar, och bestod av en mindre partikel, som genom energispinn gav atomen sin betydelse. Det visades snart att elementarpartikeln bestod av hundratals varianter av partiklar, men som i dag återigen anses

kunna vara ett och samma fenomen av en endaste del av en sammansatt helhet. De fyra krafterna bärs upp från kvantmekanisk nivå av elementarpartiklar: elektromagnetism bärs av elementarpartikeln *foton*. Den starka växelkraften bärs av partikeln *gluon*. Den svaga växelkraften bärs av partiklar som heter *W-bosoner* och *Z-bosoner*. Men vad som orsakar gravitationen, anses vara den saknade *gravitonen*. Det har därför inte kommit någon godtagbar förklaring kring gravitationsfenomenet som ger Standardmodellen sitt fulla stöd.

Försöken att förena universums gåta i en matematisk ekvation har därför tidigare inte kunnat klarläggas. Förutom gravitonen saknas ytterligare en hypotetisk partikel – *higgspartikeln*. Denna partikel anses kunna förklara den elektrosvaga växelverkan hos vektorbosonerna W och Z.

Det som fattas är att vektorbosonerna tycks sakna massa. Om higgspartikeln upptäcks går teorin om *higgsfält* igenom, som förklarar hur bosonerna får massa genom förklaringsteorin av *higgsmekanismen*. En för närvarande accepterad förklaringsteori för ovanstående sammanhang är *supersträngsteorin*, som förutsätter att elementarpartiklarna är endimensionella fenomen, vilka därför inte är påverkbara av exempelvis observatörer.

Det skulle i sin tur kunna vara en ändamålsenlig förklaring varför ingen massa kan upptäckas. Partiklarna kan i så fall skyddas från eventuell påverkan av exempelvis framtida simuleringsexperiment av klåfingriga marodörer. Och i det sammanhanget erhålls till synes invändningsfria teorier för kvantgravitation, vilket renodlar och förenklar Einsteins teori.

Det storslagna med de fyra elementarkrafterna anses vara kalibreringen för ett ytterst balanserat tillstånd, som gör att allt och livet hänger ihop i ett enda holistiskt kontinuum. Detta balansförhållande har varit en anledning för de forskare som menar att bakom alltets sensorium döljs en intelligent orsak. Gravitationen har alltid varit lite besvärlig och otymplig. Om man tappar något riktigt tungt, och det råkar komma på tårna, så blir man j-t arg, och då kan man alltid skylla på gravitationen. Då blir beskyllningen i alla fall inte helt fel.

Elektromagnetism handlar om elektriska strömmars magnetiska verkan, och har en del av förklaringen i samband med Einsteins speciella relativitetsteori. Enligt vetenskapliga klarlägganden bedöms mänskliga ord för närvarande vara otillräckliga för att helt och fullt kunna förklara fenomenet elektromagnetism.

Och ändå kan vi läsa om Ordets betydelse i Johannes skapelseberättelse, som i princip handlar om liknande fenomen. I mångt och mycket ligger den andliga traditionen i linje med den moderna vetenskapen – faktiskt.

Svag växelkraft är en miljard gånger svagare än elektromagnetism. Den kraften orsakar radioaktivitet, och finns i allting – som mat, vatten, gaser eller materia, men i exakta balanserade doser, annars skulle vi dö. Solen är ett kärnkraftverk, den starka växelkraften.

Det fenomenala med de fyra krafterna måste ändå anses vara kalibreringen som skapar alltets upprätthållande. Ändras en enda variabel kan det bli kortslutning. Som när allt slocknar när man drar ut kontakten från vägguttaget. Jorden, solen, livet och hela universum skulle kollapsa. Det handlar om den allra optimalaste balansinställningen – minst sagt. Den balanskonsten gäller för hela universum.

En hel del naturvetare inom de flesta ämnesområden menar att den exakta kalibreringen ger prov på en intelligent och närvarande orsak.

Guds oskapade ljus och de gudomliga energierna, är ett andligt begrepp förklarar genom Gregorius Palamas under tidig medeltid (1296-1359). Tankar kring kopplingen mellan energi och materia är urgammalt och tillhör människans fundamentala undran.

Gudsundran och förklaringsiver. Guds hemligheter, kallar människor det som avslöjas av vetenskapen. Precis som om Gud hemlighåller det som upptäcks. Nej, jag tror inte det. Människan växer med sin kunskap på gott och på ont. Den korta tiden som en människa har till förfogande, borde kunna förvaltas till någon form av meningsfullhet och uppbygglighet. Meningen med människans korta liv är att bli till medan man passerar, enligt Jesus uppmaning i Tomasevangeliet.

Under människans hela historia föreställer hon sig ett högre väsen – en gud. En interdimensionell pantokrator. Alla kulturer har hängett sig till gudstro – varför?

Det kan bero på frågorna vi ställt oss under hela vår historiska tillvaro på denna planet. Varför, och varthän? Tryggheten av Gud gav mod och tillit, och därmed en funktionellare individ. Gudstro kunde också ge tillfredsställelse på de frågor som inte människan själv kunde ge svar på. Det påminner om dem som alltid tar till ordet "slump" som en otillfredsställande förklaringsgrund på allt det som ännu inte har kunnat förklaras.

Upptäckterna inom vetenskaperna humaniora och naturvetenskap är

många gånger helt otroliga. Naturvetenskapen var den vetenskap som skulle ge svaren på det som andligheten inte kunde ge svar på, ansågs det. Men det var nog mer en politisk ståndpunkt, en reaktion mot en feodal och fördummande förtryckarkyrka som ägdes av maktmänniskorna. Men vetenskapen av i dag och den andliga erfarenheten tycks kunna sammansmälta till nya former av öppenhet och förståelse. Det visar sig att dörrarna öppnades av både troende och forskare i allmänhet, med förhoppningarna om vandringen på sanningens väg.

Jag tror att det är Guds mening att vi är delaktiga och engagerar oss i våra liv för det gemensammas bästa. Om vi är oengagerade så får vi inte veta någonting.

Jesus har faktiskt flera liknelser kring människan och hennes engagemang inför det nödvändiga.

Jesus säger: " Var och en som har, den ska få, och det i överflöd, men den som inte har, från den skall tas också det den har."

Det handlar inte om att ta från de fattiga och ge till de redan rika, även om det har varit vanligt i denna världsordning. Nej, det Jesus säger handlar om att förvalta hans ord för att bli dess görare, på det sätt som Jesus klagade i sina predikningar.

Det rimliga i denna liknelse är att exempelvis se på verklighetens världsordning av i dag. En omfattande global uppvärmning hotar mänskligheten, samtidigt som vi har kunskapen om denna fara. Men makthavarna lyfter inte ett finger för att bekämpa detta hot.

Och med denna liknelse och vår tids realiteter, och med Alltets sensorium, så tycks Jesus värdeord vara det som gäller. Jesu ord som lades i hans mun, och Ordets betydelse i Johannesevangeliets inledning, tillsammans med den moderna vetenskapens ståndpunkter just i dag, talar till oss människor, om vad det är som gäller.

Naturens mekanismer. Vetenskapen har kommit fram till det faktum att vår planet befinner sig i ett solsystem i utkanten av galaxen Vintergatan, bland miljarder solsystem i samma galax. Vi har fått oss en tilldelad plats i universum, och många har hoppats att få se skymten av Gud.

En rad banbrytande och insiktsfulla människor under medeltiden tvingade världen in i nya tankebanor. För några hundra år sedan var det Galilei, med flera, som lät sig fyllas av inspirationer och visade vägen, vilket ledde oss till sanningen och livet. Upptäckten av naturlagarna kunde med tiden beskrivas med exakt matematik.

Samtliga framgångsrika forskare använde sig av matematiken för att förklara naturens mekanismer. De sökte Gud, ofrivilligt kanske, i de ekvationer som definierar fysikens lagar.

Världen fungerar under vissa premisser och kan förklaras genom stor fantasi, logik och matematik, för att låtas beskrivas och avslöjas. Med andra ord: fantasi bearbetas logiskt genom granskande prövning genom bland annat matematiken.

Den vetenskapliga förståelsen av naturen är fortfarande ganska osammanhängande. Det finns matematiska regelverk för atomer, andra regelverk för stjärnor och galaxer. Den klassiska matematiken håller och går inte alltid i takt med de kvantmekaniska behoven.

Isaac Newton inleder den moderna naturvetenskapen och anade en enhetlighet som han benämner "Guds sensorium". Newton inspirerar sin samtid i så hög grad att efter honom förändras hela världsbilden – newtonism. Upplysningstiden uppkommer efter honom, vilken utvecklar försöken till nya världsbilder, och som möjliggör begränsningar för det okritiska bifallet.

Newton insåg att grunden och förutsättningen för den materialiserade världen är en förändringsbar komplexitet som upprätthåller universum.

Det som den nya fysiken kunde ta fasta på var Newtons starkt empiriska inslag av optimala mätningar, vilket redogjordes i "Opticks". Men också av den nya matematiken som han utvecklade och förbättrade för att kunna beräkna krafter, vilka ledde till de kvantitativa lagarna som Newton publicerar i sitt vetenskapliga verk "Principia" – ett av alla tiders främsta vetenskapsverk.

I Newtons nyupptäckta världsbild kunde ovederhäftig spekulering, eller ockultism av olika slag vederläggas vetenskapligt. Det var också Newtons avsikter, men som många gånger missförstått av hans efterföljare. När Newton tog tag i alkemin exempelvis, så var det från hans sida aldrig fråga om någonting ockultism. Han ville granska om det fanns något gnutta av sanning i antika kemirecept. Och han bevisade att antikens forskare verkligen kunde en hel del om kemi och fysik. Antikens forskare kunde betydligt mer om vetenskap än vad 1600-1700-talens forskare var i stånd med.

Alkemin var något av en tidig inledning, eller ett förvetenskapligt sökande, av dåtidens nyfikna själar. Det var exempelvis Newton som kunde konstatera att det inte går att göra guld. Och detta beroende på

hans egna erfarenheter. Newton lärde av både greker, romare och araber. Hans andlighet har varit en stötesten för en del ända fram in i vår tid. Men den andligheten har emellertid varit konstruktiv, och med sina rörelselagar med mera, inbegreps Galilei, Kepler, Gassendi med många fler, och preciserade alla dem i en allomfattande helhet.

Med framläggandet av gravitationen bevisade han sin upptäckt med en helt ny matematisk bevismetod, fluxionsmetoden (se differentialkalkylen). Det var en enhetlig teori och sammanfattning av allt det då kända inom den matematiska fysiken. Han visade att gravitationen inte bara var ett fenomen för jorden, eller solsystemet – det gällde världsalldet.

Gravitationsteorin togs omedelbart emot som sanning – men inte av alla. Leibniz vände sig mot "denna teoris ockulta karaktär", som han uttryckte sig. Och Newton var ganska osäker på om teorin verkligen höll. Det var först år 1916 som gravitationsteorin bevisades, och det var av Albert Einstein.

I sitt vetenskapliga verk Principia uttrycker Newton sin gudssyn: "Gud är allsmäktig, ständigt närvarande i sin skapelse, och genom studiet av naturen erhåller vi kunskap om Gud."

Denna gudssyn går tämligen bra ihop med begreppen *fysikoteologi*, *panenteism*, *naturlig religion* i en modifierad modern form. Fysikoteologi har varit en mycket inflytelserik tankeriktning i ett gränsöverskridande mellan teologi och naturvetenskap. Den uppkom med den nya världsbilden och upplysningstiden under slutet av 1600-talet och under 1700-talet.

Det var just de nya upptäckterna inom fysiken och den biologiska naturens egenskaper, som begreppet användes för argument av en intelligent närvaro och som avspeglades i naturen. Denna naturvetenskapliga åtgärd avväpnade kyrkans förmodade attacker mot den nya vetenskapen som sedan utvecklades under upplysningstiden. Men den tidens naturvetare var verkligen övertygade om den orsakande ståndpunkten.

En hel del framstående forskare från den tiden framlade en hel del böcker och filosofiska ståndpunkter i den andan. I Sverige har vi bland andra Carl von Linné som den främste representanten för fysikoteologi. Det var Newton som gav upphovet till denna inriktning någon gång mellan slutet av 1600-talet och början av 1700-talet.

Albert Einstein introducerade teorin om "Standardmodellen" – i sö-

kandet efter en ma-tematisk formel för alltets sensorium, med förhoppningen att kunna smälta samman de fyra elementarkrafterna till en enhetlig förklaring. Den allmänna vetenskapliga meningen uttalade att det borde gå att förklara kopplingen mellan elektromagnetism, den svaga och den starka växelkraften, men man fann ingen förklaring till kopplingen med gravitationen.

År 1905 får Einstein en mirakulös inspiration då han inom loppet av tre och en halv månad skriver ned alla sina tankar, och publicerar dem i tre oberoende avhandlingar under samma period. Det är en anmärkningsvärd prestation och avhandlingarna tillhör vetenskapshistoriens märkligaste fenomen. Einstein har själv förklarat att det bara kom, som i drömmar.

Innehållet i dessa tre avhandlingar var revolutionerande. I den tredje avhandlingen beskrevs hans *speciella relativitetsteori*, genom förklaringen av vad som menas med samtidighet. Åren därefter framläggs den ena avhandlingen efter den andra. Och år 1915 framläggs den *allmänna relativitetsteorin*.

Einstein var en av de främsta tänkarna bakom den nya kvantfysiken, en upptäckt som han från början var mycket skeptisk till. Och det berodde på att det framkom abnormiteter, eller relativ anomali, som inte gick ihop med den klassiska fysikens lagar och erfarenheter. Men flera av hans berömda forskarvänner som Nils Bohr, Hubble och Eddington med flera, bevisar att Einstein hade rätt i samtliga framställningar kring kvantfysiken. Däremot bevisade de att hans tvivel inte var sanna. Och därmed föddes den nya vetenskapen kvantmekanik.

Det var i Einsteins sökande efter en enhetlig fältteori för elektromagnetism och tyngdkraften som han lanserade teorin om Standardmodellen, vilket var forskningen kring en teori om allt.

Edward Witten kom under sena 1900-talet med M-teorin, ett komplement till Standardmodellen. Witten kom fram till att universum upprätthålls av ytterligare en dimension, till elva dimensioner. Den elfte dimensionen kan utgöra en viktig del av betydelsen för att kunna ge Standardmodellen en möjlig och hållbarare förklaring.

Witten blev den förste fysiker som förlänades Fieldsmedaljen, "matematikens Nobelpris". Han innehar professuren vid Institute for Advanced Study, Princeton University.

Ett stort antal fysiker och matematiker betraktar honom som en av världens främsta forskare inom strängteorin. Han har kallats för "vår

tids Einstein" i vissa artiklar och uttalanden bland kollegor. Och det är i Einsteins anda som han fullföljer arbetet med Standardmodel. Med sin vetenskapliga insats söker han sammanfoga kvantfysiken med den allmänna relativitetsteorin.

Wittens arbete resulterade i den så kallade M-teorin. Matematiken utvecklades resultatrikt under 1900-talet och blev allt mer abstrakt. Och detta berodde säkert på att den kvantmekaniska nivån är minst sagt abstrakt – i alla fall med vår tids ögon. Med forskningen av strängteorin har det visat sig att abstrakt matematik, till synes utan koppling till fysiken, är ändamålsenlig och fått en betydelsefull praktisk användning.

För att beskriva den nya fysikens teorier, som strängteorin, har det också visat sig att det nuvarande matematiska språket är förlegat.

Witten har lämnat flera bidrag till både nytt matematiskt språk, men även förbättringar inom kvantfältteori och kvantgravitation.

2008 fick han Crafoordpriset för M-teorins avsikter som har varit att förena supersträngteorierna till en allomfattande matematisk förklaring.

Problemet har varit att det funnits en mängd olika förfaringssätt för att kunna *vika* ihop de ovanliga rumsdimensionerna. Forskarna har känt till att man genom *dualiteter* har kunnat koppla ihop en del av supersträngteorierna. Det gäller de teorier som på något sätt fordrar *supersymmetri* och som verkar med 10 dimensioner.

Med M-teorin förklaras föreningen av de två grupperna av supersträngteorier. Och det kunde göras med antagandet av en elfte dimension. M-teorin förenar fem supersträngteorier till en allomfattande förklaringssteori.

Under forskningsarbetet upptäcktes att den niodimensionella (vi har nio rumsdimensioner och en tidsdimension i supersträngteorin) strängen fick en ny tionde rumsdimension, som alltså tillsammans utgör elva dimensioner.

Enligt M-teorin lever vi i ett verkligt universum med tre utsträckta rumsdimensioner, sex ihopvikta rumsdimensioner och en tidsdimension. Inom dessa vibrerar en tvådimensionell sträng, ett membran (bran). Bran är en fysikalisk term ur strängteorin. Membran kan ha flera dimensioner. Ett 0-dimensionellt bran är en punkt, ett 1-dimensionellt bran är en linje och det 3-dimensionella membranet bildar rummet. Vi lever på ett tredimensionellt D-bran som rör sig i en sju-dimensionell utsträckt rymd. Det kan finnas ett flertal parallellavärldar

på olika D-bran som flyter runt, vilket leder till en teori om att det var två sådana membran sammanfogades orsakade den Stora Expansionen (Big Bang).

Att förstå M-teorin är inte särskilt lätt, inte ens för forskarna. Men steg för steg klargörs frågorna och ger svaren till förståelse. Mycket forskning återstår dock, även om en hel del redan är bekräftat som hållbara förklaringar. Strängteoretikerna hoppas otåligt på att när CERN kör igång sin partikelaccelerator LHC, då ska de eventuella bevisen komma fram som visar att supersymmetri verkligen existerar.

Garrett Lisi, fysiker och forskare kring teorin om allt, beskriver att universum verkligen kan tolkas matematiskt. Hans bidrag till diskussionen om Standardmodellen kan, parallellt med fysikern Witten, bli ett trovärdigt närmande för en slutledning av gravitationens orsaksförhållanden. Garrett Lisi lanserar en slutledning som får tidigare forskning om gravitationens orsakssammanhang att smälta samman i en förklarande Standardmodell, så som Einstein efterlyste.

Fysikern Garrett Lisi söker en enkel teori, en allomfattande teori. Han har ett ord med i försöken att ge matematiken något som liknar en förklaring av helheten. Han tror på en formulering av "teorin om allt". Och det finns ledande fysiker som menar att han kan vara en av Einsteins arvtagare, liknande Edward Witten.

Om Garrett har rätt, avgörs av flera av de främsta forskarna bland fysiker och matematiker och deras kritiska granskning. Det handlar om banbrytande arbete för en kompletterande utveckling av Einsteins utmaning för Standardmodellen.

Uppenbarelsen i förvridna cirklar. Fyra krafter och miljarder galaxer – det kan man kalla storslaget och imponerande! Precisionen och komplexiteten i universum är minst sagt överväldigande. Allt fler forskare ställer sig frågan om det finns en övergripande plan för allt. Hit tar vi i så fall en intelligent orsak bakom skapelsen?

Enligt den panenteistiska doktrinen är allt gudomligt, men inte reduktionistiskt i den holistiska verkligheten, och att allt annat verkligt är i Gud, men att Gud är något därutöver – den intelligenta orsaken. Panenteism har i modern tid hävdats främst inom processteologin. (Observera skillnaden mellan panenteism och panteism.) Processteologi är en andlig och intellektuell ståndpunkt, oftast bland människor inom vetenskapen.

Efter upptäckten av den svaga och den starka växelkraften, ställdes frågan omedelbart om en tredimensionell form. Garrett Lisi vred inte bara tre cirklar runt varandra, utan 248. Formen är så komplicerad att den inte kan beskrivas i tre dimensioner. Den kallas Lie-gruppen E8. Det ser bara ut som ett svindlande mönster. Men Garrett Lisi insåg att cirkelnas sätt att vrida sig runt varandra såg exakt ut som växelverkan mellan olika elementarpartiklar.

I fysiken kan varje cirkel knytas till olika elementarpartiklar. En cirkel motsvarar elektroner, andra motsvarar kraftbärare som fotoner, W- och Z-bosoner eller gluoner.

Efter en lång tids forskning slog det plötsligt Lisi, att han kanske funnit cirklar som bar sig åt som den förrymda, eller upptäckta gravitonen. Denna partikel hade bara kunnat anas och beräknats i dess verkande rörelser men aldrig setts av någon människa. Den verkade utan att synas.

Garrett Lisi var förmodligen den första människa i fysikhistorien som sett hur gravitonen passade ihop med de andra krafterna. Han såg hur gravitationen kunde kombineras med andra Lie-grupper. Denna händelse har Lisi själv beskrivit som hans största stund i sitt liv. Om Lisi verkligen har funnit gravitonen visar sig efter en tid efter ett skoningslöst granskande av mycket hårdnackade kritiker och opponenter.

Men, så var det bara ytterligare en endaste liten partikelbagatell som saknas för förklaringen av alltets enhetliga teori och det gäller den efterlysta higgspartikeln. Lisi förutsätter att den partikeln finns, för hans egen teori bygger helt på higgspartikeln. Ja, det är faktiskt ytterligare några komponenter som skulle behövas för att denna tjugiga teori ska kunna förklaras som komplett. Det är Higgfältet, som ger massa åt alla kända elementarpartiklar.

Det är dessa saknade pusselbitar som anses kunna lösa allt för att teorin om allt ska kunna bli den största naturvetenskapliga förklaring någonsin.

Garrett Lis experiment har kunnat upprepats flera gånger av andra forskare i egna laboratorier. Flera forskarlag har tagit upp vad han kommit fram till – och det är till hans fördel. Dessutom har han flera av världens ledande forskare på samma forskningsämne som instämmer att det kan vara den efterlysta gravitonen.

Gravitonen är i så fall ett fenomen som genereras av de övriga tre elementarkrafternas energibärare. Det ena genererar det andra så att säga. Hur enkelt som helst. Det skulle väl vem som helst kunnat kom-

ma på. Eller hur? Garret Lisi är ung, precis som Einstein när han var i hetaste laget.

Vad är det som brister? Skapelsens skönhet, från mikro till makro, har förundrat hela mänskligheten. I våra korta liv hinner vi bara förstå sekvenser av allt. Vi lever på en skör planet – ett tunt äggskal.

Människans egenmäktiga ägande och ledarskap har alltför ofta varit till skada. Och bristen på hållbart ledarskap leder alltid till fall. Ledarskapet över världsordningen har verkligen kommit till korta. Livet på jorden har knappast varit något paradiset, och det på grund av människans makt över människa. Bristerna och de humanitära behoven är omfattande, minst sagt.

Tiden glider ifrån oss i en entropisk upplösning, men inte nödvändigtvis mot en förintelse. Livet och universum är istället under oavbruten tillblivelse. Vad är det då som fattas i tillvaron?

Frågans dignitet. Tillvaron och den första filosofiska frågan gällde sannolikt livets mening: vad är egentligen alltets innebörd? Denna elementära civilisationsfråga ledde till sökandet efter svaren. Frågan fick med tiden en mängd spinn-off-effekter, i ett innerligt sökande efter svaren. Frågans djupsinnighet har varit av största betydelse och lärt människan att konkretisera sina frågeställningar. Det har gällt de existentiella frågorna, och de praktiska frågorna för ändamålsenliga lösningar, vilka lett till människans egna framgångar. Svaren har ofta getts på grund av ett envetet konstruktivt frågande.

Människan tillgodogjorde sig språket med stor vitalitet. Och med stor portion fantasi kunde undran formuleras i gissningar. Prövningar gav erfarenheter som verbaliserades, för antaganden och förklaringar av teorier. Teser utsattes för kritik och granskning, och automatiserades och transformerades till strukturer. Det handlade om Ordets betydelse, eller språkets avgörande tillblivelse för människans ändamålsenlig utveckling.

Språkets förutsättningar är universella och fanns med redan från början, och människan kunde därför upptäcka sina inneboende möjligheter.

För att språkutvecklingen skulle kunna tillgodogöras av människan fordrades en växelverkan mellan teser och antiteser, för utvecklingen av synteser. Konfrontationen med naturen och de elementära behoven gav den tidiga människan impulserna för utveckling.

Tiden stod inte stilla, och allt förändrades. Enligt den gängse lingvistiska ståndpunkten i dag så anses språket vara medfött. Främste företrädaren för denna ståndpunkt är lingvisten Noam Chomsky. Det medfödda språket erinrar om programmentiteter för överlevnad och utveckling. Det kan jämföras med andlighetens förningar om "en gnista" som inplanterades vid födseln.

Människans funderingar över sin egen livssituation och sina behov möjliggjorde den ändamålsenliga utvecklingen. Hon kunde genom ständig växelverkan förändra och utveckla sina livsbetingelser.

Ordets betydelse och tesen om den ändamålsenliga utvecklingen fick emellertid sin antites av det som i verkligheten styr världsordningen, det som genom människans historia betecknats som Mammon.

Det har inte bara varit Jesus som använt den beteckningen. Liknande begrepp har använts av samtliga religioner och kulturer, av filosofier och olika ideologier ända fram till modern tid.

Mammon är gestaltpsykologi för de krafter, som står för människas makt över människa, vilket bara leder till fördärv. Den tesen, sagt av Jesus, anses vara verklighet och allmängiltigt för både religioner och bland människor i allmänhet. Liknande värderingar, och mot de destruktiva maktförhållandena, finns ideologier och politiska rörelser med demokrati inskrivet i en hel del idéprogram.

Trots att Jesus tes är så uppenbar och självklar, så har den i alla tider ständigt kringgåts där makten slagit rot. Dessa krumbukter uppfattas också som ett av Mammons kännetecken.

Alltså: Mammon är en samhällspolitisk och psykologisk term, som gjordes känd av Jesus.

Hur är läget? Denna planet skulle under andra premisser kunna försörja omkring 20 miljarder människor, enligt vissa omvärldsanalytiker. Men vem skulle kunna tro på det? Vad är det då som händer med världsordningen, eftersom världen inte längre tycks räcka till?

Ja, den rika världen har aldrig tidigare i historien varit rikare. Det handlar om kvantitativ och materiell rikedom, som först och främst visar sig i utbudet av bländande och påtvingad masskonsumtion. Det sker i en manipulativ marknadsföring och i en sådan omfattning att levnadsbetingelserna på planeten påverkas i en global uppvärmning.

Återanvändningen är minimal. Och de industriella konsekvenserna vid framtagningen av råmaterial och produktframställning är betydligt skadligare än själva användandet av prylarna, det gäller även bilfram-

ställningen. Om alla konsumtionsprylar hade en dubbel så lång hållbarhet, så skulle produktionen kunna halveras i den rika världen, och då skulle heller inte hotet av en global uppvärmning behöva förekomma i dag.

Trots varningarna om bilismens ansenliga påverkan för den negativa klimatutvecklingen, har det aldrig tidigare producerats så många tunga van- och stadsjeepar. Marknadsföringen propagerar för att dessa bilar är miljöbilar, vilket är bedrägligt, eftersom bilar aldrig kan vara bra för miljön. Den rika världens utbyggnad av motorvägar slår ofattbara rekord, tävlande med nya katastrofala väderleksrekord.

Denna dystra situation som världen befinner sig i bryr sig inte Mammons ledande maktpolitiker om. De står handfallna inför sitt eget förträffliga förstörelseverk med för dem olösliga konsekvenser. Samtidigt kommer allvarliga varningar från olika forskningsinstitutioner runt om i världen. De rapporterar att den rika världen har passerat flera tidigare gränsdragningar för jordens förmåga till försörjningen av nästkommande generationer och deras möjliga utveckling på lång sikt.

Forskningsinstituterna och miljörörelserna har lärt sig tänka globalt och manar också till globalt ansvar och agerande. Det är mycket bra. Men det står inte i motsättning till lokalt eller nationellt agerande. Agerandet måste av nödvändighet ske både på egna nationella och påtryckande initiativ, parallellt med strävandet efter globala överenskommelser.

Det lågsinta argumentet att "om inte andra länder tar sitt klimatan-svar, så behöver inte heller vi göra det" är rena infantilismen. Nationalstaternas regeringar kan inte enbart vänta sig att globala överenskommelser är det enda som leder till lösningar av den globala uppvärmningen. Globala överenskommelser utan lokalt agerande, gör knappast några förändringar av klimatkrisen.

Kravet på enbart globala överenskommelser kan vara svepskäl från den rika världen, för att kunna kringgå behoven av att själva behöva agera nationellt och lokalt. Om EU exempelvis skulle lagstifta och reglera hela den europeiska industriella sektorn och konsumtionsanvändningen, så skulle även effektiva importregler kunna bli den slagkraftiga motor som genererar de nödvändiga miljöförändringar som världen är i så trängande behov av.

Det huvudsakliga motståndet för en verkningsfull miljöförändring är den nyliberala oviljan att reglera mot den nuvarande globala världshandeln. Och alltsamman handlar först som sist om Mammons finans-

spekulativa profithunger. Det som först gäller är BNP-ökning och sedan sätts krafterna in för att upprätthålla de ekonomiska värdena. Det gör Mammon till orsaken för att omöjliggöra en förändring av den globala uppvärmningen, som vi redan i dag kan se konsekvenserna av.

Fördela den rika världens ekonomiska resurser i en hållbar fördelningsdemokrati, det skulle få världen att bli rättvis och därmed hållbar och meningsfullare för hela mänskligheten och livet på jorden. Men Mammon driver utvecklingen till sin egen undergång och därmed till världsordningens upplösning.

Miljörörelser och samvetsrörelser runt om i världen försöker att realpolitiskt anpassa sig till marknadskrafternas intressen för att blidka dem, och för att över huvudtaget kunna påverka miljöutvecklingen i någon mån. Men frågan är om inte denna brist på effektiv påverkan och påtryckande återhållsamhet bara gynnar marknaden. Vi kan exempelvis se lanseringen av så kallade "miljöbilar".

Miljörörelser borde hellre tala klarspråk i resoluta ordalag. De borde kanske tala om att det bästa samfärdsmedel för alla är en fullständig utveckling av bästa tänkbara kollektivtrafik. Det skulle däremot kunna vara något som direkt påverkar miljön och minskar koldioxidutsläppen i stort.

Två linjer i kollision. Det går att urskilja två huvudsakliga utvecklingslinjer, där människan själv varit delaktig som den huvudsakliga orsaken i den egna utvecklingen. De två existentiellinjerna kan alltså uttryckas i *Den ändamålsenliga utvecklingen* och *Mammons världsherravälde*. Det har handlat om en flerställig relationsprocess med en totalitär och påtvingad integration i en utveckling som alltså inte varit särskilt människovänlig, minst sagt.

Men integrationen har ändå varit inflytelserik – framförallt slagkraftig och människofientlig. Mammon tilltvingade sig ledningen över den ändamålsenliga utvecklingen, och ändrade dess spetsteologiska betydelse.

Färden mot koordinatpunkten leder oss fram till upplösning, då det visar sig att världsordningens ledarskap leder oss till civilisationens fall, eller tipping point. Planeten blev totalt överexploaterad och länsad, under ledarskap av vulgära maktmarodörer. Världsordningens ledarskap representerades av parlamentariskt erövrade maktpositioner, eller av katastrofala diktaturer.

Summan av maktens gemensamma ledarskap blir en grundlig för-

störelse av livsbetingelserna för världens nästkommande generationer. Maktens gud heter Mammon. Glöm inte det!

För människans bästa hade säkert den ändamålsenliga utvecklingen varit en lyckligare väg – men helt underställt ett verkligt demokratiskt och öppenhjärtigt ledarskap. Parlamentarism räcker inte, det måste vara en demokratisk parlamentarism.

Den universella frågeställningen har genom sökandet efter svaren genererat en remarkabel utveckling. Om frågan av vad som var meningen med allt har varit på gott, så har svaren däremot både varit på gott och ont. Svaren har nämligen definierats av olika krafter med olika bevekelsegrunder.

Alltets sensorium kan påverkas av människor. Vi påverkar exempelvis vår planet dagligen i allt det vi gör. Och allt det goda vi gör för varandra. Men också det vi gör som inte är hållbart för våra livsuppehållande och balanserade premisser.

De fartblinda blåddårarna vägrar att se vart vägen leder. De är stolta om vi köper mera "miljöbilar" som går både fortare och blir allt större och mer prestigeladdade, så som alla tunga van- och stadsjeepar.

Den stora frågan om vad som var meningen med allt, kan avlösas av en nygammal existentiell och relevantare frågeställning: Att vara eller inte vara, det är frågan. Shakespeare förstod hela vidden av denna existentiella och principiella frågeställning.

Ett scenario: Medan den ena existentiallinjen, *Mammons världsherravälde*, går under på grund av sin egen otillräcklighet och tar med sig de mammonitiska idealen i dess fall, så orsakas det av eget förvållande. Och urskiljningen för *Den ändamålsenliga utvecklingen* och dess kvalitativa fortsättning har redan gjorts, trots Mammons destruktiva manövrerande.

Enligt den nya fysiken som kallas kvantmekanik kan en möjlighet skönjas som har sin koppling till sökandet efter alltets mening. Den frågan kan ha sitt svar i det som här kallas Alltets sensorium. I linje med kvantmekaniken fanns tidigare i historien, under antiken och framåt, ett begrepp som heter *korrespondersteorin*. Den teorin utvecklades och förändrades år 1923 av ingen mindre än fysikern Nils Bohr, som gav teorin den nya beteckningen *korresponderprincipen*.

Teorin handlar om relationen mellan kvantfysiken och den klassiska fysiken. Det innebär att de resultat som erhålls med kvantfysiken skall övergå i motsvarande resultat från den klassiska fysiken när vi

närmar oss dess gränsområde. Eftersom alla fysiska tillstånd har sina elementarbärare på kvantmekanisk nivå, så gäller samma princip i omvänd ordning, på grund av växelverkan, och helt i linje med entropins andra huvudsats, att de resultat som erhålls med den klassiska fysiken skall övergå i motsvarande resultat ur kvantfysiken.

Orsaken är att energi och materia är ekvivalenta och växelverkar i flera interagerande och olika riktningar, eller i flera dimensioner.

Korrespondensprincipen betraktas allmänt som en av de viktigaste grundstenarna för den kvantfysikaliska teoribyggnaden. Nils Bohr utvecklade denna teori med utgångspunkt från analogier mellan klassisk fysik och kvantteori vilket bekräftades senare av den formella kvantmekaniken.

Varför ingriper inte Gud istället? Det vore väl mycket enklare!

Svaret på den frågan är poängen med denna skrift. Och det jag ville säga är att Gud ingriper i världen, men människorna ser det inte! Sökandet efter meningen med allt har formulerats och fått svar ur andligheten, och samma fråga har fått svar ur vetenskapen i en någorlunda sammansmältning. I dag ser vi ett hot mot själva existensen i ett förhållandevis kort framtidsperspektiv.

Jag ser trådar och linjer sammankopplas till en förklarande enhet. Det finns alltså möjligheter, i stället för en väntan på en annalkande katastrof, under förutsättning att vi enrollerar oss i handlingen. Jesus profetiska varningar tycks vara en realitet, men som han menade att vi skulle kunna värja oss emot. Om vi går vägen som leder till sanningen, och med öppna ögonen låter bli att blunda för verkligheten, då öppnar sig nya möjligheter.

Livet för var och en är beroende av vilken väg vi väljer i detta kort liv som passeras.

